

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTERS & MUSES
BOOK SIX

LIARS
AND
LIAISONS

SAVER. MILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LIARS
LİSANSLARI

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Oynatma Listesi

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Sonsöz

Okuduğunuz için teşekkürler!

SONSUZ ÖFKE - İçimizdeki Canavarlar, Birinci

Kitap Teşekkür

Ayrıca Sav R. Miller Yazar

Hakkında

Copyright© 2023 by SAV R. MILLER
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi savrmiller.com adresinde
ziyaret edin Kapak Tasarımcısı: TRC
Designs ile Cat

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com Proofreading:
Alexa Thomas, The Fiction Fix

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YAZARIN NOTU

Yalancılar ve İlişkiler, Pan ve Echo mitlerinden esinlenen karanlık, çağdaş bir aşk romanıdır. Onların hikayelerinden ve karakterlerinden öğeler ödünç alsa da, bu bir yeniden anlatım DEĞİLDİR.

Bağımsız bir kitap olmasına rağmen, okuma deneyiminizi geliştirmek için seriyi okumanızı şiddetle tavsiye ederim.
gerekli.

Bu kitap, tüm izleyiciler için uygun olgun sahneler ve durumlar içermektedir.

İçerik uyarılarının ayrıntılı bir listesi için lütfen savrmiller.com adresini ziyaret edin.

Okuyucular için.

Çünkü aşktan tamamen kaçabilen hiç kimse olmadı ve güzellik var olduğu sürece, gözler görebildiği sürece de olmayacak.

- LONGUS

OYUN LİSTESİ

"The Summoning" - Sleep Token
"Just Pretend" - Bad Omens
"ASLA VAR OLMADIM" - Chase
Atlantic "Ver" - Sleep Token
"Rain" - Sleep Token
"VOID" - Melanie Martinez
"Gerçekten Sen misin?" - Sleep
Token "deepfake" - brakence

Spotify'[da dinleyin!](#)

PROLOGUE

Arcadian Ormanı perilidir.

Elbette hayaletler tarafından değil, kalın, yaprak döken ormanlarda evlerini kurmuş olanların kötü kararları tarafından. Kara meşe ve keklik üzümü ağaçlarının kalabalığı, yakalamak ve asla serbest bırakmamak için tasarlanmış balık ağıları gibi sırları dallarında hapseder.

Doğa, kaçınılmaz olarak kötülüğe dönüşmeden önce ancak bu kadar çok günahı barındırabilir.

Sadece bu bile insanları uzak tutmalı - ailemin gözlerden uzak dağ evinde parti vermeyi zorlaştırmalı. Zorlaştırmıyor.

Aslında, on dört bin metre kareyi yüzlerce yabancının müzik ve kahkahalarıyla doldurmak neredeyse çok kolay, sanki ormanın tehlikesini baştan çıkarıcı buluyorlarmış gibi.

Bu da onların toplu ölümünü planlamayı çok kolaylaştırıyor.

Ana evin bu katındaki çeşitli odalar, geldiğimden beri düzenlediğim her partinin kanıtlarıyla dolu. Kırmızı Solo bardaklar gelişigüzel bir şekilde etrafa saçılmış, abajurlar yırtılmış, kanepeler sadece bacchanalian tarzı şenliklerin üretebileceği belirgin seks ve uyuşturucu kokusuyla sırlıklam olmuş durumda.

İnsanları buraya çekmenin bu kadar kolay olması gerçekten endişe verici. Duris'in son derece batıl inançlara sahip bir kasaba olması gerekirken, daha birkaç saat önce burası yetmiş mil çapındaki her soysuzla dolup taşıyordu.

İstekli olmalarına aldırıldığımdan değil. Düşüncelerimle oturmak ve onların zehirli sarmaşıklar gibi göğüs kafesime dolanarak hayatımı elimden almakla tehdit etmelerini beklemek zorunda kalmadığım zaman geri dönmeyi hazmetmek daha kolay oluyor.

Çok şanslı olmalıyım.

Önümdeki taş şöminenin sıcaklığı yüzümü okşuyor. Alevler, kemik kırılması gibi gürültülü ve çağdaş bir şekilde çıtırdıyor. Çalışma odası - ana fuayenin dışında sekizgen şeklinde küçük bir oda ve kabuk şeklinde duvarAplikler; Karanlık, dokulu Duvar kağıdı; ve Tozlu eski mobilyalar titreyen ses için zayıf bir akustik sağlıyor. Kubbeli cam tavanda kaybolmak için yükselmek yerine, her bir patlama ve çıtırtı omuzlarıma düşüyor - çıldırtıcı bir saldırı.

Parmaklarım abanoz dik piyanonun beyaz tuşlarının üzerinde geziniyor. On dokuzuncu yüzyılın sonlarından beri ailede olan antika bir Fischer. Parlak tuşlar dokunuşlarımda altında aşınmış ve tanıdık geliyor, ama kendimi tuşlara basıp çalamazken buluyorum.

Doğrusu, haftalardır bir nota bile koparmadım.

Denemediğim için değil, bu ormanlarda ya da dağlarda hiçbir şey kutsal olmadığı için. Burada kalan hayaletlerle güzelliği lekelemek istemiyorum.

Arkamda, çalışma odasının tek ahşap kapısı gıcırdayarak açılıyor - malikânedeki her şey gıcırıyor, topografik eziyetinin ağırlığıyla inliyor. Arkamı dönmem gerekmiyor.

Kardeşler içeri girdi, yavaş ve temkinli yaklaşımlarını ya da karanlık gözlerindeki klinik parıltıyı kataloglamak için onlara bakmak gerekmiyor.

Ayak sesleri ağır. Sanki biri yaklaşımadan önce daha cesur olan kardeşinden yeşil ışık bekliyormuş gibi sendeliyor.

Önce Tom Ford kolonyası duyularımı istila ediyor. En büyük ağabeyim, bütün gün giydiği siyah takım elbisesi içinde çevremde belirirken bile bakışlarımı ateşten ayırmıyorum. Omzumun üzerinden bakarsam, Nathaniel'i de benzer bir kıyafet içinde bulacağımı biliyorum, ancak ifadeleri muhtemelen onları birbirinden ayıracak.

Harrison her ne kadar duygularını belli etmemeye çalışsa da duygularını koluna takar. Buna karşılık Nathaniel'in kendi kibri dışında hiçbir duygusu yoktur.

Bu da onun varlığını neredeyse komik hale getiriyor.

Hava bu kadar nüfuz edilemez hissettirmeseydi gülebilirdim. Sanki oksijen odadan çekilmiş ve bizi boğulmaya terk etmiş gibi.

"Grayson." Harrison'ın sesi kara tahtaya kazınan çiviler gibi, gerçi belki de bu sadece onu duymayalı çok uzun zaman olduğu içindir.

Onun yirmi yaş küçüğüyüm ve yetişkinler olarak aramızdaki yaş farkı kişisel sorunlarımızın derinliklerine kök saldı ve Harrison büyükbabamızın plak şirketini devralmak için New York'a taşındığında bizi ayırdı.

James ailesi, örnek teşkil edecek müzikal yeteneklere sahip uzun bir geçmişe sahiptir

-Şarkıcılar, müzisyenler besteciler. Adımız, yüzyıllar öncesine dayanan en büyük eylemlerden ve her birimiz bu mükemmellik mirasını sürdürme niyetiyle doğduk.

Ancak bizim en büyük yeteneğimiz bunu yönetme becerimizde yatıyor. Menajerler, yapımcılar ve plak şirketi sahipleri olarak onlarca yıldır yaptığımız gibi yıldızları yönetmek. Müzik endüstrisinin ele geçirilebilecek ve paraya çevrilebilecek her bölümünde varız.

Harrison yaratıcılık dünyasını terk edip Symposium Records'un başına geçtiğinde kimse şaşırmadı. Medya patronu ve plak şirketi sahibi Sonny James oldu ve mahvetmek için kendi ailesini yarattı.

Adımı tekrar söylüyor ve omurgam sertleşiyor. Parmaklarım kendi içine kıvrılıyor, sert geri çekiliyor. Dönmüyorum. Onlara bu zevki tattırmayacağım.

Uzun dakikalar geçiyor ve sabırsız bir nefes sessiz havaya karışıyor. Ateşin çıtırtısı devam ediyor, iliklerime kadar sinirleniyorum.

"Geliyor musun?" Harrison her kelimesinden sabırsızlık damlayan bir sesle soruyor.

Ben yanıt vermeyince Nathaniel ekliyor: "Kiliseye demek istiyor."

Sanki ben bilmiyormuşum gibi.

Kalın bir fırçanın temiz bir tuvale parlak turuncu boya sıçratması gibi, görüşümü bozana kadar ateşe bakıyorum. Hayali neşe sesleri koridorlarda yankılanıyor, bu gece parti olmamasına rağmen dışarıdaki kayalık göl kıyısına çarpan rüzgârın sürüklediği dalgalar gibi kulaklarımda kükrüyor.

Adamlarım hala bir öncekinin cesetlerini gömüyor.

Alevlerin arasında bir yüz beliriyor, bulanık renklere karşı yumuşak ve titrek. Mavi gözler ve özenle oyulmuş yanaklar, ağız bir çığlık atmak için ayrılırken çukurlaşıyor.

Ancak bu keskin ve küstah bir şekilde ortaya çıkmıyor; dehşet, loş, çukur odada gerçek bir müzik gibi taşınan, hafif ahşap notalarda kendini gizliyor.

Bir zamanlar duymak için can atacağım muhteşem, ilahi tonlar. Yeniden üretmek için öleceğim bir melodi.

Mide bulantısı midemi sıkıyor ve ne kadar değiştiğini gösteriyor.

Piyanonun tuşları parmak uçlarımin altında tutuşuyor, gazaplarıyla pedleri kavuruyor. Kulaklarım kapatılması için yalvarırken bile ellerimi geriye kaydırıp kucağımda birleştiriyorum. Kemiklerimde bir yol açıp kan dolaşıma karışan bu aralıksız melodiyi için yalvarıyor.

"Hayır." Cevabım kısa ve tek bir nefeste çıkıyor. İki kardeşin de hak ettiğinden

Bakışıklarını hissedebiliyorum. Belki de ailelerimizi bu işe dahil etmeyi bile düşünüyorlardır, sanki annem bileklerinden sürüklenmeden Arcadian Ormanı'na adım atacakmış gibi.

Sanki babam yanına kâr kalacağını düşünse beni mülk sınırlarının dışına gömmeyecekmiş gibi. Ben küçükken denedi. Dayakla boyun eğdirmenin hak etmekten daha kolay olduğunu ve yeterince acı çekersem içimden müzik fışkıracağını düşündüğü zamanlar.

Yanılmamıştı. Sırtımın düzlemlerini kesen derin, yaralı oluklar ve bunu kanıtlayan Akademi Ödülüm var.

Alevlerin içindeki yüz püskürüyor, cevabımla birlikte şarkısı aniden kesiliyor. Hayalde sönen bir kor, tıpkı gerçekte olduğu kadar kesin.

Nathaniel boğazını temizliyor ve ayaklarını sürüyerek yaklaştığını duyuyorum. Muhtemelen çocukluktan gelen bağımızın -birbirimizin arkadaşlığından hoşlandığımız için değil, esasen zorunlu yakınlıktan doğmuş- beni açmaya ikna edebileceği izlenimi altında. Ya da en azından onlara eşlik etmek için malikânedeki varlığımı kabul edeceğimi.

"Yapamazsın..." diye başladı, sanki belirli bir kelime arıyormuş gibi etti. Beni ormanın büyüsünden çekip çıkaracak bir şey. "Burada kendini delirteceksin."

"Ya da denerken ölürsün" diye ekliyor Harrison.

"İznin sona erdi. Üniversite geri dönmeni istiyor ve ben de havuz evimde senin için bir oda ayarladım. Eve gel kardeşim." Nathaniel görüş alanıma giriyor, siyah saçları bir pomatla geriye taranmış ve yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş.

Sanki bedenimin dışından gözlem yapıyormuş gibi uzanıp elini omzuma sıkıştırmasını izliyorum. Gözlerim hareketi takip ediyor, sonra aşağı kayarak beyaz düğmeli gömleğimin koluna bulaşmış mürekkebi ediyor. Gövdeme baksaydım, kumaşın geri kalanının da benzer şekilde kaplanacağından eminim; müzik sayfalarını karıştırarak, notaları düzenleyerek ve yine de bir bulamayarak geçirdiğim hüsrana dolu gecelerin kanıtını sıkarak.

Ben, Grayson Phillip James, *hiçbir* şey üretmiyorum. Yarattığım ya da yıllar boyunca ailemden bana aktarılan kompozisyonları anlamlandıramıyorum. Ders kitaplarım bile - bir zamanlar bir oditoryumun önündeki sözleri benim için ikinci doğaydı - artık hesaplanmıyor.

Tek duyduğum o lanet tahta melodi.

Çanlar gibi, otuz yılımı zihnimde oyararak geçirdiğim yaratıcı alanı darmadağın ediyor.

"Hayatına devam etmelisin," diyor Nathaniel, ama sesi gerçek bir inançtan yoksun.

Burada kalıp çürümem onun umurunda değil. Pek umurunda değil.

Sadece onu da kendimle birlikte aşağı çekmeye çalışırsam.

Baştan aşağı bir James.

Yine de endişelenmekte haklılar. Onu ve diğerlerini aşağı çekerdim.

Will.

Mutlu bir şekilde.

"Belki de bu benim hayatıma devam etme biçimimdir," diye .
"Belki de artık öğretmenlik yapmak ya da medeniyete geri dönmekle ilgilenmiyorum."

Harrison bir adım öne çıkarak parmaklarını piyanonun kenarına vuruyor. "Sydney istemez."

Uğursuz bir ses patlaması onun sözünü kesti ve suçlunun yumruğum olduğunu anlamam bir anımı aldı. Fildişi tuşlara çarparak, kusmak üzere olduğu saçmalıkları bastırdı.

Onun hakkında bir şey biliyormuş gibi davranmaya nasıl cüret eder.

"Bırak beni."

Bu bir rica değil ve tartışmıyorlar. Nathaniel elini üzerimden çekip çenesini kapıya doğru sallıyor. Diğer kardeşim duraksıyor, yorgun yüzünde düşünceli bir ifadeyle beni izliyor, sanki içinde bir şeylerin kırılmasını bekliyormuş gibi. Enstrümandan uzaklaşıyor, sonra uzun parmaklarını kısa kahverengi saçlarında gezdiriyor, omzumun yanından kaybolmadan önce başının arkasındaki on santimlik saçsız noktada duraklıyor.

Kapı usulca kapanana kadar yumruğum açılmıyor ve o zaman bile büyük bir çaba sarf etmem gerekiyor. Acı elimin dış kıvrımı boyunca ilerliyor ve anahtarlardan birinin tamamen ikiye ayrıldığını fark ederek çenemi sıkıyorum.

Acınası. Çok kolay kırılıyor, tıpkı önceki sahibi gibi.

Daha önce alevlerden gelen o uğursuz melodi tekrar yükseliyor, zihnime çarpıyor. Benimle alay ediyor.

Piyanodan uzaklaşıyor, odanın içinde yavaş adımlarla ilerleyerek malikânenin tavandan yere kadar uzanan pencerelerinden birine .

Kalın, orman yeşili bir perdeyi kenara çekerek geniş, bakımlı araziye bakıyorum; güzel, tamamen dolu bir gölü çevreleyen ve konuk evlerinin arasına serpiştirilmiş altmış küsur dönümlük bir arazi; personelin bir avuç süt keçisine baktığı bir ahır ve düzinelerce yürüyüş yolu.

Ahırın dışında bir çeşit hasat tanrısı tarafından kutsanmış olması gereken bir ayçiçeği bahçesi var, zira tüm bakımsızlığına rağmen çiçek açmaya devam ediyor. Çocukken zamanımı orada geçirir, babamın sopasından ve çiçeklerin içindeki öfkeden saklanırdım.

Kardeşlerim lüks şefin mutfağındaki yan kapıdan içeri giriyor, sanki ormandaki hayaletlerin dinleme ihtimaline karşı çok yüksek sesle konuşmaktan korkuyormuş gibi başlarını birbirine eğmiş sohbet ediyorlar. Dairesel araba yolundan aşağıya doğru yürümeye başladıklarında, malikane arazisini kasabaya giden çakıllı yoldan ayıran ferforje kapının yanına park edilmiş karartılmış bir SUV'ye doğru ilerlerken konuştuklarını anlayamıyorum.

Cipin arka kapısı açılır ve ince bir figür dışarı atlar. Parlak obsidyen rengi saçlar, soluk ay beyazı omuzların üzerinden Fransız örgüleriyle gevşekçe sarkıyor ve dekolteli siyah bir bluzun dantel kollarından kısmen görünüyor.

Garip bir nedenden ötürü, bakışlarımı kadının yumuşak kıvrımları üzerinde gezdirmek için acele etmiyorum; kalçalarının kıvrımlarına ve zar zor bir eteğin altına gizlenmiş olan dolgun poposuna dikkat ediyorum.

Kardeşlerim ona ulaştığında eğiliyor - *Nathaniel* ulaşp onu kollarının arasına aldığıında. Kadın kolları adamın boynuna dolanıyor ve parmak uçlarına basarak adamın acımasız öpücüğünü kabul ediyor.

Göğsümde bir şeyler taş kesiliyor ama üçü de araca binerken nedenini tam olarak kestirmek zor. Kadının bir bacağını uzatarak duraklamasını ve başını araziye doğru çevirmesini izliyorum.

Birkaç uzun an boyunca hareket etmiyor ve bunun mümkün olmadığından emin olsam da beni görüp görmediğini merak ediyorum.

Acaba içinde gizlenen kötülüğü hissediyor mu? Burada ve binmek üzere olduğu araçta.

Ellerimi özel siyah pantolonumun ceplerine sokarak perdenin hafifçe düşmesine izin verdim ve beni kapalı gökyüzünden korudu.

Göğsümü bir boşluk deliyor, sanki organlarım çıkarılmış ve yerlerine yenileri takılmadan önce dikilmişim gibi. Gerçekten hiçbir şey hissetmiyorum, zaten buraya gelmemin tüm amacı buydu. Geçmişte James malikânesindeki ikametim düzensizdi ama şimdi hayaletler beni kabul ettiği sürece kalmaya niyetliyim. Duygularla onlar ilgileniyor.

de izlemeyi bırakmıyorum. Duramıyorum. Özellikle de onu. Başka tarafa baktığımda, gözlerim sanki mıknatısa dönüşmüş ve o da inkar edemeyecekleri korkunç bir güçmüş gibi geri dönüyor. Nathaniel'in eli sırtının alt kısmını bulup onu cipe yönlendiriyor.

İlginç.

Kendimi, onlardan kaçınma eğilimi bilinen kardeşimin bağlılığından büyülenmiş buluyorum. Bir istisna dışında. Belki de buraya gelmem, Nathaniel ile küçük arkadaşının arasını açacaksa bir işe yarayabilir.

Ne de olsa, benimkini öldürdüğü için bunu hak ediyor.

VIOLET

YILDIZLARIN ALTINDA BİR GECE.

Otelin lobisinde asılı afişı okurken dudaklarımdaki kaslar kalkıyor. Boynumu daha fazla eğip tavandaki elmas şeklindeki tavan pencerelerine bakarken ağzım derin bir hilal şeklinde kıvrılıyor. Parıldayan ampuller balo salonunun ahşap kirişlerinden üst üste binen ipler halinde sarkıyor, kristal avizelerde ve bordo dokulu duvarlarda parıldıyor.

Düşünüyorum da, bu akşamki galaya katılma şansını eski sevgilimle karşılaşma ihtimaline karşı kaçırmayı düşündüm, çünkü yeğeni

Eğlence.

Gerçi James ailesinin ne kadar işin içinde olduğu düşünülürken şanssızlık demek hafif kalır. Sanırım Los Angeles'tan New York'a kadar düzinelerce plak şirketi ve ünlü müzisyenlerle müzik endüstrisinin temel taşları olduğunuzda, başkalarının faydalanmasını önlemek için uygulamalı yaklaşım bir tür zorunluluk haline geliyor.

En azından maskeli balo temasıyla, Nate'in burada olup olmadığını anlayamayacağım.

Beni geri almasını isteyerek kendimi utandıramayacağım.

Kuzenim Cora beni girişte bıraktı. Uzun boylu, buzerkek arkadaşıyla birlikte şık, pas rengi hızla uzaklaşıyor. Parlak mavi saçları ve çıplak kollarındaki dövmeler olmasa, kalabalığın içinde onu hemen gözden kaybedeceğim.

Taktığı gümüş telkari maske, Aplana Adası'nın en iyilerinden oluşan bir topluluk tarafından yutulmadan önce gördüğüm son şey - ki bana pek fazla insan yokmuş gibi geliyor. Kabul ediyorum, yozlaşmış adanın nüfusu süreklilikten yoksun, ama ünlü bir rock yıldızının assolist olduğu siyasi bir bağış etkinliği için bu pek de iyi bir katılım gibi görünmüyor.

Bunu Cora'ya ya da İngiliz erkek arkadaşı Alistair'e söylediğimden değil, ikincisi söz konusu politikacı. Yine de, geçen yılın büyük bir kısmını onlarla geçirdikten sonra, başka bir belediye başkanlığı adaylığıyla ilgilenmediği acı bir şekilde ortadayken neden danışmanlarını bağış toplayıcısıyla şımarttığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Belki de daha büyük hedefleri vardır ve ben henüz işin içinde değilimdir. Dışarıdan birine güvenmediği için onu suçlayamam.

Beyaz örtülerle kaplı büfe masalarının önünden geçerken bakışlarım döküm Demir urns at onların merkezler. Çok güzel. Kenarlardan sarkan ve ortadaki sahte narlara, güllere ve kırmızı orkidelere doğru çekilen helecho eğrelti otları ile flaman tarzı düzenlemeler.

Annem onları severdi, eşleştirmelerin karmaşıklığını kabul ederken basit, rustik zarafetlerine ağıldı. Babam süslemelerin anlamını göremediği için hayıflanır, kardeşlerim Jace ve Alec ise düzenlemeleri tamamen görmezden gelirdi.

Cora'nın katkıda bulunmama izin verdiği tek şey olan el işime yaltaklanmakla o kadar meşgulüm ki zeminin parkeden mermere kaydığını fark ve uzanıp kendimi yakalamaya fırsat bulamadan düşünüyorum.

Dişlerimin tadına bakmaya hazır bir şekilde çarpışmaya hazırlandığımda, onun yerine yumuşak bir şeye çarptım.

Yumuşak.

İri eller pazularımı kavlıyor, aramızda devasa bir mesafe yaratırken bile beni sabitliyor.

Ya da belki de çok uzun zamandır burada olduğu için bu kadar büyük geliyordur.

Elleri benden hızla midem bulanıyor, sanki yanmış gibi. Kömürleşmiş bir şey kalıp kalmadığını görmek için dirseklerime bakıyorum ama derim her gibi pürüzsüz ve solgun.

Çenemi kaldırdığımda derin, karanlık, rahatsız gözler benimkileri delip geçiyor. Tanıdık gözler.

Kısmen mat siyah bir maskeli balo maskesinin altına gizlenmiş, daha da sert ve öfkeli bir yüze yerleşmişler. Eğer öfke taş a yontulsaydı, inanıyorum ki Kal Anderson kalıbı olurdu.

"Adımlarına gerçekten dikkat etmelisin, Violet. Seni yakalamak için burada olmasaydım neler olabileceğini bir düşünsene." Kardeşim - yarım, gayrimeşru, uzak, her ne ise- beni onaylamayan bir bakışla süzüyor. Hayatımın çoğunu ondan kaçarak geçirdiğim düşünülürse, tanımamam gereken bir bakış.

Diğer şık giyimli, maskeli müşteriler etrafımızda çiftler çiftler dolaşırken müzik ve boş konuşmalar havada uçuşuyor. Sanki karşımdaki adamın dengesiz bir katil olduğu söylenmiyormuş gibi umursamadan dans ediyorlar.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bu neredeyse bir tehdit gibi geliyor, *kardeşim.*"

Gözlerinde hızla bir şeyler parlıyor - benim gözlerim, babamızın gözleri

-Ama incelemeye fırsat bulamadan gitti. "Bu enerjiyi benim için bu kadar önemsiz biri için harcamazdım."

Ahh. Bunu hak ettim ama yine de. "O zaman neden benimle konuşarak zaman kaybediyorsun?"

"Aramızdaki yabancılaşılmaya senin inkârına rağmen, sen benim kanımdansın. seni kontrol etmek istememde yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Cora sana burada olacağımı
söyledi mi?" "Ben söylemedim."

Karısı o zaman. Elena ve kuzenimin arkadaşlığına lanet olsun.

Kal omuz silkerek ellerini siyah takım elbise ceketinin ceplerine sokar. "Nasıl olsa öğrenirdim, Violet. Bu adada benim haberim olmadan hiçbir şey olmaz."

"Gönderdiğim tüm o ihtarnamelerin beni bu bilginin bir parçası olmaktan çıkardığına eminim."

Sırıttıyor ve gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyor.

Minicik jest bir şekilde silahsızlandırıcı hissettiriyor. Takım elbisesinin liflerine işlenmiş tehlikenin sınırını, ruhunu -eğer bir ruhu varsa- kesip atıyor.

Adadaki ve memleketi Boston'daki söylentilere inanılacak olursa, yıllar önce mesleğini satmış. Kan ve şiddet bir hayatı, tıbbi uzmanlığı çarpıtmayı ve bunu insanlardan istediğini almak için kullanmayı seçti.

Yine de burada, son on iki yıldır kendisinden kaçan kız kardeşiyle bir bağ kurmaya çalışıyor. Ortaya çıkıp daha önce bir kez gelip eli boş gittiğini açıkladığından beri.

Çocukken onu reddeden babasının bir yetişkin olarak varlığını daha anlayışla karşılayacağını umarak geri dönmek için yıllarca nasıl beklediğini.

Neredeyse bir bebek olduğum için önceki etkileşimi hiç hatırlamıyordum ama onun anısı beynime kazınmıştı. Sanki orada olmak için temel bir hakkı varmış gibi.

Koyu renk bir takım elbise içinde, gözlerinde umutla verandamıza geldiğinde onu geri çevirdim. Ona *babamın* -babamızın- ülke dışında olduğunu, Kalamata'da hasta bir teyzeyi ziyaret ettiğini söyledim.

Ona geri gelmemesi gerektiğini söyledim. Onu kabul etmeyeceklerini.

Onun iyiliği için yapmış olsam bile bu yaptığım en zalimce şeydi. En azından ben böyle gerekçelendiriyorum-şok, korku ve gençlik kininden dökülen kelimeler. Sanki yasın inkar aşamasını tamamen atlamış ve doğrudan öfkeye geçmiş gibiydim - annem bana bunun yanlış olduğunu söylediği için daha önce gerçekten hissetmeme asla izin vermediğim bir şey.

Ama Kal söz konusu olduğunda, o zamandan beri buna tutunuyorum. Yeniden bağlantı kurmaya çalıştığında, para gönderdiğinde ya da iş bulma kisvesi altında beni bu ürkütücü küçük adaya çektiğinde bile, onun yanında anladığım tek duygu öfke oldu.

"Zaten yasalara bağlı olduğumdan değil, ama bir ihtarnamenin herhangi bir ağırlığı olmasını istiyorsanız," diyor Kal, o gözler hala gördüğümünden daha hafif, "belki de üç yıl önce lisans diplomasını taklit ettiği için barodan atılmamış bir avukat kullanmayı deneyin."

Göğsümde öfke yükseliyor. "I-" Cümlemi kısa keserek, kesik nefesle öne doğru sallanıyorum, düşünüyorum. "Delos County'deki en iyi ceza avukatı olduğunu söyledi."

"Ve sen ... ona inandın mı?"

"Etrafta dolaşıp herkesin geçmişini ve niyetini sorgulamam mı gerekiyor? Kimin zamanı var ki?"

Başını sallıyor, yüzü kasvetli bir hal alıyor. "Niyetlerini bilmeniz gereken bazı kişiler var."

Boğazımda bir yumru büyüyor ve yutkunmamı zorlaştırıyor.

Bunu geçtikten sonra, bir şeyin hızlıca parlaması dikkatimi çekiyor. Bir tür manyetik güç tarafından çekilen gözlerim odanın arka köşesine, sahnenin ve büfe masalarının ötesine, otelin başka bir bölümüne açılan perdeli bir kemere doğru kayıyor.

Uzun boylu, heybetli figürün sadece kuyruk ucunu yakalayabiliyorum. Zayıf bedeni kırmızı kumaşın arasından kayıyor ve siyah keçi maskesinin arkasından görünen serin, koyu kahverengi saçlarını fark ediyorum. Daha önce fotoğraflarda gördüğüm, dağlardaki bir malikânenin antika dolabında sayısız diğerinin arasında güvenle saklanan bir maske. İri boynuzları ve sivri kulakları başının üzerinde kıvrılıyor ve sadece ağzı ve inatçı çenesi görünecek şekilde kesilmiş bir boşluk var.

Omurgamdan aşağıya doğru hastalıklı, kavurucu bir ürperti yayılıyor. Tanıdıklık, tenimin yüzeyinin altında çatırdıyor, ani arzu dalgasıyla mırıldanıyor.

"İzninizle," diyorum ellerimi arkamda birleştirip Kal'dan uzaklaşarak. " gereken çok acil bir konu var."

Ben geri çekilirken Kal konuşmuyor. Sadece yüzünde aynı soğuk, hesapçı bakışla bakıyor.

Babamızinkine bu kadar benzemesinden nefret ediyorum.

Kalabalığın arasından ilerlerken bir duraksıyorum ve omzumun üzerinden kardeşimi bıraktığım yere bakıyorum. Karısı da ona katılmış ve dans pistinin kenarında, kollarında karısıyla küçük bir daire çiziyor. Koyu kahverengi saçları, siyah kokteyl elbisesinin açık sırtından aşağı dökülüyor ve onu daldırdığında, durduğum yerden kahkahalarını duyuyorum.

Ona baktığında, yıldızlar artık üzerimizdeki gökyüzünde değil. Gözlerinde ve onun için parlıyorlar. Gözeneklerinden akan sevgi hissediliyor ve bu sevgi, ona izin vermediğim için içimde hissettiğim suçluluk duygusunu neredeyse hafifletiyor. Ailemin bir parçası olmasına izin vermediğim için.

Sonunda kararımı neredeyse haklı çıkarabilirim çünkü Kal Anderson sevgisiz büyümüş olsa bile hak ettiği sevgiyi aldı. Bunu, açıkça sahip olmak için can attığı bazı insanlardan asla alamayacak bile.

Balo salonunun arka tarafına doğru güçlü adımlarla yürürken kılıf elbisemin ipeksi kumaşı çarpıyor. Bir köşedeki ahşap barı geçerken, ince bir elin pazıma dolandığını ve beni durmaya zorladığını hissetmeden önce neredeyse dışarıdaydım.

"Nereye gidiyorsun?" Cora soruyor, altın rengi gözbebekleri yüzümde görünür bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını tarıyor.

Onun arkasında, Alistair Wolfe buz gibi bakışlarını kız arkadaşına dikmiş, kaçmaya kalkarsa onu yakalamaya hazır bekliyor. Koyu gri takım elbisesinin altına sıkıştırdığı kravatı Cora'nın saçlarının tonuyla birebir uyuyor ve uzak bir yanımda, birinin sana gittiği her yere senden bir parça taşımak isteyecek kadar aşık olmasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyor. Geceyi senin yanında geçiriyor olsalar bile.

Nate James'in kesinlikle böyle bir sorunu yoktu. Ayrılığımız hızlı ve temizdi ve hayatıma girmiş gibi görüldüğü kadar hızlı bir şekilde hayatımdan kayboldu.

"Sadece biraz hava almak istiyorum," diyorum kuzenime, parmaklarını kolumdan nazikçe çekerek. "On beş dakika içinde döneceğim."

Gözlerini kısıyor. "Eğer ben daha adamı incelemeden, senin gizlice seks yapmaya gittiğini öğrenirsem, ben-"

İçimden bir homurtu koptu. Sanki öyle. "Yabancılarla kaçmayacağıma söz veriyorum."

"Belki de *herhangi bir* yabancı değildir. Bir akrabamı daha duvarlardan kazımak istemiyorum, anlıyor musun?"

Bu ifadenin duygusuzluğu hakkında yorum yapmamayı seçerek ona hızlıca başımı sallıyorum ve açık kapıya doğru geri dönüyorum.

Hemen dışarıda duruyorum, Nate'in nereye gitmiş olabileceğini hayal etmeye çalışırken dar koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Otelin bir üst katına çıkan devasa merdiveni düz beyaz bir tabela kapatıyor.

VIP ETKİNLİĞİ DEVAM EDİYOR.

Karnımdaki bir sancı beni ileri itiyor ve kadife ipin altından kayarak, bir elimle demir korkuluğu tutarak basamakları yavaşça tırmanıyorum. En üstte, çeşitli misafir odalarına açılan bir dizi kapı var, ancak sadece bir tanesi kısmen açık, şömineli ve süslü mobilyalarla tamamlanmış loş bir süiti ortaya çıkarıyor.

Eğer olsaydı, orada olacağına eminim.

Birkaç kısa adımda kapıya doğru ilerliyorum ve kimse beni fark etmeden içeri giriyorum. Odanın ortasındaki masif meşe sehpa, her bir mobilya parçasının kendi yönünde açılı durmasıyla odağı kendisine doğru çekiyor. Kitaplıklar iç duvarı kaplıyor -pencerelerden tek duvar- ve odanın sade dinginliğine hayran kalarak dönerken derin bir nefes alıyorum.

Burada başka insanların da olduğunu fark etmem çok uzun sürüyor. Ne yaptıklarını fark etmem daha da uzun sürüyor.

Yanık turuncu kanepede, mavi maskeli bir adam sırt üstü yatarken, beline kadar uzanan siyah saçlı bir kadın adamın beline sarılıyor. Kadın adamın üzerine eğilmiş, ağızları birbirine kaynaşmış, öpüşürken göğüsleri birbirine değiyor ve tamamen çıplak.

Odaya dağılmış, koltukların üzerinde et yığınları halinde dolaşan ya da pencerelere yaslanmış başka insanlar da var, ama benim ayıramadığım kanepedeki ikisi.

Adamın elleri, çıplak teninin koyu bronzuna karşı solgun duran kalçalarını bulduğunda kadının formu canlanıyor. Yavaşça onu yukarı kaldırıyor, sonra vücutlarının arasına uzanıyor ve kadının derinliklerinden alçak, neredeyse tutulmuş bir inilti çıkarıyor.

İçinde bulundukları gölge gölü yüzünden tam olarak ne yaptığını göremiyorum ama saniyeler sonra kadın onun üzerinde hareket etmeye başladığında bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Hırçın, tutkulu homurtular açıkta kalan kırışlerde yankılanıyor, üzerime yağmadan önce yüksek kutu tavanda yakalanıyor gibi görünüyor.

Boğazım sıkışıyor ve midem bulanıyor.

Köşedeki kapı bir parça açılır ve ardından başka bir adam içeri girer, hemen çiftin yanına yürür.

"Bensiz başladın," diye homurdanıyor giysilerinden sıyrılırken. Bir elini kadının omurgasında gezdirirken diğer eliyle dudaklarını yakalamak için eğildiğinde bile durmuyor.

Kalçalarımın arasında sıcak, sıvı bir açlık titreşiyor. Uzuvarım ağırlaşıyor, kemiklerim yoğunlaşıyor ve içimde bir sızı zonkluyor, uyuşturan dalgalar halinde yayılıyor.

İzlememem gerektiğini bildiğim halde mest olmuş bir halde izliyorum. Yeni adam uzaklaşıyor, sonra dönüp dizini kanepeye atıyor ve kızın kıvranan formunun arkasına yerleşiyor. Eli saçlarına dolanıyor, omzunun üzerinden itiyor ve sonra hareket ediyor, dolanmaya tamamen katılmadan önce sehpanın üzerindeki bir şeye tutunuyor.

Üçü ortak bir nefesi, bir coşku solumasını paylaşıırken, benden de küçük bir nefes kaçıyor. Boğazımda düğümleniyor, daha önce hiç yaşamadığım bir şok ve arzu ağına takılıyor.

Porno izledim ve hatta kendimi ona kaptırdım, ama eylemi şahsen görmek... bu farklı.

Ayaklarımdan biri sanki baştan çıkarılıyormuşum gibi öne doğru uzanıyor, ama ne, emin değilim.

Daha
yakından
bakmak mı?
Katılmak için
mi?

"Burada olmamalısın."

Bir refleksle başımı çevirip fısıltının sahibine bakıyorum. Nate James'in keskin, yıkıcı profilini gördüğümde, midem zaten kıcımdan düşmüyor olsaydı, sanırım yere düşerdi.

Yüzünün büyük kısmını gizleyen o korkunç keçi maskesine rağmen çenesinin belirgin çıkıntılarını görebiliyorum. Kenarlarını kaplayan öfke

Çok yakışıklı bir yüz.

Şimdiye kadar onun varlığının ne kadar sarsıcı olduğunu fark etmemiştim.

"Tanrım, *evet*," diye miyavlıyor kanepedeki kadın, erkekler onu ciddi bir şekilde sikmeye başladığında göğsünden tiz bir ses yükseliyor.

Karnım zil çalıyor ve sıcaklık damarlarımda hızla yayılıyor. Ne yaptığımı gerçekten düşünmeye fırsat bulamadan ayak parmaklarımın üzerine kalkıp yüzümü onunkine yapıştırıyorum.

Hiçbir şey değilse, belki bir öpücük onu geri çeker. Ona birlikte iyi olduğumuzu ve kardeşimin önemli olmadığını hatırlatın - çünkü en başta onu korkutan şey buydu.

Her daha iyi bir planım yok. Bu kadar ileri gidebileceğimden emin değildim.

Sadece onun sağladığı normallik hissi için çaresizim. Onunla birlikte olmanın doğruluğu.

Öpücük bir an için sertleşiyor ve panik kaslarımı ele geçiriyor. Dudaklarım onunkilere değerken maskesi ağzımın kenarını sıyrıyor, sanki bir ateş yakmaya çalışır gibi.

Bu geceyi enine boyuna düşünmeyerek her şeyi mahvettiğimden endişeleniyorum ama sonra o değişiyor. İri elleri çıplak omuzlarımı kavrayarak yukarı kalkıyor ve başını eğiyor. Bana erişim izni veriyor, ağzını ayırıyor ve dili geçici olarak benimkini arıyor.

İki bedenimiz arasında coşkulu altın ışık uzanıyor gibi görünüyor ve ben onu arzulayarak içine giriyorum. Parmaklarım titreyerek göğsüne geliyor, hafifçe süpürüyor, bedenim uçuyormuş gibi hissederken beni sabit tutacak bir şey arıyor.

Birkaç saniye sonra geri çekiliyor. Omuzları sertleşiyor ve beni tamamen bırakmadan önce dili geri çekiliyor.

Tekrar konuştuğunda sesi hâlâ o sert fısıltıyla çıkıyor ve bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. "Burası özel bir alan. Burada olmamalısın."

Bana bakarken dağınık, koyu sarı saçları maskesinin üstünden dökülüyor. Giydiği özel dikim siyah takım elbise tarafından kısmen beyaz gömleğinin üstteki dört düğmesi açık.

Bir parçam onu rahatsız edip etmediğimi merak ediyor ve utançtan yüzüm kızarıyor. Tabii ki buraya seks için geldi.

Açıkça görülüyor ki, hiç de az değil ve onun gibi adamlar uzun süre yokluk çektiklerinde kolay yolu tercih ediyorlar.

"Gitmeniz gerekiyor."

Göz kırpıyorum. Sanki yok etmeye çalıştığım bir hayalet gibi.

O da göz kırıyor. Ateş gözlerini parlatıyor, sanki kahverengi yerine yeşillermiş gibi.

"Başka bir şekilde ifade edeyim," diyor, bir adım öne çıkarak. Hâlâ fısıldıyor.

Gözleri şimdi sert ve öfkeli, acaba kanepedekiler onu duyuyor ? Acaba şimdi bize bakıyorlar mı, ne düşünüyorlar?

"Burada olamazsın."

Bir şekilde dilimi damağımdan kurtarmayı başarıyorum.
"Yapamaz mıyım?"

"Üç kez söyledim. *Defol. Dışarı.*"

"Dışarı mı?" Kelimeyi neden tekrarladığımı bilmiyorum. Belki de dudaklarının her hecede kıvrılışına hayranlıkla bakmakla meşgul olduğumdan, onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Belki de hala şoktayım, onu bulduğum seks partisini sindirmeye çalışıyorum.
içinde.

Neden burada olduğunu sormam gerekiyor ama kelimeler kifayetsiz .

Bu kadar yıpratıcı olmasına alışkın değilim.

"Birdenbire duyma güclüğü mü çekiyorsun yoksa kasten mi kalın kafalı davranıyorsun?"

"Kasıtlı olarak kalın kafalı," diye yineliyorum, sonra elimi ağzıma götürüyorum. "Bunu söylemek istememiştim."

Bakışları kararıyor ve elbiseme hızlı bir bakış atıyor. Dikkati yüzüme dönene kadar soğuk gözeneklerime sızıyor.

"*Sarhoş* musun sen?"

"Ben... öyle düşünmüyorum?"

"Siktir git."

Ağzım kabul etmeye hazır bir şekilde açılıyor ama eli pazumu sıkıca kavradığında kelimeler dilimin ucunda kayboluyor. Beni odanın bir ucundan diğerine sürüklemeyen önce sadece birkaç saniye geçmiş gibi görünüyor.

ıkışı açarak bizi parlak ışıkla örtüyor. Arkamdan nefes sesleri geliyor, ama onun tutuşu dönüp bakmama izin vermiyor.

Beni kapıya doğru itiyor, gözleri ldrc. Elbiseme takılıp düşüyorum, şakaklarımda endişe zonklarken eteği parmaklarımdan çekiyor. Beynim olanlara ayak uydurmakta zorlanıyor.

"Voyeurs pay double," diye tersleyerek kendini odaya geri çekti.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kapıyı suratıma kapattı.

TER AVUÇLARIMA SIÇRIYOR ve kalbimin kaburgalarımaya çarparak çıkardığı düzensiz gümbürtü birkaç dakika boyunca odaklanabildiğim tek Şey oluyor.

Parmaklarımın ucunu dudaklarıma götürüp birkaç sessiz vuruş boyunca kapalı kapıya bakıyorum. Arkamdaki VIP partisi ediyor, inlemeler ve tenin tene sürtünmesi havayı dolduruyor ama kendimi hareket edemez halde buluyorum.

Yerimde akılı kaldım, ağızım o pcğn saldırısından karıncalanıyordu.

Haftalardır ilk kez, zihnimde sürekli döngü halinde çalan korkunç melodiyi durduran bir pck. Beni büyüledi.

Tamamen, sanki saldırgan yumuşak elleriyle kalbimi göğsümden çalmış gibi.

Bunun gerekiyordu. Önce onun bana yaklaşmaması gerekiyordu.

Ve elleri neden bu kadar yumuşaktı? Nemlendirici eldivenlerle falan mı uyuyor?

Bunu için aklıma bir not aldım. Kuzgun saçlı cadaloz hakkında bilinmesi gereken *her şeyi* öğrenmek için. Birkaç hafta önce onu Nathaniel'le birlikte malikânede gördüğümünden beri başka pek az şey düşündüm.

Davetsiz misafirin beni çektiği sersemlikten sıyrılıp günah yuvasını arkamda bırakarak odanın arka çıkışına doğru ilerliyorum. Kapıdan geçince, kompakt oturma alanında eski bir Baldwin salon koltuğu, iki deri koltuk ve birinin VIP bölümüne davetsiz girdiğini fark ettiğimde bıraktığım purodan başka bir şey yoktu.

Maskemi saçlarımın arasına sıkıştırdım ve sigarayı damgaladım. Sigara içmek bile istemiyordum; babam her zaman hayatımızın zor kısımlarını atlatmak için gerekli olan her türlü aracı kullanmanın destekçisi olmuştur ve nikotinin yardımcı olduğu söylenmişti.

Aksine, geldiğimden daha kötü hissediyorum. Her an *birileri* beni bulacakmış gibi daha tedirgin ve paranoyak hissediyorum - gazeteciler, ailem, elma kırmızısı dudakları ve su perisi gibi yüzü olan kız.

Bu aptal bağış toplama etkinliğindeki anonimliğime çok şey bağlı ve her şeyi etmiş olmam tamamen mümkün.

Neden onu geri öptün? Kafamın içinde küçük bir ses fısıldıyor.

Başka ne yapabilirdim ki? Kendimi hiçbir zaman hayattaki basit zevklerden mahrum bırakacak biri olmadım, hele ki bir kadının bana atılmasını hiç.

Yine de çok erken. O kesin zevk için çok erken. Eğer onunla vakit geçirmezsem, bu gece malikânenin dışındaki tüm varlığım boşa gitmiş olacak.

Paniğin, çıkışları ve çevreyi her an altında tutma ihtiyacının boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

Arkamdaki kapı açıldığında düşüncelerim dağılıyor ve kendimi bir koltuğa bırakıyorum. Priya içeri girip bir eliyle bizi içeri kapatırken, diğer eliyle kehribar rengi sıvı dolu kristal bir bardak tuttuğunda hâlâ telaşlıyım.

"Bu da neydi böyle?"

Cevap vermiyorum, o yaklaşırken beyaz duvara bakıyorum. Kapı çevresel görüşümde bir bulanıklık ama tam olarak kapatmadığının farkındayım. Gerginlik nefeslerimin her birini sarıyor ve ciğerlerim üzerindeki etkisini azaltmak için birkaç kez yediye kadar sayıyorum.

Yanımda durup kolunu ; ben uzanıp bardağı parmaklarımın arasına sıkıştırıyor.

Neredeyse elimden kayacaktı, bu yüzden tutuşumu sıkılaştırıyorum ve endişemi uzaklaştırıyorum. Fazla uzağa gitmiyor, sadece göğsümün ortasına bin tonluk bir kaya gibi oturuyor, nefes alamıyormuşum gibi hissedene kadar bastırıyor.

Ama ben *yapabilirim* ve birçok sorundan biri de burada yatıyor.

Priya usulca homurdanarak sandalyemin koluna tünüyor. Ona dokunmamak için kolumu içeri sokuyorum. "Birilerinin keyfi yerinde."

"Otuz altı yıldır."

"Oh, biliyorum. nedenlerimizden biri de buydu."

Sinirli bir homurtu ile alkolden hızlıca bir yudum aldım. "En önemlisi de başkalarını yatağımıza davet etme konusundaki yeteneğindi."

Omuz silkiyor, umursamıyor. "Neye biliyordunuz." "Evet, ve durumun yeniliği geçtiğinde fark ettim ki paylaşmaktan zevk almadım."

Gerçi en başından beri böyle bir şey yapmamıştım ve ilişkimizi bu şekilde başlatmasına izin vermeme neyin sebep olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım. Belki de genç olduğum ve umursamaz olmaya çalıştığım ve zamanımın çoğunu Priya Kohli'nin erkek arkadaşı olarak uçurtma gibi uçarak geçirdiğim için bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim.

Artık çok da önemli değil. On yılı aşkın bir süredir romantik olarak bir araya gelmedik ve o zamanlar bile, her şeyden çok zor kişisel hayatlarımızdan bir dikkat dağıtıcı gibi geliyordu.

Şimdi ise sadece benim deşifremi yapıyor, ancak bu unvan üzerinde çalışabilmesi için benim bestelerime ihtiyacı var. Uzun zamandır beste yapmadığım için, zamanının çoğunu New York'ta, yeğenimin bebek plak şirketine imza atan sanatçıların aranjmanlarını ve provalarını yaparak geçiriyor.

Çoğunluk yatırımcı ve hissedar olduğum için Priya hala benim çalışanım ve sadakati yasal olarak bağlayıcı. Bu da benim hoşuma gidiyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, geniş gözleri burnunun eni boyunca beni tarıyor. "Buradaki kız kimdi?"

"Bilmiyorum."

Bana inanmadığı çok açık ve haklı . "Birisi... oda doluyken içeri mi girdi?"

Ses tonuna sinen şüpheyi görmezden geliyorum. "Öyle görünüyor."

"Seni öptüğünü gördüm mü?"

Bakışlarım onunkilerle kesiliyor. "Hayır, ."

"Sen öyle diyorsan." Bir duraklama. Başparmaklarını süsleyen ince yüzüklerle oynuyor, altın takılar sıcak kahverengi teninde parlıyor. "Sen de onu öptün mü?"

"Eğer yaptıysam, bu gece getirdiğimiz uyuşturucunun etkisiyle olduğuna eminim." Bardağı dizimin üzerinde dengeliyorum.

İkimiz de kelimelerimdeki netlikten ya da parmak eklemlerimin ağarmış renginden bahsetmiyoruz.

İkimiz de ayık olduğumu biliyoruz.

"Mmhmm," diye mırıldanıyor Priya ve dirseğimi onu tek bir hamleyle sandalyeden itiyorum. Gıcırıyor, kendini ayağa kaldırırken kırmızı cüppesinin kravatını tutmaya çalışıyor. "Bütün galayı burada tek mı geçirmeyi planlıyorsun?"

Cevap vermedim. Bir içki daha aldığımda, boğazım biraz uyuşmuş hissediyorum. Az kullanmaktan yıpranmış.

VIP partisi kesinlikle devam edemez çünkü artık ihlal edildi. Kardeşimin eski kız arkadaşı herhangi birini tanırsa ya da burada gördüğünü sandığı kişiden bahsetse bile, bunu takip eden soruşturmalar acımasız olacaktır. Cesetler benimle ilişkilendirilir ve düzeltmek için çalıştığım her şey boşa gider.

Kalbim göğsümde kararsız bir ritimle atıyor. Eve gitmem gerek. hiç gelmemeliydim.

"Sydney seni böyle görmekten nefret ederdi, biliyorsun. Yalnız ve mutsuz."

"Sydney *burada* değil, değil mi?" O korkunç melodi geri dönüp kulaklarımın arasında bir yük treninin frenleri gibi gıcırdarken sesim olmasını daha keskin çıkıyor.

Ağzının kenarını çiğniyor. "Kendini suçladığını biliyorum
_."

"Priya, kendi ellerinle bir yere yapışmaya olan korkunç eğiliminin farkındayım.

ait olmadığı bir yere burnunu sokma, ama senin fikirlerini dinlemekle ilgilenmiyorum. Şimdi gidersen sevinirim."

Yine de yanılıyor. Bir zamanlar yıldız olan öğrencim Sydney'e olanlar için kendimi suçlamıyorum, onun hayatı çok kısa sürdü - yıldız adaylarının hayatları genellikle en parlak dönemlerinde söndürülür. Kendimi hiç suçlamıyorum.

Kardeşlerimi suçluyorum. Babamı suçluyorum. Üniversitede birlikte olduğumuz süre boyunca temas ettiği, benlik duygusunu çarpıtan ve kendi çıkarları için çarpıtan herkesi.

Onu suçluyorum.

Priya ayağa kalkar ve kapıya doğru ilerler. "Sadece... söylediklerimi düşün, tamam mı?"

Duraksıyor, cevabımı bekliyor, cevap gelmeyince de ortadan kayboluyor. İşaret parmağımı bardağa vuruyorum, tırnağımın bardakta çıkardığı yumuşak çınlamaya odaklanıyorum. Müziğin her şey üzerinde yaratılabileceğinin kanıtı - hala bunu yapabildiğimin kanıtı.

James malikanesine geldiğimden beri ilk kez böyle bir dış melodi fark ettim. Hiçbir şey besteleyemediğimi söylediğimde, bu tipik enstrümanların ötesine geçiyor - müzik hayatımda tamamen yok.

Her şey gri ve korkunç ve bir yanımda bunu hak ettiğini biliyorum. Malikaneyi terk ettiğim için, buraya geldiğim için, *istediğim* için.

Kapıya gereğinden uzun süre bakıyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum. Haftalar süren arzu yoksunluğundan sonra iyi hissettiriyor.

herhangi bir şey için. Başımı muhtemelen değerinden çok daha fazla belaya sokacak bir şey için olsa bile.

Birkaç dakika sonra bardağı yere bırakıp ayağa kalkıyorum ve ellerimi takım elbisemin ceketinin ön kısmına sürtüyorum. İçeride doğru kıvrılıp endişemin kanıtlarını saklıyorlar.

Maskemi yerine takıp odadan çıkıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum. Bu gece mahvolmuş olabilir ama yine de küçük bir hileyle kurtarmaya çalışabilirim.

Güvenlik ekibimin başındakiler dışarıda nöbet tutuyor, içlerinden daha uzun ve cesur olanı ben bana doğru tek bir adım atıyor. Arsen'in eli benimkine değişiyor ve parmaklarımın arasına toz halinde küçük bir hap sıkıştırdığını hissediyorum. Etrafını kapatıyorlar ve ben de olaysız bir şekilde aşağıya iniyorum.

Otelin en alt katına ulaştığımda pürüzsüz, çağdaş müzik notaları duyularıma saldırıyor. Derinden gelen bir erkek sesi yeni bir aşk türküsü mırıldanıyor ve ben bu gürültü karşısında kıskançlık hissine kapılıyorum ama bu duyguyu görmezden geliyorum.

Perdeler balo salonuna açılan kemerleri çerçeveleyiyor ve ben bir tarafa kayarak kendimi koyu kırmızı kadife malzemenin arkasına saklıyorum. Konuklar dans pistinin etrafında dönüyor ve odanın karşısındaki barda neşeyle sohbet ediyor, kalabalıktan hiç rahatsız olmuyorlar.

Onu hemen fark ettim. Dövmeli, mavi saçlı bir kadın ve bu geceki bağış gecesinde onurlandırılacak politikacıyla birlikte barda duruyor. Konuşurken kollarını ileri geri sallıyor, göğüs dekoltesini hemen dikkatimi çekecek şekilde derinleştiriyor.

Göğüsleri yuvarlak, dolgun, derisi pürüzsüz, solgun ve *olgun*. Meme uçlarının tam tonunu, boyutunu ve tepkiselliğini anında merak ediyorum - pembe mi yoksa açık kahverengi mi, dudaklarımın arasına sığacaklar mı ve ağızda elmas tepelere kadar sertleşecekler mi?

Kardeşim böyle bir kadının gitmesine nasıl izin verir, asla bilemeyeceğim. Nathaniel bir aptal ve bunu bilmesini sağlamak niyetindeyim.

Kalın, yakıcı bir yutkunmayla bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum, zaten baktığını görünce şaşırıyorum.

Lanet olsun.

Bu gözler -dumanlı kuvars gibi çalkantılı, ısıltılı kahverengi-kırılганlıkla parlıyor. Onu kollarıma alıp götürmek, kimsenin bulamayacağı bir yere kilitlemek çok kolay olurdu.

Gözlerimi kırıştırıyorum çünkü sanki istemeden ruhumu sattığım bir cadı gibi tepkimi dizginleyemiyorum.

Çiftin arasından sıyrılır gibi oluyor ve akik rengi saçları, siyah kumaşı ve fildişi teniyle bana doğru ilerliyor. O gür kırmızı dudaklar tek renk patlaması ve yine de güneş ışığı yayıyor. Güneş ışığı ondan sıcak dalgalar halinde yayılıyor ve ben de kapı aralığından geri çekilerek تنها bir oyuğa giriyorum.

Sadece gölgelerin içine girip girmeyeceğini görmek için.

Arsen'in bana verdiği hapi hızla dudaklarımın arasından geçiriyorum. Dilimin üzerinde duruyor, daha fazla etkileşim bekliyor.

Kadın ortaya çıktığında gözlerini kısarak "Sarhoş değilim," diyor. "Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum."

Dudaklarım hareket etmiyor.

Kalbim .

"Sadece üç içki içtim. En fazla olurum." Benden

hala bir şey yok.

Zihnimde hiçbir ses yok - ne dehşetin akıldan çıkmayan kakofonisi ne de güzelliğin parıltıyan notaları.

Sadece o.

Gözleri daha da kısıldı. Açık olduklarını bile söyleyemem. "Sadece seni orada gördüğüme şaşırdım. Bilirsin işte... o şeyle."

Görünüşe göre beynimin buna da bir cevabı yok. Hoş karşılanmadığı belliyken neden geri geldiğini merak ederek ona bakıyorum.

Yapabiliyorken gitmeliydi. Kendini

benden kurtarmalıydı.

"Özür dilerim," diye devam ediyor, sanki aramızda elektrik gibi dalgalanan sessizliğe dayanamıyormuş gibi gevezelik ediyor. Sanki bizi tek bir varlık gibi birbirimize bağlayan gerilimi hissediyormuş gibi. "Eğer... eğer bu gece yapmak istediğin bir şey varsa, böldüğüm için. Oraya girmeye hakkım olmadığını biliyorum ama konuşabileceğimizi umuyordum. Eğer istersen."

Başımı yana eğiyorum ve ona bir adım atıyorum. Elbisesinin küçük pazularının üzerinden sarkıyor, sanki omuzlarından düşmüş de ayarlamaktan vazgeçmiş gibi.

Onları dişlerimle koparmak için can atıyorum.

Aralarında kaçakçılık yapmadığım zaman belki yaparım.

Siyah kumaşın yere kadar uzanan eteğinde bir yırtmaç var ve geri çekilip benden uzaklaştığında, soluk teninin parıltısı aç bakışlarıma kendini gösteriyor. Aşağı bakıyorum, tekrar ilerliyorum ve attığım her adımda geri çekiliyor.

Duvara çarptığında alt dudağı hafifçe titriyor, elleri sıvaya çarpıyor. Bedenim onunla birlikte hareket ediyor, manyetik bir düzene hapsolmuş, kopamıyor.

O iğrenç müzik gitti.

Yerinde sakın bir ses yankılanıyor.

Ona doğru bastırdığımda, ses daha da yükseliyor ve ruhum - artık ne kadar kırıntısı kaldıysa- eriyor.

Bu büyüleyici gözler bana bakarken genişliyor. Bu yabancının uysal vücudunun benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlaması en büyük günah gibi geliyor. Uzaktan, zihnimin arkasında uyarı zilleri çalıyor, ama etrafımızda yarattığı gürültüden onları tam olarak çıkaramıyorum.

"Beni öpecek misin?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, küçük bir gülümseme ağzımın kenarını çekiştiriyor. Nefesini veriyor, nefesi gömleğimin yakasında ılık bir şekilde hissediliyor.

Başını eğiyor. Bir davet.

Parmaklarım beklentiyle vızıldıyor.

Bunu yapmam gerektiğinden tam olarak emin değilim ama onu hiçbir şeyden mahrum edecek durumda değilim. Şu anda benden dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünmemi istese, bunu yapardım.

Kalbim göğüs kafesimin arkasında kesik kesik atıyor ve ellerinden birini alıp organın üzerine koyduğumda bunu hissettiğini biliyorum.

Yutkunuyor ve bir parçam maskesini yırtabilmeyi diliyor. Onu altın kaplamalardan ve payetlerden kurtarmak ve kimliğini ortaya çıkarmak - onu kardeşimin yaptığı gibi görmek.

Ama ben . Benimkinin arkasında kimin olduğunu bilmek istemesini riske atamam.

Serbest eli kolumun kıvrımına düşüyor ve ben içe doğru bastırıp pelvislerimizi hizalarken pazumu hafifçe sıkıyor. Ani değişim karşısında parlak kırmızı dudaklarından küçük, keskin bir soluk çıkıyor ve gözleri aramızda, beni buz gibi bırakıyor.

Elim havaya kalkıyor, işaret parmağım çenesinin altına takılıyor ve yüzünü geriye bakmaya zorlanana kadar eğiyor.

Bakışlarımız birbirini yakalayıp tutarken arzu kan dolaşıma çılgınca pompalanıyor. Aramızdaki mesafede bir şey tutuşuyor ve ben onun sıcaklığına tutunuyorum. Odadaki tüm olası çıkışları kontrol etmemiş olmamı ya da bu gece evde o kadar çok insan olduğunu ve gerekirse kaçamayabileceğimi umursamıyorum bile.

Bu mekânın ne kadar kalabalık ve halka açık olduğu umurumda değil. Tek umursadığım bu.

Başımı eğerken, arkamda yatan potansiyel felaketi düşünmüyorum. Onun değerli taştan gözleri ve yumuşak kokusu dışında hiçbir şey düşünmüyorum. Baharatlı ama tatlı.

Buna tanıklık edebilecek insanları düşünmüyorum bile - her ne haltsa.

Elbisesinin yırtmacından kalçasını kavrayıp bacağını yukarı kaldırdığımda diğer her şey yok oluyor.

Onu öptüğümde, o küçük beyaz hapi dilimin bir fiskesi ve kıvrımıyla ağzına ittiğimde, sadece biz varız.

VIOLET

GÜNEŞ IŞIĞI CİLDİMİ SARIYOR, kollarımın ve yüzümün üzerine ısı ışınları gönderiyor.

Yatakta yuvarlanıyorum, bacaklarımı geriyorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum. Kaslarım hassaslaşıyor ve başımın arkasında hafif bir zonklama hissi uyanıyor, bu da dün gece ne kadar alkol aldığımı sorgulamama neden oluyor.

Üç içki beni bu kadar yıpratmamalıydı, ama sanırım üniversitede oluşturduğum tolerans, okulu bıraktığımdan bu yana geçen yıllar içinde yok oldu.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve parmaklarımı ağızıma götürerek dün geceki olayları hatırlıyorum. Nate beni bulup öpüyor ve sanki aramızda hiçbir şey bitmemiş gibi tüm endişelerimin uçup gitmesine neden oluyor.

Sağımdan bir vızıltı geliyor ve kolumu körü körüne uzatıp elimi cilalı ahşap komodinin üzerinde gezdirerek telefonumu arıyorum. Aramayı kabul etmeden önce ekrana bakmıyorum bile, hoparlörü kulağıma bastırıyorum.

"Alo?"

"Seni *öldüreceğim* amına koyayım." Cora'nın sesi uyku sersemliğini parçalıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum, yönümü bulmaya çalışırken tanımadığım bir tavana bakıyorum. "Ne oluyor lan Violet? Bağış gecesinde tek başına bir yerlere kaçırıyorsun ve gecenin geri kalanında kimse senden haber alamıyor mu? Ne kadar endişelendiğimin farkında mısın? Kal kendinden geçmişti-"

"*M'eudail.*" Alistair'in onu sevmek için kullandığı bu terim hattan yumuşak bir şekilde geliyor, İngiliz aksanı tereyağı gibi pürüzsüz. "Bağırıyorsun."

"Çok haklısın, öyleyim. Düşündüm ki-" Bir hıçkırıyla kesildi ve yan taraflarında bir hareket oldu, kumaşların karışması ve birkaç saniye boyunca mırıldanan sesler. "Sana bir şey oldu sandım."

Kuzenimin ağladığını daha önce duyduğumu sanmıyorum. Kardeşini kaybettiğinde bile. Bir çöl kadar kuru olan boğazım sıkışıyor ve hala neler olduğunu anlamaya çalışırken kapalı bir yumrukla gözümü siliyorum.

"Cor," diyorum, "neden ki? Ben iyiyim. Şu anda kelimenin tam anlamıyla yataktayım."

Sessiz sesler duraklar.

Sonra Alistair sorar, "*Kimin* yatağı? Misafir odamızdakinin değil."

Birden telefon elimden kurtuluyor ve derin bir erkek sesi havayı dolduruyor. Başımı yana çeviriyorum, uzun, damarlı parmakları, bronzlaşmış ön kolu ya da beyaz bir yastığın üzerine dökülen dağınık, siyah saçları zar zor algılıyorum.

"O iyi," diyor adam -*yabancı!*- tartışmaya yer bırakmayan sert bir nefesle. "Onu bir dakika içinde size geri vereceğim."

saat."

Büyük başparmağı aramayı sonlandırıyor ve ben de geniş, yanan gözlerle cihazı yatağın ayak ucuna doğru fırlatmasını izliyorum. Önümdeki manzarayı -üstümüzdeki pelüş beyaz çarşafı, duvarlarda asılı soyut sanatı, yansımamın bana büyük altın aynayı- seyrederken nefeslerim hızlı, sık patlamalar halinde geliyor.

Saçlarım darmadağınık, yarısı hala dün gecedan kalma ve makyajım dağılmış durumda.

Ve ben .

Ellerimi köprücük kemiğime götürerek yorganın ucunu tutuyor ve ciğerlerimi saran paniği yatıştırmaya çalışıyorum. O başını çevirirken ben de başımı çeviriyorum, yastığın altına gömülürken yüzünü görüş alanımdan daha da uzaklaştırıyorum.

Kalp atışlarım tekliyor, ayrıntıların çoğu bulanık olsa da dün gece olanları düşünüyorum. Nate'i öpmem, onun beni seks partisinden atması, daha sonra beni bulup duvara .

Dudakları benimkileri yakaladı, nefesimi çalarken acımasızdı. Isı uzuvlarımdan ateş gibi akıyor, kalçası bacaklarımın arasında, sürtünüyor-

Keçi maskesi çeneme, yanaklarıma, burnuma sürtünüyordu. Dokunduğumuz her yerde deri tenimde kayıyordu. Rahatsız ediciydi ama devam ettim çünkü sonunda Nate'i tekrar öpüyor olmak iyi hissettiriyordu.

Ayrıca, bana tecavüz ederken yüzünü görememenin iç gıcıklayıcı bir yanı vardı. Sanki her şeyi yapabilirmişiz, herhangi biri olabilirmişiz ve bunun hiçbir sonucu olmazmış gibi bir anonimlik.

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak yatağın onun tarafındaki komode bakıyorum. Üzerinde atılmış altın bir Venedik maskesi ve...

Onun. Ters çevrilmiş ama boynuzları belli.

Boğazımda yükselen acı safrayı yutuyorum.

Yavaşça sağ bacağımı yorgandan kurtarıyorum, beklenmedik bir hareket yapma ihtimaline karşı bakışlarımı yabancının üzerinde tutuyorum. Başım tamamen çökmenin eşiğindeymiş gibi hissediyorum,

Ve panik atak geçirmemi engelleyen tek şey kaçma .

Nefes vererek sağ kolumu kurtarıyorum ve sonra yorganı geri çekiyorum. Yatağın üzerinden kaykılıp onu itmemek için tek ayağımın üzerine güçlükle basarken endişe boğazımı tırmalıyor.

Yokluğumu hissederse, hareket etmez.

Titrek bir nefes göğsümü sarsıyor ve diğer bacağımı çekiyorum. Halının üzerine düşerken omurgamdan aşağı ter damlıyor ve sonra banyoya koşup kapıyı çarparak kapatıyorum ve sırtımı kapıya yaslıyorum.

En iyi hamlem değildi ama kendimi toparlamam için birkaç saniye verdi. Ayrıca adam beni öldürmekle ilgilenseydi, bütün gece yanımda uyur muydu ya da telefonumun bende kalmasına izin verir miydi?

Kahretsin. Benim telefonum.

Yine de en acil mesele bu değil. Ellerimi vücudumda gezdirmek için birkaç saniye ayırıyorum, hatırlayamadığım anıların arıyorum. Kemiklerim ağrıyor ve nabzım bacaklarımın arasında alevleniyor. Meme uçlarımla etrafında ve boğazımın dibinde belli belirsiz dişe benzeyen kırmızı iltihaplı deri parçaları var ama bunun dışında kendimi o kadar da farklı hissetmiyorum.

Kesinlikle bekaretini bir yabancıya kaptırmış biri gibi değil.

Ellerimin içine inleyerek mermer lavaboya doğru yürüyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum, parmaklarımı kullanarak gözlerimin altına bulaşmış makyajın bir kısmını siliyorum.

Banyodaki tek pencere sekizgen şeklinde ve kalın, buzlu camdan yapılmış, bu yüzden ne kadar yüksekte olduğumuzu bile göremiyorum. Muhtemelen dün geceyle aynı oteldeyiz ama sanırım bu konuda da yanılıyor olabilirim.

Gözlerim doluyor ve onları hızla uzaklaştırıyorum. Bana hiçbir olmayacak. Bana her şeye mal olabilecek basit bir hata için bile ağlayamam.

Yutkunarak kapıya doğru yürüyorum ve kulağımı tahtaya yatak odasından gelen hareketleri duymaya çalışıyorum. Herhangi bir yaşam belirtisi

o yabancının nerede olduğunu ve elbisemi ve telefonumu alıp için ne kadar zamanım olduğunu gösterebilir.

Hiçbir şey duymuyorum. Kapının altındaki boşluktan bakmak için yere çömeldiğimde, herhangi bir gölge görmüyorum ya da başka bir hareket algılamıyorum. Tek bildiğim, hâlâ uyuyor olduğu, yani belki de bir yüzleşmeye gerek kalmadan geçebileceğim.

Her iki da, bütün sabah burada saklanamam. Cora eninde sonunda beni aramaya gelecek ve muhtemelen Kal'ı da yanında sürükleyecektir. İkisinin de ne bilmesini istemiyorum.

Kapı kolunu kavrarken dişlerimi öyle sıkıyorum ki görüşüm bulanıklaşıyor. Kalbim boğazıma kaçıyor, kapıyı yavaşça açarken beni boğuyor, bir anda atlamaya karar verirse diye kendimi saklıyorum.

Gözlerim önce yatağı buluyor ve adamın hâlâ eskisi gibi aynı pozisyonda yattığını görünce kesik kesik bir nefes alıyorum. Kolları yastığın altında kaybolurken kaslı omuzları öne doğru çıkık, başının yerde duruyor.

Yavaş ve derin nefes alarak banyodan çıkıyorum ve dün geceki kıyafetimi bulmak için etrafıma bakıyorum. Yatağın altına tek bir siyah topuk sıkıştırılmış ve komodinin yanındaki tel çöp sepetine gizlice göz atıyorum.

Boş.

Mide bulantısı midemde şiddetle çalkalanıyor.

Bu hiçbir şey kullanmadığı ya da o kadar ileri gitmediğimiz anlamına mı geliyor?

Ayağa kalkarak parmağımı topuğun bilek kayışına geçiriyorum ve odadaki her şeyi kataloglayarak yavaşça arkamı dönüyorum. Elbisemi hiçbir yerde göremiyorum, bu da paniğin yeni bir seviyeye yükselmesine neden oluyor.

Şiltenin üzerinden baktığımda nefes almayı tamamen bırakıyorum.

Canlı, çarpıcı zümrüt gözler bana bakıyor, uzun bir burnun ve yay şeklindeki dudakların etrafına yerleştirilmiş ve dün gece seks partisi odasındaki adamı hatırlıyorum. Gözleri yeşil parlıyordu ve ben bunun ateşin bir oyunu olduğunu düşünmüştüm.

Nate olduğunu düşündüm, gerçi yataktan bana dik dik bakan sert bakışlarda bir hata yoktu.

Hafif kirli sakalları çenesinin sert kesimini çiziyor ve onun ölümsüz bir şekilde yakışıklı olduğunu fark ediyorum. Bir zamanlar insanlarla dostluk kurmuş ve sonra kendini insan olarak kapana kısılmış bulmuş eski bir tanrı gibi.

"Hoşça kal demeden ayrılmak kabalıktır," diye homurdanıyor, sesi derin, melodik ve uyku dolu.

Bakışları vücuduma yöneldiğinde, çıplak olduğumu fark ettiğimde ani bir nefes alıyorum.

Çıplaklığımdan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor. Koyu renk kaşlarının kalın eğimleri içe doğru çekiliyor, her ikisi de küçük bir tutam eksik saçla kesilmiş, ancak bunun dışında tamamen yerinde kalıyor. Kıpırtısız ve hareketsiz.

Sinir bozucu.

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Neler oluyor?" Elimin tersiyle ağzımı silerek sonunda başardım. "Kimsin sen?"

"Vay canına, şimdiden yatak direğine isimsiz bir çentik mi attın?" "Biz seks yapmadık."

Kaşları çatılıyor. "Adımı ya da muhteşem bir yabancıyla yatakta uyandığında ne yaptığını hatırlayamayan biri için, bu konuda son derece emin görünüyorsun."

Eminim, bir kızın bunu bilmesi gerekir, değil mi? Kaslarımdaki hassasiyet orada, özellikle de bacaklarımı esnettiğimde, ama bunun dışında gerçek bir kanıt yok. Çiğ, yapışkan ya da ihlal edilmiş hiçbir şey hissetmiyorum. *Farklı* hissetmiyorum.

Öte yandan, ben de hiçbir şey hatırlamıyorum. Zihnimin etrafında yoğun yağmur bulutlarının tüm güneş ışığını engellemesi gibi bir boşluk dolaşıyor.

Adam iç çekerek yataktan kalkıyor ve sırtının sert, gergin düzlemlerini ve kollarındaki sert kasları ortaya çıkarıyor. Bronz tenine kazınmış büyük dövmeyi tarıyorum, sonra tekrar maskeye bakıyorum, bu adamın keçi ve keçi benzeri yaratıklarla ne işi var diye merak ediyorum; gölgeli koç kafatası, geniş kürek kemikleri üzerinde kıvrılan boynuzlarla birlikte tüm sırtını kaplıyor.

Uğursuz hissettiriyor ve şimdi sağlığım için iki kat endişeliyim.

Odanın köşesindeki turuncu koltuğa doğru çırılçıplak adımlarla ilerlediğinde parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. Döşemeli sırtına siyah bir takım elbise örtülmüş, ağır adımlarla pantolonun içine giriyor, sonra beyaz fanilayı giyiyor, her bir düğmeyi göğüs kafesine kadar iliklerken dönüyor, telaşsız bir yürüyüşle pratik yapmış olduğunu hayal ediyorum.

Arkasına uzanıp siyah bir giysiyi kapıyor bana doğru fırlatıyor. Ayağımın dibine düşüyor ve bunun dün geceki elbisem olduğunu fark ediyorum.

Mide bulantısı tekrar midemde dolaşıyor.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

Kavrulmuş boğazımdan tek bir kelime bile geçiremiyorum.

Kocaman ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor, küçük bir cüzdan çıkarıp iki parmağının arasında tutarken topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. Bir ehliyet ve işe yaramaz bir banka kartını ancak alacak kadar büyüktü ama yine de kalçalarımın üzerindeki şeffaf kırmızı jartiyerin içine sokmayı başardım.

Şu anda kayıp olan jartiyer, belli ki bana iade ettiği elbiseyle birlikte değil.

Adam başını sallayarak iç geçiriyor. Koyu kahverengi saç telleri gözlerine düşüyor.

Sonunda sesim tekrar yükseldi. "Bakın, dün gece ne olduğunu bilmiyorum ama belli ki bu *çok büyük* bir yanlış anlaşılma. Ben... Ben şeyler yapmam. *Asla*."

"Ne, yabancıları öpmek mi? Onları yatağa mı götürdün?" "*Ben* yapmadım-"

"Oh, ama sen yaptın, Küçük Echo. Oldukça iyi bir şekilde, ekleyebilirim.

Hatta bazıları bu konuda oldukça hevesli olduğunuzu bile söyleyebilir."

Isı, mumun açık alevi gibi yüzümü sarıyor ama anıların tamamı yerine oturmuyor. Binlerce küçük parçaya ayrılmış bir camı kaldırmaya çalışmak gibi, ama parçalardan bazıları eksik ya da beni kesiyor.

Bunu Nate'e nasıl yapabildim?

Dün gece *onu* aramaya gittim. İlk seferimin onun olmasını istedim ama yine de rastgele bir hataya verdim ve hiçbirini hatırlayamıyorum bile.

Omuzlarımı dikleştirerek çenemi kaldırıyorum. "O yanlışlıkla öpüşme gerçekleştiğinde senin kim olduğunu bilmiyordum. Senin gibilere asla yaklaştırmazdım."

Belli ki reddedilmeye ya da azarlanmaya alışık olmayan, saldırgan ve küstah biri. Kibri aşık ve kafasına bir ayakkabı fırlatasım geliyor.

Odayı birkaç hızlı adımda geçiyor ve ben acınası bir uyuşuklukla bacaklarının mesafeyi kolayca tüketmesini izliyorum. Kalın, kordonlu bileğinin bir hareketi cüzdanımı havaya uçuruyor ve o fikrini değiştirmeden önce onu kapıp elbisemi almak için eğiliyorum.

"Benim gibiler." Yeşil gözleri odanın ışığında, sabah güneşinin küçük bir gölete parıltısını saçması gibi neredeyse parlıyor. "Sevgili kardeşim sana benim hakkımda tam olarak ne söyledi?"

"Sen-" Şaşkınlık ses tellerimi daralttığı için cümlem kesiliyor. Yüzünü tarıyorum - yüksek elmacık kemiklerinin kesimi, çenesinin öfkeli yapısı.

Çok tanıdık ama yine de ilişkiyi yeni yeni kavırıyorum. *Kardeşi.*

James'in en yaşlı varisi Harrison'la tanıştığım için bunun Grayson olduğunu varsayabilirim. En gençleri ve üçü arasında en az akli başında olanı. Söylentilere göre birkaç ay önce bir çeşit psikoz krizinden sonra üniversitedeki öğretmenlik görevinden ayrılmış. Şimdi zamanını ormanda bir kulübede saklanarak geçirdiği, hafta sonları verdiği çılgın partilere katılanlardan çılmak dışında dışarı çıkmayı reddettiği söyleniyor.

Mücevherler, nakit para, kimlikler. Halk arasındaki inanış, onun her şeyi alacağı ve ne onu ne de kendisini bir daha asla göremeyeceğiniz yönündedir.

Kanım donuyor.

Aman Tanrım.

Ne yaptım ben?

Kıkırdıyor, üzerimde yükseliyor.

Nate'inkine kıyasla onun yapısındaki küçük farklılıkları fark etmediğime inanamıyorum -Grayson'ın boyu kardeşinden bir iki santim daha uzun, birkaç kilo kasından bahsetmiyorum bile. Nate hiçbir şekilde formdan düşmüş değil ama yine de karşımdaki James'in oğlunun dış görünüşüne çok daha fazla önem verdiği açık.

"Hayal kırıklığına mı uğradın, Küçük Echo?"

"Bana böyle hitap edemezsin," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Sanki arkadaşmışız gibi bana lakap takma."

Kaşları kalkıyor. "Dün gece yapabildiğin tek şeyin bu otel odasının duvarlarını sarsacak kadar yüksek sesle Tanrı'yı çağırmak olduğunu , bu çok uygun."

Aynada kendime şöyle bir bakıyorum, yanaklarımın ve boynumun olduğunu fark ediyorum. Eskiden umursamadığım ama hızla kızmaya başladığım bir özelliğim.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak daha dik duruyorum ve bakışlarımı Grayson'a . "Ne yani? Alt katta sarhoş bir kız buldun ve ondan faydalandın mı? Ailenden kimsenin senin hakkında konuşmamasına şaşmamalı."

"Senin tatlı olduğunu sanıyordum. Hep güneş ışığı, hiç yağmur yok." Gözlerini kısarak eğildiğinde, yoğun bakışlarından kötülük damlıyor.

Yüzlerimiz o kadar yakın ki, nefes versem burnum onunkine değecek.

Nefes almama izin vermiyorum.

"Sarhoş değildin. Eğer kendini daha iyi hissetmek için kendine bunu söylemek istiyorsan, tamam." Ağzından şeytani bir sırıtma geçiyor ve uzanıp saçımın bir tutamını iki parmağının etrafında döndürüyor.

Dün gece de aynı şeyi yaptığını, beni duvara yaslayıp öptüğünü ve tüm evrenimi kendi eksenine oturttuğunu anımsıyorum.

"Bizi öğrendiğinde daha az kızdırmayacak."

Başım refleks olarak geriye atıyor ve o da saçımı bırakıp uzaklaşıyor.

"Ona söyleyemezsin," diye bağıríyorum, panik göğsümde bir fırtına gibi dönüyor. "Dün gece orada olmamın tek amacı onu geri kazanmaktı ve şimdi-"

"Senden iğreneceğini düşünüyorsun." Sözlerinde hiç duygu yok.

Ben bir şey söylemem. Söylenecek bir şey olduğundan emin değilim. "Beni susturmak için ne yapacaksın?"

"Ha?"

Grayson omuz silkiyor. "Nathaniel'e söylememi istemiyorsun, böylece muhtemelen tekrar bir araya gelebilir ve onunla mükemmel, küçük bir peri masalı hayatı yaşayabilirsin. Bu tür isteklerin bir bedeli vardır."

"Bu bir rica değildi," diye cevap veriyorum yavaşça. "Sen hiç sırf iyilik olsun diye bir şey yapmadın mı?"

Bunu düşünmüş gibi görünüyor. Sonra, "Hayır. Hayatta bir şeyleri bedavaya yaparak bir yere varamazsınız."

"Bu *bedava* değil. Bu bir *iyilik*."

"Hiçbir çıkarım yok."

İçimdeki öfke yükseliyor ve kurşuni ağırlığıyla kaygımın yerini alıyor. *Bedenim yeterince ödeme yapmıyor muydu?* "Birisi için bir şey yaptığın bilgisine sahip oluyorsun. Yararlı bir şey."

Bir an sessiz kalıp yüzümü tarıyor. Ne gördüğünü merak etmekten kendimi .

"Ne yazık ki bu beni ilgilendirmiyor."

Yüz ifadem düşüyor ve bunu eğlenceli buluyor olmalı çünkü yine gülüyor.

"Tanrım, Nathaniel seni nerede buldu? İnsanlardan hep *doğru olanı* yapmalarını mı bekliyorsun? Sence de biraz safça değil mi?"

Bunu görmezden gelerek onu işaret ediyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Bakışları çıplak omuzlarıma kayıyor ve ben elbisemle kendimi örtmeye çalışıyorum.

"Ben zaten her şeyi gördüm, ama devam edin ve gelecek için biraz alçakgönüllülüğü korumaya çalışın. Buna ihtiyacın olacak."

Pantolonunun cebine uzanıp küçük beyaz bir kartvizit çıkardığında bunun ne anlama geldiğini ve neden şifreli bilmeceler dışında bir şey konuşmadığını sormaya başlıyorum.

Grayson James, Kompozisyon Profesörü, New England Sanat Akademisi.

Çevirdiğimde, arkasına bir adres karalanmış. Hiç bir kasaba. Ona bakıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor, o da karta bir fiske vuruyor.

"Buraya gel, sana ne istediğimi söyleyeyim."

"Beni öldürecek misin?"

Yüzünün üzerinden tanınmaz bir duygu bulutu geçiyor ve keskin açıları gölgeliyor. "Eğer öldürmek isteseydim

sen uyanamadan ve beni teŖhis edemeden öldü."

Karta bakıyorum, olan biten her Ŗeyi hesaplamaya çalışırken hızla gözlerimi kırpıştırıyorum. Başımdaki zonklama kendini yeniliyor ve parmaklarımı kart kağıdının etrafında kıvrıyorum, bu konuda bir seçeneğim olup olmadığını merak ediyorum.

Birkaç uzun vuruş boyunca sessizce beni izliyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum, ama beni en çok rahatsız eden Ŗey bu bile değil - dün geceki anılarımın tamamen silinmiş olması.

Onun altında olmanın ya da onun benim altımda olmasının nasıl bir his hatırlayamıyorum. İçimde. Ona uzun zamandır sakladığım bir Ŗeyi verdim ve bu benim tek ödölüm. Tek kanıtım.

Sinir bozucu. Hatta hayal kırıklığı.

"Giyin," diyor sonunda, banyo kapısına doğru yürüyor ve kapıyı tek bir hareketle açıyor. Bana dönüp bakmıyor, omuzları kaskatı ve hareketsiz. "Seni istediğin eve götürmesi için bir şoför tutacağım."

Kapı sert ve son bir gümbürtüyle kapanır.

Kendimi toparlayıp elbisemi silkelerken parmaklarım titriyor, hâlâ ne olduğundan ve ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Bilgi ışıık hızıyla bana doğru savruluyor ve tek yapabildiğim parçalardan kaçmak, yere düşen her Ŗeyin bir araya getirebileceğim kadar anlamlı olmasını ummak.

Uzun süre olduğum yerde kalıp kapalı kapıya bakıyorum. Geri gelmesinden korkuyorum ve gelirse ne yapacağımı düşünüyorum.

Sonunda, on beş dakika geçti. Geri dönmedi.

Sessizce giyindim ve ıktım.

Yaptığım şeyden dolayı KENDİMİ KÖTÜ HİSSETMİYORUM.

Aslında Sydney'den bu yana hiçbir şey için kendimi kötü hissetmedim ve o zaman bile melankolim daha çok onun ölümünün müzik yapma yeteneğimi kalıcı olarak değiştirdiği gerçeğinden kaynaklanıyordu. Hayatımı en uygunsuz şekilde engelliyor ve zaten ölmemiş olsaydı, son nefesini dudaklarından kaçırana kadar onu boğardım, böylece ciğerlerinize oksijen alamazken yaşamaya zorlanmanın nasıl bir his olduğunu tadabilirdi.

Ama Violet'e yaptığım şey için kötü hissetmiyorum. Ona yapacağım şey için.

Saf ve masum rolüne inansaydım belki inanırdım ama kardeşimle herhangi bir süre birlikte olması için kalbinde en azından bir parça karanlık olması gerekirdi. Eğer onun gibiye, bunu saklamakta çok iyidir.

Otel binasından çıkışını yatak odasının penceresinden izliyorum. Güvenlik ekibimin liderlerinden Janus, kaldırıma yaklaştığında onu selamlıyor, ardından onu bekleyen karartılmış bir SUV'ye yönlendiriyor. Arka koltuğa tırmanmadan önce duraksıyor, doğrudan bana bakıyor, ancak burada durduğumu bildiğini sanmıyorum.

Onu James malikanesinin dışında ilk gördüğüm güne bir anlık bir geri dönüş oluyor, durum ürkütücü bir şekilde buna benziyor. Artık içindeki kötülüğün farkında olduğundan eminim.

Henüz değilse bile, .

Tenim geri çekilme, kendimi Duris'in hayaletleriyle çevreleme ihtiyacıyla kaşınıyor, bu yüzden eşyalarımı hızla toplayıp yatak odasından çıkıyorum.

süitte, çekyatta uzanmış, parmakları gümüş halkalarla kaplı siyah bir Viper gitar çalan dövmeli bir adam buluyorum. Kahverengi saçları kulaklarının etrafında hafifçe kıvrılıyor ve alına düşüyor, gümüş gözleriyle tavandaki tavan pencerelerine bakarken bile kendi kendine yumuşak bir şekilde mırıldanıyor.

Ayaklarım duraksıyor, neredeyse kapıdan geçmeme izin vermiyor. birkaç yıldır yeğenimle olan etkileşimlerim sınırlı kaldı. Annesiyle birlikte kurdukları plak şirketine yatırım yapmak ve yönetim kurulunu yönetmek dışında, onun hayatından mümkün olduğunca uzak duruyorum.

Çocuk spot ışıkları altında büyürken çok mücadele etti ve son yıllarda işleri çevirmiş görünüyor. Benim umutsuzluğa ve yıkıma sürüklenmemle onun ilerlemesine gölge düşürmek istemiyorum.

Bir tutam saç şakağıma değiyor ama uzandığımda gitmiş oluyor. Kaşıntı hissi devam ediyor ve cildimi acıtan bir hararetle kaşıyorum.

"Yangın merdiveninden aşağı inersen benden kaçman muhtemelen daha kolay olur," diyor Aiden, boynunu kanepenin kolunun üzerinden uzatarak ve

Bana çocuksu bir sırıtışla baktı. "Gizlice dolaşmakta iyi olman gerekmiyor mu? Çoğu insan dün gece burada olduğunu bile bilmiyordu."

Çoğu insan. Acaba Violet'le birlikte olduğumu ya da onun Nathaniel'in eski sevgilisi olduğunu biliyor mu? Eğer öyleyse, eminim bunu bilen tek kişi o değildir.

-Ve Nathaniel'in geceyi onunla geçirdiğimi bilebileceği gerçeği beni sapkın bir sevinç duygusuyla dolduruyor.

şimdiden onu canlı canlı yiyor mu?

İç çekerek odaya girdim ve ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak yere uzandım. Gece dışarıda kalmayı planlamadığım için dün geceki pantolonumun aynısını giymiştim.

"Bunu söyleyen, bir zamanlar sırf bir kızla çıkmak için tüm New York'tan kaçmaya çalışan bir adam."

"Aslında halktan kaçtım. Ama dün gece yaptığınız şey bu muydu? Seni *şarap içip yemek yiyen* bir tip olarak düşünmemiştim." Aiden kıkırdıyor, gitarı kucağında tutarak oturma pozisyonuna geçiyor.

Bana doğru dönüyor ve üzerindeki siyah kapüşonlu tişörtü fark ediyorum; üzerinde söz konusu kızın gül pembesi saçları ve mavi gözlerinin sergilendiği bir fotoğrafı gövdesinin tamamına yapıştırılmış.

"Çıkmıyorum. Biriyle çıkmakla da ilgilenmiyorum, hele ki mahremiyetimi korumak için bu kadar uğraşmam gereken biri hiç değil, eğer sadece senin varlığın bile bunun bir göstergesiye."

"Mahremiyetin olmaması her zaman o kadar da kötü bir şey değildir." Fotoğrafı işaret ediyor. "Bana sorarsanız oldukça iyi sonuç verdi."

"Yüce " Birine, o etrafta yokken yüzünü kıyafetlerime takma ihtiyacı duyacak kadar takıntılı olmayı hayal bile edemiyorum.

Cebimdeki dantelli kıpkırmızı külot kalçama kızgın suçlamalar saplıyor ve ben onları görmezden gelerek ellerimi yumruk yapıyorum.

"Yine de, sınırların dışında olan biriyle gizlice dolaşmadım." Başını iki yana eğerek kara kaşlarını kaldırıyor.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tamam." Omuz silkiyor, gitarı ayaklarının dibine koyuyor. "Ama dün gecenin televizyonda yayınlanan ve fotoğraflanan bir etkinlik olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Haberler

Crews, *Vogue*'dan bir fotoğrafçı. Bu adanın belediye başkanı davası için her şeyi yaptı."

İçim daralıyor, korku organlarımı pençeliyor ama hatlarımı düzgün tutuyorum.

Janus ve Arsen cesetleri kimse bulamadan temizlerdi. Onlara bunu yapmaları için para ödüyorum. Kimse onların uyuşturucuya batmış cesetlerini ve eğer görselerdi, kesinlikle burada özgür bir adam olarak duruyor olmazdım.

James ailesi bu kadar büyük bir skandaldan sağ çıkamaz. En azından hepimiz. Kartlarımızı doğru oynamadığımız sürece.

"Sadece söylüyorum." Yüzü rahatlammış, hatta eğlenmiş. "Etkinlik fotoğraflarını kontrol etmeyi ve en iyilerini seçip Riley ve halkla ilişkiler müdürüme göndermeyi seviyorum, böylece onlar da sosyal medya hesaplarına yükleyebiliyorlar. Riley genellikle ben dönene kadar yapmaz çünkü ilgi çekmek için beni çalıştırmayı sever."

Gözlerim kısıldı. Kızarıyor mu? Sadece küçük kız arkadaşını düşününce mi?

Ona doğru bir adım atıyorum. Kendi ailemin beni bir maskeli baloda tanıyamaması beni daha çok üzmeli ama asıl önemli olan bu . "Ne yaptın-"

"Ah, dünyadaki en sevdiğim iki çocuk!"

Aynı anda kapı çalınıyor ve kadınsı bir ses hafifçe havaya karışıyor; annem ve babam içeri girerken yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. Koyu renk saçları ensesinde toplanmış, yeşil gözleri parlak ve kenarları kırışık.

Kendini neredeyse kollarıma bırakıyor ve ben de devrilmemek için onu belinden yakalıyorum. Babam geride duruyor, yüzü granit gibi sert, telefonunda bir şeylere dalmış. Sağ eli yirmi dört ayar altın keçi başlı bastonu tutuyor ve tüm çabalarımın rağmen bastonu görmek kaslarımın gerilmesine neden oluyor.

O keçinin sırtına vurup beni dizlerimin üstüne çöktüren kör kuvvetini hâlâ hissedebiliyorum.

Kanı nasıl hep merak etmişimdir.

Annem burnunu çekerek uzaklaşıyor ve bana göz atarken kaşlarını çatıyor. "Tanrım, Grayson, ucuz içki gibi kokuyorsun. Bunlar dün gece giydiğin kıyafetler mi?"

"Beni buraya sürükledin ve bir gecelik çanta hazırlamama izin vermedin," diye cevap veriyorum monoton bir sesle. "Otel sabunu ve deodorantı ancak bu kadarını yapabilir."

"Dağ evinin tutumunu iyileştirmek için hiçbir şey yapmadığını görmek güzel." Yanaklarımı çimdikliyor, sonra yanımdan geçip Aiden'a bakıyor. "Ve sen, sevgili oğlum, dün gece *inanılmazdın*. Ses tonun mükemmeldi ve akustik şarkıların kalabalığı neredeyse gözyaşlarına boğdu." Ağzının kenarlarından gurur fışkırıyor ve Aiden sanki bu övgüye alışık değilmiş gibi bakışlarını aşağı kaydırıyor. "Calliope nasıl? New York? Baban nasıl?"

Aiden ayağa kalkıyor, Engerek'i omzuna atıyor ve mor kayışını göğsünde sabitliyor. Sağ elindeki baş aşağı duran Medusa dövmesi hareketle birlikte dalgalanıyor ve gümüş yüzüklerinin altından göz kırptırıyor.

Omuz silkiyor, ellerini kapüşonunun cebine sokuyor. "Annem iyi, New York iyi, babam... şey, o Harrison James. Para kazandığı sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Sözlerinden hafif bir kızgınlık damlıyor ve midemde bir empati duygusu hissediyorum. Oğlunu etinden ve kanından çok yetenek olarak önemseyen bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi biliyorum.

Şu anda bile benimki bana zerre kadar ilgi göstermiyor. Onun emirlerini yerine getirmeyi reddederek sosyal ve profesyonel hayatımı harcadığımdan beri değil. Kariyer değişikliğini en başta desteklememiş olmama rağmen öğretmenliğe geri dönersem mutlu olacağını düşünüyorum.

En azından James soyadına büyük bir leke sürmemiş olurum.

"Bunun doğru olmadığına eminim." Annem üvey torununa uzanıyor ve onu kollarının arasına alıyor. Kendi kollarını annemin omuzlarına doluyor ve ben onun anneme ne kadar sıkı sarıldığını fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Babana senin kadar para kazandıran bir mal varlığın olduğunda," diye söze başladı benimki, sonunda telefonundan başını kaldırmaya tenezzül ederek, "neden başka pek az şeyin önemli olduğunu anlayacaksın evlat."

Gözlerini kaldırdığında çenemi çalıştırıyorum, hayal kırıklığının karanlık havuzları benimkilerle buluşuyor.

Yaşlı herif bana bakıyor, gri saçları otelin ışığında neredeyse bembeyaz. Keşke yanına gidip onu bir kez olsun yere serebilseydim.

-Onu yere ser, parke zemini kan kırmızısına boyamasını izle.

Büyürken bana yaptıkları ve Sydney'e yaptıkları için. Hepsinin ona yaptıklarını.

Ama böyle bir intikam aceleye gelmez. İncelik ve zaman gerektirir ve benim şu anda ikisine de sahip olma lüksüm yok.

Şu anda sadece eve gitmem gerekiyor.

Annem iç çekerek Aiden'dan uzaklaşıyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Lütfen beş dakikadan fazla iyi geçinmeyi deneyebilir miyiz? Bir kez olsun? Dışarıda paparazziler var, biliyorsun, James ailesini halkın düşündüğü gibi işlevsiz bir karmaşa olarak ifşa etmek için fırsat kolluyorlar."

Aiden, "*İşlevsizlik* bunun için tek kelime," diye mırıldanıyor.

"Merak etme anne." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum, bir yandan da gözlerimi babamdan ayırmıyorum. Sadece bitirmediğimi bilsin diye - biz bitirmedik. "Ben çıkıyorum."

Gitmem için söyleniyor ama kaçınılmaz olarak gitmeme izin veriyor. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve babamın bakışlarını omuzlarımda hissederek kapıya doğru yürüyorum. Her nasılsa çıkışa benden önce varıyor ve ben olaysız geçmeye çalışırken omzumu tutuyor.

Bana dik dik bakarken yüzünde derin, sert çizgiler belirliyor.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Dikkatli ol baba. kadar genç ve çelimsiz değilim. Şimdi beni itersen dilini kop."

"Beni tehdit etme," diye tükürüyor, kızgın kırmızı yüzünü görebileceğim şekilde eğilerek. "O kızdan uzak dur, Grayson."

Dudaklarımda bir sırıtış. "Ne kızı?"

"Oh, benimle oyun oynama. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun ve eğer ben seni yakalayamadan onunla birlikte ortadan kaybolmasaydın, dün gece tüm galanın önünde seni kışına tekme basmış olacaktım."

"Neden, Nathaniel onu hayal kırıklığına diye mi?"

ayakkabıma vuruyor. "Ciddiyim. Ailemizi mahvetmen için Duris'te hayaletçilik oynamana izin vermedim. Kendine gel, kardeşini kışkırtmayı bırak ve o aptal kışını kaldırıp New York'a dön. Senin lanet olası acıma partilerinden bıktım, gerçek partilerinden bahsetmiyorum bile. Neyse ki dün gece normalde olduğu gibi kimse ölmedi."

Bir yanım, yetişkin çocuğuyla yeni yürümeye başlayan bir çocukla ya da belki bir köpekle konuştuğunuz gibi konuştuğunun farkında olup olmadığını merak ediyor ve sonra netlik geliyor - bunu kasıtlı olarak yapıyor.

Ezekiel James'in yaptığı her şey kesin, kapsamlı ve hesaplanmıştı. Bu yüzden müzik endüstrisini yönetiyor, bu yüzden onun zıttı olmak için çok çabalıyorum ve bu yüzden Sydney öldü.

Öldü ve asla geri gelmeyecek.

Ve düşünüyorum da, o olmasaydı, belki de dinlerdim. Şehirdeki çatı katıma geri döner, haftada üç kez üniversiteye gidip gelir ve lisans öğrencilerine müzik teorisi ve uyumlu kompozisyonun önemini öğretirdim. Belki bir belgesel müziğiyle bir Akademi Ödülü daha kazanırdım ya da Aiden'ın plak şirketi için yeni yetenekler bulurdum.

Ama haftalardır bir şey yazmamışken bunu taahhüt etmek zor. Beste yapacak kadar uzun süre bir enstrümana dokunmadım bile.

O, Nathaniel ve onlar gibi diğerleri yüzünden.

Sonunda istedikleri şeyi elde ettikleri sürece hayalleri söndürmek umurlarında olmayanlar.

Bu yüzden babama sırtımı döndüm ve onu tamamen görmezden geldim.

BİRKAÇ GÜN GEÇTİ ve evimin hayaletleri bir kez daha en iyi yoldaşlarım oldular. Priya birkaç kez beni azarlamak için uğradı, ama çoğunlukla temizlikçileri kontrol etmeye geliyor, Willow ve

Micah. Sanki kızlara iyi sağlamak yerine onları yemekten ya da maaştan mahrum bırakan canavarmışım gibi.

Arazide tek başlarına dolaşmalarına izin verilmese bile. Ayrıca haftada bir ya da iki kez dışında dağdan aşağı inmemeleri gerekiyor, bu yüzden Priya geldiğinde, New York'tan getirdiği telefon veri kartlarını ve taze pişmiş ürünleri alarak fuayeyi dolduruyorlar.

Onlar mahkum değiller. Benim gibi değiller. Sadece personelim her zaman nerede olduğunu bilmeyi tercih ederim.

Galadan sonra, her geceyi sayısız metin ve nota kitabını inceleyerek, birkaç dakikamı harcayabileceğim tanıdık şeyler arayarak geçiriyorum.

Aklımı tamamen yitirmeden önce biraz olsun tetikleyebilecek bir şey.

Burada ne kadar uzun süre kalırsam, eski parçalanmış yüzünü görene kadar ateşe bakarsam, ailemin ölümüne o kadar çok yatırım yapmış oluyorum.

Ateşe bakmadığım zamanlarda *onu* düşünüyorum; yuvarlanmış obsidyen gibi parlayan uzun saçlarını, lezzetli kırmızı elmalara benzeyen ve bir şekilde onların tadına da sahip olan dudaklarını.

Onun hakkında bulduğum dosyaları düşünüyorum. Onun adına alınan borç, yirmi beş yaşında bir kadın için aşırı görünüyor.

Kuzey Carolina'da bir ailesi var ve haftada birkaç kez annesiyle konuşuyor. Görüşmeler saatlerce sürüyor ve eğer hattı dinleyecek olsaydım, kahkaha ve sıcaklıkla dolu olacağından eminim.

Annemle olan ilişkim, iyi olmasına rağmen, her zaman gergin olmuştur.

Onun yanında hiç gülmedim.

Violet, zamanının çoğunu ikinci el alışveriş yaparak, toprağı çeşitli donatarak ve çevresindeki insanları gülümseterek geçiriyor gibi görünüyor. Geçen hafta otelden ayrıldığından beri onu takip ettirdiğim Janus, Aplanada Adası'nda feribottan inerken çantasındaki tüm parayı evsiz olduğu anlaşılan bir kişiye verirken bile yakaladı.

Eylemin fotoğraflarını görene kadar, gerçekten insanların bunu sadece filmlerde yaptığını sanıyordum.

Onu düşünmek için harcadığım zaman sorun olmaya başladı

Aslında, parmaklarım kutsal fildişi tuşlara ilk kez üç saniyeden daha uzun süre , onun teninin yumuşak, ipeksi hissini ve o gece galada dudaklarının benimkilere nasıl dokunduğunu düşünüyorum.

O maskenin altında kimin olduğunu gerçekten bilmiyordu, kardeşim olmasını umsa bile. Yine de şansını denedi, heyecan uğruna kumar oynadı ve anı başını kaldırdığında parmaklarımın ucundan kısa bir melodi fışkırdı.

Vücudum bu noktada müzik sesine o kadar alışkın değil ki, inkar içinde ellerime bakarak oturuyorum. Uzun bir süre - o kadar uzun ki Arsen kapıyı çalıyor ve Priya'nın şehre döndüğünü haber veriyor.

Geç oldu ve ben hareket edemiyorum. Düşüncelerimi dumanlı geyik gözlerinden, sesinin ya da çıplak vücudunun allığından uzaklaştıramıyorum.

Oturdukça sessizlik daha da artıyor. O korkunç, akıldan melodi, bir depremden sonraki dalgalar gibi beynimin girintilerinde titreşerek geri dönüyor.

Bu sefer görmezden .

Her şeyi görmezden geliyorum. Babamın geçen günkü uyarısını bile. Violet Artinos'tan uzak durmayacağım.

Aslında, onun bana gelmesini bile beklemeyeceğim.

Gerekirse ona giderim ve Duris'e sürüklerim. Uyuşturulmuş ya da tekmeleyerek ve çığlık atarak, ne yapmam gerektiği umurumda değil.

Reddetmesi artık bir seçenek değil.

VIOLET

"Neden eve gelmediğini ANLAMİYORUM."

Ellerim taze toprağın içinde kıvrılırken tırnaklarımın altında toprak birikiyor. Cep telefonumu kucakladığım sağ omzumla boynum arasındaki vadide bir çatlak oluşmaya başladı. Cora'nın köpeği Laurel - kırk kiloluk siyah-beyaz pit karışımı- birkaç adım ötede yüzüstü yatmış, başı patilerinin üzerinde ve iri kahverengi gözlerindeki yargıyla beni izliyor.

Birkaç metre ötedeki havuzdan gelen klor havayı dolduruyor ve ben de yavaşça içime çekiyorum.

Cora'nın erkek arkadaşıyla birlikte yaşadığı, Aplanada Adası'nın en güney noktasındaki malikâne olan Güney Evi'nin dışındaki çiçek tarhlarını kirletirken annemin duygularındaki ironi gözümde kaçmıyor.

Bir buçuk yıl önce, uzun süredir kayıp olan erkek kardeşini aramak için evden ayrılan kuzenime benzer bir kafa karışıklığını dile getiren bendim. O zamanlar neden yetkililerin işlerini yapmalarına izin vermediğini anlamamıştım - Kuzey Carolina'dan ehliyetim ve birkaç dolar dışında hiçbir şeyim olmadan ayrıldığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da sizi gerçekten istiyorlarsa bulacaklarıdır.

Özellikle de onlara bir şey borçluysanız.

Sanırım kardeşi Lucian'ın sorunu da buydu. İstedikleri hiçbir şey onda yoktu.

Annemin yokluğuma ağıt yaktığını duymak kalbimdeki dikişin sökülmesine neden oluyor. İplik her bir makara gevşiyor, ta ki ben topuklarımın üzerinde oturup elimi organın üzerinde tutana kadar, yıllardır inanmadığım bir tanrıya geri dönmemi istemeyi bırakması için dua edene kadar.

Eve gidemem. Vücudum ne kadar ağrısa da.

Sadece yabancılaştığım üvey kardeşimin beni hayatım boyunca takip ettiği gibi takip edeceği için değil. Annemin hâlâ ondan haberi bile yok ve bu dünyaların yakın zamanda çarpışmasını kesinlikle istemiyorum.

Başka sebepler de var. Sır saklamak et yiyen bir virüsten muzdarip olmak gibi hissettirse de ona sır veremediğim nedenler. Dilimden kaçan her yalan, sökülürken yakıyor ve kendimden biraz daha nefret ediyorum.

"Yakında eve geleceğim anne," diyorum ona.

Yıllardır onu beslediğim aynı şarkı ve dans. Artık beni bu konuda uyarmıyor bile ve nedense bu beni anlaşılabilir bir üzüntüyle dolduruyor. Ruhumun derinliklerinde yankılanan yalnız, donuk bir sızı.

"Biliyorum canım," diyor, sanki buna gerçekten inanıyormuş gibi. Güneyli ağzı göğsümü boş hissettiriyor. "Sadece seni özleyorsun, hepsi bu. Burada çocuklar ve babanla sıkışıp kaldım ve tek yapmak istedikleri kaportacıdaki işler hakkında tartışmak ya da hangi yerel

basketbol takımı eyalet turnuvasına gidiyor. Çok sıkıcı. Kimse benimle çiçek dikmek ya da ben yemek pişirirken masada oturup gazetedeki nişan ilanlarını okumak istemiyor. Artık acil servis nöbetlerim hakkında aşırı paylaşımlarda bulunarak HIPAA yasalarını yarı ihlal etmeme bile izin vermiyorlar."

Yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor ama toprağa sıçrayana kadar fark etmiyorum. Ona çok ihanet ettim.

"Jace ve Alec iyi bir travma hikayesini asla takdir edemezler. El fenerini kışına sokarak gelen adamı hatırlıyor musun?"

"Ve nasıl bilmediği konusunda ısrar edip durdu mu? Oh, evet. O olayla ilgili hâlâ kâbuslar görüyorum."

Kahkahası sırayı dolduruyor ve dudaklarımda bir gülümseme oluşmasına engel olamıyorum.

"Babam Kalamata'dan döndü mü?"

İç geçiriyor ve gazetelerin karıştırıldığını duyuyorum. Onu yemek odasındaki sandalyesinde arkasına yaslanmış, cumbalı pencereden küçük sebze bahçemize bakarken hayal edebiliyorum. "Sanırım bu gece geliyor. Seni aramasını söyleyeyim mi?"

"Hayır." Bunu çok hızlı söylüyorum; ardından gelen sessizlik çok uzun sürüyor. Boğazımı temizleyerek ellerimi topraktan çekiyorum ve İspanyol paça siyah pantolonuma siliyorum. "Demek istediğim, önce izin verin. Uzun bir uçuştan sonra nasıl olduğunu bilirsin."

Ayrıca, sessizce , ondan zaten haber aldım.

Laurel ayağa kalkmaya çalışırken ben de avuçlarımı siyah tişörtümün üzerinde sürüklüyorum. Sahip olduğum diğer her şey gibi ucuzluktan bulduğum bir şey, çünkü ikinci el alışveriş yapmak hem çevre için daha iyi hem de param ancak buna yetiyor.

Kimse kalıcı bir adresi olmayan bir kızı işe almak istemez, belediye başkanıyla bir ilişkiniz olsa bile. Burada bir işi kabul edeceğimden değil - kardeşimin yıllar önce beni barına çekip sadece para vermeye çalışmasından sonra değil.

Bazı nedenlerden dolayı, kazanmadığım şeyleri almaya kendimi zorlayamıyorum. Fazlalık olsa ve beni vergiye tabi gelire bağlayan hiçbir kural olmasa bile.

"Yine de iyi misin?" diye devam ediyor annem. "Forumlarda senin ve o çocuğun-"

"Tanrım, onun hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Çiçek tarhımı bırakıp Alistair'in tonozlu tavanları ve lüks mobilyalarıyla devasa evine giriyorum. İçeride, taş zeminlerde kraliyet mavisinin ipuçları var ve evin her yerinde benzer renkte vurgular var - el havluları, lambalar, hatta dolambaçlı büyük merdivenin dibindeki piyano - bana sadece Cora'yı hatırlatıyor.

Burada ne kadar sevildiğinin bir kanıtı.

Anneme "Dedikodu bloglarını okumayı bırakmalısın" diyorum.

"Peki, Cora ile aranızda neler olduğunu başka nasıl bilebilirim? İkiniz bir çukurda ölmüş olabilirsiniz ve annesiyle benim bundan asla haberimiz olmaz."

Kal kesinlikle babamı arayıp ölümünden haberdar edecekti ama bunu ona söyleyemem. Bunu bilsem bile, suçluluk duygusu boğazımın dibinde dolaşıyor ve zehirliliğiyle solunum yollarımı tıkıyor.

"Biz iyiyiz anne. Gerçekten." Tamamen yalan değil. Cora harika gidiyor. Ve ben... buradayım. Her şeye rağmen. Hâlâ çiçek ektiyor ve güneş ışığının endişelerimi gidermesini bekliyorum. "Peki ya sen? Alec ve Jace? Aranızın nasıl olduğunu istiyorum."

Laurel mutfaktaki yemek tabağına yönelirken yerdeki tırnakların yumuşak sesi koridorda yankılanıyor ve ben merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Soldaki son kapı, benim kaldığım misafir odası ve annem yerel gençlik grubu dramasını anlatırken -belli gelir düzeyindeki insanların balık kızartmasından dışlanmasıyla ilgili bir şey- hızlıca içeri girip nefes alıyorum ama kapıyı arkamdan anda dinlemeyi bırakıyorum.

Çünkü artık yalnız değilim. Uzaktan bile değil.

Grayson James, uzak duvara yaslanmış dört direkli kraliçe yatakta uzanmış, beyaz bir elbise gömleği giymiş. Gömleğin dördüncü düğmesi açık, zaten fazlasıyla aşına bronzlaşmış teni ortaya çıkıyor. Kahverengi puro pantolonu, bir portre için poz veren bir kral gibi yayılma şeklinden dolayı bükülmüş ve odadaki her şeye kıyasla ne kadar *büyük* olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Boyut olarak bile değil, ama varlık olarak. Grayson'ın tüm varlığı, bir an için bile olsa, karşılaştığı herkes için bir engel haline geliyor.

Ya da yanlış bir gece.

Yutkunuyorum ve başparmağımla telefonumdaki Aramayı Sonlandır düğmesine basıyorum. Onu son gördüğümünden bu yana yaklaşık bir hafta geçti ama yine de öpüştüğümüz andaki o yakıcı bağ aramızdaki havada tutuşmuş gibi görünüyor ve bedenimi alev alev yakıyor. Uzak bir yanımda, onu bağlanacak kadar iyi tanımamış olsan bile, ilk sevgilinle ilgili tüm o hikayelerin gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyor.

Hiçbirini hatırlamıyor bile.

Onun üstümde, içimde olduğu, hareket ettiği, itip kaktığı hissini tetiklemeyi denedim ama ellerim o coşkunun nasıl bir şey olduğunu hayal ettiğim şeye yaklaşıyor. Ya da öyle olmasını umuyorum. Sanırım bir kez gerçek bir şeyin tadına bakınca, kopyaları kıyaslanamıyor.

"Ben sözümün eriyimdir," diyor Grayson bir süre sonra, modası geçmiş *Birds & Blooms* dergisini karıştırırken.

Kaşlarımdan biri kalkıyor. "Odama girip *kirli ayakkabılarını* yorganımın üzerine koyacağına söz verdiğin kısmı kaçırmış olmalıyım."

Ayakları yataktan sarkıyor ama yine de. Kim bilir ben önce ne yapıyordu?

Alistair'in evi en üst düzey güvenlikle donatılmışken içeri nasıl girebildi?

"Tam tersine, Küçük Yankı. Bir işlem için size borçlu olduğumu ima etmek istemiyorum. Aslında, bana borçlu olan sizsiniz."

"Daha bir hafta bile olmadı-"

"Ama yine de sabırsızlanmaya başladım." Dergiyi kapatıp ayçiçeği desenli yatak örtüsünün üzerine fırlatıyor ve sonunda o korkunç yeşil gözlerini bana doğru kaydırıyor.

Midem protesto için dönüyor. "Benden ne istiyorsun?"

Otelde de aynı soruyu sormuştum ve bu sefer bir cevap alabileceğimden emin değilim. Birkaç dakika boyunca tam bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz ve acaba başka bir şey sormamı mı bekliyor diye merak ediyorum.

Belki de sadece müzikten anlıyordur? Ne de olsa kendi dili var ve sözüm ona Grayson James bu sanatın ustası.

Bir Şey söylemek için ağızımı açıyorum ve o yataktan kayıyor, otelden tanıdığım aynı telaşsız yürüyüşle bana doğru geliyor. Tembel ve kontrollü, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi.

Yaklaşırken bakışları eğik ve soğuk, bir eliyle omzumdaki saçları taramak için uzanıyor. Omurgamın tabanını gıdıklayan rpertiye bastırmak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanıyorum.

"Asıl soru Şu," diyor karanlık bir , sanki kaçamayacağı bir tuzağa düşürdüğü bir avmışım gibi etrafımda dolanıyor. "Ne istemiyorum?"

Birdenbire ağızımdaki tüm nem kuruyor. Dilim olduğu yere yapışıyor, konuşmama izin vermiyor.

Bacaklarımın arasında bir nabız atıyor ve kaslarım bırakmam için çığlık atana kadar çenemi sıkıyorum.

"Farkında olabileceğiniz gibi, iki erkek kardeşim var. Anlaşamadığımızı söylemek... biraz hafif kalır. Aslında annem ve yeğenim dışında ailemden kimseyle anlaşılamıyorum, o zaman bile ilişkilerimiz gergin. Çoğu insan benim bencil ve kaba olduğumu ve hepsine inat dağlara kaçtığımı düşünüyor."

"Aksini mi söylüyorsun?"

"Onların kabul edebileceğinden çok daha fazlası olduğunu söylüyorum."

duruyor, o kadar yakın ki sıcaklığının gözeneklerime sızdığını hissedebiliyorum ve *bunun* nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum - dışarıdan tüketilmek ve içeriden yavaşça yutulmak.

"Ne?" Zorla . "Daha ne ?"

"Bu başka bir günün hikâyesi." Tüy kadar hafif parmaklarının çenemi sıyırdığını hissediyorum. "Mesele Şu ki, ailemin nasıl davranmam gerektiğine dair çok katı bir fikri var. Ne yapmam gerektiği konusunda. Geçmişte olduğu gibi yaşamaya devam etmemi ve dağlarda toplumdan saklanmamamı istiyorlar."

"Belki de bu o kadar kötü bir Şey değildir. Zengin ve yeteneklisin. Bana kötü bir hayat gibi gelmiyor."

"Para tüm sorunların çözümü değildir."

"Bu sadece parası *olan* insanların söyleyebileceği bir Şey."

Parmağı tenimden ayrılıyor ve tekrar önüme geliyor. O kadar yakınımda duruyor ki, sandığımdan çok daha uzun olduğunu fark ediyorum. 1.80 boyundayım ve şu anda bile benden en az 5 santim uzun. Belki daha fazla.

Kendimi kalabalık hissettiriyor ama kötü anlamda değil.

Yeni, heyecan verici bir şekilde, tıpkı gala gecesi o maskenin arkasında yaptığı gibi. Bakışları benimkine odaklanıyor, dikkatimi başka bir yere odaklandığını hayal edemiyormuş gibi içine çekiyor.

"Paraya ihtiyacın var mı, Violet?"

Papa'nın Tanrı'ya ihtiyacı olduğu gibi benim de paraya ihtiyacım var ama bunu itiraf etmiyorum.

Adımı ayıp bir kelimeymiş gibi söylediğinde doğru düşünemiyorum.

-*En kirli* kelime ve onun çıkarıyor.

Yüzümü ısı basıyor ve bir an için yere bakıp tenimde bıraktığından emin olduğum kırmızı izi silmeye çalışıyorum.

"Ne arzu edersen," diye homurdanıyor, sesi yatak odasında zar zor duyuluyor, "sağlayabilirim. Sınır yok."

Ağızına bakmaktan kendimi alamıyorum. Göğsümde spiral çizen sıkı uyarılmanın ani dalgalanmasına eşlik eden şiddetli utanç duygusunu durduramıyorum.

"Ya sadece beni yalnız bırakmanı istiyorsam?"

Yakışıklı yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Eğer bu küçük, pis bir yalan olmasaydı, belki de söyledim."

Varlığımın her zerresiyle, *kirli* kelimesine çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum. Kalp atışlarımı hızlandırdığını fark etmemeye çalışıyorum. "Beş bin mi?"

"Tamamdır." Gözünü bile kırpmadı. "Bu öğleden sonra banka hesabınıza havale edebilirim."

"Banka hesabım yok." Bakışlarım tekrar ağızına, sonra çenesinin altına düşüyor. Üzerinden hafifçe geçen kirli sakal, altındaki kusurları gizliyor. "Bir çek daha iyi olurdu."

Mantıklı yanım bir teröristle pazarlık yapmamam gerektiğini haykırıyor. Grayson James'in aklını kaçırdığı ve ailevi sorunlarının herkesin bildiğinden daha derin olduğu açık.

Nate'le ilişkiyi tehlikeye attığımın farkındayım ama belki de kardeşiyle arkadaşlık ettiğimi görmesi onun için iyi olur. Belki o zaman kaybını ve kıskançlığını anlar.

onu kollarıma geri getirecekti. O zaman hayatımı düzeltebilir ve Grayson'ı düşünmeyi tamamen bırakabilirdim.

İlk seferimi geri alamayabilirim, ama hatırlamıyorsam, belki de gerçekten sayılmaz.

Grayson'ın işaret parmağı çenemin altına takılıyor ve başımı geriye yatırarak soğuk, sinir bozucu bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kalıyorum. Tıpkı galadaki o gece gibi.

Pantolonunun ön cebine uzanıyor, bir tükenmez kalem ve yıpranmış deri bir cüzdan çıkarıyor. Cüzdanı çevirerek açıyor, kitabı dengelemek için elini benden çekiyor, sonra kalemi alıp bir şeyler not ediyor.

"Yanında sadece çek defteri mi taşıyorsun? Bu yaşlı bir adamın yapacağı bir şey."

Kalemin tıkırtısı kaslarımın acı noktasına kadar kasılmasına neden oluyor ve o benim yorumumu görmezden geliyor. Omuzlarım geriliyor ve onları rahatlatmak için yer değiştiriyorum.

Aramızda küçük bir yırtılma sesi yankılanıyor ve ben sesle sarsılıyorum. Grayson uzanıp bileğimi uzun parmaklarının arasına alıyor ve bir kâğıt parçasını avucuma bastırıyor.

Sinirlenmiş görünüyor ve bu neredeyse uzaklaşmam için yeterli. Ama o gözlerde saklı başka bir şey var. Bir şey... neredeyse çaresiz.

Aşağı
bakıyorum.

Bu bir çek.

Beş *bin* dolara.

Bazı insanlar bu kadar parayı reddedebilir. Ben aptal değilim. Bu onun için cep harçlığı, benim içinse hayatımı değiştiren bir şey.

Ama şüpheleniyorum. "Yine de anlamıyorum. Tam olarak ne istiyorsun Grayson? Bundan çıkarın ne?"

Midemde hissettiğim bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. Sırıltısı büyüyor ve benim de endişem artıyor.

"Sen."

VIOLET KAŞLARINI ÇATIYOR. "AMA NE İÇİN?"

"Sana... yüceltilmiş dadı diyeceğiz."

Kaşlarını daha sert çatıyor ve bu bakışından olması gerekenden daha fazla hoşlanmadığımı fark ediyorum. Gülümsediğinde daha iyi oluyor.

"Nate bir çocuğun olduğundan hiç bahsetmedi."

Onun adını dudaklarında duyunca damarlarımda alevlenen kıskançlığı görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Çocuk yok. James malikanesi zaten çocuk dostu değil. Orada herhangi birini tutmak benim için çılgınca bir sorumsuzluk olur."

"Yani... Ben senin için... dadı mı olacağım?" Kollarını ortasına sararak bana tuhaf bir bakış attı. "Seni tanımıyorum bile."

Teknik olarak ben olduğumu bilmemesine rağmen galada aldırmamış gibi göründüğünü belirtmekten kaçınıyorum. Maske takılı kaldı ve bu hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Belki de altındakinin kardeşim olduğunu düşündüğü içindir, ama yine de sayıyorum.

"Belki de *hizmetçi* demek daha doğru olur." Kadının yüzü değişmiyor.

"Bak, sen beni tanımıyorsun ama kardeşim seni tanıyor. Gördüklerime ve öğrendiklerime dayanarak, sen ... nispeten iyi bir insansın. Aşırı harcamaya olan iğrenç eğilimin dışında, sicilinde herhangi bir leke yok. Üniversiteyi bitirmemişsin ama bu kimsenin umurunda olmaz. Ailemdeki insanların yarısı üniversiteyi bitirmedi ve yine büyük başarılarla imza attılar."

"Bu bir çeşit reklam mı? Beni imajınız için iyi olacağım için mi istiyorsunuz?"

"Oh, hayır. Aslında onu lekeleyeceğinden eminim." Kıkırdıyorum, gözlerinde yüzen şaşkınlığın tadını çıkarıyorum. Kardeşimle tanıştığında neye bulaştığına dair hiçbir fikri yok.

Kahverengi gözleri, daha önce diz çöktüğü küçük bahçeye bakan odanın tek penceresine doğru kayıyor. Odanın tamamı çeşitli saksı bitkileriyle kaplı; öyle ki biraz daha kalırsam sadece polen yoğunluğu yüzünden kendime bir alerji iğnesi vurmam gerekebilir.

"Anlamıyorum. Bana şantaj yapıyorsun. İtibarını *mahvetmek* mi?"

İç çekerek burnumun kenarını çimdikliyorum. Sabırsızlık içimde pompalanıyor, özellikle de belediye başkanının güvenlik sisteminin internete tekrar bağlanmasına ne kadar süre kaldığından tam olarak emin olmadığım için. Arsen ikisini bir tür tarayıcı güvenlik duvarıyla ayırdı ama bunun daha uzun süre dayanacağından emin değilim.

Onu orada istiyorum çünkü öyle olduğunu öğrenmek ailemi kızdıracak. Nathaniel'den ve babamdan intikam almaya çalıştığımı ve genel olarak aklımı kaçırdığımı düşünecekler çünkü Grayson James

asla bu kadar alçalmayacağını biliyorlar. Hele ki geçimi bir şekilde tehlikeye koydun.

Ama mesele de bu. Tanıdıkları Grayson artık yok. Onu kurtarmaya gelecekler ya da denerken ölecekler.

"İşin mekanik kısmına kafanı takma, Küçük Yankı. Sadece bu oda ve pansiyondan ne elde ettiğini kabul et. Belki de borcunun bir kısmını ödemeye başlayabilirsin." Teklif için bir elimi uzattım. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Parmaklarıma dokunaçlarmış gibi bakıyor. "Ya reddedersem?"

Omuz silkiyorum. "Ben olsam tavsiye etmezdim. Kabul etmezseniz hayatın birdenbire zorlaştığını görebilirsiniz."

"O zaman neden sorma zahmetine giriyorsun?"

"Seçim bu hayatta bir yanılsamadır. İnsanlar olarak koşullara bağlıyız. Ama bu deneyimin iyi bir deneyim olup olmadığı size kalmış." Kıpırdamayınca inliyorum ve hayal kırıklığıyla başımı biraz geriye atıyorum. "Bu geçici bir durum. İyi para kazanacaksın ve eminim... Nathaniel kıskançlıktan çatlayacak. Eğer onu geri kazanmak istiyorsan, adamın kıskançlıkla o kadar da iyi başa çıkamadığına dair iyi bir otoriteye sahibim."

Violet teklifimi üç saniye kadar düşündükten sonra başını sallıyor.

Sadece bir kez yapıyor, çenesini benim görebileceğim kadar hafifçe eğiyor.

Ama elimi tutmuyor ve uzaklaşmak için bir hamle yaptığında, parmaklarımı bileğine dolayarak ve onu hafifçe kendime çekerek saldırıyorum.

Tanrım, çok sıcak. Güneş ışığının kendisi gibi. Onu yatağa geri itmek ve *her yerinin* sıcak olup olmadığına bakmak istiyorum, ama zamanımı beklemem gerekiyor.

Elini kurtarmaya çalıştığı birkaç rahatsız edici saniyeden sonra, boğazını temizleyerek elimden kurtulmayı başardı.

Memnuniyet iç organlarımı sarıyor. Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim, belki de mali durumunun en iyi ihtimalle elverişsiz olduğunu anlamıştır.

En kötü ihtimalle birkaç yüz bin dolar borcu var. Yıllarca ertelenen öğrenci ve kişisel kredilerin yanı sıra nakit

Karanlık kurumlardan aldığı avanslar ve hatta haczedilen bir ev kadının kredi geçmişine zarar vermiş. Kuzey Carolina'daki ailesinin yanına dönmeyi bu yüzden reddettiğinden ve takip edilebileceği fiziksel bir adresi olmadığından eminim.

Aplana Adası onun gibi insanlar için iyidir. Hükümeti de vatandaşları kadar yozlaşmış ve adalet söz konusu olduğunda suçlular lehine hata yapma eğiliminde. Etrafınızdaki insanlar kendilerinden başka hiçbir şeyi umursamadığında göz önünde saklanmak kolaydır.

Duris daha iyi olmayacak, ama bu gerçekten önemli değil. Mülkü terk etmesine izin vermeye niyetim yok.

"Muhteşem." Ses tonumdan hiçbir duygu akmıyor, yine de eşit kalması için zorlamam gerekiyor. "Üstünü değiştir, temizlen ve gidelim."

Başını eğerek üzerindeki yıpranmış tişörte ve bir dizinde delik olan taytına bakıyor. "Kıyafetimin nesi var?"

Lekeleri, tırnaklarının altındaki kiri işaret ediyorum. "Çok pissin."

Değerli taştan gözlerine bir tutam sıcaklık sıçrarsa, fark etmemiş gibi davranıyoruz. Paylaştığımız tek öpücüğün anıları bana saldırıyor, parlak kırmızı dudaklarının dilimi ayırma hissi göğsümü sıcak, baş döndürücü bir havayla dolduruyor.

Violet dudaklarını yalıyor ve ben bir süre bu hareketi izliyorum.

"İyi," diye , yanımdan geçip yatağın karşısındaki beyaz çekmeceli sandığa doğru ilerliyor. "Ama ben kirli olmayı seviyorum, o yüzden buna alışmalısın."

Kaşlarım çatılıyor ama onları görmek için arkasını dönmüyor. Aslında, sözlerindeki gizli anlamı fark etmiş gibi bile görünmüyor ve yaptığım tüm araştırmaların önerdiği kadar masum olabileceği bana garip bir şekilde iç gıcıklayıcı geliyor.

Nathaniel'in onu nasıl kaptığından emin değilim ama onu mahvedemeyeceğini bilmenin tadını çıkaracağım.

Benim var.

İnce bir kazak ve başka bir tozluk çıkarıyor - ikisi de siyah - ve odanın köşesindeki bir kapıya yöneliyor. Duraklayarak

Elini kapı koluna koyup omzunun üzerinden bir bakış atıyor. "Bir refakatçiye ihtiyacım yok. Sizinle dışarıda buluşabilirim."

"Buna ben karar vereceğim."

Çenesini sıkarak gözlerini bana dikti. "Eğer beni duş alırken izlemek istersen, bu fazladan beş bin eder."

Göğsümde bir eğlence hissettim ve kollarımı kavuşturarak ona doğru bir adım attım. Hakkını yemeyelim, ben onu kapı çerçevesine doğru yaklaştırırken bile geri çekilmiyor.

"Öyle mi?" Yutkunurken espri yapıyorum. "Yatakta benimle uyandıktan sonra yüzüne bakmamı istemeyen kız birden lüks bir eskort mu oldu?"

Çenesi yukarı eğik. Gözlerinde güneş ışığı parlıyor. "Beni becerebileceğini söylemedim."

"*Sik*" dediğinde içimdeki sıcaklık tüm uzuvlarıma yayılıyor. Tekrar söylemesini istiyorum, bunu *yapmam* için bana yalvarmasını istiyorum. Onu almak, kirletmek, başka kimsenin yapamayacağı şekilde *becermek*.

Pis kız gibi.

Yine de düşüncelerimi dile getirmiyorum. Onu dehşete düşürmeden önce Duris'e götürmeliyim.

Bunun yerine çek defterimi tekrar çıkarıp bir başka boş kâğıdı doldururken göz temasını sürdürüyorum. İyi bir önlem için fazladan bir sıfır atıyorum ve başının yanındaki kapıya çarparken onun irkilmesini izliyorum.

"Elli bin dolar karşılığında ne alacağım?"

Başını sallıyor ve kolumun sıkıştığı yerden kurtulmaya çalışıyor. "Ben yapmadım-"

Elim kayıyor ve o kaçamadan çenesini yakalıyor. "Bu benim için bir oyun değil Violet. Hizmetlerin için ne istersen ödemeye hazırım ama beni *test etme*. Seni beş g'ye söylüyorsun, kışımı banyo lavabosunun yanına oturtacağım ve mükemmel göğüslerini ağzıma almayı düşüneceğim."

O yutkunurken, tamamen mest olmuş bir şekilde bakıyorum. Sert.

"Bana elli kişi için ne yapabileceğimi söyle, ben de yapacağım çünkü ben *iyi* bir adam değilim. Sana kalbimdeki iyilikten dolayı yardım etmiyorum ve benim için bir meşale tutuyor olman umurumda değil.

Kardeşim. Eğer izin verirsen alevi söndürecekęim ve seni tamamen karanlıkta bırakacağım."

Küçük, uzak bir parçam bana izin vermemesi için ona yalvarmak istiyor, ama kelimeler gelmiyor.

Onun yerine, büyük bir dehşet içinde bana göz kırpmıyor. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve kaçmak istediğini anlayabiliyorum.

Kendini beğenmişlik bir zamanlar müziğin yaptığı gibi kemiklerimde şarkı söylüyor ve çeki iki parmağımla katlayıp hafifçe ayrılmış dudaklarının arasından geçiriyorum.

"Bundan kurtulmaya çalışmayı aklımdan bile geçirme," diyorum ona karanlık, neredeyse tanınmaz bir sesle. Kulaklarımın arasında kan dolaşıyor ve az önce ona sunduğum başka bir şey düşünemiyorum. "Çoktan ödedim ve tahsil *edeceğim*."

Bununla birlikte, kapıyı itip koridora çıkıyorum, aletim pantolonumun fermuarının arkasında acı verici bir şekilde zonklıyor. Çamurlu, şehvetli bir pus zihnime sızıyor, intikam ve manipölasyon düşüncelerimi bulanıklaştırıyor, içimde zamankinden daha fazla öfke uyandırıyor.

Bir şeyler yaratmam lazım. Ya da belki de sikişmem lazım.

Her iki da, Violet'in banyosundaki duş açıldığında, tekrar içeri girip tehditlerimi yerine getirmek istiyorum. Hatta elim kapı kolunu tutarken beyaz yorganının üzerindeki ayçiçeklerine bakarak tekrar içeri giriyorum.

Ama sonra bir uğultu duydum.

Yumuşak ve , temposu tamamen ruhani. Bu dünyanın dışında.

Elim geri çekiliyor ve garip bir gerginlik göğsümü kavrarken kaslarım sıkışıyor.

Violet duş alırken mırıldanıyor ve bu ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor.

Melek gibi, tıpkı...

Sydney.

VIOLET

Ayrılmadan önce tek şartım Kal'a söylemek.

Grayson genel olarak vedalaşmam ve kardeşimle buluşmayı ayarlamam için bana birkaç gün veriyor ama geri döndüğünde her şey iş.

Cora kolaydı; yeni bir işle ilgili basit bir mesaj ve ayrıldığım anda ona her şeyi anlatma sözü onu uzak tutmak için yeterliydi. Aynı şeyi Kal'a yapmaya çalışsaydım, beni aramaya gelirdi.

Bir araba servisi beni Aplana Adası'nın kuzey tarafındaki küçük bir sahil kafesine götürüyor. Grayson arka koltukta oturmasına rağmen beni alırken hiçbir şey söylemedi ve şoför küçük otoparka girdiğinde telefonundan kaldırıp bakmadı bile. Arabadan indim ve yarım saat içinde döneceğimi söyledim.

Homurdanıyor ve hepsi bu.

Kal'ı karısı ve iki kızıyla birlikte verandanın en ucundaki bir masada otururken buluyorum. Yavaşça yaklaşıyorum, telefonumdaki bildirimleri temizliyorum ve belirli bir mesajı dikkatle görmezden geliyorum.

Bir sonraki damlayı ne zaman alabilirim?

Biri babamın telefonunu dinlemiş olabilir diye mesajlarımız kısa ve belirsiz. Benimki ucuz bir kullandıkça öde telefonu olduğu için çok fazla endişelenmeme gerek yok ama o da rehberini ya da annemle olan iletişimini kaybetme riskini göze alamaz.

Ama şu anda onunla uğraşmak istemiyorum. Zarf ve pul bulur bulmaz yeni çeklerimi göndereceğim.

Masaya geldiğimde, esintili deniz havası daha az serin ve özgür bir şeye dönüşüyor. Bu ben miyim yoksa Kal mı bilemiyorum. Belki ikisi de.

Elena, basitçe söylemek gerekirse, büyüleyici. Uzun, koyu kahverengi saçları güneş ışığında parıltıyor, ela gözleri altı yaşındaki çocuğuna boyama kitabında yardım ederken ışıltıyor. Ondandır yayılan bir bahar ışıltısı var, sanki gerçekten kardeşimin küçük yeraltı dünyasının kraliçesi gibi.

Kal'ın göğsüne asılmış, uyuyan, siyah saçlı bir bebek. Kardeşim sırtına yavaşça, saat yönünde daireler çizerken o başparmağını emiyor. Pembe tulumu, anne babasının çoğunlukla siyah olan kıyafetleriyle çelişiyor gibi görünüyor. Büyük çocuklarının bile simli bir gökkuşağı üstlüğü ve beyaz bir tütüsü var. Sanki hayatlarında mümkün olduğunca çok rengi korumaya çalışıyorlar.

Çok geç olmadan ve genetiğin güçlü bir şey olduğunu fark etmeden önce. "Q," diyor Elena küçük kıza, elini küçük kızın saçlarında gezdirerek-

"Violet teyzeni hatırlıyor musun?"

Parlak sarı bir boya kalemini içinden geçirdiği ayçiçeği labirentine bakıyorum. "Vay canına, bu işte gerçekten iyisin. Bu senin ilk denemen mi?"

Büyük, karanlık gözlerini bana çeviriyor. Babasının gözleri, *benim* gözleri. Beni bir aşağı bir yukarı tarayıp labirentine geri dönerken duygular boğazımda düğümleniyor.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken, onun net yargısı karşısında bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Elena iç geçiriyor. "Şu anda konuşmayı pek sevmiyor. Bunu nereden aldığını merak ediyorum."

Kocası bu bariz iğnelemeyi görmezden gelir. "Geç kaldın."

Elim demir bistro koltuğunun arkasında duraklıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Buraya gelmen için seni ben çağırdım."

"Ve şu anda saati on beş dakika geçti," diyor küçük seramik kupasından bir yudum alarak. "Bu da bana muhtemelen gelmemeyi düşündüğünü söylüyor çünkü bana söyleyeceğin her neyse onaylamayacağımı biliyordun."

"Kallum," diye mırıldanıyor Elena, karnına dirsek atarak. "Aman Tanrım.

Bırakın konuşsun."

Kendimi koltuğa bıraktığımda Kal'ın sert bakışları tenime işliyor. Dudağımın iç kısmını çiğneyerek sessizce kuzenimin koca ağzına lanet okuyorum. "Cora sana çoktan söyledi, değil mi?"

Elena en azından utanmış görünme nezaketini gösterir. Kocası ise ters ters bakmaya devam ediyor.

"Bu ailede neden birileri sır saklamaya çalışır anlamıyorum," diye mırıldanıyorum ve baldızımın çarpık bir sırıtışını kazanıyorum.

Eminim bize aile dediğimi anlamıştır ve yanlış bir izlenim edinmesini istemesem de, şu anda onu iki kat hayal kırıklığına uğratacak durumda değilim.

"Yapımcıyla ilişkini yürütmeye çalıştığını sanıyordum," diyor Kal. "Şimdi birdenbire kardeşinin hizmetçisi olmak için mi kaçıyorsun? Başın bir çeşit belada mı?"

Çenem düştü. "Bunu nereden *biliyorsun* ki?" Cora'ya ayrıntı vermedim.

Alay ediyor. "Birçok yerde tanıdıklarım var, Violet. Biliyorum *her şey*."

Bu sözlerde bir tehdit var ama bunu irdeleyecek zamanım yok. Grayson beni bekliyor ve o zamandan beri bir şey öğrendiysem

onunla tanışmak, bir kasırga kadar sabırlı olması. Ve bir o kadar da zarar vermeye istekli.

"Şunu söylemek yeterli," *diye* araya giriyor Elena, masanın öbür ucundan elime uzanarak, "eğer bir şeye ihtiyacın olursa... yardımcı olabiliriz."

Parmaklarımı sıkıyor ve ben de karşılığında ona küçük bir gülümseme veriyorum. Her zamanki gibi tekliflerini kabul etmek istiyorum. Beni karanlık, çarpık küçük katlarına kabul etmelerine ve arafta otururken yaşadığım sorunları silmelerine izin vermek için.

Hayatım, iyi olmanın ve iyilik yapmanın evrenin sizi mutlaka ödüllendireceği anlamına gelmediğinin yeterince kanıtı. Bu ikisi mutlu ve varlıklı görünüyor, yani belki de kötü olmanın bir karşılığı *vardır*.

Yine de bunu anneme yapamam. Son birkaç yıldır onları güvende tutmak için çalışırken, yanlış kararların gazabını ailemin üzerine yıkamam.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diyorum onlara, ellerimi kucağıma çekerek. "size adadan ayrılacağımı söylemenin daha nazik bir davranış olacağını düşündüm... yerine."

"Bunu yaptığın diğer seferlerin hiçbirinde bu seni durdurmadı. Altı yıldır Aplana'ya gidip geliyorsun."

"Bu farklı. Ne *zaman* döneceğimi bilmiyorum."

Kal'ın bakışları sertleşir, o siyah gözler granite dönüşür. "Anlıyorum. O zaman sanırım burada işimiz bitti."

Yeni yürümeye başlayan çocuğunun başını sıkıca göğsüne bastırarak masadan geriye doğru itiyor. Duraksayıp Q'ya bakıyor; Q başını kaldırıyor ve melek yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor.

"Babam beni martıları görmeye götürebilir mi?"

Yumuşak sesi, olmaması gerektiği halde içime küçük bir yumruk gibi geliyor. Şimdi, reddedilme iki yönlü.

Yüzünde bir şey yumuşuyor ve uzun kolunu uzatıyor. "Kesinlikle."

Q sandalyesinden fırlıyor, kitabını ve boya kalemlerini bırakıp yumruğunu babasının eline bastırıyor. Birlikte yürüyorlar, sadece ben ve Elena bir rahatsızlık bulutu içinde kalıyoruz.

Yüzünü ellerinin arasına alıp inliyor.

"O iyi bir baba, değil mi?" Veranda alanından çıkıp sahile inmelerini izlerken ona soruyorum.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor, anılar bana saldırıyor - evdeki çocukların da ebeveynleriyle aynı şeyi yapmalarını izliyorum. Benimkiler her zaman çalışmakla, dua etmekle ya da birikimlerini kumarda harcamakla meşgul oldukları için, bir sokak oturmamıza rağmen bizi sahile götüremezlerdi.

Elena gülümsüyor. "Hayal edebileceğimden daha iyi. Onları çok şımartıyor ama benim için sorun değil. Alternatifinden daha iyi." Biraz ayılıyor, omurgasını dikleştiriyor. Masanın karşısından, sarayına başkanlık eden bir kraliçe gibi muhteşem görünüyor. "Bir şeye ihtiyacın olduğu konusunda söylediklerimde ciddiydim. Eğer Kallum gibiysen, yardım istemenin alışık olduğun bir şey olmadığına eminim ama... biz buradayız, biliyor musun? Her zaman."

Kaşlarımdaki tuhaflıklardan biri. "Onun da aynı şeyi hissettiğinden emin misin?"

"Onun adına konuşamam," diyor sol yüzük parmağındaki tektaş pırlantayı çevirmek için uzanırken. "Tek bildiğim sevdiği insanlar için her şeyi yapabileceği. *Her şeyi.*"

"Şifreli."

Bir gülümseme daha, bu seferki muzipçe. "Söylediği gibi, herkesi ve her şeyi tanıyor."

Tekrar uzanıp elimi çeviriyor; soğuk ve katı bir şey avucuma geliyor ve parmaklarımı nesnenin üzerine kıvrıyor, koltuğuna geri otururken bakışlarımı tutuyor.

"Neler olduğunu bilmiyorum," diyor bana, "ama en azından kendini koruyacak bir şey vermeden seni gönderemem."

Arkasına yaslandığında, elimi yaklaştırp yumruğunu açıyorum, yüzüm içine sıkıştırdığı pembe altın çakıyla gevşiyor.

Gözlerimi onunkilere dikeyim, o da elini sallayarak ayağa kalkıyor.

"Kullanın ya da kullanmayın. Umurumda değil. Sadece... kendini öldürtme, tamam mı?"

Başımı salladıktan sonra sahildeki ailesinin yanına gitmek için masadan kalkıyor ve ben de bir süre daha orada oturup elimdeki soğuk silahı çeviriyorum.

Her zaman olduğu gibi, Kal'ın kapanmasına izin vermemenin ezici suçluluğu içinde boğulmamaya çalışıyorum. Çünkü belli ki ona nasıl iyi bir koca ve ebeveyn olunacağını öğretecek gerçek bir aileye ihtiyacı yoktu. Ona nasıl seveceğini ya da koruyacağını göstermesi için doğaya ihtiyacı yoktu.

Bunlar bir şekilde yol boyunca edindiği şeyler ve ikimiz arasında, onu uzak tutan gerçek canavarın ben olup olmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

VIOLET

GRAYSON, Aplana Adası'ndan Berkshires'in kenarına sıkışmış küçük bir topluluk olan Duris'e kadar geçen beş buçuk saat boyunca KONUŞMADI. Sokaklarda adada olduğu gibi hayatın tadını çıkaran insanlar yok; kasabanın ana merkezi gibi görünen yerden geçerken, iki katlı küçük bir adliye binasının önünde bisiklet üzerinde oturan tek bir polis görüyorum, başka kimse yok.

Biraz idama götürülüyormuşum gibi geliyor ama iyi bir mahkum gibi tüm yolculuk boyunca ellerim kucağımda sessizce oturuyorum.

Çünkü bu noktada, gelmem için bana para ödenmiş olsa bile, temelde ben buyum.

Bavulumdaki iki çeki düşününce ağzım kuruyor. Hayatımda hiç bu kadar çok sıfır görmemiştim, eksi bakiyeye bağlı olanlar hariç.

Bu kadar para hayat değiştirir. Grayson'ın benden ne istediğinden hâlâ yüzde yüz emin olmasam bile bu anlaşımadan cayamam.

Başımı bir santim kadar çevirerek göz ucuyla ona bakıyorum. Kollarından biri kapıya dayanmış, diğeri ise dizini sıkıca kavramış. Tamamen hareketsiz bir şekilde pencereden dışarı bakıyor.

Göğsünün hafifçe inip kalkması olmasa nefes alıp almadığını bile bilemeyecektim.

"Bana 50 dolar için ne yapabileceğimi söyle, ben de yapacağım." Daha önceki sözleri zihnimde bozuk bir plak gibi dönüp duruyor ve ben iğneyi oynatamıyorum. Bunları ilk söylediğinde midemin çukuruna ağır bir şekilde düştüler ve *bunun* nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlamayı dilemekten kendimi alamadım.

İçimden bir ses ondan korkmam gerektiğini söylüyor ama yine de o duyguyu bulamıyorum.

Kafası kayıyor ve beni onu incelerken yakalıyor. O yeşil gözler kızgınlıkla parlıyor. "Umarım aniden bir bakma problemi geliştirmemişsindir."

Öfkeli bir kızarıklık yüzümü ısıtıyor. "Sadece daha ne kadar yolumuz olduğunu merak ediyordum."

"Oraya gittiğimizde gideceğiz." "Tanrım.

Hep böyle neşeli misin?"

"Herkesin kışında güneş parlayamaz."

Bu görüntü karşısında sırtarak Cora'ya bir dizi mesaj daha gönderiyorum ve ona Grayson James'in yatılı hizmetçisi olarak işe alındığımı söylediğimde istediği ayrıntılı güzergahı veriyorum.

Bu fikre pek sıcak bakmadı ama yalan söylemediğime ve gizlice Nate'in taşınmayacağıma yemin edince kabul etti.

Gerçi Grayson hakkında bildiklerimi bilse daha iyi olurdu.

Bu da çok fazla bir şey sayılmaz, sadece çok gergin ve parasını etrafa saçmaktan çekinmiyor. Ve korkumu cazip buluyor gibi görünüyor.

İtiraf etmek isteseydim, ikimiz demek olurdu.

Sonunda, medeniyetin hayaletini arkamızda bırakıp dağların içine doğru ilerliyoruz ve güzel ormanlık alanlardan geçiyoruz. Kara meşe, keklik üzümü ve akçaağaç ağaçları ufka doğru uzanıyor ve sadece sıradağların gölgeleri uzakta parlamaya başladığında kesiliyor.

"Demek öğretmensin?" diye
sordum. Sessizlik
dayanılmaz.

Hâlâ bana bakmıyor. "Ben bir profesörüm. Ülkedeki en yetenekli gençlerden bazılarını kompozisyon ve müzik teorisi *öğretiyorum*."

Bu kariyer yolu, aile ağacında var olduğunu bildiğim plak şirketi sahipleri, sanatçılar ve yapımcılarla uyuşmuyor. "Neden öğretmenlik?"

"Ne demek istiyorsun, neden?"

Omuz silkiyorum, parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Ailenizden birinden beklenecek kadar göz alıcı bir yaşam tarzı değil. Siz Times Meydanı'ndaki reklam panolarında ve dergilerin kapaklarında yer alıyorsunuz ve batıdaki müzikal yetenek üretiminin en üst yüzdesine sahipsiniz."

"Evet, seçtiğim hayat beklentilerinizi karşılamadığı için üzgünüm." Koltuğunda kayıyor, çenesini sıkıp açıyor.

Bunun konuşmanın sonu olduğunu varsayarak parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve pencereye dönüyorum.

SUV'un hangi tarafından bakarsam bakayım tek gördüğüm yeşillik ve manzara göğsümü heyecanla kabartıyor. Aplanada okyanus manzarası ve turist propagandası açısından güzel, ancak Duris'in tamamen farklı bir dinginlik olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Neredeyse saf ve el değmemiş bir şey ve birisinin ilgi odağından kaçmak için buraya gelmesi uygun geliyor.

Koyu gri yağmur bulutları, çakıllı bir araba yolunun etrafındaki ağaçlar temizlenirken içeri giriyor ve devasa bir ev ortaya çıkıyor. Koyu gri taş duvarları kalın sarmaşıklarla kaplıdır ve yeşil panjurlu düzinelerce uzun siyah pencere ona sahte bir davet hissi verir.

Çakıl taşlı yol, koyu renkli ahşap ön kapıdan önce dairesel bir çim alanın etrafında kıvrılıyor. Kalın Dor sütunları ve kısa, eğimli bir çatı ile çerçevelenmiş. Evin ana kısmı, karşı yöne doğru çıkıntı yapan iki ayrı bölüme gibi görünüyor.

" anasını." Araç girişte durduğunda gözlerimi kırıştıyorum ve evin büyüklüğü karşısında ağzım açık kalıyor. "Burası *çok büyük*."

Yani, buraya daha önce de gelmişim ama ihtişamı takdir edecek vaktim olmamıştı. Hele de Nate ve ağabeyi Harrison, sanki içerideki adam her an dışarı fırlayıp bizi pusuya düşürecekmiş gibi beni arabaya iterken.

"On dört bin metre kare," diyor Grayson. "Aşağı yukarı altmış dönüm."

"Büyüdüğüm ev bin beş yüz bile değildi ve orada beş kişiydik."

"Evet, şey," diyor tekrar, boş ve duygusuz bir ifadeyle bana bakarak. Bir an sonra yanımdan geçip evin ötesine doğru kayıyor. "Ailenizden nefret ettiğinizde fazladan alan güzeldir."

"Oh." En kötü zamanlarımızda bile benimkilerden nefret etmeyi hayal bile edemiyorum. Aslında, onlara olan sevgim beni geri dönmekten alıkoyuyor. Sevgim onları güvende tutuyor.

"Dur tahmin edeyim. Ailen çok iyi ve onlarsız bir saniye bile geçirmeye tahammül edemiyorsun."

"Arıların dizleri mi?" Boğazımda bir kahkaha düğümleniyor. "Kaç yaşındasın Sen?"

O yeşil gözlerde sıvı ısı tutuşuyor ve ağzım kapanıyor, sanki sadece bakışlarının yoğunluğuyla onu kapatmaya zorlamış gibi.

"Senin için çok yaşlı," diyor.

"İyi ki seni istemiyorum."

Alay ediyor. "Ne istediğini bilmiyorsun." Bir duraksamadan sonra, "Nathaniel'den daha gencim. Onunla ne işin vardı ki? Senin yaşında hiç *iyi* erkek yok mu?"

"Çok var. Ama ne derler bilirsin." Ona kaşlarını oynatıyorum. "*Tecrübenin* yerini hiçbir şey tutamaz. Yaşlı adamlar çok şey yaşadı, biliyor musun?"

Bırakın kardeşini, hayatımda bir erkeğe bile dokunmadığımı farkında olarak onunla alay ediyorum. Bunun gelişmesi için yeterince uzun süre dışarı çıkmadık, ikimiz de meşguldük ve birbirimizi hafif bir sevişmeyle bırakmaktan çok mutluyduk.

O zamanlar, dile getirmediğim isteklerime saygılı davrandığını düşünmüştüm. Şimdi, Kal'ın varlığının büyük bir rol oynadığını düşünmeden edemiyorum.

Belki de benimle o şekilde ilgilenmiyordu. Bir sonraki seviyeye geçecek kadar değil.

Grayson eğiliyor, gözleri kararıyor. "Ağabeyim sana ne tür deneyimler gösterdi, hmm? Hatırladığım kadarıyla, o bağış gecesinde sanki sana ilk kez dokunuluyormuş gibi bana yaklaşmıştın. Ya o kadar iyi değil ya da sen sadece konuşuyorsun."

Yutkunarak emniyet kemerimi çözüyorum, öfkem göğsümde bir kaplıca gibi yükseliyor. Elimi uzatıp avucumun gömleğinin önünden aşağıya doğru yavaşça inmesine izin veriyorum, birkaç düğmeyle oynuyorum. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyorum ama bir şey beni ele geçiriyor.

Yüzündeki o aptal, kendini beğenmiş memnuniyet. Onu tokatlamak istiyorum. Ama beni öldürüp cesedimi dağdan aşağı atabilir.

Yap.

Bunun yerine, parmaklarımın aşağıya inmesine izin verdim, sessiz bir nefes aldım

kemer tokasına ulaştığımda. Gözleri benimkilerde kalıyor ve birden araç sıkışık ve yeterince oksijen alamıyormuşuz gibi geliyor.

Duygular beynime kısa devre yaptırıyor ve koltukta daha da yakınlaşıyorum, gözlerinin ne kadar berrak ve karanlık olduğu karşısında büyüleniyorum. Sanki arzusu, diğerlerini dışarıda tutmak için diktiği soğuk ve sert kalkarı silip süpürüyor.

Tüm bedenimi eğerek, ağzımın çenesinin keskin kesimini sıyırmaya izin veriyorum. Duruşu tamamen katı ve sanki bana dokunmaktan kendini fiziksel olarak alıkoyuyormuş gibi kalçalarının yanındaki pençeliyor.

Bağış gecesindeki o geceye dair bir görüntü zihnimde canlandı - ben de aynı şeyi yapıyordum ve uzaktan onun neden böyle davrandığını merak ediyordum.

tam tepkisini görebilmem için maskesini oynatmadı. Titriyorum, kaslarım beni daha yakına itiyor ve elim bacaklarının arasına kayıyor.

Uyarılmasına çarptığımda dişlerinin arasından tıslıyor; uzun, kalın ve çok çok sert ve hemen geri çekilme dürtüsü duyuyorum. Korku faktörü daha da artıyor ve avucumu şaftı boyunca gezdirdiğimde, kendi kendime buradaki elementimin çılgınca dışında olduğumu fark ediyorum.

Bir sonraki hamlenin ne dair hiçbir fikrim yok. Ona baktığımda, bunu bildiği açık ve yapabileceğim başka bir şey muhtemelen sadece utanç verici olacaktır.

Bunun yerine küçük bir sırtış atıp geri çekiliyorum, koltuğumda öyle ani bir şekilde geri kayıyorum ki gittiğimi fark edene kadar birkaç kez göz kırpmıyor.

"Ya sadece konuşuyorsunuz Profesör ya da deneyimsizlik fikrine aldırımıyorsunuz." Kirpiklerimi kırıştırıyorum, şimdi kapı koluna uzanıyorum. "Bu kadar mı *efendim*? Sizin için nasıl kötü olunacağını bana öğretmek ister misiniz?"

Burun delikleri alevlendi. "Ne istediğine dikkat etmelisin, Küçük Echo. Veremeyeceğin sözü verme."

VIOLET

o benden önce arabadan , ben de peşinden koşuyorum ve o kapıyı parmaklarımın üzerine kapatmadan önce kapıyı yakalıyorum. Ön kapıya yaklaşırken sırtı kaskatı kesilmişti ve ben de arazinin dağ manzarasını ve ağaçların arasından görünen gölü hayranlıkla seyretmekle meşgul olduğumdan ona çarpmadan duramadım.

Burnum kürek kemiğine çarpıyor ve kendimi sabitlemek için uzanıyorum. Bir kol gelip etrafımı sarıyor ve beni onun formuna yapıştırıyor.

Parmakları omurgamın oluklarına hafifçe bastırıyor ve bir anlığına ikimiz de hareket etmiyoruz. Dokunduğu yerde elektrik canlanıyor gibi görünüyor ve sonunda çekildiğinde titrek bir nefes alıyorum - ama bu rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı, emin olamıyorum.

Ben geri çekilip ellerimi birleştirirken Grayson boğazını temizliyor. Kapının kilidini açıyor ve ani bir karınca istilası gibi boynumun dibinde bir huzursuzluk dalgası karıncalanıyor. Yavaşça uzuvlarıma doğru ilerliyor, onun arkasından eşiği geçerken omurgamı sarıyor ve kapı kendiliğinden kapanırken tökezlememeye çalışıyorum.

Kendime not: Bu adamdan uzak dur, çok uzak dur.

Yerine çarpma sesi yüksek, tonozlu tavanlarda yankılanıyor ve koyu renkli, panelli duvarlardan yansıyor. Geniş giriş holünün iki yanında, her ikisi de şeffaf plastikle kaplanmış yeşil ve krem rengi ahşap mobilyalarla ve kendi şömineleriyle tamamlanmış oturma odaları yer alıyor.

Her odada güzel kristal avizeler asılı, her bir parça tavandan tabana devasa pencerelerde parıldıyor ve tesisin panoramik manzarasını sunuyor. Bazı duvarlarda soyut sanat eserleri, bazılarında ise monte edilmiş geyik ve ayı kafaları asılı... Ömür boyu vegan olmama rağmen beni ürküten hayvanlar bile değil.

Ev çarpıcı - buna hiç şüphe yok. Yirminci yüzyılın başlarından kalma ilginç bir cazibeyi, arka sundurmadaki yüzme havuzu ve mutfaktaki akıllı cihazlar gibi birkaç modern, güncellenmiş özellikle şekilde dengeliyor.

Yine de bir gram bile *yaşam* yok. Günlüğü alanlarının hiçbirinde yeşeren, hatta solan bir bitki yok. Masaların üzerinde ne bir fotoğraf ne de atılmış bir bardak ya da kalem var. Önünden geçtiğimiz aynalar eski püskü çarşaflarla kaplı ve havada hiç de hoş olmayan bir soğukluk var.

Ev dolu ama bir şekilde tamamen boş.

Grayson James gibi bir besteci için son derece tuhaf görünen herhangi bir enstrüman bile göremiyorum. Tüm varlığı müzik yapmak etrafında dönen biri.

Ama bunu sorgulamıyorum.

"Doğu kanadında personel odaları var," diyor Grayson, mutfağın köşesini dönüp geniş maun merdivenlerden yukarı çıkarken. "Onlarla daha sonra tanışacaksın, eminim. Micah ve Willow tanıştırmakla vakit kaybetmezler."

"Personeliniz var mı?"

"Ne yazık ki birilerinin buraya göz kulak olması gerekiyor. Keçilerden bahsetmiyorum bile."

"Keçiler mi?"

Beni başka bir koridora götürüyor, koridorun sonunda bir dizi kapı var. En sağdakini seçip iterek açıyor ve çiçek desenli perdeler, uyumlu bir halı ve her bir direğe tül perdelerin bağlandığı cibinlikli yatağın içine sıkıştırılmış bir yorganın bulunduğu geniş bir yatak odası ortaya çıkıyor.

Bir köşede bir şezlong ve yatağın karşısında çalışan bir şömine seti tamamlıyor ve içeri girdiğimde ağzım açık kalıyor.

Katedral tarzı tavan odanın ortasında bir tepe noktasında buluşuyor ve dış duvarları kaplayan cam hacminden içeri yumuşak güneş ışığı sızıyor. Uzun, panelli pencereler evin güney tarafındaki dağlara ve göle bakarken, ikiz çatı pencereleri yatağın üzerinde beliriyor ve kısmi vitray desenleri çevreye yumuşak bir parıltı yayıyor.

"Biraz eskimiş," diyor Grayson ve kapı pervazına yaslanıp etrafına bakarken yanaklarında bir miktar renk algıladığıma yemin edebilirim. "Kızlara yeni çarşaf lar sipariş ettirebilirim, ama sizi temin ederim ki buradaki her şey yeni yıkandı ve derinlemesine temizlendi. Eğer bir şeyi beğenmezseniz, biz-"

"Bayıldım," diye bağıryorum. Damarlarımda dolaşan doğal olmayan his bu olmalı -heyecan. Baskı altında edinilmiş olsa bile yeni şeyin heyecanı.

"Öyle mi?"

Başımı sallayarak yatağa doğru yürüyorum ve elimi yorganın üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak, pelüş ve hemen altına kıvrılmaya hazırım. "Oda mükemmel. Hiçbir şeyi değıştirme."

Bana gerçekten inanmıyormuş gibi gözlerini kırpmadan bakıyor. Sonunda başını salladı. "Ben koridorun sonunda olacağım. Micah

ve Willow sizi bulursa, ev kuralları ve görgü kuralları hakkında sizi bilgilendirirler. Evin güney kanadı ve dışarıdaki ayçiçeği tarlası dışında hemen hemen her yerde serbestsiniz. Oralar yasak bölge."

"Ürkütücü."

"Ayrıca partiler sırasında ortalıkta görünmemenizi tercih ederim."

"Partiler mi?"

"Ara sıra toplantılar düzenliyorum. Bağış gecesinde senin girdiğin gibi."

"Oh." Yüzüm o kadının ve iki adamın birlikte kıvranışlarının anısıyla ısınıyor. "Katılmamı istemiyor musun?"

"Hayır, ."

Çerçeveyi itip ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde dönmesini izliyorum. Sırtındaki keçi dövmesinin silueti gömleğinin beyazından zar zor da olsa görünüyor. Bu bana dövmeyi otelde canlı olarak gördüğümü hatırlatıyor ve sonra o gece neler olduğunu merak etmeye geri dönüyorum.

Ve neden bundan bahsetmedi?

"Kötü müydü?"

Durup başını yana çeviriyor, kaşları çatılıyor. "Affedersiniz?"

Duygular boğazımı tıkıyor ve sandaletimin ucuyla halının yıpranmış kenarını yokluyorum. "Sadece... birlikte uyandığımızda, *bizim hakkımızda*... hiçbir şey söylemedin."

Aniden arkasını döndü, gözleri parlıyordu. Bana doğru bir adım attı. "*Biz* diye bir şey olmasını istemediğin izlenimine kapılmıştım."

"Bilmiyorum."

"Bundan emin misin? Ağzın bir şey söylüyor ama gözlerin, Küçük Echo..." Onunki güneş ışığında erimiş, karanlık vaatlerle dolu. "Benden istediğin şey hakkında çok dikkatli düşünürdüm."

Ellerinden biri yukarı kalkıyor, uzun parmaklarının tersiyle çenemi sıyrıyor.

Vücudumdaki her kas yanıyormuş gibi hissetmeme rağmen "Yapamayız," diye mırıldanıyorum.

Dokunuşu ardında bir yıkım izi bırakıyor, kısmen arzudan kısmen de yaşadığımız geceyi hatırlayabilmeyi dilediğimden.

Eli çekiliyor ve ben boğazımı temizliyorum.

"Yani, hâlâ Nate'le işleri yoluna koymak istiyorum." *Ondan haftalardır haber alamamış olsam da.* Ellerimi kavuşturup omuz silkiyorum. "Ama sen bir profesörsün. Sanırım bir almaya hakkım var."

"Yatakta ne kadar iyi olduğunu derecelendirmemi mi istiyorsun?" O kesik kaşlardan biri kalkıyor. "Tam olarak ne yapmamı istiyorsun? İyi ve edepsiz bir kız olduğun için sana A mı vereyim? Yoksa kötü olduğun için F mi? Altın yıldızlarım ve ihtar notlarım bitti, Küçük Yankı, bu yüzden ödül ya da ceza olarak başka bir şey seçmelisin."

Midemde keskin zevk dalgaları oluşuyor. Alevler hâlâ duruyor. "Bir deneyim hazineniz olduğundan şüpheleniyorum."

En azından genç James'i tam bir playboy olarak resmeden çevrimiçi blog sitelerine göre.

Yarı tanrı, yarı ölümlü bana doğru bir santim daha ilerliyor, ayakkabıları parke zeminde sürtünüyor. Ağzını açıyor ve o gür dudakların sapkın bir sırtışıyla ayrılışını izliyor, değerlendirmesini nefesimi tutarak bekliyorum.

"Neden not istiyorsun? Nathaniel'e koşup sana öğrettiklerimi anlatabilesin diye mi?"

Sıcaklık yüzümde patlıyor, neredeyse dengemi kaybediyordum. Nate'e kardeşiyle geçirdiğim geceden bahsettiğimi hayal bile edemiyorum, her ne kadar adamın buradaki son oyunun bu olmasını beklediği açık olsa da.

Ona bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey .

Uzaktan bir kapı öyle bir kuvvetle çarparak kapanıyor ki, odanın camları takırdıyor.

Başka bir ses gelmediğinde, ayak sesleri, sesler ya da başka bir yaşam kanıtı olmadığında, Grayson benden uzaklaşıyor, sanki öfkeli bir farkındalıkla çarpılmış gibi. Yüzü kapanıyor, duyguları gözlerinin parıltısından kaçıyor ve kapıya doğru geri geri gidiyor.

"Rüzgâr," diyor, sormadığım bir soruyu yanıtlıyor. Başka bir şey söylemiyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve odadan çıkıyor.

Yatak odasının kapısını arkasından kapattığında, dışarıdaki sesi duyuyorum - hava cama çarpıyor, umutsuzca kendine yol açmaya çalışıyor

içinde.

Ama içimde de duyuyorum. Yumuşak, neredeyse melodik bir melodi

Atmosferde kaymak için açık alanlar .

Dışarı çıkmaya çalışıyor gibi.

James malikanesinde kaldığım süre boyunca Grayson'ın ailesinin geri kalanı gibi sosyal bir kelebek olmadığını ÇOK ÇABUK ÖĞRENDİM. Nate her zaman bir parti ya da başka bir gezi için hazırды ve benden uzun süre ayrı kalmaya dayanamadığı iddiasıyla sık sık beni de yanında sürüklüyordu.

Açıkçası, artık durum böyle değil.

Grayson'ın en büyük erkek kardeşi ve anne babası bile New York'ta sık sık görülüyor, yardım balolarına, film galalarına ve isimlerini basında tutmak için yapabilecekleri her şeye katılıyorlar. Her fotoğrafta, medyaya ne isterlerse sunmaya hevesli bir şekilde kulaktan kulağa gülümsüyorlar.

Grayson bana odamı gösterdikten sonra kendi odasına gitti ve bir daha çıkmadı.

Biraz normallik ya da en azından sıradan bir sohbet özlemiyle, ev personeliyle tanışmayı kendime görev ediniyorum. Güvenlik ekibinin başındaki Janus ve Arsen, Grayson'ın ana katta kendini kilitlediği odanın dışında nöbet tutuyorlar. İlki bej tenli, uzun siyah saçlı ve delici gri gözlere sahipken, ikincisinin koyu kahverengi teni ve yanları traşlı, tepesi düz saçları var. Daha iri yapılı, sürekli pazularını gösteren kısa kollu gömlekler giyiyor ve yüzünde biraz daha az ekşi bir ifade var.

Her iki adam da benimle sohbet etmeye istekli görünmese de, Arsen en azından daha dostça davranıyor ve Grayson'ın vermek istediği bir görev olup olmadığını öğrenmek için günde bir kez kapıyı çalmama izin veriyor.

Burada ne yaptığımdan hâlâ tam olarak emin değilim. Sadece benim varlığım için fahiş miktarda para ödedi ve bunu geri çevirmek aptallık olurdu.

Hiçbir şey yapmıyor olsam da, *teknik olarak* çekleri kazanıyorum. Sadece patronum manyağın teki ve odasından çıkmıyor.

Her iki durumda da kazancımı kanıtlayabileceğim.

En azından hizmetçiler bana daha . Micah ve Willow beni gördüklerinde sanki onlarca yıldır sosyal etkileşimden mahrum kalmışlar gibi heyecandan patlıyorlar.

İlki, beyaz-sarı saçları, neredeyse hastalıklı derecede soluk teni ve gök mavisi irisleriyle geniş gözlü bir idealist. Tanıştığımızda, heyecanı taşan bir fincan gibi, neredeyse beni ele geçiriyor. Willow ise tam tersine, kendini tanıtırken geri çekilip öylece durur. Karanlık bakışları düşmanca olmayan bir şekilde üzerimde geziniyor, sanki bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değil ama güvenmek istiyor. Bir sonuca varmış gibi görünerek başıyla onaylıyor, sonra dönüp gidiyor, uzun saçları çıplak, altın sarısı omuzlarında dalgalanıyor.

Bana tesisi kısmen gezdiriyorlar ve burada çalışmanın en sevdikleri yanlarını vurguluyorlar. Micah keçileri seviyor, Willow ise sakın dağ tepelerini ve Grayson'ın çamaşırlarını yıkayabildiği ve satın aldığı pahalı tasarımcı markalarının etiketlerini kontrol edebildiği gerçeğini seviyor.

Onlar çalışırken zamanımın çoğunu peşlerine takılarak, kendimi işe yarar hale getirmeye çalışarak ve Cora'yı mesaj yoluyla kurtarılmaya ihtiyacım olmadığına ikna ederek geçiriyorum.

Ve çok az uyuyordum.

Malikaneye musallat olmuş gibi görünen sesleri sorduğumda - koridorlarda yankılanan sürekli uhrevi inleme ve gıcırtilar - neden bahsettiğim hiçbir fikirleri yok.

"Herkesin Arcadian Ormanı'nın perili olduğunu söylediğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bence bu Bay James'in oğulları küçükken uydurduğu bir söylenti. Sadece onları anlamsızca döverken insanları uzak tutmak için," diyor Willow bir gün mutfak camlarını yıkamaya ara verirken.

Kaşlarım havaya kalkıyor, ellerim uyku sundurmalarından birinin dışındaki yarı kahverengi bir gül fidanını budamaktan duraklıyor. Ahırda bulduğum makaslar körelmişti ama çalı oldukça zayıf olduğu için yaprakları koparmak ve ölü odunları kesmek aksi halde olabileceği kadar zor değildi.

Çiçeklerle vakit geçirmek çok da zor olmasa da ben de bu yola başvurdum. Kendimi tamamen işe yaramaz hissetmekten kendimi alamıyorum ve zaten iki hizmetçisi varken neden beni temizlik için tuttuğunu anlayamıyorum. Pek bir şey yapmama bile izin vermiyorlar.

"Babaları onları dövdü mü?" Sadece konuşmayı devam ettirmek için soruyorum.

Micah, siyah bir keçinin tüylerini fırçaladığı verandanın karşısından, "Sözde," araya giriyor.

"Karıları da öyle. Bu yüzden üç karısı vardı; biri gitme cesaretini bulduğunda, o çoktan diğerine geçmiş oluyordu. Grayson'ın en kötü durumda olduğunu duydum çünkü annesi aslında en sevdiğiydi."

Micah beyaz sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve iş arkadaşına ters ters bakıyor. "Profesör babasından bahsettiğini son duyduğunda neredeyse kovuluyordun, biliyorsun."

Willow gözlerini devirir. "Her neyse. Ben sadece aile toplantılarında kulak misafiri olduğum şeyleri söylüyorum."

"Dedikodular böyle başlar," diyor Micah. "Ve senin kovulmanı ve tüm aptal işleri bana bırakmanı istemiyorum. Sen olmasan burası ne kadar sıkıcı olurdu biliyor musun?"

"Violet artık burada." Willow omuz silkti. "Benim yokluğumda sana eşlik edebilir."

"Ne kadar kalacağını kim bilebilir? Bu muhtemelen Grayson'ın ailesini yanlışlarını kabul etmeleri için manipüle etmeye yönelik tuhaf, düşüncesiz girişimlerinden biri. Gün doğmadan gitmiş olabilir ve ben de burada tek başıma saklanan bu deliye yol göstermek zorunda kalırım."

Bu ilgimi çekti ve kalçalarımın üzerine oturdum. "Bunu daha önce de mi yaptı?"

Önce birbirlerine, sonra bana bakıyorlar. Willow çok renkli bir saç bandını alnına doğru itiyor ve öne doğru oturuyor.

"*Tam olarak* değil," diyor. "O sadece düğmeye basan biri. Sonuçları ne olursa olsun, ne isterse onu yapıyor. Bazı insanlar bunun onun yaratıcı sürecinin bir parçası olduğu teorisini ortaya atmıştı ama..."

"Haftalardır kimse çalışma odasından bir not geldiğini duymadı." Micah keçinin yüzünü solgun elleriyle eziyor, burnunu öpüyor ve sonra onu serbest bırakıyor. Koşarak uzaklaşıyor, evin yan tarafında gözden kaybolmadan önce kahverengi-beyaz benekli küçük bir arkadaşıyla buluşuyor. "Burada tek yaptığı karanlıkta somurtmak ve öfkesini kusmak. Partilerin kokusunu alamıyorum çocuklar."

Bunu düşünürken bakışlarım hafifçe sağa kayıyor ve benden birkaç metre ötedeki bir pencerenin kenarına geliyor. Verandaya sadece dışarıdan erişilebildiği için nereye gittiğinden tam olarak emin değilim ama koyu yeşil perde kayınca izlendiğim hissine kapılıyorum.

da demek oluyor ki ya Grayson'ın yatak odası ya da...

Geceleri duyduğum sesler gerçekten birine ait. *Birine*.

Birdenbire para artık kalmak için yeterli bir neden gibi görünmemeye başladı. Kızların uyarısına kulak vermeli, Grayson'ın yapabildiğini söyledikleri manipülasyona dikkat etmeli ve bu kadar büyük ve yalnız bir evin hayaletlerle birlikte gelmesi gerektiğini kabul etmeliyim.

Bu, Nate'i geri alamamak ya da eve dönmeme engel olan borca bir çentik bile atamamak anlamına gelse bile.

Kaçmalıyım.

Ama

kaçmıyoru

m.

Bir diken battığında başparmağımda oluşan kan damlasını görmezden gelerek -deriye işlememiş olsa da- budama işine devam ediyorum.

Micah ve Willow arkamda tartışmaya başlarken derin bir nefes alarak sıvıyı bir gül yaprağına siliyorum ve damlacığın yuvarlanarak altımdaki betona sıçramasını endişe verici bulmuyormuş gibi yapıyorum.

Parmaklarım donuyor, serçe parmağım üçüncü perdede Mi'ye vuruyor, arkamdaki odada sıcak bir varlık belirliyor.

"Ne , Micah?"

Şömine titreyerek canlanıyor ve en genç çalışanımın bir eli gaz düğmelerinden birinin üzerinde, bana baktığını görmek için dönüyorum. Saçları düz, neredeyse ince teller halinde omuzlarından aşağıya sarkıyor ve onaylamadığını belli edercesine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Sizce o kızı buraya getirmek akıllıca mıydı?"

"Sanırım... Bana burada eşlik etmesi için ona para ödediğimde *bilgelikle* ilgilenmiyordum, hayır."

"O *iyi biri*, biliyorsun. Onu hiçbir arkadaşı ya da kaynağı olmadan ıssız bir yere bırakmış olsanız da, uyum sağlamak için mülk çevresinde bir şeyler yapmaya çalışıyor."

"Ah, evet. Bahçede dizlerinin üzerinde geçirdiği zamanın farkındayım."

Violet'in diz çökmüş görüntüsünü çürüten beynimden silerek gitarı kucağımdan itiyorum. Gitar yere düşerken Micah irkildi.

"Yeni misafirimiz ne kadar da cömert. Benim için harcadığı zaman ve emek için ona teşekkür edin, olur mu?"

"Madem hiçbir şey yapmadan oturmasını istiyorsun, neden onu buraya getirme zahmetine girdin?"

Haftalardır ilk kez Micah'ya bakıyorum, yanaklarındaki pembeliği ve kaşlarını gölgeleyen öfkeli çatıklığı katalogluyorum. Bazen ona bakmak canımı acıtıyor ama bunu söylemiyorum. Benimle göz teması bile kurmuyor, sanki zihnimde yüzen ve geceleri beni uyutmayan düşünceleri tam olarak biliyormuş gibi.

"Bir şeyler duyduğunu biliyorsun. Evin etrafında," diye devam ediyor Micah. Endişe göğsümü kaplıyor, ciğerlerime baskı yapıyor. "Ne gibi şeyler?" "Sesler. Adımlar, inlemeler, her neyse. *Bunun* ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

olabilir mi?"

İmkansız. Bu evdeki hayaletler zamanlarının çoğunu bana eziyet ederek geçiriyorlar. Violet'in de aynı tuhaflıklara maruz kalacağını düşünemiyorum.

Bir olasılık olduğunu kabul etmek, burada ne olduğunu kabul etmek anlamına gelir. Hala bir şekilde düzeltmeye çalıştığım şeyi.

Bu, birden fazla açıdan başarısız olduğum anlamına gelir.

İç çekerek, birkaç adım ötedeki sehpanın üzerindeki yanan Küba fıstığına uzanıyorum. "Willow bu akşam nerede?"

Ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor. "Bilmiyorum. Ben onun bakıcısı değilim."

"Hayır, ama o senin."

Willow ikisi arasında en kıdemli çalışanım ve beni bu on sekiz yaşındaki çocuktan çok daha iyi anlıyor.

"Bence onu bulmalısın. Belki akşamını ahırını temizleyerek ya da başka bir şey yaparak geçirirsin. Benden uzakta."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. Tıpkı kız kardeşi gibi duygularını çok çabuk ifade ediyordu. "Olanlar için beni cezalandırmayı ne zaman bırakacaksın?"

Artık anılar yüzünden uyuyamadığım zaman.

Yine de cevap vermiyorum. İkimiz de biliyoruz ki söyleyeceğim hiçbir şey işleri daha iyi hale getirmeyecek.

Uzun süre oyalandı ve atmak istediği daha çok şey olduğunu söyleyebilirim. Ama puroyu söndürüp bardağıma uzandığımda, *akıllıca* bir hareketle odadan sıvışıyor. Kapı arkasından kapanıyor ve beni boğucu bir karanlığın içinde bırakıyor.

Parmaklarım cama doğru seğiriyor ve gözümü gitara dikip odayı dolduran ani duygunun bana ilham verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum.

Müzik teorisi, diğer şeylerin yanı sıra çocukken bana dayatıldı. Nota yazmanın ve okumanın temellerini ve armonileri türe ve bağlama göre kulağa hitap edecek şekilde nasıl eşleştireceğimi bu şekilde öğrendim.

Tüm hayatımı müziğin ne *olduğuna* dair temeller üzerine kurdum ve şimdi kendimi notaları ezberden okumaya bile zorlayamıyorum. Eski Yunanlılar, müziğin en yüksek bilgi ve anlayış seviyelerine götüren düzen kalıplarını ortaya çıkardığını teorize ettiler, ben de üst düzey kompozisyon derslerimde yoğun olarak buna odaklandım.

Potansiyelin açığa çıkarılması.

Yine de burada, hiçbir şeyin yaratılmadığı bir yerde sıkışıp kalmış bir şekilde oturuyorum.

Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz.

Aileme, eski arkadaşlarıma ve *Sydney*'e olan kızgınlığım katlanarak büyür.

Bardak yanmaya başlıyor, parmak uçlarımda durduğu yeri kavuruyor. İçkiyi yere bırakıp parmaklarımı ters çevirerek bu hissin gerçek olup olmadığını kontrol ediyorum - olanlardan dolayı gerçekten cezalandırılıyor muyum diye.

Ama kanıt yok. Pişmanlıklarımın hayaleti dışında kendimi temellendirecek bir şey yok.

Ellerimi birleştirip orada oturuyorum. Dışarıdaki gökyüzü yavaşça kararırken alevlerin arasında o melodi çıtırdıyor - ne yaparsam yapayım kendimi kurtaramadığım melodi.

Belki de hayattaki yeni kaderim budur.

Bir gün, perili olmaya alışacağım.

"SOKAKTA BİR MİSAFİRİNİZ OLDUĞU SÖYLENİYOR." Priya telefonuyla konuşurken sesini alçaltıyor ve ben yine özel konuları herkesin içinde mi tartışıyor diye düşünmeden edemiyorum. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Çenemi çalıştırarak perdeyi avucumun içinde sıkıca kavıyorum. Arka bahçeye bakarken burnum neredeyse cama sürtünüyor, Violet bir tür sabah yogası rutinine girerken kafamı çeviremiyorum.

Her sabah saat tam yedide, havuzun hemen yanından eski bir havluyu sürüklüyor ve sanki ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun tamamen farkında değilmış gibi kışını dünyaya sunarak eğiliyor. Ya da belki de kendimi onun gözünden düşürdüğümden beri beni artık bir tehdit olarak görmüyor.

Bunun değışmesi gerekecek.

Onu buraya mutlu olsun diye getirmedim.

Aslında öyle olmasını *istemiyorum*; bu onu buraya getirme amacımı boşa çıkarıyor. Ona tatilde oyalansın diye değil, ailemin yok oluşunda aktif bir katılımcı olsun diye para ödüyorum -gerçekte oynadığı rolün farkında olmasa bile.

Violet Artinos sadece bir piyon değil, aynı zamanda bir .

Burada kalmaktan keyif alması, kardeşime karşı intikam planımda kesinlikle hiçbir işe yaramıyor.

Baktıkça odaya güneş ışığı sızıyor ve pencereden bir adım uzaklaşarak kendimi bir kez daha karanlığa gömüyorum.

"Ben sana cevap vermiyorum," diyorum Priya'ya, telefonumu kulağıma dayayarak. "Aslında tam . Ben gittikten sonra bağış gecesinde ne oldu?"

"Sizce ne oldu? İnsanlar bağcıklı X'i aldılar, bayıldılar ve ya tekrar uyandılar ya da uyanmadılar. Janus uyanmayanların icabına baktı."

"Sadece bir tane mi?"

"Özellikle güçlü bir parti değildi," diyor, sesinde bir şekilde duyulabilen bir omuz silkme. "Belki daha az kamuya açık bir ortamda olsalardı, daha fazlasını yapmaya meyilli olurlardı, ama bir belediye başkanının siyasi galasında mı? İlk etapta birileri aldığı için şanslıyız. Özellikle de halk size pek güvenmediği için."

"Bana güvenmiyorlar çünkü ailemin medyaya verdiği yalanlara inanıyorlar," diye mırıldanıyorum, öfke içimde sıcak asit gibi kaynıyor.

"Hey, bunu bana açıklamak zorunda değilsin. Ben senin tarafındayım." Duraksıyor. "Yine de, cinayeti açıklayabilirsen, davana biraz daha sempati duymamı sağlayabilir."

"Sana sempatik olman için para ödemiyorum. İş ve bağlantılarımı mı istiyorsun, Kohli?"

"Şey, evet-"

"O zaman çeneni kapa ve dediğimi yap."

Cevap beklemeden aramayı sonlandırıp uzun ve sinirli bir nefes alıyorum ve pencereye doğru ilerliyorum. Priya'dan başka bir VIP etkinliği düzenlemesini rica eden hızlı bir mesaj yazarken, zeminden gelen sesleri duymamış gibi yapıyorum.

Perdeyi kenara çekip asla sahip olamayacağım bir kadın için nöbet tutmaya devam ederken, kızların kasabadaki çiftçi pazarında olduğunu ve çalışma odamın üst katına başka kimsenin erişimi olmadığını bilmiyormuş gibi davranıyorum.

Sonra, dışarıdaki kadına tamamen aşık değilmişim ve onun yörüngesine bu kadar bağımlı olmak beni öfkeliendirmiyormuş gibi . Sanki Tanrı'dan gelen bir işaretmiş de ben onu biraz etrafımda tutmak istediğim için bilerek yanlış yorumluyormuşum gibi.

Daha sonra, iki soğuk duş aldıktan ve Violet'in , bacaklarını açıp sikimi alacağı düşüncesiyle sikimi kuruttuktan sonra

arkadan, onun odasına doğru ilerliyorum. Gündüz saatlerinde buraya ilk kez çıkıyorum; geceleri istediğim gibi dolaşmakta özgürüm, bu da odasının hemen dışında, bağış toplama gecemizi tekrarlamak isteyip istemediğimi tartışarak çok fazla zaman geçirdiğim anlamına geliyor.

Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum - çıldırır ve tekrar uyuşturulmaya ihtiyaç duyar mı yoksa o da benim gibi insan dokunuşuna muhtaç mıdır?

Evet, bu.

Malikânede geçirdiğim, hayaletlerimle baş başa kaldığım ve başka hiçbir şeyle ilgilenmediğim süre boyunca, insanlığı arzulamaya başladım. Şefkat. Onun varlığına bu kadar çekilmemin tek nedeni bu - hiç bilmediğim bir şekilde sıcaklık ve ışık yaydığından bahsetmiyorum bile.

Daha güçlü erkekler onun çekimine karşı koyamazdı.

Yatak odasının kapısını açtığımda cam kapı tokmağı duvara saplanıyor. Şezlonga uzanmış, elimizde olduğunu bilmediğim bir bahçe dergisinin kenarına bir şeyler yazıyor ve ben içeri girdiğimde başını bile kaldırmıyor.

Kapının hemen önünde duruyorum, resmen arzu ve öfkeyle kaynıyorum.

Benim yaşımdaki bir erkeğin duygularını daha fazla kontrol etmesi gerekir, ama bu kadında beni kesinlikle *çıldırta*n bir şey var.

"Bu çok kabaydı," diyor sonunda, yutkunarak. Ben ona doğru yürürken kahverengi gözleri ayakkabılarıma kayıyor, sanki yukarı bakmaya korkuyormuş gibi.

Çenemi sıkıp ona yavaşça bir göz atıyorum. Üzerinde yıpranmış, yırtık pırtık siyah tişörtlerinden biri ve bol siyah bir kot pantolon var, obsidyen rengi saçları sırtından aşağı dökülüyor. Yumruğum geriliyor, saç tellerine sarılıp çekmek için can atıyorum.

Nedense bu beni sinirlendiriyor.

"Benimle gel."

Takip edip etmeyeceğini görmek için beklemiyorum; topuklarımın üzerinde dönüp dışarı çıktığımda, sadece meraklı olduğu için takip edeceğini biliyorum. Küçük peri kendi iyiliği için fazla meraklı, sanki bilinmeyenin çağrısı reddedemeyeceği kadar çekici.

Bir parçam buraya gelmeyi bu kadar kolay kabul etmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyor. Para dışında tabii ki. Sanki merakını gidermek ve münzevi, korkunç Grayson James'in hayatını nasıl yalnızlık içinde yaşadığını öğrenmek istiyordu.

Medyaya rapor edebileceği şeyler çığır açacak şeyler değil. Bir adam ve hayaletleri kimsenin umurunda değil.

Onu çalışma odamın karşısındaki gömme oturma odasına götürüyorum ve o içeri girerken kapıyı kapatıyorum. Yerleşik kitap rafları dört duvarı kaplıyor ve uzun pencereler üzerlerinde uzanıyor, ahşap zemine damalı desenlerde ışık ışınları saçıyor.

İki koyu yeşil kadife koltuk ve uyumlu sedirler şömineye doğru bakıyor ve her boş, düz yüzeyde çay mumları duruyor -Cam sehpanın üzerinde, deri ciltli kitapların arasındaki raflarda, köşedeki Baldwin spinet'in kapağında.

"Bana elli bin dolar karşılığında ne aldığımı hiç söylemedin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup pazularını sıkıca kavırıyor. "Düşündüm ki-"

"Ciddi olmadığımı mı?" Boğazımdan içi boş bir kıkırdama çıkıyor. "Burada bir hayır kurumu işletmiyorum. Bir şey için para ödüyorsam, karşılığında bir mal ya da hizmet beklerim."

Tatlı ağzının köşeleri aşağı doğru dönüyor. "Burada olmam yeterli değil mi? Bana herhangi bir görev vermedin ve ortalıkta da yoktun. Benden başka ne istediğini bilmiyorum."

"Soyun."

Şok yüz hatlarına işliyor. "Ne?"

"Soyun." Kıyafetini tekrar tararken üst dudağım geriye kıvrılıyor.

"Kıyafetler iğrenç ve onları çıkarmanı istiyorum."

"Ben-hayır." Çenesi kalktı. "Biz... beni buraya bunun için getirmedin."

"O zaman elli bin doları iade et ve gün batımına kadar dağdan in."

O baştan çıkarıcı gözler kayıyor, yüzümü inceliyor. "Bebek bakıcısı istediğini ."

"Ben de performanslarına not vermemi istediğini sanıyordum." Hızlı adımlarla koltuklardan birine doğru yürüdüm.

minderine uzandım ve ayaklarımı sedirin üzerine koyup beklemeye başladım. "Yoksa sen de mi bu işten vazgeçeceksin?"

Akademik geçmişinden haberdar olduğumu anladığında, elleri iki yanında küçük yumruklar halinde kıvrılıyor. Öfke, utancın sık sık yaptığı gibi yüzünü renklendiriyor ve tenine kıpkırmızı sıçrarken öfkesinden zevk alıyorum. Ateş ışığında parılıyor, etinin pembe alt tonları, üzerinde izler bırakarak yüzeye daha fazla kan çekmem için beni çağırıyor.

Kolayca moraracağından eminim.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sorar. "Bu... Gerçekten böyle olduğuna inanmıyorum."

İnleyerek başımı arkaya eğiyorum. "Sebebime bir kafiye bulmaya çalışmayı bırak Violet. Seni öptüm ve kim olduğunu bilerek seninle yatağa girdim. Ben bir pisliğim ve sen ne yazık ki dikkatimi çektin. Şimdi ya üstünü çıkar ya da maaşından feragat et. Seçim senin."

Birlikte geçirdiğimiz geceyi bakışları sertleşiyor ve alay ediyor. O gece ona ilaç verdiğimi bilseydi ne kadar farklı tepki verirdi merak ediyorum. Her şeyin onu bu noktaya getirmek için bir oyun olduğunu bilseydi.

"Evet, seçimler hakkında ne düşündüğünüzü hepimiz biliyoruz."

Başımı kaldırıyorum, sesindeki keskinlik alışık olduğum bir şey değil. Şimdiye kadar çok tutkulu ve enerjik görünüyordu, ama şu anda bana bir şekilde parayı çoktan tükettiğini düşündüren bir keskinliği var.

Söylentilere göre kadının zayıf noktası mali durumu; kredi notu yok denecek kadar az ve Kuzey Carolina'da borçlarını tahsil etmek isteyen bir dizi karanlık tahsildar var. Bunca zamandır evdeydi, ama sanırım internetten alışveriş yapıyor ya da-

Tişörtünün eteklerini kavırıyor ve tek bir akıcı hareketle başının üzerinden çıkarıyor. Çıplak dişlerimle parçalayabileceğim siyah dantelle örtülü göğüslerini görünce nefesim ciğerlerime kaçıyor.

Boğazıma bir yumru oturuyor ve yutkunmaya çalışıyorum. "Menekşe-"

"Hayır, haklısın." Kot pantolonunun düğmesine uzanıp açıyor ve sonra kalçalarından aşağı itiyor. Kot pantolondan kurtulup kollarını iki yana açtığında siyah ipekten bir üçgen onu . "Sadaka kabul etmiyorum. Bunun bir iş olması gerekiyor. Eğer istediğiniz buysa, *Profesör*, elbette. Oturup bana saldırmamanızı beklemeyeceğim."

Kollarını büküp sütyenini arkadan çözerken kalbim gibi oluyor. Göğüsleri serbest kalıyor, onları son gördüğümde beri her gece hayalini kurduğum muhteşem avuçlar ve ben sertleşen aletimi ayarlamak için sandalyede kayıyorum.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Vücudu çok yumuşak ve esnek, göğüsleri yuvarlak, olgun ve mükemmel. Ağzımı onların üzerinde istiyorum, boğazını mahvederken altımda zıplamalarını ya da beni unutana kadar sürerken beni boğmalarını istiyorum. Arzu omurgamda kötücül bir yol açıyor, ben orada otururken kendini belli ediyor, başka tarafa bakamıyorum.

Başparmaklarını o minik külotun elastik beline geçirip yere düşmesine izin verdiğinde bile.

Nefes alamıyorum.

Ellerim kolçakların etrafında kıvrılıyor, tırnaklarım yumuşak yastığa batıyor.

Sanki tüm alçakgönüllülük duygusu vücudunu boşaltmış gibi, örtünmek için bir hamle bile yapmıyor. Otel odasındaki utangaç, alçakgönüllü kedi yavrusu gitmiş. Onun yerinde gerçek bir cadaloğ var, varlığından başka hiçbir şeyle beni büyülemiyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, bir elini kalçasına koyarak. "Dizlerimin üzerine çöküp sürünmemi mi istiyorsun?"

O bunu yapamadan ayağa kalkıyorum, sikimle göz hizasına gelirse ne yapacağımdan çok korkuyorum. akıl sağlığımın kırıntılarına zar zor tutunuyorum; karışıma fazladan cazibe katmak için bir neden yok.

Yine de odayı geçip ona doğru ilerlerken tam olarak bunu yapıyorum, vücuduna birkaç santim kala duruyorum. Kadınsı misk kokusu ve biraz daha tatlı bir şey etrafındaki havaya yapıyor ve bakışlarımı köprücük kemiğine indirdiğimde, soluk tenini süsleyen küçük ter boncuklarını görüyorum.

Bir elimle uzanıp parmak ucumu kalçasından göğsünün dış kısmına kadar yan kıvrımında gezdiriyorum. Parmak izinde nem birikiyor ve parmağımı ağızıma götürüp özünü yalarken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

"Sen..." Kan dolaşımda müzik yükselirken, onun yakınlığından heyecanlanarak kelimeleri arıyorum. "Enfes. Senin gibi kadınlar hakkında şarkılar yazıyorlar."

Bir tane yazardım. Karanlık, şehvetli ve kendi iyiliği için fazla dikkat dağıtıcı bir şey.

Melodi adeta dokunuşumun altında şekilleniyor, pürüzsüz teni tarafından ateşleniyor.

Alt dudağı titriyor, az önceki özgüveni kayboluyor. Ama geri çekilmiyor ya da bocaladığını görmeme izin vermiyor.

Elimi beline atıp onu kendime doğru çektiğimde çenesini daha yukarı kaldırıyor, gözleri güneş gibi yanıyor. Vücutlarımız tam olarak birbirine değmiyor ama aramızdaki elektrik hala pompalanıyor.

Yemin ederim ayaklarının üzerinde sallanıyor.

İlerliyor. Duyulabilir bir kırlangıç sesi etrafımızda yankılanıyor.

"Korkuyor musun, Violet?"

Cevap vermiyor.

Bence öyle olabilir, ki bu da aday olmamasını daha da ilginç kılıyor.

Belki de korkmayı *seviyordur*. Korkuyla gelen adrenalini. O maskeyi taktığımda gözlerinin nasıl parladığını ve bundan nasıl çekinmediğini hatırlıyorum.

Belki de Nathaniel bu yüzden ondan hoşlanıyordu.

Boştaki elim çenesini kavriyor, başparmağım alt dudağında geziniyor. Sürtüyor, parlak kırmızı rujunu bulaştırıyor, yapabildiğim tek şekilde onu tamamen mahvediyorum.

"B-eksi," diyorum usulca, başını mükemmel açıya getirecek şekilde hareket ettirerek. "Tereddüt için. Bir dahaki sefere beni tatmin etmen bu kadar uzun sürmesin."

Kaşlarını çatıyor ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Bir dahaki sefere daha kibar sor. *Lütfen* dediğinizde insanların neler yapmaya istekli olduğunu görseniz şaşırırsınız."

Bu düşünce ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor ama yutkunuyorum ve onları için uzanıyorum.

"Bu kelimeyi benden duyacağından şüpheliyim."

Elime düşmüşken ve bunun farkında bile değilken neden yalvarayım ki? Gerçek şu ki, kendini küçük düşürmesi için lütfen dememe gerek *yok*. Onu zorlamama bile gerek yok.

Violet Artinos para için *her şeyi* yapar.

VIOLET

"NEDEN KEÇİLER?"

Micah ve Willow tamir ettikleri perdeye eğlenerek bakıyorlar. Verandanın köşesinde oturan Arsen bile sırtıyor - onda şimdiye kadar gördüğüm ilk duygu nöbeti. Altın sarısı kürklü ve siyah bacaklı küçük bir çocuk önümde meliyor, sonra ayaklarımı kokluyor. Sabahtan beri çiçek tarhlarında dolaşmaktan kir içinde kalmışlar ve umutsuzca ıslanmaya ihtiyaçları var.

Çocuğun dili dışarı fırlıyor ve ayak parmaklarımdan birini yalıyor. Kıkırdıyorum ve ayaklarımı benimle birlikte avludaki sandalyeye çekiyorum, sonra arkamı kaşıyorum

uzun, kıvrık kulağı. Diğer kulağı kayıp.

"Grayson'ın büyükbabası buranın sahibiydi. Sürü onundu ve Alpler çok süt veren hayvanlar olduğu için onları süt için yetiştirdi ve satmak için Duris'e götürdü." Willow omzundaki bir örgüyü fırçalıyor. "Vasiyetinde araziyi Grayson'a bıraktı. Buraya geldiğinde onları yanında tutmaya karar verdi."

Kaşlarım havaya kalktı ve küçük dostum başını yanımdaki sandalyeye koydu. "Onları sağıyor mu?"

Micah homurdanıyor. "Hayır. Sadece onları tutmak, onları taşıyacak bir çiftlik ya da tesis bulmaktan daha kolaydı."

"Bana sorarsan," diye devam ediyor Willow, ayaklarının dibindeki dikiş sepetine uzanarak, "bence kolay olan şey bir bahaneydi."

"İşte başlıyoruz." Micah gözlerini devirir.

"Ne?" Willow omuz silkerek elini kaldırdı. "Burası ürkütücü ve yalnız. Sakın bana adamın biraz arkadaşlık istediğini düşünmediğini söyleme."

Micah çekiniyor. "Grayson mı? Dışarı çıkmayı sevmiyor bile. Neden arkadaşla ihtiyacı olsun ki?"

"İnsan içine çıkmaktan korkuyor olması, bunun onu yalnızlaştırmadığı anlamına gelmez."

Arsen boğazını temizliyor ve kulağındaki küçük iletişim ünitesini ayarlarken kızlara sert bir bakış atıyor. Yeni bir konuya giriyorlar, sahibi yakın zamanda öldürülen bir hokey takımı hakkında bir şeyler söylüyorlar ve ben onları duymazdan geliyorum çünkü spor beni zerre kadar ilgilendirmiyor.

Ayaklarımı tekrar yere koyarak, evin verandaya neredeyse paralel olan bakıyorum. Pencereden, Grayson sırtı bize dönük bir şekilde piyanonun başında oturuyor. Omuzları kaskatı ve kıpırtısız, birkaç saniye sonra fark ediyorum ki kelimenin tam anlamıyla sadece... orada *oturuyor*. Çalmıyor, yazmıyor, sadece enstrümanın üstünden birkaç metre gürül gürül yanan şömineye bakıyor.

Willow'un söylediklerinin doğru olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Korkunç ve agorafobik Grayson James *yalnız mı?* Hayatının şu anki durumu göz önüne alındığında, onun bir şekilde rahatlamak için can atmadığını hayal edemiyorum.

Ruhumda bir çekişme var, içeri girip ona bu arkadaşlığı sağlamak için ağrıyan bir şey var. Başkası için yapacağımı yapmak için, ki beni buraya gelmem için tutmasının gerçek sebebinin de bu olduğundan şüpheleniyorum.

Belki de sadece bir arkadaşa ihtiyaı vardı. "Onun adı Faun."

Gözlerimi kırpıştırarak omzumun üzerinden Arsen'e bakıyorum. Bakışlarını dik tutuyor ama az önce olduğundan eminim. Ne Willow ne de Micah fark etmiş gibi görünüyor, ya da belki de onun rastgele konuşmasına alışkınlar ve ben değilim.

"Faun?"

Başını salladı. "Ona ben isim verdim. Kulağı yüzünden benim favorim."

Küçük kahverengi çocuğa bakıyorum, eskiden sağ kulağının olduğu belli olan düğümü ovuşturuyorum. "Ne oldu?"

"akallar. Eskiden sürüye göz kulak olması için bir Anadolu obanımız vardı ama geçen kış hastalandı ve Grayson onu değiştirmeye fırsat bulamadı. akallar normalde insan faaliyetleri yüzünden buralara pek gelmezler ama geç bir tanesi içeri girip Faun'u ve bir diğerini yakaladı." Arsen'in sert yüzünde hiçbir duygu belirtisi yok, gerçi umurunda olmasa bunları bana neden anlatsın ki? "Faun'u yakalamayı başardı. Grayson onu kendisi dikti."

Kalbim sızlıyor ve elimi çenesinin altına kaydırıp nazikçe sıkıyorum. "Bu çok üzücü."

Arsen tekrar başını sallıyor ve sonra konuşmayı kesiyor. Bir ona bakıyorum, daha fazlası var mı yoksa bana sadece bir tarih dersi mi vermek istiyor diye bekliyorum. Bunun ötesini sorgulamak yerine, tüm dikkatimi küçük bebek Faun'a veriyorum, bana *bakıp* sürüyü bulmak için uzaklaşana kadar yanaklarını sıkıyorum.

Koltuğumda arkama yaslanırken, Grayson'ı elleri kan içinde, kulağının olduğu deliği dikerken hayal etmeye çalışıyorum. Sonra Kal'ı ve onun bir doktor olduğu gerçeğini düşünüyorum - sayısız insanı ameliyat etmiş gerçek bir tıp uzmanı. Hatta Aplana'da ücretsiz kliniklerle halka hizmet etmeye adanmışlığı ve iyi hasta başı davranışları nedeniyle ona *saygı* duyuyorlar.

Orada oturup ikisini karşılaştırdıka, o kadar da farklı olmalarının mümkün olmadığını fark ediyorum. Grayson'ın içindeki karanlık

Kal'ın içinde de aynı tipler var ve belki de... belki de onlar için
uçurumdan daha fazlası vardır.

Belki de, eğer bir insan iyilik yapabiliyorsa, ruhunun ne renk olduğu
 nemli değildir.

Ya da varsa .

VIOLET

"NE DEMEK İSTİYORSUN, elbiselerini mi aldı?"

Yatakta yuvarlanarak avucumu düzleştiriyor ve yanağımı yastığın üzerine bastırıyorum. Ağzımdan kusmuk sözcükleri döküldükten sonra, geçen gün Grayson'la yaşadığım küçük olayı kuzenime anlatmamam gerektiğini fark ettim ama ondan bir şeyler saklamaya alışık değildim.

Dürüstlük her zaman benim politikam olmuştur ve burada bulunmamın gerçek doğası bile tam olarak açıklayabileceğim bir şey değil. Paraya neden ihtiyacım olduğunu itiraf etmek çok utanç verici.

Nate'i bir şekilde hayatıma geri sokacağım, çünkü o buna çok uygun.

Bu yüzden, onu Aplana Adası'ndaki evinde tutmaya yeteceğini umarak artıklarıyla besliyorum.

Eğer o gelirse, eminim Kal da gelecektir. Bu işi neden kabul ettiğimi açıklamak istemiyorum - tabii buna gerçekten bu denebilirse. Malikânenin hayırseveri gölgelerde benimle akıl oyunları oynarken ben de ev bakıcılığına mahkûm edildim.

Zaten kendimi de seslerin bu olduğuna ikna ettim. Temeline yerleşen eski ev ve kapalı perdelerin arkasından beni izlemekten vazgeçmeyen zorba sahibi.

Burada gerçek hayaletler olmasına kesinlikle imkan yok.

Değil mi?

Birkaç saniye sonra Cora'ya, "Görünüşe göre işverenim ikinci el kıyafetleri pek sevmiyor," diyorum.

Yağmur pencerelere sıcıyor, araziye görüşümü bulanıklaştırıyor. Her nasılsa, karanlık gökyüzü ve uzaktan gelen gök gürültüsü tüm malikaneyi normalden daha izole gösteriyor.

"Bu yasal mı?" Cora soruyor. "Birinin kıyafetlerini almak... yasal mı?" "Onun yasalarla pek ilgilendiğini sanmıyorum."

Uzun bir duraklama.

Sırt üstü dönüp parmaklarımı alnıma vurarak yüzümü buruşturuyorum.

"Orada tam olarak ne yapıyorsun, Vi?" Şüphe her kelimeye siniyor. "Huysuzluğuyla nam salmış, tuhaf bir adamla dağlarda kaybolacak türden biri değilsin."

"Onunla kaçmadım. Bu bir iş. Bunları hatırlıyor musun?"

Homurdanıyor. "Benim bir işim var, seni kaltak. Bana böyle bir şey yapsa patronumu yumruklardım."

Havada bir serinlik dolaşıyor. Yatağın üstündeki tavan pencerelerine ve havalandırma deliklerine bakıyorum. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve bir tanesini çiçekli yorganımın altına sokuyorum.

"Not edildi. Bir daha benden kıyafetlerimi çıkarmamı isterse, suratına bir yumruk atarım."

Daha fazla sessizlik. Acaba orada Alistair'le mi, yoksa Elena'yla mı, hatta her pazar brunch'a gelen Lenny denen kızla mı?

zaman boya var, sanki içinde yuvarlanıyormuş gibi. Yeterince zorlarsam, neredeyse benim hakkımda konuştuklarını, beni yargıladıklarını duyabiliyorum, gerçi Cora'nın konuşacak yeri bile yok.

Ona Alistair'le olan geçmişini hatırlatmaya başlıyorum ki ani bir gürültü etrafımdaki havayı dağıtıyor. Bakışlarım gecenin bu saatinde normalde bu seslerin geldiği dolap kapısına doğru dönüyor. Yavaşça nefes alarak omuzlarımı yuvarlıyorum ve omurgamdan yükselen korkuyu görmezden geliyorum; eğer bu evde hayaletler varsa, onları bulmam için daha fazla uğraşmaları .

Onları *as/a* aramamam gerektiğini bilecek kadar korku filmi izledim.

Kalbimin bir teneke kutu gibi kaburgalarımın çarptığı birkaç sessizlik atışından sonra başka hiçbir şey olmuyor. Artık gürültü, ayak sesleri ya da bazı geceler yeterince geç kalırsam duyabileceğim tuhaf, neredeyse tuhaf inlemeler yok.

Ağzımı açıyorum ve alt katta müzik patlıyor; ağır bas notalar zeminden sızıyor, melodik gümbürtü yatağın duvara çarpmasına neden oluyor. Birdenbire özgür düşünce artık bir seçenek olmaktan çıkıyor.

", nerede yaşıyorsun? Grand Central Station'da mı?"

Yorganımı geriye iterek, neredeyse karanlıkta yüzümü . "Bu hiç mantıklı değil."

"Çok gürültülü. Tren istasyonları gürültülüdür. Bilmiyorum. Sadece soruya cevap ver."

"Genelde böyle değildir," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı bir çift tüylü sarı terliğin içine kaydırarak. Şezlongdan siyah ipek bornozumu kapıyorum ve bir koltuk altındaki açık deliği görmezden gelerek içine büzülüyorum.

Grayson onun partilerine gidemeyeceğimi söyledi ama parti bana gelirse ne yapacağımı söylemedi. Bunu da öyle sayıyorum.

"Tekrar soracağım. Nereye taşındınız?"

"Bir kardeşlik evine."

"*Komik*. Bir dahaki sefere aradığında annene bunu söyleyeceğimden emin olabilirsin, çünkü görünüşe göre artık telefona cevap vermiyorsun."

Yüzümü buruşturarak cihazı geri çekiyorum ve ekranı tarıyorum. Sadece bugün annemden gelen üç cevapsız arama kalın kırmızı harflerle yazılıyor ve vicdan azabı yine sinir sistemime hücum ediyor. Sohbet programımız haftada birkaç kez ama işi nedeniyle tamamen düzensiz

Program. Bu muhtemelen konuşmadan geçirdiğimiz en uzun süre ve bunun bir nedeni de babamın sürekli araya girip daha fazla para istemesi.

Onun beni aradığını bilmiyorum. Konuştuğumuz tek zamanın onun konuşmalarımızı böldüğü zamanlar olduğunu düşünüyor ve tüm varlığımla bunun doğru olmasını diliyorum.

Keşke geceleri uyuyamamamın bir nedeni de ne zaman arayıp benden para isteyeceğini bilememem olmasaydı. Çoğu zaman aradığında yalnızdır, bir haftalık maaşını kumar makinelerinde ya da köpek yarışlarında harcadığı bir hafta sonu aleminden yeni çıkmıştır.

Diğer zamanlarda, hiç de yalnız değildir. Ve sohbet etmek ya da sormak istediği için değil, biri kafasına silah dayamış, ödeme talep ettiği için arıyor.

Arcadian Ormanı'na gelene kadar ondan haber almamıştım, Grayson'ın bana verdiği ilk çeki gönderdiğimde. Ancak kumar bağımlılığı son yıllarda daha da kötüleşti ve etrafına diktiği borç dağı aşılabilir hale geldi.

Bu nedenle bana fahiş miktarlarda ödeme yapılmasını istedim.

Onları salyangoz postasıyla gönderdim, Willow şehre gittiğinde zarfları ona verdim.

Birkaç gündür kendisinden haber alamadığım ve paralarını toplayan fedailerden birinden şifreli bir telefon almadığım için, bunun son teslim tarihine yettiği anlamına geldiğini varsaymak zorundayım.

Cora işlettiği hayvan barınağından ve oranın benim bulunduğum yerden daha az gürültülü olduğundan bahsederken telefonu tekrar kulağıma dayayıp kapı koluna uzanıyorum.

Kapıyı çekip açtığımda, maskeli bir yüz beliriyor, sanki havadan gelmiş gibi, benimkinden sadece birkaç santim ötede. Ben olduğum yerde dururken çenesini aşağı doğru eğiyor, şok dalgaları sistemimde dalgalanırken ayrılamıyor, hatta konuşamıyorum.

"Violet?" Cora'nın sesi her geçen saniye daha da uzaklaşıyor ve endişeleniyor. "Hâlâ orada mısınız?"

Figür, alnının bir kısmından sarkan koyu renkli bir kukuleta takar ve maskesi şeytan boynuzları ve yapay elmaslarla süslü altın rengindedir

Yüzünün alt yarısının tamamını görünür kılan aksanlar, loş evde gerçekten görülmesi zor olsa da.

Grayson olduğundan eminim ama aklımın bir köşesinde de bir şüphe tohumu filizleniyor. Bağış kampanyasındaki maskesi deri ve keçi şeklindeydi ve bu maske onun için biraz fazla karmaşık geliyor.

Bu da figürün tamamen yabancı biri olabileceği anlamına geliyor. Aşağıdaki şenliklerden çok uzaklaşmış ve kimsenin haberi olmayan biri.

Her ne kadar böyle bir kız olmamam, tedbiri elden bırakmamam ve sorumluluklarımdan kaçmamam gerekse de, bu fanteziye kendimi kaptırmadan edemiyorum. Beni incitebilecek ya da bana zevk verebilecek bir yabancı tarafından kapılmanın iç gıcıklayıcı düşüncesi ve onun tercihini öğrenmenin tek bir yolu var.

Kişi yaklaşıyor, pencerelerimden gelen ay ışığı kâğıt hamurunun üzerinde dans ediyor. Parmak uçlarımin altında nasıl hissedebileceğimi anımsıyorum ve yabancıyı öptüğümü hayal ederken omurgamda küçük bir beklenti sarsıntısı oluşuyor.

Maskeli figür sessizce uzanıyor ve deri eldivenli eliyle telefonu benden alıyor. İlerlerken boğazımda kalın ve gergin bir şey katılaşıyor, dudakları tek, boğuk bir nefesle ayrılıyor.

Benimkiler de sanki bir tür trans halindeymiş gibi onun hareketlerini yankılıyor.

Kalbim bir kettledrum gibi atıyor, göğsümden çalışırken sağır ediyor.

Eldivenli parmaklar uzanıp yan tarafımı sıyrıyor. Dişlerimi öyle sıkıyorum ki alnım ağrıyor, içime yayılan sıvı sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bir maskeyle, karanlıkla ilgili bu kadar heyecan verici olan şey nedir?

Anonimlik mi yoksa utanç verici arzularınızı kimse görmediğinde saklamanın çok daha kolay olması mı?

Figür başparmağını meme ucumda ve ben nefesimi tutarak emiyorum. O dudaklar köşelerden hafifçe kıvrılıyor ve göğsüm hemen terk edildiği için dokunuşun kasıtlı olup olmadığını merak etmek zorunda kalıyorum.

Eğer beni mahvetmek isteseydi, durmazdı.

Değil mi?

Alt dudağıma dokunduğunda, etimi bir gitar teli gibi tıngırdatıyor, ben de ona doğru eğiliyorum. Bedenim çığlık atıp yapmamam için yalvarsan bile, titreşen enerjik akıma karşı güçsüz görünüyor.

Cildim yanıyormuş gibi hissediyorum ve önümdeki yeşil gözlerdeki alevler bunu çok daha kötü hale getirme potansiyeline sahip.

Ama belki de bilerek yanmakla ilgili söylenecek bir şey vardır. Alevlerin içinde ne kadar ilerleyeceğinize karar verirken size tanınan belirli bir kontrol seviyesi.

Ama yine de bazı yangınlar, bir kez içine girildiğinde büyür. Bazıları sizi tüketir.

Bunun bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Parmaklar dudağımdan çeneme doğru ilerliyor ve sonra maskeli figür başını eğerek bana doğru yaklaşıyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, kendimi öpücüğünün etkisine hazırlıyorum.

Gelmiyor.

Bunun yerine, iri bir el omzumu kavrarken diğeri çenemi çimdikliyor ve sonra eşikten odama geri itiliyorum.

Ben ayağımı toplarken maskeli figür öne fırlıyor ve kapıyı çekip kapatıyor.

Ona doğru sıcıyorum, toplayabildiğim tüm sinirle düğmeyi çeviriyorum. Utanç bir nehir gibi içime akıyor, düşüncelerimi bulandırıyor.

"Sana partiler sırasında içeride kalmanı söylemiştim," diyor Grayson, sesi kapıdan boğuk geliyor. "Eğer uslu durmazsan, seni burada kalmaya *zorlarım*."

"Ne yap-" Direnmeyi bıraktığında elim topuzun üzerinde donup kalıyor. Tamamen kıpırdamayı bırakıyor.

Çünkü beni içeri kilitledi.

VIOLET kapının diğ er tarafında vuruyor, yumruklarının hızlı gümbürtüsü kapıya yaslandığımda bedenimi sarsmaya yetiyor.

Telefonunu göğüs cebime koyarken parmaklarım anahtarın etrafında kıvrılıyor.

Ya bunu yapacaktım ya da onu tekrar uyuştıracaktım. İlaçlar onu dolaşmaktan alıkoyamazdı ve bu gece buna izin veremem.

Nathaniel partiye katılmaya karar verdiğinde değıl.

Sonunda, vuruşlar duruyor ve daha ağır bir gümbürtü bana ağırlık basıyor. Onun ağırlığı, vücudunun bana doğıru çöktüğünü hayal ettiğim gibi.

yenilgiyle kapıyı kapattı.

Yutkunarak anahtarı bırakıyorum ve yediye kadar sayıyorum, damarlarımda dolaşan kanın ani vahşetini yatıştırmaya çalışıyorum. Kapının kilidini açıp üzerine atlamamı, onu tanıkların olmadığı bir yere götürmemi isteyen kan.

Zaten uyanırken her düşüncemi işgal ediyor. Kendimi uykuya vermeyi başardığım bir ya da iki saatte bile orada, kollarını ve bacaklarını açmış bekliyor ve kardeşimle uzaktan yakından ilgilenmiyor.

En son ne zaman birinin beni bu şekilde etkilediğini hatırlamıyorum. Üniversite yıllarında partiler ve cinsel etkileşimler öncelikle stres atmak için kullanılırdı - babam daha fazlasını onaylamazdı. Bu da isimlere, statüye ya da cinsiyete bakmaksızın bunu vermeye istekli olan herkeste rahatlama aradığım anlamına geliyordu.

Priya dışında kimseyle ciddi bir ilişkim yoktu. Hele ki onları kapımın eşiğinde kadim bir canavar gibi pusuya yatmış ahlaksızlıktan uzak tutmayı umursayacak kadar hiç.

Fikrimi değiştiremeden odadan uzaklaşıyorum ve anahtarı cebime atıyorum.

Alt kattaki kapalı güney kanadına vardığımda, tezahüratlar duvarlarda yankılanıyor ve etrafta dolaşan ev hayaletlerini rahatsız edecek kadar yüksek. Varlıkları her zamanki gibi ağır ve bariz, iğrenç parti müdavimleri kafamın içindeki çığlıklarından beni uzaklaştırmak için çok az şey yapıyor.

Bir pan flütün yarattığı frekanslar gibi bu içi boş melodi, maskeli misafir kalabalığının arasından ilerlerken yağmur gibi beni takip ediyor. Bazıları kendilerini duvarlara yaslamış, gülüyor ve içki içiyor. Diğerleri ise sanki bu partilerin sefahatine ısınmak istercesine birbirlerinin kollarına dolanmış bir şekilde çeşitli odalarda dönüp duruyor.

Bu yüzden gizli kimlikler gerekli. Özellikle Duris gibi küçük bir kasabada anonimlik uzun bir yol kat ediyor ve biletli müşterilere kapıda James ailesi koleksiyonundan maskeler veriliyor.

Gerçek şu ki, babam günah geleneğini onlarca yıl önce başlattı. İki karısıyla bu şekilde tanıştı ve Harrison bu şekilde ortaya çıktı. Çocukluğumun çoğu batı kanadında kilitli olarak geçti,

Ezekiel James en gizli arzularına yenik düşerken ben kardeşlerimle klasik piyano ya da keman çalışıyordum.

Döndüğümde, sırf yapacak bir şeyler bulabilmek için yeniden canlandırdım. Müzik endüstrisinin favorileri zehirli haşarat gibi düşmeye başladığında bir tür mazeret.

Yaptıkları, benden aldıkları için yeterli bir ceza değil ama şimdilik yeterli. En azından maskeler sayesinde kimse orada olduğumun farkında bile değil.

Tıpkı Nathaniel'in bu gece burada olduğunu, yarı boş bir salonda bir kanepeye yayıldığını, bir kadının kucağına çömeldiğini ve aletinden bir çizgi çektiğini bilmedikleri gibi.

Karşısındaki duvarda devasa, altın kaplama bir ayna asılı. Bakışları yansımasından bir saniye bile uzaklaşmıyor.

Tüm niyet ve amaçlar için, onun varlığı tahttan indirilmeden önceki bir kralı anımsatıyor.

Beyaz bir Venedik bauta maskesi takıyor, ağzı sivri çene çizgisinin arkasına gizlenmiş. Ben yaklaşırken bir elini kısa kahverengi saçlarının üzerinde gezdiriyor ve sanki pantolonu ayak bileklerinde oturmuyormuş gibi beni izliyor.

"Nathaniel," diye selamlıyorum pelerinin kapüşonunu başımdan iterek. Bu odada mahremiyet biraz daha artıyor, bu yüzden o kadar düğmeli olmama gerek yok.

Ayrıca pelerin göz korkutuyor. En azından karanlıkta saklayabilecekleri şeylere ilgi duyanlar için caziptir.

Şu anda üst katta kapana kısılmış olan kırmızı dudaklı, kara gözlü cadalog gibi.

"Grayson." Bacaklarının arasındaki kadın ondan zevk almak için kıpırdanırken kelimesi sessiz, bakışları kapüşonlu.

Sahnenin mutlak öngörülebirliliği karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Biz James erkekleri böyle anlamsız, geçici hevesler uğruna hayatlarımızı ne kadar da kolay mahvediyoruz.

Bir süre sonra kadının başını kucağına iterek, "Hâlâ ortalıkta dolaştığını gördüğüme şaşırdım," diyor. Kırmızı tırnakları kalçalarını tırmalayana kadar onu orada, leğen kemiğiyle aynı hizada tutuyor. "Şimdiye kadar piyanonun başında somurtman gerekmiyor muydu?"

"Uzun bir partiye gitmedin." Pelerinin altına sıkıştırdığım takım elbise ceketimden bir parça tiftik koparıyorum. "Bence bu bir kabalık

ev sahibi kendi suaresinde tur atmaz."

"Sanırım uzun zamandır yeni müzik yapmadığınızda saklanmak da zor oluyor." Sonunda bakışlarını bana çeviriyor ve duvarları kaplayan çay mumlarının aydınlattığı gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey dalgalanıyor. "Söylentilere göre öyle."

Çenem gerildi. "Ah, evet. Duris'teki dedikodu değirmeni söz konusu biz olunca fazla mesai yapmaktan kesinlikle hoşlanıyor. Neyse ki buna aldırış etmememiz gerektiğini biliyoruz." Başımı bir yana eğiyorum. "Öyle değil mi?"

Gözbebeklerinde taş duvarlar yükseliyor. "Söylentiye göre değişir."

Kızgınlık göğsümde öfkeli bir melodi söylüyor. Bir elimi uzatıp kalbimin üzerinde gezdiriyorum, sanki gerçek zamanlı olarak çatladığını hissedebiliyormuşum gibi.

"Gerçekten de öyle." Odanın köşesinde parlak kırmızı bir ışık gözüme çarpıyor ve Priya içeri dalınca bir kolumu uzatıp sahte bir gülümseme takınıyorum, siyah saçları iki topuz halinde bükülmüş ve bu tür şeylerde tercih ettiği altın soytarı maskesinin üzerinde duruyor.

Elinde mahzenden aldığı Bordeaux şarabıyla dolu bir kadeh tepsisi ve küçük seramik biblo kutuları tutuyor. "Çocuklar," diyor tepsiyi uzatırken omuzlarını oynatarak. "Ev sahipleri kavgacı olmadıkça bu bir parti değildir."

"Ben ev sahibi değilim," diyor Nathaniel.

Önündeki kadın onun sikini ağzından çıkarıyor ve ona pis bir bakış atarken yutkunuyor. Adam tepki bile vermiyor, sanki boşalma eylemi içinde yaşayan canavarı doyurmak için hiçbir şey yapmıyormuş gibi.

Bir hışımla, koşarak uzaklaştı. Eminim daha fazla darbe almaya gidiyordur. Bu insanların çoğu bunun için geliyor.

Priya kardeşime, "Ev sahibi statün onursal," diyor ve bir şekilde koltuktan kalkmadan pantolonunu yukarı çekerken eline bir bardak tutuşturuyor. "James ailesinin bir üyesi olmanın avantajları."

Nathaniel alay ediyor ama yine de içkisini yudumluyor. "Avantajlar, tabii. Ben de malikanede çürüyebilecek miyim, yoksa bu sadece Grayson'a özel bir şey mi?"

Omuz silktim. "Bunu ayarlayabilirim."

Bana bakıyor, bardağı o kadar sıkı tutuyor ki başparmağının altında çatladığını görüyorum. Etrafımızdaki seks, içki ve iğrençlik kokusu boğucu bir sis gibi bastırıyor ve kaygı aniden duyularıma saldırırken ayaklarımın üzerinde kayıyorum, çıkışlara hızlıca bir göz atıyorum.

Korku ya da ona benzer bir şey solunum yollarımı tıkıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Evimde yüzlerce insan olduğunun, eşyalarım dokunduklarının ve onları buradan çıkarmanın tek yolunun partiyi sonuna kadar götürmek olduğunun inanılmaz derecede farkındayım.

Bu melodi kulaklarımın arasında bir dalga gibi yükseliyor ve avuçlarımı uyluklarıma yaslayarak onu için elimden geleni yapıyorum.

Nathaniel zihinsel durumumdan daha fazla şüphelenemez. Anneme ya da babama söyleyecek ve onlar da beni uzaklaştırmak için yasal yollara başvuracaklar. Babam, itibarını tehdit ettiğimi düşünseydi muhtemelen konağı benimle birlikte yerle bir ettirirdi.

Üst kattaki yasak kadını henüz bilmiyorlar. Ya da planladığım zararı.

Ben bitirmeden Nathaniel'in bunu mahvetmesine izin veremem.

"Neden bunlardan birini almıyorsun?" Priya rahatsız edici bir sessizlikten sonra şöyle der. Seramik kutulardan birini adamın yerleştiriyor ve kapağı çekerek kadifenin içine sıkıştırılmış bir avuç küçük beyaz hapi ortaya çıkarıyor. "Gerginliği azaltmaya yardımcı olur ve belli ki buna ihtiyacın var."

Kaşlarını çattı. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum."

Çıplak omzunu kaldıran Priya ona doğru uzanıyor. Gülümsemesinden ve o uzun, kedi tırnaklarından baştan çıkarıcılık damlıyor. "Belki de yapmalısın. Küçük buluşmanız çok daha eğlenceli olur."

"En başta kardeşimle konuşmak için buraya gelmek zorunda kalmamalıydım."

Kaşlarım çatıldı. "Özel bir görüşme istediğinden haberim yoktu. Az önce konuklarımdan birine aletini yalatıyor muydun, yalatmıyor muydun?"

"Bana evlenme teklif etti. Kim olduğumu bile bilmiyordu." "Ve bu seni yiyip bitirdi, değil mi?"

Priya bana pis ve uyarıcı bir bakış fırlatıyor ama görmezden gelerek ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"Zavallı küçük Nathaniel bir insan denizinde tanınmadan birkaç saat geçirmek zorunda. Kendi kibrini nasıl tatmin edecek?"

Ayağa fırlayıp beni itti. Gözlerinde öfke parlıyor ama başka bir şey de var. Öfkenin ardına gizlenmiş, deşifre etmek istemediğim bir şey.

"Öyle mi? Peki ya artık iyi bir not yazamadığı için *sinir krizi* geçiren zavallı profesöre ne *demeli*? Üzerinde o kadar emek harcadığı öğrencisi öldükten sonra, sırf onu çok için lanet olası dağlara kaçan?"

Odadaki müzik aniden durdu ve etrafımızdaki insanlar aval aval bakmak için yaptıkları işi bıraktı.

"Kibirden bahsediyorsun Grayson. Sen sadece bir insandan çıkabilecek müziği önemseyen bencil bir pisliksin ve hep de öyle oldun. Baba gibi, oğul gibi."

Gözlerim odanın içinde geziniyor, kardeşimin esrarengiz patlamasına tanıklık eden herkesin maskeli yüzlerini katalogluyor. Omuzlarımı kıvırıyor ve omurgamı dikleştiriyorum.

"*Gerçekten* neden öldüğü hakkında konuşmak ister misin?" Kısık bir sesle sordum.

Bakışları hafifçe genişler.

"Sydney Scott'ı *gerçekten* kim öldürdü, Nathaniel?"

Odanın bir köşesinden kısa, toplu bir nefes sesi geliyor. Yine de ona doğru dönmüyorum, dikkatimi karşımdaki adama veriyorum. Priya kayıyor, planlardaki değişiklikten duyduğu rahatsızlık .

"Bir şeyini kaybeden tek kişi sen değilsin," diye cevap veriyor ve ben acı bir kahkaha atıyorum. "Birini. Neden bile bilmiyorsun."

"Gitmeni istediğimi biliyorum."

Güney kanadının başka bir bölümünden gelen farklı bir ritim havada titreşirken odayı sessizlik kaplıyor. Acaba Violet hâlâ kapısında bekliyor ve onu yakında serbest bırakmam için dua ediyor mudur?

Sadece bana bakıyor.

"Şimdi git," diyorum, diğerlerinin duymaması için sesimi bilerek alçak tutuyorum. "Yoksa o hapları boğazına tıkarım ve herkesin önünde kalbinin durmasını izlerim. Sonra da bütün konukların kafasını uçururum ki sana ne olduğunu hatırlamasınlar."

Yüz yüze, maske maskeye geldiğimizde gömleğinin yakasına fiske vuruyorum.

"Tıpkı Sydney'e yaptığın gibi."

MELODİLER hayatımı o kadar uzun zamandır doldurdu ki, beynimin içinde araştırdığım hayal gücünün her yönünü kapladı, sessizlik hoş karşılanmalı. Teorik olarak, iznim müzik aşkımı canlandıracak ve zanaatıma daha da büyük bir takdirle üniversiteye geri dönecektim.

Yine de bu olmadı. Her geçen gün sessizlik daha da ağırlaşıyor. Bayatlamış haliyle daha agresif ve geçmişte keyif aldığım tüm müzikler hayaletlerim tarafından bastırılıyor.

Parti bittiğinde, Nathaniel'i binadan kovduktan saatler sonra, hafif bir sersemlik içinde koridorlarda yürüyorum. Ben geçerken duvarlar gıcırıyor -içlerinde hapsolmuş hayaletlerin dikkatimi çekmeye çalıştığını ama onlara dikkatimi vermiyorum.

Her yerde cesetler yatıyor. Bazıları bağlanmış uyarıcılar yüzünden bilinçlerini kaybetmiş, diğerleri dans etmekten ve terlemekten hareket edemeyecek kadar güçsüz. Birkaçı hiç başaramamış gibi görünüyor.

Janus onları diğer misafirlerden hızlıca ayırmaya çalışıyor. Kimin ne kadar süre baygın kalacağına dair somut bir zamanlayıcı yok, bu yüzden olası tanıklardan kaçınmak için malikaneden ayrılmayacak olanları mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dışarı çıkarmak en iyisi.

Priya beni onların arasında buluyor, kollarını kırmızı payetli parti elbisesinin gövdesi üzerinde kavuşturuyor. "Bu iş kontrolden çıkıyor olabilir."

"Janus ve Arsen ilgilenecek."

"Ne zaman bitecek peki?" İri kahverengi gözler benimkilere kayıyor. "Kendinde olmadığını anlayabiliyorum, biliyorsun. Gözlerinin altındaki torbalar bana uyumadığını söylüyor ve Willow odana gönderdikleri yemekleri yemediğini söylüyor. Herkese huzur içinde çalışmaya ve çalmaya geldiğini söylemene rağmen burada kimse müzik sesi duymuyor."

Çıkışa doğru bakıyorum. Bedenim aniden oradan geçmek için can atıyor. "Bu bir çöküş. Yaratıcılar her zaman bu duruma düşer. Eğer iyi, dinlemeye değer bir şey yapamazsam, o zaman diğer sıradan şeylere konsantre olmakta zorlanıyorum."

"Partiler hariç," diye belirtiyor. "Duris'e geldiğinden beri onlardan birini bile kaçırmadın."

Çenem gerildi. "Ne istiyorsun?"

Sadece başını sallıyor. "Umarım aradığın her neyse onu bulursun. Bahçenizdeki cesetler gömülemeyecek kadar çoğalmadan önce."

Bununla birlikte, köşedeki Arsen'e doğru yürüyerek uzaklaşıyor. Kendisinden yaklaşık bir karış uzun olmasına rağmen kolunu Arsen'in koluna doluyor ve muhtemelen arkadaki gömülerin durumunu kontrol etmek için bölgeden birlikte ayrılıyorlar.

Kişisel duyguları ne olursa olsun, Priya dediğimi yapacaktır. Etrafımdaki diğerleri gibi onun da bu konuda çok az seçeneği var.

Hayatlarını mahvetmek çok kolay olurdu. Mülkü terk etmeme bile gerek kalmazdı.

Tek bir telefon görüşmesi herhangi birini mahvedebilir.

Bir süre kalıp Janus'un temizliğe devam etmesini izliyorum. Ter ve bayat parfüm kokusu havaya sınıyor ve ona eşlik edecek gürültüyü bekliyorum.

Hayaletlerimin yüzlerini göstermesini bekliyorum; gıcırdayan bir döşeme tahtası ya da gizemli bir şekilde kırılmış bir biblo şeklinde.

Zihnimde bir tür duygunun somutlaşmasını bekliyorum. Burada yaptığım şey hakkında şu ya da bu şekilde hissettiğimi kendime kanıtlayacak bir şey.

Hiçbir şey gelmiyor. Ellerim ceplerimde, orada öylece durdukça içim daha da .

O yüzden . Kalmanın bir anlamı yok.

Uyuyamayacağımı bilsem de yatak odama gitmek istiyorum.

Partiye katılanlar uyandıklarında kan donduran dehşet ve acı çığlıklarını hayal etmekle meşgul olacağım. Bayıldıkları koltuklarda olmadıklarını ve bazı arkadaşlarının kayıp olduğunu fark ettiklerinde hissedecekleri şaşkınlığı.

Sadece kayıp değil, aynı zamanda tamamen yok oldular.

Kimlikleri silinecek ve hiç kimse bundan haberdar olmayacak.

İntikamın kısmen sağlandığı bir gece daha geçecek,
ve yine de uyuyamayacağım.

Bu yüzden yatak odama gitmiyorum. Çalışma odasına giden koridoru atlıyorum ve yatak odamı tamamen görmezden geliyorum.

Kendimi tekrar onun kapısının önünde bulduğumda şaşırmadım bile.

Maskemi indirdim, kilidi açtım ve içeri girdim.

VIOLET

Açık kapıdan içeri yumuşak bir ışık yayılıyor. Soğuk bir esinti üzerimde süzülüyor, çıplak tenimi hafifçe okşuyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

İçine daha çok gömülüyorum.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve karanlık bir kez etrafımı sarıyor. Dışarıdaki ay bulutlar tarafından kısmen örtülmüş durumda, bu yüzden zemine yayılan küçük bir beyaz parıltı dışında ortalık zifiri karanlık. Yüzümün hemen önündeki elimi bile göremiyorum.

Geçen her saniye boğazımın arkasında kalın bir düğüm . Burada olduğunu biliyorum. Bunu *hissedebiliyorum* - onun etrafında dolaşan o uhrevi, ezici özü. Hassasiyetlerimi itmesi gereken ama bunun yerine onları cezbeden bir tür karanlık enerji.

Gölgeler odanın içinde mürekkep gibi hareket ediyor. Kanım damarlarımda buza dönüşüyor ve meme uçlarım farkındalıkla sertleşiyor.

Tanrım, bu çok yanlış. O buraya gizlice giriyor. Kardeşine geri dönmeye kararlı olmama rağmen uzak duramıyor gibi görünmesi beni heyecanlandırıyor.

Nate burada değil ama. beri ondan haber bile almadım ve bağış gecesinde de gelmediğine göre, bir onu hâlâ istememin aptalca olup olmadığını merak ediyor. Belli ki duygular tek taraflı ve kardeşimden korkması bana olan arzusunu daha da alevlendirmiyor.

Bir varlığın fısıltısı yatağın ayak ucunda durduğunda çarşafları iki yanımdan kavırıyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Hiçbir şey olmuyor. Yaklaşmıyor, tek kelime etmiyor. Sanki hâlâ taktığından emin olduğum maske görünmez bir güç yaratmış ve artık elini oynatamıyor.

Karnımda huzursuzluk dolaşıyor. Biraz doğrulup omurgamı yatak başlığına yaslıyorum. Dışarıda, yıldızlar gece gökyüzüne dağılmış, bulutların arasına sıkışmış, sanki orada olmamaları gerekiyormuş gibi.

"Grayson?" Sesim sadece bir fısıltı, zar zor duyuluyor.

Gölgeler hareket ediyor, obsidyen renkli havanın kadife parçaları gibi sürükleniyor. Uzandıklarını ve beni derinliklerinde örttüklerini hayal ediyorum.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve yorganı yavaşça geriye itiyorum. Vahşi bir hayvana yaklaşır gibi - ısırılmamak için dikkat ve hassasiyetle.

Dizlerimin üzerinde yükselerek şilteden aşağıya, şekle doğru kayıyorum, ancak yaklaştıkça şeklini seçmek zorlaşıyor.

Parmaklarım ayaklıkların üzerinde kıvrılıyor ve gölgelere o kadar yakınım ki neredeyse bana sürtündüklerini hissedebiliyorum. Ne kadar ileri gitmelerine izin vereceğimi görmek için suları test ediyorlar.

Bu gece için, sınırlarımı zorlamalarını istiyorum. Belki ilk seferi hatırlayabilmek için. Grayson'ın ellerinin özgürce dolaşmasının nasıl bir his olduğunu, vücudunun benimkinin üzerinde nasıl hissettirdiğini. Şimdi hatırladığım tek şey dudaklarının eğimi, aynı anda hem sert hem de yumuşak oluşları.

Tadı nane, viski ve kiraz gibiydi. Karanlık, temiz ve neredeyse ölümcül.

Tek bildiğim bu.

Bacaklarımın arasında, hatırladıkça nabzım hızlanıyor.

O geceyi yeniden yaşamak için umutsuzca titreyen parmaklarımla uzandığımda, elim hiçliğe düşüyor. Birdenbire yatağın ayak ucunda bir figür belirmiyor ve o varlık odadan tamamen kayboluyor.

Elim ağır bir gümbürtüyle yanıma düşüyor. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, karanlığı tararken kaşlarım çatılıyor.

Saniyeler önce birinin burada olduğunu *bilmeme* rağmen yalnızım.

Grayson tek kelime etmeden gitmezdi. Kesinlikle ben ona doğru sürünürken değil.

Ama gölgeler buhar olup gibi görünüyor.

ERTESİ SABAH, inadına odamda kalmaya yarı yarıya meyilliyim. Willow'un bana kasabadan getirdiği aromaterapi sabunlarını ve süt banyosunu kullanarak yıkanmam normalden daha uzun sürüyor.

Yatak odamın kapısı açılıp Grayson içeri girdiğinde el ve ayak parmaklarım budanmış oluyor. Saat altı ve güneş henüz doğmadı bile, bu yüzden sabah gökyüzünün erken parıltısı, odanın ortasında durup beni ararken onu bir tanrı gibi gösteriyor.

Öne doğru kayıyorum, kendimi porselen ayaklı küvetin kenarına saklıyorum. Derin olduğu için omuzlarımdan aşağısı görünmüyor ama o dönüp beni fark ettiğinde bir şekilde kendimi tamamen teşhir edilmiş hissediyorum.

"Sen geldiğinden beri su faturasının önemli ölçüde artmasına şaşmamalı," diyor ve ben de dağınık saçlarına ve saat beşteki gölgesine dikkat ediyorum. "Her zaman bu kadar erken kalkıp kendi pisliğin içinde mi ıslanırsın?" "Her zaman değil. Sadece kilitli kaldığım için rahatlamaya ihtiyacım olduğunda Odamda, beni kaçıran dengesiz tarafından."

Bir elini buruşuk, yarım düğmeli gömleğinde gezdiriyor. Üzerinde tasarımın bir parçası gibi görünmeyen siyah lekeler olan beyaz bir gömlek ve içinde uyumuş gibi görünüyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, hiç de iyi görünmüyor.

Yani, *iyi* görünüyor. Keskin çenesi ve zümrüt gözleriyle adam bir tanrı. Uzun parmaklarına doğru incelen geniş omuzlarının güçlü eğimi.

Banyoya girerken, parmaklarını kullanırkenki görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Neredeyse bir anı gibi, ama tam olarak değil.

Onu tek bir enstrüman çalarken bile dinlemedim. yetenekli olduğunu *biliyorum*.

Düşüncelerimin yön değiştirdiğini hissetmiş gibi, elleri yanlarında esniyor. Siyah pantolonunu pençeliyor.

"Kaptan mı?" Grayson kıkırdıyor, kapının pervazına yaslanıyor. "İyi kızların yalan söylemesi gerektiğini sanmıyorum, Küçük Echo."

Şu lanet lakap. Çok küçümseyici.

"Ve işverenlerin genellikle çalışanlarını tuzağa düşürdüklerini sanmıyorum. Bu durumda siz kendinize ne derdiniz?"

"Pratik." Omuz silkiyor, gömleğinin düğmelerine uzanıyor. Başparmağıyla bir tanesini deliğinden geçiriyor ve ben bu hareketten büyülenmiş oluyorum. "Bu partiler kontrolden çıkma eğiliminde. En iyi *çalışanımın* bu işe karışmasına izin veremem. Gerçi bence asıl soru şu: Neden olmak istiyorsun?"

"Partilerinize gitmek istemiyorum. Sadece bu seçeneği tamamen ortadan kaldırmanın kabalık olduğunu düşünüyorum."

"Sana seçimler hakkında ne demiştin Violet?"

"Özgür iradeyi anlamıyor gibi görünmeniz biraz endişe verici."

"Oh, anlıyorum." Bir düğme daha kumaş hapisanesinden kurtuluyor ve daha büyük bir deri parçası görüş alanıma giriyor. "Ben

Sadece söylüyorum, bu gerçek değil. Seçim, bilginiz olmadan sizi manipüle etmek isteyen insanlar tarafından uydurulmuş bir efsanedir."

"Evet, hatırlıyorum. Herkesin koşulların kurbanı olduğunu düşünüyorsun. Kıyamet, kasvet." Başımı küvetin kenarına yaslıyorum. "Bu evin beynini çürüttüğünü hiç düşündün mü?"

Cevap vermiyor. Onun yerine düğmeleri bitiriyor ve bakışlarımla buluşuyor.

Aramızdaki havada sıcak, ıslak bir sis gibi uğursuz bir şey dalgalanıyor. Gömleğini omuzlarından itip üzerinden düşmesine ve yumuşak bir şekilde ahşap zemine inmesine izin verirken, kendime bunun yanlış kardeş olduğunu hatırlatıyorum.

Onun sayesinde , ona rağmen değil.

Yine de Grayson ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeleyerek küvete yaklaştığında tek yapabildiğim izlemek oluyor.

Gövdesi hatırladığım kadar düzgün ve pürüzsüz, omuzlarının üzerinden koç kafatası dövmesinin siyah mürekkebinin uçları görünüyor. Ama bana sırtını dönmüyor, bu yüzden tasarımın diğer özelliklerini hatırlayamıyorum.

Kemerine uzandığında göğsüm sıkışıyor, onu çileden çıkaran bir tembellikleilmeklerin arasından geçiriyor. Siyah deriyi avuçlarının arasına sıkıştırdığında irkiliyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. Isınıyorlar, zümrüt rengi alev alıyor ve kavrulmuş toprak gibi yanıyorlar.

Boğazı titriyor ve ayaklarımın olduğu küvetin ucuna doğru ilerliyor.

Kendimi porselene bastırıyorum, malzeme ılık suyla bile çıplak meme uçlarımda bir şekilde . "Ne yapıyorsun?"

"Banyo seni rahatlatıyor demiştin. Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Alarm damarlarımda bir sel gibi dolaşıyor. Kendi içime kıvrılıyorum, ayak bileklerimi birbirine daha sıkı bastırıyorum ve su berrak olmasa da amımı onun görüşünden uzak tutmaya çalışıyorum. Hâlâ hissediyorum Sanki içini görebiliyormuş gibi.

"Utanmana gerek yok, Violet." "Bu küvete giremezsin."

"Neden olmasın?" Bir bacağını kaldırıyor ve sallıyor. Su onun için kırılıyor, bana karşı sallanıyor. "Bir sürü yer var."

Doğru, ama bu değil. "Pantolon giyiyorsun!"

Zalim bir sırtış onu kedi gibi gösteriyor. Diğer bacak onu takip ediyor sonra küvetin içinde duruyor ve sanırım yanabilirim.

"Çıkarayım mı?" Fermuara uzanıyor ve gözlerim hızla parmaklarının düğmeyi yere kayıyor.

Isı tenime akıyor, beni saldırısıyla boğuyor. Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum çünkü ellerinin hızlı çalışmasının altında, bana, duruma olan çekiciliğinin açık kanıtı kumaşı zorluyor.

Büyük biri, bu da ne yazık ki kibriini açıklıyor. Sanırım kendinizi destekleyecek ekipmana sahip olduğunuzda, her şeyden paçayı sıyrabilirsiniz.

Birkaç dakika süren rahatsız edici bir sessizlikten sonra Grayson iç çekip pantolonunu giymekten vazgeçiyor ama düğmelerini ilikleme zahmetine girmiyor. Onun yerine ben pantolonunun parçalanmış kumaşına ve ortaya çıkardığı damarlı ete bakakalıyorum.

"Burası tuhaf kokuyor." Çömeliyor, iki parmağını sütlü suda gezdiriyor ve bir gül yaprağına gelince duruyor. "Neden çiçekler var?"

"Çiçekleri

severim." "Bunlar

benim mi?"

"Bence bir şey, onu ölümüne ihmal ettiğinizde size ait olmaktan çıkar."

"Hmm," diye homurdanıyor, iki eliyle küvetin kenarlarını kavıyor.

Kendini yavaşça içeri bıraktığında, içimi dikenli bir his kaplıyor. Bacaklarından biri vücudumla porselen arasına giriyor ve sonra baldırlarının arasında, bükülmüş dizleriyle göz hizasında sıkışıp kalıyorum.

"Açabilirsin, biliyorsun. Ben ısırmam."

"Ve ben sana inanmıyorum." Bağış toplantısının ertesi günü göğüslerimdeki diş şeklindeki izleri hatırlıyorum. Onları oraya koyan kesinlikle ben değildim.

Yine o sırtıma. "Akıllı kız. İzin verseydin ısırırdım."

Kaslarım daha da gerildi.

Daha da alçalıyor, boynunu banyonun kenarına dayayana kadar bacaklarını daha da büküyor. Alt dudağımı kemiriyorum, bir tutulma gibi doğrudan ona bakmak dışında her yere bakmaya çalışıyorum.

"Neden rahatlamak istiyorsun?" Rahatsızlığımın bir kısmını başka bir yere kaydırmaya çalışarak araştırıyorum.

Başını küvetin kenarına yaslayıp gözlerini kapatıyor. "Bu hayatı inanılmaz derecede yorucu buluyorum."

"Çalışmıyor olsan bile mi?"

"Bunu yapan şey tam olarak bu. İşim, müziğim... Bu benim tüm hayatım. Her şey doğru olana kadar yaratmak, mükemmelleştirmek, silmek ve yeniden icat etmek. Başkalarının sadece bir hobi olarak gördüğü şeyden para kazanabilen şanslı piçlerden biriyim. Ama şu anda bunların hiçbirini yapamıyorum. *Tek* yapmak istediğim bu ve artık notaları ya da melodileri anlamlandıramıyorum. Armoniler kulağa yanlış geliyor, geçişler yerinde değil... Tüm zamanımı kafamdaki karışıklıkları çözmeye çalışarak geçiriyorum ve bu, Little Echo, çok *yorucu*."

Tuhaf bir şekilde dürüst ve uzun bir süre sözlerinin oturup, bunları bana neden şimdi açıklamayı seçtiğini merak ediyorum. Sanki ruhunu koruyan perdeyi, içine bakmama izin verecek kadar geri çekmiş gibi. Belki biraz empati ya da ona benzer bir şey hissetmeliyim, ama bu duygunun tek yaptığı kafamı daha da karıştırmak.

Onu çözemiyorum ve bu konuda korkutucu olan şey, çözmek istemem.

Sessizlik banyoyu dolduruyor, yumuşak rüzgâr gibi tonozlu tavana doğru ilerliyor. Burası malikânenin penceresiz birkaç odasından biri ve şimdiye kadar sürekli doğa manzarasına ne kadar alıştığımı fark . Esansiyel yağla güçlendirilmiş suyun etrafında yüzen yıkanmış yapraklar bile midemde gerginlik düğümlenirken ve sessizlik dayanılmaz bir beyaz gürültüye dönüşürken beni topraklayamıyor.

Yutkunarak bacağından uzaklaşıyorum. Sol tarafım diğeriyle çarpışıyor ve tamamen kuşatılmış olma hissine karşı dişlerimi sıkıyorum.

Bir süre sonra, tamamen fazla gelmeye başlıyor.

"Hiç o geceyi düşünüyor musun?" Aklıma gelen ilk düşünceyi ağzımdan kaçırıyorum ve hemen ölmeyi diliyorum.

Gözleri hala kapalı ve hareket etmiyor ama cevabı anlık. "Her günün her saniyesi."

Ağzım . "Ne?"

"O zamandan beri çok az şey düşünmüş olmam sizi şaşırtmasın."

Ciğerlerimdeki hava daralıyor ve dizlerim göğüslerimi örtecek şekilde kollarımı hareket ettirerek yer değiştiriyorum. Suya bakıyorum, gül yaprakları daireler çizerek yavaşça sürükleniyor ve hatırlamak için elimden geleni yapıyorum.

Sadece orada burada bir şeyler duyuyorum; odanın içinde dalgalanan yumuşak, gırtlaktan gelen zevk sesleri gibi. Benimle alay ediyorlar, sanki benden de benzer sesler çıkarmaya çalışıyorlarmış gibi içime ve etrafıma bastırıyorlar. Daha önce sadece birkaç kişinin girmesine izin verdiğim yerlerdeki kaba, nasırlı izler beni kaplıyor.

Yine de böyle hissettirmiyorlardı. Sanki elinin kalçalarımın arasında olması, meme uçlarımı ovması, boğazımı kavraması ya da sırtımı avuçlaması varlığım için kesinlikle hayati bir şeymiş gibi. Ardında bıraktığı ateş ve öfke hissini arzuluyorum, bir daha asla böyle olmayacağından korkuyormuşum gibi her dokunuşa boyun .

Ama sahnelere yüzler koyamıyorum. Gerçek eylemin nasıl bir his olduğunu ya da öncesinde ve sonrasında neler yaşandığını hatırlayamıyorum. Sanki anılar orada ama buzun altında ve çözülmeleri için beklemem gerekiyor.

"Ben..." Başlıyorum, utanç yanaklarımı yakıyor ve beni tereddüt ettiriyor. "Hatırlamıyorum."

Şimdi gözlerini açıyor. Birkaç saniye tavana bakar, sonra çenesini kaldırır. "Hiçbir şey yok mu?"

Başımı sallıyorum, bir gül yaprağı alıp avucumun içinde buruşturuyorum.

O beni inceledikçe aramızdaki gerilim artıyor. Ne gördüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum - kardeşinin gördüğü şeyle aynı mı yoksa tamamen farklı bir şey mi?

Nate için kolay oldu. Birkaç ay önce Boston'da bir siyasi etkinlikte tanışmıştık ve Alistair onu yıllar önce yaptıkları bazı insani yardım çalışmalarından tanıdığı için bizi tanıştırdı. Sohbet zahmetsizce aktı, yakışıklıydı ve bu... güzel hissettirdi. Birinin ilgisinin merkezinde olmak ve bunun için çalışmak zorunda olmamak.

Uzun süre evsiz barksız dolaştıktan ve ailesini ziyaret edemedikten sonra, çekici ve önemli bir adamın

büyük ikramiyeyi vurmak gibiydi. Birbirimize uyduk ve ilişkimiz bir şekilde yerine oturdu.

Kolaydı ve ben de bunu istiyordum.

Sonra Kal'ı öğrendi ve dinamik değişti.

Ufalanmış gerçekten.

Sonunda, kolay olan yeterince iyi değildi. Kardeşimin verebileceği zararlar kıyaslanamazdı.

"Sarhoş olmadığımı biliyorum. Ama nedense geçmişini düşündüğümde sadece bazı duyguları hatırlayabiliyorum. Somut ya da bütün bir şey yok. Beynimde tamamen eksik olan bir zaman parçası, sanki kafamda anıların bir delik varmış gibi."

Belki hatırlayabilseydim, Nate'e ihanet ettiğim için daha kötü hissederdim.

Grayson ellerinden birini ağzına götürüyor. Başparmağını alt dudağına sürtüyor ve kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Bir tazeleme ister misin?"

kocaman oldu ve "Affedersiniz?" diye mırıldandım. "Anıları tetikleyebilir."

Göğsümün içinde, kalbim sertçe sıkışıyor. Daha uzağa itiyorum, böylece sırtım küvetin diğer ucuna dayanıyor, ancak bu aramızda gerçekten fazladan bir mesafe yaratmıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Eğer bunu tekrar yaparsak, bu-"

"Sana dokunmayacağım." Eli düşüyor, beyaz parmak eklemleriyle küveti yeniden kavlıyor. "İyi bir çocuk gibi oturup izlemekten çok mutluyum."

VIOLET'İN ANNESİ ona Rose adını vermeliydi, çünkü kıpkırmızı rengi yüz hatlarına çok çabuk yayılıyor. Koyu pembe yanaklarını renklendiriyor ve sabahları yoga ve bahçe işleriyle uğraşmaktan cildinin aldığı hafif bronzla rağmen boynunu kızartıyor.

En sevdiğim renk olma yolunda hızla ilerliyor.

Dizlerini sıkıyor. Kendini boşaltırken onu izlemem fikriyle kıvrınmasında düpedüz lezzetli bir şey var.

Açıkçası, içeri girip onu gördüğümde beri aletim çelik gibi sertleşti ve aramızda havada asılı duran ima, duruma yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor. Tek kurtuluşum, banyo suyuna kattığı ve yüzeyin altını görmeyi imkânsız kılan maddeler.

"İyi olabileceğine inanmakta zorlanıyorum," diyor bir süre sonra, ıslak oniks rengi saçlarının bir tutamıyla oynayarak.

Adil. Birlikte geçirdiğimiz geceden *neden* hiçbir şey hatırlayamadığını bilseydi, tepelere doğru koşardı.

"Çabuk . Neden diplomanı bitirmedin?" "Bitki terapisi, girmesi görüldüğünden daha zor bir alan."

Bitki terapisinin sesi karşısında yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yapıyorum. "İlginç. Peki bitkilerin klinik bir ortamda tartışılması gereken çok fazla travması var mı?"

Sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi birkaç saniye bana bakıyor. Sonra inanılmaz bir şey olur.

Ellerini ağzına bastırıyor ve *gülüyor*.

Banyo duvarlarından yansıyan ve damarlarımı kıskançlıkla boyayan tatlı, göğüs derinliğinde bir ses. Özgür ve büyüleyici ve belli ki bu onun sık sık yaptığı bir şey. Hem de hiç vazgeçmeden.

Bir şekilde, aynı nefeste hem durmasını hem de hiç durmamasını istiyorum.

Gürültülü melodi sona erdiğinde, gözlerinden birinin altındaki yaşı siler ve omuzlarını yuvarlar. "Pekâlâ, Profesör. Önce ne yapmalıyım?"

Neden bahsettiğini anlamam birkaç dakikamı alıyor. İçimi gıcıklayan sıcaklık tüm varlığımı sarıyor, beni tepeden tırnağa kavuruyor. Sikim karnıma doğru sallanıyor ve ona kendimi göstermemek için küvetin kenarlarını .

İyi olacağımı söyledim ve eğer iyi olmak ondan bu lanet sesi çıkarıyorsa, o zaman karşılaştığı en iyi çocuk olacağım.

En azından artık onun hizmetlerine ihtiyacım kalmayana kadar. Ama o zamana kadar ikimizi de şımartabilirim. "Elini bacaklarının arasına koy."

Gözleri neredeyse fırlayacaktı. "Tanrım, hemen başla o zaman."
Göğüslerini dizleriyle saklayarak hafifçe kayar ve iki elini de suya daldırır.

"Bekle." Biraz doğruldum, su dalgalanıyordu. "Sadece bir el. Diğerine ihtiyacım olacak."

"Dedin ki-"

"*Benim* için değil." Biraz itaatsizlik ederek bir elimi uzatıp dizlerini ayırıyorum, sonra da bastırıyorum. "Suyun altında neler olup bittiğini göremiyorum, bu yüzden diğer her şeyi görmem gerekiyor."

Yutkunuyor. Nabzının boynunda attığını görebiliyorum neredeyse, vahşi ve kontrolden çıkmış. "Neden?"

"Böylece neyin iyi hissettirdiğini görebiliyorum. Seni en çok ne tahrik ediyor?" Aşağıya bakıyorum, bakışlarımın, aldığı her kurşuni nefesle yükselip alçalan göğüslerinin üzerinde hafifçe gezinmesine izin veriyorum. Meme uçları koyu pembe ve elmas gibi sert. Tam da şüphelendiğim gibi. "Sana tam ne ya da ne yapmanı istediğimi bilmek istiyorum ki bu güllerin renginde kızarıyorsun."

"Onları ben kesmedim," diye ısrar ediyor ama ben dinlemiyorum bile. "Fark etmez."

Beklenti dolu bir kaş kaldırıyorum ve sonunda hareket ederek dizlerini indiriyor. Ayakları kalçalarımın altından geçiyor ve sıçrayarak bakışlarımda bir sıkıntı belirtisi arıyor.

Hiç umursamıyorum çünkü umurumda değil. Şu anda taşaklarımı tekmeleyebilir ve sanırım bu yakıcı acıdan zevk almanın bir yolunu bulabilirim.

"Parmakların amında mı?"

Gözleri daha da açılıyor ve çenesini sertçe sallıyor. "Konuşmana ihtiyacım olacak, Küçük . Seni duymak istiyorum kelimeler."

"Bu yanlış," diye mırıldanıyor.

"Yanlış görecelidir." Bu sefer iki parmağımı kaldırırken yutkunuyorum. "Bunları klitorisine bastır. Kendini iyi hissettiğinde göründüğünü göster bana."

Dudakları zar zor ve nefesi kesiliyor. Gözleri suyun yüzeyine düşüyor ve ben uzanıp aynı parmaklarımı kullanarak çenesini tekrar yukarı kaldırıyorum.

"İzle beni," diyorum ona tanımakta zorlandığım karanlık bir sesle. "Eğer benim önümde boşalırsan, o gözlerin benimkilerde olsun istiyorum. Sakın başka bir yere bakmaya cüret etme."

"Yoksa ne olur?"

Kaşlarım çatıldı. Çenesini bırakıp aramıza uzanıyorum ve başparmağımın yanıyla olgunlaşmış bir meme ucunu tıngırdatıyorum. "Yoksa meseleyi kendi ellerime almak zorunda kalacağım."

"Dokunmayacağını söylemiştin."

"Adil." Geri çekiliyorum, ellerimi suyun altına sokuyorum ve sonra sözümü dördüncü kez bozmamak için üzerlerine oturuyorum. "O zaman bana bir iyilik yapar mısın?"

"Bu yeterli değil mi?"

Asla .

"*Kendine* dokun. Sadece göremediğim yerlere değil, yukarıya da. Vücudunuz ince ayarlı bir enstrümandır ve onu doğru çalmak için her bölümünü kullanmanız gerekir."

Titrek bir nefes ve sonra serbest elini yukarı kaydırıyor, göğsünü geçerek başparmağı ve işaret parmağı arasında büzülmüş bir tepe noktasını sıkıştırıyor. Suyun altında ellerim kendi içine kıvrılıyor, sikim patlamanın eşiğine geliyor.

Ve dokunmuyoruz bile. Bacaklarımın arasına oturduğu yerde yarı masum bir sürtünme dışında hiçbir temas yok, ama bunun dışında hiçbir şey olmuyor. Sadece yüzünü izliyorum, her keskin nefesi katalogluyorum, böylece tüm bu sahneyi bu gece daha sonra odamda tekrar oynayabilirim.

Bu akşam kendimi okşadığımda, pornoyu yeni keşfetmiş on üç yaşında bir çocuk gibi yumruğuma geldiğimde, burada paylaştığı her şeyi hatırlamak istiyorum.

Ve daha sonra Nate'i yok ettiğimde, anının taze olmasını istiyorum.

Bu da onu daha çok incitiyor.

Birkaç dakika sonra, ofluyor. Yüksek sesle. Yüzündeki sevinç kayboluyor ve kaşlarını çatıyor. "İşe yaramıyor."

"Daha çok çalış."

Bana pis bir bakış fırlattı. "Ondan değil. Ben sadece... sen burada otururken garip geliyor." Ben bir şey söylemeyince elini göğsünden çekti ve sudan çıkmaya başladı. "Bak, bu aptalcaydı. İşe yaramayacak ve-"

"Gözlerini kapat."

Duraklıyor, onun yerine gözlerini bana diyor. "Az önce bana onları açık tutmamı söyledin."

Ellerimi sudan çıkarıp avuç içlerim teslim olmuş bir havaya kaldırıyorum. "Bu *benim*. Senin olduğu anlamına gelmez. Tüm bu egzersiz senin zevkinle, anılarınınla ilgiliydi. Belki... belki de ihtiyacın olan şey kendi fantezindir. Benim içinde olmadığım bir fantezi."

Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda gitmesini istemiyorum.

Her sabah, aynı şeyler tarafından rahatsız ediliyorum. Anılar, rahatsız edici sesler, görünmez elleriyle beni boğmaya çalışan geçmişimin hayaletleri.

Nedense Violet'le birlikteyken bunların hepsi oluyor. Belki gölgeler gibi, onların da ortadan kaybolması geçici bir başarıdır, ama yine de. Buraya gelmesi için ona şantaj yaptığımdan beri geçen haftalarda, o yanımdayken her şeyin sakinleştiğini inkar edemem.

Ve şu anda, ipin ucundaymışım gibi hissediyorum.

Paranoyak, yavan ve tamamen yalnız.

Aslında bunu yapmak istemediğimi fark etmem çok uzun zamanımı aldı.

ol.

Violet tekrar suya yerleşti, çatık kaşlarla beni izliyor.

Kaş.

"Gözlerini kapat," diyorum tekrar.

Omuzları hâlâ gergin, kaşları hâlâ gergin olsa da bu sefer öyle yapıyor.

"Kendini becerirken genellikle ne düşünürsün?" "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

"Sana söyledim, yüzünü ne kızartırsa."

İç çekerek iki elini bacaklarının arasından geçiriyor, sonra suya sokuyor. Kalbim dakikada bir milyon kez çarpıyor.

"Bilmiyorum. Aklıma ne gelirse, sanırım. Kitaplarda, filmlerde okuduğum şeyler..."

"Birlikte geçirdiğimiz gece mi?" Başımı eğiyorum, nefes alışındaki aksaklık dikkatimi çekiyor. "Hiç kendi başına hatırlamaya çalıştın mı?"

İlk başta hiçbir şey söylemedi ve ben onu kaybettiğimden korktum. Onu kaybettim. Sonra, "Evet."

O kadar sessiz ki, su hışırtılarının sesini neredeyse duymuyorum. Çenesini tavana doğru kaydırarak geri çekiliyor. O ellerden görmek istediğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama benden önce davranıp avucunu dolgun memelerinin üzerine vuruyor.

Sessizce yoğuruyor ve göremediğim elin de aynı şekilde hareket edip etmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Kanım kaynıyor ve sıcak, lezzetli arzu lanet vücudumdaki her siniri elektrikliyor.

Tüm o geceleri uyuşturucu alarak ve hasta olana kadar sevişerek geçirdim ve şehvetin böyle hissettirmesi gerektiğini hiç bilmiyordum. Üretilmiş coşku ile şiddetli bir dini devrimin eşiğinde olmak arasında bir fark olduğunu fark etmemiştim.

"Neye ?" Kendimi onun zihnine yerleştirmeye çalışarak soruyorum. Şu anda, o her neredeyse orada olmak istiyorum. "Ne görüyorsun?"

"Maske," diye cevap veriyor hemen.

O kadar ani oldu ki başım geriye gitti. Sesi neredeyse hevesli geliyor. "Benim mi?"

"Keçi olan. Dün gece giydiğin altın şeytan olan değil."

İlginç. Bağış toplama etkinliğinde maskenin onun için *bir şey* yaptığı açıktı ama tam olarak ne olduğundan emin değildim. Herkes korku ve heyecanı pozitiflik ya da zevkle eş tutmaz.

Vixen'i hafife almışım.

Parmak uçlarım baldırlarını düzeltme isteğiyle vızıldıyor ama direniyorum. "Peki ya maske?"

Sesli bir şekilde yutkunuyor ve gözleri kapalı kapakların ardında titriyor. İleri geri, ileri geri, sallanan bir sarkaç gibi. Parmakları etine batıyor ve varlığımın her zerresi onun yerine benim elimin orada olmasını, onu mıncıklamasını, ona haz hissettirmesini diliyor.

Ama şimdilik, alabildiğimi alacağım.

"Beni üzerindeyken öptün," diye nefes alıyor sonunda. "Ve ben, ben, ben onun altında kimin olduğundan yüzde yüz emin olmadığım için aldırmadım."

Maske. Aslında bilmemek hoşuma gitti."

"Çünkü..."

Ağızından yarı homurtu, yarı çığlık gibi bir ses çıkıyor ve bacaklarını daha da açıyor. Göremiyorum ama parmaklarının klitorisine doğru hararetle hareket ettiğinden eminim, muhtemelen aldığı her nefesin temposuna uyuyor. "Nedenini bilmiyorum."

"Çünkü göremediğin zaman daha kolay, değil mi?" Sesim alçak, sert ve tek bir kelimeyi bile kaçırmam diye daha da yaklaşıyorum. "Herhangi biri olmak ya da herhangi bir şey yapmak daha kolay. Maske olmadan o kadar da güzel görünmeyen şeylerin tadını çıkarabilirsin. Rol yapabilirsin. Tıpkı karanlıkta dans etmek gibi; ışıpta hiçbir şey aynı hissettirmiyor."

Derin bir nefes çekip sonra sert bir nefesle bıraktığında tam yüzünün önündeyim. Ağızım açılıyor, vücudundan çıkan havanın tadına bakıyorum.

"*Beni* istemiyormuş gibi davranabilirsin," diye homurdanıyorum, o kadar yakınım ki tenini kaplayan teri görebiliyorum.

Memesini sıkıyor ve boğazının bir yerinden yumuşak sesler beni amansızca kavıyor. Keşke onları kaydedebilseydim, hayatımın geri kalanında bir döngüde çalmak için saklayabilseydim.

Onun iniltileri toprağa gömülmek istediğim sesler için.

"Maskeyi hayal ettiğinizde, herhangi biri olabilir. Olmakta özgürsünüz ve bu konuda kötü hissetmenize gerek yok. Sadece siz, maskeli figürünüz için kendinize dokunuyorsunuz. O birkaç an için başka kimse yok. Ve bu iyi hissettiriyor, değil mi?"

"Oh Tanrım."

"Soruya cevap ver, pis kız." "*Çok* iyi."

"Parmaklarını içeri it."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ikimiz de dokunuşumdan pişmanlık duymaya fırsat bulamadan, hiç düşünmeden gözlerini kapatıyorum.

"Yap," diye emrediyorum, dönen aşikâr şehvetin ötesinde durumu okumamız için bize zaman vermiyorum. "Onları içeri kaydırın ve sizi doldurmalarına izin verin."

Bir dakika sürmüş gibi görünüyor, ama sonunda küçük bir kırık hava küvete doğru hafifçe sarkıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, sesi huşu dolu. "Çok dolu."

Senin olacağın kadar dolu değil.

Aletim acı verecek kadar zonkluyor ama aldırmiyorum. Artık çaresizim, onun boşalmasını izlemek için ölüyorum.

"Yavaşça pompalayın ve düşünene kadar uçlarını kıvrın."

Yumuşakça inliyor ve nefesinin yüzümü, dudaklarımı okşaması yeterince eğiliyorum. Ulaşabildiğim yere.

"Seni parmaklarıyla kim beceriyor?" Soruyorum ama kelimeler nefes nefese ve zorlanarak çıkıyor. "Fantezide yani."

"Ben-ben-"

Dudaklarımız sadece bir santimetre ayrılana kadar yaklaşarak soruyorum, "Kim o? Gelmek için bu kadar hevesli olduğun maskenin arkasındaki kim?"

Cevap vermiyor. Nefes alış veriş kesiliyor ve yüzü kızarıırken başı avucuma çarpıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, dişlerimi bir azı dişini kıracak kadar sıkıyorum, meme ucunu cımbızlıyor, sonra elini boğazına doğru kaydırıyor, tam olarak neresini tutacağından emin değilmiş gibi kendini yakalıyor.

O çırpınıyor, tutkunun sancıları içinde kayboluyor ve ben ön sırada oturuyorum.

", değil mi?" Çılgınca başını sallıyor.

"Kelimeler, Violet."

"Yaklaştım," diye pantolonunu indiriyor, sırtı porselene doğru kayıyor. "Hazırım, lütfen. Senin için gelmek istiyorum."

Yumuşak yalvarışları beni şaşırtıyor ama hemen . Yavaşça elimi çekiyorum ve onun karanlık, hipnotik bakışlarıyla karşılaşıyorum. Dumanlı kuvars gözlerinde kötülük titreşiyor ve bir parçam onun güneş ışığı ve masumiyet olduğu konusunda yanılıp yanılmadığımı merak ediyor.

Gözler yalan söylemez ve onunkiler çöküşün ve günahın resmini çiziyor. Belki de sadece onu serbest bırakmak için bir ele ihtiyacı vardır.

Ve kesinlikle dikkatimin dağılmasına aldırmaıdım.

"Gel," diyorum ona, küvetteki yerime geri kayarak. Sanki ona hiç dokunmamışım gibi. "Ama gözlerini benden ayırma ki gerçekten ne kadar edepsiz bir kız olduğunu görebileyim. Nathaniel bunu hiç görmedi, değil mi? Bu sadece benim için. Sadece maskeli adamın için."

Yine başını sallıyor ve ağzından sessiz bir "O" ıkarken fark ediyorum ki yalan söylemesi umurumda bile değil.

Dünya onun etrafında, bizim etrafımızda paramparça oluyor ve o anda gerçekten de patlayabilirdi ve ben farkına bile varmazdım.

Çünkü bir kere bile başka tarafa bakmıyor.

VIOLET

Çaresizlik aşına olduğum bir duygu değil.

Ben , annem üzgün olduğumda beni neşelendirmek için elinden yapardı ve çocukluğumun büyük bir bölümünde yoksulluk sınırında yaşamamıza rağmen, hayattan memnun olduğumu fark ettim.

Sanırım içerikle ilgili bir şey bu - daha iyisini bilmiyorsanız her şeyi tolere edersiniz.

Bu ana kadar orgazmın nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum. Nate ile seks yaparken tek elimle

vibratör olabildiğince iyiydi. Penetrasyonun farklı hissettirebileceği hiç aklıma gelmemişti ve tecrübeli bir profesyonel tarafından koçluk yapıldığında daha da farklı hissediyordum.

Nate'in deneyimsiz olduğundan değil. Sadece benim bekleme isteğimle de pek ilgilenmiyordu.

Grayson'la tanıştığımız gece her türlü sınır duygusunu yok ettiğimden beri, hayatım boyunca uyguladığım kısıtlama yok. Ve anlaşılan o ki, seks hayatımı tanımlamak için doğru kelime *içerik* değil.

İçerik, az önce burada olanlarla aynı evrende bile değil.

Sihir. İşte bu .

Bir başkasının sesiyle canlanmak. Zihnimde çizdiği imgeler, sanki varlığından haberdar olmadığım karanlık, gizli bir yere dokunuyormuş gibi.

Daha doğrusu, var olduğunu biliyordum. Sadece içeri nasıl gireceğimden emin değildim.

Dünyaya geri döndüğümde yüzüm güneşin yüzeyi gibi yanıyor. Farkındalık ilaçlı bir serum gibi gözeneklerime sızıyor ve orgazmımın verdiği coşku azalırken, utanç ve üzüntü hemen arkasından geliyor. Az önce ne olduğunun farkına varıyorum ve parmaklarımı amımdan çekerken, hiçbir anının tetiklenmediğini fark ediyorum.

Sadece elimin olduğu yerde derin bir boşluk var.

Yine de yenileri yapıldı. Sanırım bu da bir şeydir - her ne kadar sorumlu kişi kendi başına bir canavar olsa da.

Cam gibi zümrüt gözleri benimkilere bakarken parlarsa bile. Sanki tanık olmasına izin verdiğim şeyden gerçekten zevk almış gibi.

Bir süre sonra, "Şimdi bana karşı utangaç olma," diyor, gözlerindeki parıldayan huşu gözlerini kırıştırarak. "Benim için gelip da aramızda hâlâ bir duvar varmış gibi davranamazsın."

Bir parçam dün geceyle bu sabah arasında ne değiştiğini sormak istiyor. Neden on iki saatten kısa bir süre önce iz bırakmadan ortadan kayboldu, ama bugün geldi. Ama sormuyorum.

Bilmek istediğimden emin değilim.

"Bu bir duvar değil; bu bir dağ. Uzun, insan şeklinde ve sana çok benzeyen bir dağ."

Grayson cevap vermiyor. Bunun yerine küvetin kenarlarını itiyor ve ayağa kalkıyor. Aletiyle göz hizasında olduğum ve az önce olanların onu etkileyip etkilemediğini gerçekten bilmek istemediğim için bakışlarını kaçırıyorum.

Olmasaydı hayal kırıklığını kaldırabilir miydim emin değilim.

Dışarı çıkıyor ve odanın karşıındaki lavaboya doğru yürüyor, tezgahıan beyaz bir havlu alıp bana fırlatıyor. Bu sırada arkasını dolaba yaslamış, yere damlatıyordu.

"Kardeşimle aranızda ne var ki?"

ıkıyorum ve havluyu hızla etrafıma sarıyorum, yüzüme bakmayı reddettiğinde yüzüme çarpan sıcaklığı görmezden .

"Senin ve benim aksime, ortada bir anlaşma yok."

"Sen sadece... ondan hoşlanıyor musun?" Kaşlarının arasında bir şaşkınlık beliriyor.

Havluyu koltuk altlarımın altına sıkıştırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu senin için neden bu kadar zor? Nate çekici, akıllı, sofistike-"

Grayson homurdanıyor. "Ben hepsiyim."

"Ve *nazik*." Lavaboya doğru yürüyorum ve aynadaki buğuyu siliyorum. "Asla sınırlarımı zorlamaz ya da vermek istediğimden fazlasını istemezdi."

Arkamdan geliyor, yansımanın üzerinde yükselirken heybetli. Onda bir tane olduğunu görünce biraz şaşırdım.

Saından bir damla su omzuma düşüyor. Bir ürperti yutuyorum.

"Geldiğinizde dini keşfediyormuş gibi şikayet ettiğinizi görmedim."

"şikayet etmiyorum. Sadece farklılıkları gözlemliyorum."

"Hayır, sen asla şikayet etmezsin, değil mi? Hayattaki payından *memnunsun*." Parmaklarından biri omurgamda geziniyor. "Sanırım bana verdiğin değerden daha iyiyim."

Cevap vermiyorum, bakışlarını aynada karşılıyorum.

"İstediğimi birkaç dakika önce de *alabilirdim*." Parmak tenimi terk ediyor ve ben bir kez daha garip bir

boşluk. "Önce sormadan seni yiyip bitirebilirdim. Seni parmaklarıma ve dilime boşaltır, aramızda bir şey olduğunu kabul etmeye zorlardım."

Nefesim kesiliyor. "Bu, asgari düzeyde bir şey. Bu sizi iyi, düzgün bir insan yapmaz."

"Belki," diye fısıldıyor. "Ama gerçekten kibar ve nazik birini mi istiyorsun? Seni yemeğe götürecek, kapıları açık tutacak ve sen evde ailen hakkında konuşurken muhtemelen başka bir yerde olduğunu hayal etmesine rağmen seni dinlediğini hissettirecek birini mi?"

Eğilirken dudakları kulağımda sıcak. "Yoksa birkaç dakika önce hissettiğin o ateşli tutkuyu mu istiyorsun? Yeni, keşfedilmemiş bir şeyin heyecanını mı? İyi adamlar sonuncu olur, Küçük Yankı ve seninle ilgili olarak, Nathaniel artık hiç bitiremese bile umurumda olmazdı. Sen *iyiden* daha fazlasını hak ediyorsun. Ondan daha fazlasını."

İnkâr dilimden kelimeleri çalıyor ve tek yapabildiğim benden uzaklaşmasını izlemek oluyor, gözlerinde uğursuz bir şey parlıyor, sanki zümrüt çatlamış ve tamire ihtiyacı varmış gibi.

Bir parçam bunun kim olabileceğini sormak istiyor, o mu? Eminim bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordur. Nate küplere biner, ailesi onaylamaz ve ben de işsiz kalırım. Hayır, az önce küvette olanlar, bu iş ancak bu kadar ileri gidebilir.

Hafızamı geri kazanamamış olabilirim ama tekrarlama riskini göze alamam.

Kapıya doğru yürürken bana son bir kez bakmak için durmuyor ya da herhangi bir veda sözü söylemiyor. Beni banyoda yalnız bırakıyor ve duvarların kendi yalnızlıklarıyla inlemesi sadece birkaç dakika sürüyor.

Ama daha sonra, neredeyse başka bir şeyle parıldıyorlar. Bu konakta neredeyse yabancı olan bir şey - en azından ben buraya geldiğimden beri.

Koridorlardan aşağıya, avluyu geçtikten hemen sonra ve aşırı büyümüş ayçiçeği tarlalarından çok önce başladığım bahçeye doğru akıyor. Önce yumuşak, sonra da tenimi pürüzsüz, şehvetli bir okşayış gibi hissettiren acımasız güzellikte bir tempoya dönüşüyor.

Müzik.

Günler sonra, müzik hala koridorlarda yankılanıyor. Sanki tüm zaman boyunca buradaymış ve temelde gizlenen hayalet sesler hiç olmamış gibi.

Malikânenin iki gurme mutfağından birinde Micah ile baş başa oturmuş, telefonuma babamdan gelen ve bir sonraki hesabın nerede olduğunu soran onlarca mesajı görmezden geliyorum.

Acil olduğunu söylüyor ama Grayson'dan daha fazlasını isteyecek cesareti kendimde bulamadım. Ne küvette olanlardan sonra ne de şimdi oynamaya başladığından beri.

Evin yeniden sessizleşmesinin nedeni olmak korkunç olurdu. "Bunu sorgulamak istemiyorum." Micah tezgahın başına oturmuş ve kabuğunu plastik bir kovaya atıyor. "Grayson'ın yaratıcı süreci sekteye uğradığında kendini kapatma gibi bir huyu var."

Çenemi elime dayayarak birkaç dakika sessizce onu izliyorum. Görevlerinin her birini hızla yerine getiriyor, hatta bunlar açıkça angarya işler olsa bile. Doğruyu söylemek gerekirse, onun buradaki amacının ne olduğundan tam olarak emin değilim. Willow açıkça baş kahya, Grayson'ın çalışma odasında ve yatak odasında güvendiği tek kişi. Janus ve Arsen, çoğu malikânenin çeşitli çıkışlarına yerleştirilmiş isimsiz muhafızlardan oluşan güvenlik ekibinin başında dönüşümlü olarak nöbet tutuyor.

Burada olmak için benim kadar sebebi olan tek kişi Micah. Merhametli, hayalperest işverenimiz tarafından küvette ziyaret edilip edilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Grayson'ı ne zamandır tanıyorsun?" Tezgâhın üzerine eğilip patates kabuklarından bazılarını o çöpe atmadan önce bir yığın haline getiriyorum.

Duraklıyor, dudaklarını büzüyor. "Birkaç yıldır, sanırım. Onunla kız kardeşim aracılığıyla tanıştım."

"Kız kardeşin mi?"

"Evet." Göz kapakları kapandı. "Onun öğrencisiydi... *en sevdiği* öğrencisiydi. Bazı insanlar onun şimdiye kadar karşılaştığı en yetenekli şarkıcı ve müzisyen olduğunu söylüyordu, bu yüzden ona akıl hocalığı yapmayı kabul etti. Onda o faktör ya da onun gibi bir şey vardı. İzne ayrıldığından beri onun için çalışıyorum."

Bir an için Grayson'ı bir akıl hocası olarak hayal etmeye çalışıyorum ve günlerdir kafamda dönüp duran tek görüntü, karşımda oturmuş beni orgazma götürürkenki hali oluyor. Bir ürperti, bir hayaletin eli gibi omurgam boyunca kayıyor ve anıyı kovalıyorum.

Yine de ona baktığımda bir şey beni kardeşi hakkında daha fazla soru sormaktan alıkoyuyor. Biri kardeşinden bahsettiğinde Cora'nın bakışlarında ya da Kal hakkında soru sorduğum ilk ve tek seferde babamın yüzünde gördüğüm bir şey.

Bu yüzden Grayson ve Micah'nın kız kardeşi arasında ne olduğunu merak de sormuyorum. Bilmek bana düşmez.

"Neden burada çalışmaya başladın?" Onun yerine ben soruyorum.

Bana temkinli bir bakış atıyor, ben de bir omzumu kaldırıyorum.

"Demek istediğim... daha gençsin. Olmayı tercih edeceğin başka bir yer yok mu?"

Elleri hala büyük bir russet üzerinde. Uzun dakikalar boyunca benden dünyalar kadar uzakta, bakarken o parlak mavi gözlerinde hüznün kabarıyor. Sonunda, sanki gittiği yerden geri dönmek için kendini zorluyormuş gibi başını sallıyor.

"Ben de aynı şeyi senden isteyebilirim," diyor. "Gençsin ve iyisin."

Yine o kelime. Grayson'a söylediğimde, gerekli olduğunu hissettim. Aramızda bir çeşit bariyer gibi. Şimdi Micah'nın bana atıfta bulunmak için kullandığını duymak sinirlerimi bozmaya başladı.

Bu çok saçma, çünkü ben iyiyim. Ya da en azından öyle olmam gerekiyor.

Belki de bu yüzden Grayson'dan uzak durmak istiyorum.

"Senin gibi biri neden Grayson James'in oyuncağı olmayı kabul etsin ki?"

"Ben onun... *oyuncağı* değilim." Derileri itiyorum, üst üste yığıyorum. "Temelde ona göz kulak olacak birini istediğini söyledi. Bir hizmetçi-dadı." Başımı eğiyorum. "Tehlikede falan mı?"

Micah kaşlarını çatıyor ve soyacağın ucuyla bir gözünü oyuyor. "Kendine mi? Kesinlikle. Adam patlamaya hazır, uçucu bir barut fıçısı. Her şey mükemmeliyetçilik ve kontrolle ilgili, müzik dışında bile. Willow olmadan malikâne arazisinde bir yere gitmeme bile izin verilmediğini biliyor muydun?"

"Çünkü her şeye parmak izini bulaştırma eğilimin var. Ayrıca Willow'un da sensiz gitmesine izin yok. Ben adil bir diktatörden başka bir şey değilim." Yürüyen, konuşan barut fıçısı mutfağa giriyor, koyu yeşil düğmeli ceketinin manşetlerini bağlıyor. Bana doğru bakmıyor, sadece Micah'ya alaycı bir bakış fırlatıyor. "Misafirlerinizle benim hakkımda kötü konuşmaktan hoşlanıyor musunuz, Bayan Scott?"

"Oh, şimdi, Violet misafir mi?"

Buna alınmamak için elimden geleni yapıyorum.

Gözlerini kırpmadan karanlık bir bakışla ona bakıyor. "Ben ne dersem o olur."

Kelimeler keskin bir şekilde söyleniyor, ancak bana yönelikmiş gibi hissettirmiyor. Aksine, onlar için neredeyse görünmezim.

Midemde hassas bir rahatsızlık titreşiyor ve bacaklarımı bar taburesinden sarkıtıp bir gümbürtüyle fayansların üzerine düşüyorum. Tişörtümün eteklerini tutarak, atılmış patates kabuklarını içine sokuyorum ve onları dışarıya, son birkaç gündür hazırladığım toprağa taşıyorum.

"Bu tür şeyler yapan peyzaj şirketleri var, biliyorsun." Ayakkabısının ucuyla tekmelediği bir taş yanımdan geçip gidiyor. "Bu mülkün arazisini yeniden canlandırmayı neden kendinize görev edindiğinizi anlamıyorum."

Belki yeterince hayat getirirsem, koridorlarda dolaşan hayaletlerin kaçmaktan başka çaresi kalmaz.

Ama bunu söylemiyorum. Sese doğru bile dönme, onun yerine verandanın kenarındaki kompost kutusuna odaklan. Yeşil renkte ve kenarlarına dev ayçiçekleri boyanmış - Cora'nın arkadaşı Lenny'nin burayı nasıl dair fikir istediğimde gönderdiği bir şey. Eğer kasabaya gitmeme izin vermezse, tanıdığım insanlardan

Teslimatları ayarlayın ve bu adrese sahip olmanın onları uzak tutmaya yeteceğini umun.

"Ne yaptığımı biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Kompostlama. Evime musallat etmek üzere olduğun lanet bitki için toprağı iyileştirmek."

"İnsanlar bahçelerine çiçek diktirmek için para ödüyor. Sanırım siz, hayatına biraz güzellik katmaya karşı görünen birkaç zavallıdan biri olabilirsiniz."

Kahverengi mokasen ayakkabılar görüş alanımın köşesinden içeri süzülüyor. Çömeliyor, derilerden bir avuç alıp çöp kutusunun ortasına atıyor.

"Çiçekler mevsimsel bir güzelliştir," diyor. "Kalıcı olanları tercih ederim."

Benim aksime, onun daimi olmayan *misafiri*.

Göğsümde derin bir yarık açılıyor ama görmezden geliyorum. "Yıl boyunca açan çiçekler var-"

"Yine de benim için hiçbir şey yapmıyorlar. Çiçekler beni etkilemiyor, Violet."

"O zaman seni ne harekete geçiriyor?"

İlk başta cevap vermiyor ve sessizlikteki bir şey başımı çevirmeme neden oluyor. Döndüğümde tepemde duruyordu, zümrüt rengi gözlerinde gölgeler parlıyordu. Bir eli bana doğru uzanıyor ve sessiz bir istekle kaşlarını kaldırıyor.

İçimi çekerek ellerimi kotuma sürüyorum ve elini tutmadan ayağa kalkıyorum. Gözlerini deviriyor ama yine de topuklarının üzerinde dönerek ahıra doğru ilerliyor. Ahıra gireceğini sanıyorum ama onun yerine birkaç keçiye bakıp göle doğru uzaklaşıyor.

Henüz arazide bu kadar ileri gitmemiştim ve şimdi bunu yapmak, rehberim konuşmasa da bir tür rehberli tura çıkmak gibi hissettiriyor. Sadece takip ettiğimden emin olmak için başını çevirmeden yol gösteriyor.

Neden böyle olduğumdan tam olarak emin değilim. Göle yaklaştıkça korkum daha da ağırlaşıyor. Omuzlarımda betondan yapılmış bir zırh gibi ağırlaşıyor ve onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.

Müziğin yeniden canlanması bile onu yok edemedi, sanki bedenim James malikanesinde yaşayan doğal olmayan varlığın keskin bir şekilde farkındaymış gibi. İntikam peşinde koşan öfkeli bir şey, temeli kendine yuva edinmiş. Şu anda bile izleyen bir şey.

Bunu hissedip hissetmediğini görmek için bakışlarım Grayson'a yöneliyor. canavar dünyadaki kötülükten etkileniyor mu yoksa bunlar sadece aynı tehlikeli madalyonun iki yüzü mü?

Belki de adamı bu şekilde düşünmek adil değil, özellikle de sadece malikanesinde oturup ona eşlik etmem için bana ödediği para düşünüldüğünde. Sadece bu manipülasyonu görmezden gelmek zor.

Göl, yakından bakıldığında, evin pencerelerinden görüldüğünden çok daha büyüktür. Karşı uçta bir ağız gibi uzanıyor, kenarları ufkun ötesinde, ağaçların ve uçsuz bucaksız dağ tepelerinin arasında kayboluyor. Ayaklarımızın dibindeki kıyı sığ başlıyor ve giderek derinleşiyor, koyulaşıyor - insanların genellikle dalgaların içinde kendilerini gösterdikleri gibi. Yani, adım atarsınız ve güvende olduğunuzu düşünürsünüz, ama kadar uzağa giderseniz, o kadar .

"Beni öldürmeyi planladığın yer *burası* mı?"

Keskin çenesindeki bir kas sıcıyor ve ayakkabıllarının parmakları suya değmeden hemen önce duraklıyor. "Bana bunu sormaya devam edersen, ölmek istediğini düşünmeye başlayacağım."

Micah'nın onun kendisi için tehlikeli olduğuna dair sözleri zihnimde yankılanıyor, bir ilahinin kayıp heceleri gibi göklere yükseliyor.

"Bu konuda endişelenmemiz gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

"Kıyafetlerini çıkar."

Bunu o kadar ani söyledi ki onu doğru duymadığımdan emin oldum. "Pardon?"

Yeşil gözleri dümdüz ileriye gösteriyor, güneş ışığında bir gölün yosun yüklü yüzeyi gibi parıldıyor. "Kıyafetlerini çıkar dedim."

Bakışlarım, çok sayıda ağacın arasından, Berkshire tuvalinde küçük bir leke gibi duran malikâneye yöneliyor. Serin bir esinti dalların arasından geçerek kollarımdan sırtıma doğru tüylerimi diken diken ediyor. Ani bir ürperti getiriyor ve Grayson'dan bir adım uzaklaşıyorum, sadece mesafenin herhangi bir sıcaklığı geri getirip getirmeyeceğini görmek için.

Sanırım koşabilirim. Başarma şansım yarı yarıya -bacakları uzun, ama benimkiler de öyle ve duruşundan bir mücadele beklemeyi anlaşıyor.

"Yapma," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, beni bu kadar kolay okuması karşısında kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Soyunmayacak mısın? Tamam, soyunmayacağım."

"Hayır," diyor, bir sonraki avına odaklanan bir yırtıcı hayvan gibi yavaşça dönerek. "Benden kaçabileceğini düşünerek havalanma. Kaçamazsın. Buraları avucumun içi gibi bilirim ve daha iriyim, daha güçlüyüm, daha hızlıyım. Eğer beni peşinden koşturursan, seni yakalarım."

Bu sözde karanlık bir tehdit var. Boynumdaki tüyleri diken diken ediyor, içimde bir alarm dolaşıyor.

"Ve eğer seni yakalarsam," diyor, yaklaşıyor, bakışları alev alev yanıyor, "seni *tutarım*. Sonsuza kadar. Geleceğinin nasıl olmasını istediğini çok iyi düşün Küçük Echo, çünkü bunu sağlayacak güce sahip olan benim. Ya kıyafetlerini çıkar ve bir sonraki maaşını hak et ya da çıkarma. Kaç. Ne kadar tehlikeli olabileceğimi çok çabuk anlayacaksın."

Çiçeklerden etkilenmiyorum. Ya da genel olarak doğadan. Violet'a söylediklerimde ciddiymdim.

Beni etkileyen şey onun tonları. Yanaklarının soluk pembesi, yavaş yavaş öfkeli, koyu bir allığa dönüşüyor. Güneş ışığında parıldayan bronz teni ve kızgın bir kaşla kıvrılan yakut kırmızısı dudakları.

Tek bir insanda bu kadar çok tonun çiçek açabileceğini hiç bilmiyordum ve kendimi sürekli renkleri hatırlayamaz halde buluyorum

onunla ilişkili olmadıkları zaman. Her şey gri ya da Menekşe - başka bir seçenek yok.

"Beni oyuncağın olmam için mi tuttun?" diye soruyor, küçük yumruklarını iki yana kıvrarak. "İlk başta dadı demiştin, eğer sen yapmazsan ailenin seni biriyle evlendireceğini söylemiştin. Bu doğru muydu?"

Bir kahkaha attım. "Bunu sormak için biraz geç değil mi sence de?"

"Kimse seni kontrol etmeye gelmedi."

Bu doğru değil. Nathaniel ve Harrison buradayken o buralarda değildi. İkincisi genellikle içeri girmez, gitmeden önce en azından hayatta olduğumdan emin olmak için kendini istifa eder ve ilki sadece onun için bir şey olduğunda gelir.

Geçen geceki partiden beri ondan hiç haber almadım. Ben de böyle tercih ederim ama yine de yokluğunda bir tuhaflık var gibi. Özellikle de Sydney Scott söz konusu olduğunda sorumluluğu şiddetle reddettiği düşünülduğünde.

Gerçi o kadar da şaşırmadım. Narsistler kendilerini asla hatalı görmezler.

"Fark eder mi?" Omuz silkiyorum, öfkesinden rahatsız olmuyorum. "Ne olursa olsun buradasın. en iyi şekilde faydalanabilirsin."

"Bana yapacak normal bir şey veremez misin?" Dişi gözleri yalvarmaya başladı. "Gerçekten bir şekilde katkıda bulunabilecekken neden benimle oynamaya devam ediyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Zaten ne yaptığını, o galada kendini bana attığı anda hangi kapıların açıldığını bilmiyor.

Günler önce onu banyoda bıraktıktan sonra parmak uçlarımdan fışkıran, kemiklerimi sızlatan müzik. Vücudumun onlarca yıldır ilk kez notalar ve melodiler dışında bir şey için nasıl acı çektiğini ve doruğa ulaştığında yüzünün yumuşamasının anısına kendini yazan şarkıyı.

Teknik olarak konuşursak, onu yalnız bırakabilirim. Ona biraz meşguliyet verip mesafemi koruyabilirdim. Son birkaç günümü tam da bunu yaparak geçirdim, ellerime kramp girene kadar düzinelerce müzik sayfasıyla oynadım. Her iki durumda da, Nathaniel onun bu işle uğraştığını öğrendiğinde

burada bulunuyorum. Fazla bir şey yapmama gerek yok. Kızın benim olduğunu öğrenince çok sinirlenecek.

Ama bu benim için yeterli değil.

Küçük nasıl bir ilham kaynağı olabileceğini bildiğim halde değil. Onun özünden yayılan potansiyeli.

Daha önce hiç ilham perim olmamıştı ama artık burada olduğuna göre izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Bu yüzden, çok az şey istemesine rağmen isteğini kabul etmiyorum. Onun yerine omuz silkiyorum. "Kıyafetlerini katkıda bulun."

Burun delikleri şişiyor ve yumruklarını sıkıyor. Yüzümde bir gülümseme belirttiğinde yanakları kıpkırmızı oluyor.

"Sen bir pisliksin."

Böylesine tatlı, görünüşte masum bir kızın ciğerlerinde böylesine kızgın bir ateş yanacağını kim düşünebilirdi ki?

"Benim o kaba kelimeleri kullanırken dikkatli olurdum," diyorum karanlık bir sesle ve ona doğru tek bir adım atıyorum. Ötedeki göl sessiz, sözlerimi yüzeyinde taşıyor. "Dizlerimin üzerine çöküp sana çok çok daha kötü çığlıklar attırmamı istemiyorsan tabii."

Başparmaklarını çirkin tişörtünün eteklerine geçiriyor ve başının üzerinden yırtarak ipeksi sarı bir sutyeni ortaya çıkarıyor. "Ve bir sapık."

"Bir gösteri ister misin?"

Hoşnutsuz bir çığlık atarak pantolonundan sıyrıldı. Telefonu yere düşüyor, ayaklarının dibinde unutuluyor. Bir saniye sonra kot pantolonunu yüzüme fırlatıyor ve ben kotu bana çarpmadan yakalıyorum. Sonra, küçük siyah tangası ve parlak sütyeniyle orada öylece duruyordu ve yemin ederim hayatım boyunca bundan daha baştan çıkarıcı bir şey görmedim.

Çok yumuşak ve uysal görünüyor. Dişlerimi geçirmek için yanıp tutuştuğum bir et parçası.

Yapmayacağım. Henüz. Ama bir şey istiyorum.

"Hepsi," diyorum, kalan giysilere başımı sallayarak.

"Hayır."

Kaşlarım havaya kalktı. "Beni inkar mı ediyorsun?"

"Geri kalanını görmek istiyorsanız, daha önce yaptığınız gibi ödeme yapabilirsiniz."

Arzu şişer içinde benim Göğüs, itmek yukarı içine benim Boğaz ve oradaki havayı daraltıyor. "Peki ya daha fazlasını istersem?"

Gözleri kısıldı. "Ne gibi?"

"Geçen gün aldığımdan daha fazla."

Yüz hatlarında tedirginlik beliriyor. Nefesleri sığlaşıyor ve suya hızlı, gergin bir bakış atıyor, belki de ölümün daha uygun bir seçenek olup olmayacağını düşünüyor.

Olmazdı. Cesedini sürükleyip geri getirirdim, sırf onu korkutmaya devam etmek için.

Zaten gizliden gizliye korkuyu seviyor.

Yutkunuyor, boğazı çabayla titriyor. Bu hareketle dişlerim birbirine çarpıyor.

"Dokunmak ister misin?" diye nefes alıyor. Zar zor. Başımı sallıyorum. "Tatmak istiyorum."

VIOLET

Bir buradaki sınırlı seçeneklerimin çok farkında.

Sanırım onu inkar etmeye devam edersem, beni göle atabilir. En azından bu yüzden beni buraya getirdiğine kendimi ikna ettim.

Yine de, beni gerçekten imkanlarımın ötesine itmedi. Zorlama beni gerçek seçimden mahrum bıraksa bile kendini bana dayatmadı. Hayır desem bana gerçekten bir şey yaptırır mı diye düşünmeden edemiyorum.

Eğer durum böyle olsaydı, zerre kadar kontrolü olmayan bir canavar olsaydı, şimdiye kadar çoktan almış olması gerekmez miydi? Özellikle de o çizgiyi bir kez aştığımızdan beri?

Bunun yerine, neredeyse yalvaracak kadar çaresiz görünüyor. Sanki beni çıplak görme ya da benimle samimi bir şekilde birlikte olma fikri onun için hayati önem taşıyor. Nefes almak için ihtiyaç duyduğu oksijen gibi.

Gözlerindeki bakış bu dürtüyü doğruluyor. Bakışlarında kaos ve ıstırap var. Sıcaklık ve özlem.

Her şeyin nasıl başladığını göz önünde bulundurursak, bunun bir olasılık olduğunu bilmiyorum değilim. Babama gönderdiğim elli beş bin dolar sihirli bir şekilde ortaya çıkmamıştı.

Bunu hak ettim. .

Ayrıca, bunu zaten yapmıştık. Muhtemelen. O geceyi hatırlayamıyorum, ama tekrar yapmak -bir tazeleme olarak- Nate'e fazladan ihanet etmek olmaz.

Midemde bir suçluluk duygusu şimşek gibi çakıyor ve kollarımı kavuşturup her zaman inanmak istediğim kadar iyi bir insan olup olmadığımı merak ediyorum. Belki de genetiğin ruhumla düşündüğümünden daha fazla ilgisi vardır ve Kal ile ben aslında o kadar da farklı değilizdir.

Boğazımı temizleyerek çenemi Grayson'a doğru uzattım. "Ne kadar?"

Bir elini kahverengi saçlarında gezdirip başının arkasını kaşıyor. "Fiyatı sen belirle."

Yutkunuyorum, gözlerim ellerine ve o uzun parmaklara kayıyor. "Yüz bin dolar." Bu babamı temize çıkarabilirdi ve belki de artık bu kadar gizli kalmam gerekmezdi. Belki eve gidebilirim.

Gözünü bile kırpıyor. "Bitti."

Bu çılgınca.

Vahşetin ötesinde.

Bu sorumsuzluk. Yine de küçük bir heyecan, bir havai fişek gibi omurgamdan aşağı fırlıyor ve sinirlerimi alevlendiriyor. Ellerim titriyor ve saklamak için onları kalçalarımın altına bastırıyorum.

Ailem para için ne gerekiyorsa yapardı.

"Dünyanın dönmesini sağlıyor" derdi babam, ancak o zamanlar bunu sadece bir hafta sonunda hepsini uçurmak için yaptığını bilmiyordum.

Yine de bu cesareti bana onlar aşıladı. Ve babamın borcunu ödemek için para *kazanmam* gerektiğinden, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Sanırım bu daha büyük bir zorluk olabilir.

"Senden şu anda bir milyon dolar istesem verir misin?"

"Tam şu anda, sana ne istersen verirdim." Yaklaşıyor, sütyenimin ince askılarından birine uzanıyor ve bir omzumdan aşağı kaydırıyor. "Yalvarabilirim bile."

"Sadece beni
tatmak için mi?"

"Ayrıcalık için."

Yüce İsa. Bir insan bu adama nasıl karşı koyabilir, bilmiyorum. Belki de bu beni de onun kadar berbat yapıyor ve belki de bu yüzden yine de teslim oluyorum.

Yargılamıyor gibi görünmesi hoşuma gidiyor. Bir şeyleri istemiyormuş gibi davranmak zorunda değilim.

"Tamam," diyorum sonunda, bir güven göstergesi olduğunu umduğum bir şekilde çenemi kaldırarak. Normalde inançlarım konusunda kendimi güvende hissedirim ama bu adamla ilgili her şey beni huzursuz ediyor. "Ne-"

"Grayson!" Micah'nın tiz sesi avlunun öbür ucundan bize ulaşıyor ve ikimiz de sağımıza bakınca onu bir sundurmanın kirişlerinin altında durmuş, kollarını çılgınca sallarken görüyoruz. "Misafiriniz var!"

Çenesini sıkıyor. Sanki onu görmezden gelmeyi düşünüyormuş gibi.

Yine de vazgeçmiyor ve bunun yerine çenemi kavramak için uzanıyor. Bakışlarımı onunkilerle buluşmaya zorluyor.

Ve kıyafetlerimi göle atıyor. "Devam edecek."

Grayson beni gölde bıraktıktan YİRMİ DAKİKA sonra, hâlâ sütyenim ve tangamla durmuş, geri gelmesini bekliyorum.

Yirmi dakika önce otuza, sonra kırka dönüşüyor ve ben sadece tenimde ter gibi yumuşayan ince bir utanç tabakasıyla kalıyorum. Bir saat geçtikten sonra, sanki başımı en başta belaya sokan şey bu değilmiş gibi, dipte ne olduğunu tam olarak biliyormuşum gibi suya giriyorum.

Gömleğim ve kot pantolonum sıırıslıklam oldu ve onları kıyıya düz bir şekilde bıraktım, güneşten geriye kalanların onları tekrar giyebilmem için yeterince kurutabileceğini umuyordum.

Kollarımda ve kalçalarımda tüylerim diken diken oluyor ve bir çalının yanına çömelip araziye bakarak görünmeden içeri girmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Belki biraz sıcaklık katar umuduyla saçlarımı iki Fransız örgüsünden kurtarıyorum.

Uzakta, ağaçların arasından geçen bir esintiyle yapraklar hışırdıyor. Dallar ve budaklar orman yaratıklarının ayak sesleri altında kırılıyor ve ben burada mahsur kaldığım gerçeğine değil, nefes alış verişime odaklanıyorum. İç çamaşırım bikiniden çok da farklı değil ama yine evde kimin olduğunu bilmiyorum ve eğer Nate'se, kesinlikle ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum.

Tanrım, Violet, çok aptalsın.

Son zamanlarda verdiğim her karar yanlışmış gibi geliyor. Sanki tüm hayatımı ekstra dikkatli olarak, ailemin yeterince etrafta olmamasını telafi ederek ve sorumluluk sahibi olmak zorunda kalmamaları için sorumluluk sahibi olarak geçirdim ve şimdi evren beni bunun için ekstra dozda kötü yaşam seçimleriyle cezalandırıyor.

Buraya hiç gelmemeliydim. Grayson'ın beni parasıyla ayartmasına izin vermemeliydim.

Altı yıl önce, Kal'ın bana teklif ettiği lanet olası parayı, ailem için sorun anlamına gelse bile kabul etmeliydim. Babamın geri ödeme koşulları, miras, hediye ya da sadaka sayılabilecek herhangi bir şey *değil*, kazanç gerektiriyor. Fonları kendi küçük muhasebe servisleri aracılığıyla yönetiyorlar ve bu gibi şeylerin mümkün olduğunca kural dışı olmasını istiyorlar. Gönderilen her şey IRS'ye dosyalanıyor, böylece aklama ve kumar planlarıyla radarın hemen altında uçmaya devam edebiliyorlar.

Eğer hükümete yeterince para öderseniz, her şeyi görmezden gelirler.

Avucumu yere koyarak telefonumu arıyor, bakışlarımı uzaklara dikiyorum. Kuş cıvıltıları suyun üzerinden geliyor ve her şey sessizleştikçe cırcır böceklerinin sesi de yükseliyor. Daha önce sadece arazinin kendisinde hissettiğim bir durgunluk, bir öz var.

İzlendiğimi hissediyorum ve bu fiziksel bir şekilde değil. Sanki diğer tarafın, her ne ise, gözleri üzerimdeymiş gibi. Omuzlarımda bir baskı hissediyorum ve sanki bu mülke bağlı hayaletlere karşı koyabilecekmişim gibi geriliyorum.

Bir dal daha kırılıyor ve bu sefer tam arkamdan geliyor.

Kendimi sabitlemek için bir elimi yere koyarak dönüyorum. Diğer elimi yumruk yapıyorum ama gerçekten tehlikede olursam ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Daha önce hiç kavgaya karışmadım ya da buna yakın bir şey yaşamadım.

Her şeyin bir ilki vardır.

Gölün karşısında, dağların arasında kaybolmadan önceki kenarlardan birinde gölgeler görüyorum. Yumruklarımla tersiyle gözlerimi ovuşturup gerçek olup olmadıklarını anlamaya çalışıyorum.

Tekrar açtığımda, gölgeler hala duruyor. Karanlık, meçhul figürler damarlarıma alarm dalgaları gönderiyor, kalkıp kaçmam için bacaklarıma bağıyor.

Ama ben yapamıyorum. Kendimi hareket edemez halde buluyorum, bunu yaparsam varlığımın dikkat çekeceğinden korkuyorum. Sanki beni başka türlü göremezlermiş gibi.

Korku içimde kalın bir toz gibi bulutlanıyor, midemde birikiyor. Çalıların arasına girmeye, kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum.

Kalbim kaburgalarımla arkasında o kadar sert atıyor ki duyuyor olmalılar. Duyabildiğim tek şey bu ve onlar yaklaştıkça tenim oluyor.

"Hangi yönden girelim?" diyor gölgelerden biri boğuk bir sesle. "Şu anda personeli az, o yüzden güney girişi tamamen açık."

"Güvenlik kameraları devre dışı bırakılana kadar hiçbir şey yapmıyoruz," diye yanıtlıyor diğeri - bir kadın -. Onun sesi de aynı derecede boğuk, sanki maskelerin arkasından konuşuyorlarmış gibi. "Ve tercihen misafirler uyurken. Tanık istemiyorum."

"Sence onu nereye koymuştur?" diye soruyor ilk figür ve bedenim buz kesiyor.

Nefes alamıyorum, *düşünemiyorum*, dehşetim yüzünden tamamen felç olmuş durumdayım.

Borç tahsildarları.

Kusmuk boğazımın dibini yokluyor ve kendimi topraklamak için ayak bileğimin arkasını çimdikliyorum. Kusmak dikkat çekecek ve

Şu anda sahip olduğum avantaj, henüz beni fark etmemiş olmaları.

"Kimin umurunda?" diyor kadın. "Gerekirse her şeyi tersine çeviririz. Borcumu almadan gitmeyeceğim."

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Babamın mesajlarına cevap vermem gerektiğini biliyordum ama zamanım olduğunu sanıyordum. Her zaman zamanım olduğunu düşünürüm ve sonra halı altımdan çekilir ve yapabileceğim tek şey hazırlanmaktır.

Paniğin ortasında, kafamın içinde bana akıllı olmamı söyleyen bir ses duyabiliyorum. Sürpriz unsuru buradan çıkış biletim olabilir çünkü canavar ev sahibim yakında dönecek gibi görünmüyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp titrek bir nefes alıyorum ve ağabeyimin benim durumumda ne yapacağını merak ediyorum. Şöhretine inanılacak olursa, korkunun hüküm sürmesine izin vermezdi.

Meseleyi kendi ellerine alacaktı.

Hayatım bir dizi olayla geçti. Finansal güvensizlik, tanıdık bir sadakatsizlik - hatta Aplana Adası'na düşmem bile benim suçum değildi. Olaylar üzerinde çok az kontrolüm vardı ve bu yüzden zamanımı elde edebileceğim her türlü görünüşe tutunarak geçirdim.

Ama şu anda değil. Burada ve onlarla değil.

Parmaklarım pürüzsüz, sert bir taş yüzeyin üzerinde geziniyor ve elimin altında gri bir kaya görecektik kadar uzun süre aşağı bakıyorum. Taşı avucumun içine alıp ağırlığına alışmaya çalışırken altında toprak birikiyor.

Elena'nın bana verdiği bıçak yanımda değil, o yüzden bu görür.

Sesleri duyamayacağım kadar alçalıyor ve birkaç dakika sonra gölgeler ikiye ayrılıyor. Biri güneye, gölden uzaklaşıp arazinin ön tarafına doğru ilerlerken, diğeri ağaçların arasından geçerek yavaşça bana doğru yaklaşıyor.

Alabildiğim kadar , nefesimi sakinleştirmeye çalışırken dişlerimi sıkıyorum. Güneş ışığı dağların hemen ötesindeki pembe ve mor gökyüzünün bir köşesini aydınlatıyor. Dışarıyı görmeme yetiyor ama hava hızla kararıyor ve yakında görüşümü tamamen kaybedeceğimden

korkuyorum. Figür birkaç adım ötede durup başını bir tarafa çeviriyor,

engin sulara bakıyor. Sanki yaşam belirtilerini dinliyormuş gibi.

Yanımdaki çalılıktan bir kuş fırlıyor, yaprakları savuruyor ve öyle yüksek sesle ciyaklıyor ki irkilerek attığım nefesi bastırıyor. Figürün başı bana doğru savruluyor ve ter omurgamdan aşağı dökülüp bacaklarımın arkasına damlıyor.

Havaya erkeksi bir kıkırdama yayılır.

Taşı o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım uyuşuyor.

Gölge yaklaşıyor, yürüyüşüyle alay ediyor. Bir saldırgan beklemiyor.

Tam önümde duruyor, yarı ölü çalı bedenimi saklıyor ve ağacın etrafına bakıyor. Bir şekilde beni tamamen ıskalıyor.

Bakır dilimin ucuna geliyor, keskin ve acı. Isırdığımın farkında dudağımı dişlerimin arasından kurtarıyorum.

Nefesini üfleyen figür arkasını dönüyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Yakından bakınca geniş omuzlarını, uzun siyah saçlarını ve yüzünün üst yarısını kaplayan beyaz maskesini görüyorum. Sade siyah giysisi başka hiçbir şey ele vermiyor ve daha sonra kimliğini belirlemeye yardımcı olabilecek herhangi bir işaret seçemiyorum.

Ellerini ceplerine soktuğu anda çömeldiğim yerden yavaşça kalkıyorum. Vücudumdaki tüm kaslar gergin bir şekilde sarılmış, yay gibi yüklenmiş ve serbest kalmaya hazır. Kolumu geriye atıyorum, kalbim çarpıyor, başım zonkluyor ve taşı kafatasının arkasına saplıyorum.

Küfrediyor ve dönmeye başlıyor ama ben tekrar yapıyorum. Kendimi hareketin içine atarak tüm ağırlığımı vuruşa veriyorum ve tekrar vuruyorum. Ve tekrar. Tekrar tekrar.

Adam tam olarak arkasını dönme şansı bulamıyor.

Yüzüme sıvı fışkırıyor, taşın açtığı yaradan kan fışkırıyor ve önce dizlerinin üzerine çöküyor. İyi bir önlem için kayayı bir kez daha içeri sokuyorum, ağır nefeslerim aniden etraftaki tek ses oluyor.

Artık cırcır böcekleri bile cıvıdamıyor.

Yüzüstü yere düştüğünde geriye doğru sendeliyorum, damarlarımda zerre kadar acıma duygusu olmadan cansız bedenine bakıyorum. Vicdan azabı yok, sadece kaburgalarımın etrafında esrarengiz bir duman gibi dönen garip bir tatmin duygusu var.

Ön kolumun arkasıyla yüzümdeki kanı siliyorum ve taşı bırakıyorum.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama yalnız olmadığımı fark bu rahatlama kısa sürüyor.

Yükselen ay ışığında bir çift göz gümüş renginde parlıyor. Beni yavaşça süzdükten sonra ayaklarımın dibindeki cesede doğru dönüyorlar. Adamın dudakları sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi birbirine yapışıyor ve sonra uzanıp gümüş yüzüklerle süslü dövmeli parmaklarıyla çenesini ovuşturuyor.

"Bu kesinlikle bir ilk."

VIOLET

Adam konuşur konuşmaz, arkasından küçük pembe saçlı bir kız çıkar. Kızın kolu adamın koluna takılıdır ve üzerinde yeşil-mor çift başlı yılan deseni olan büyük boy bir kapüşonlu tişört giymektedir.

Önce cesede, sonra yavaşça bana bakıyor ve sonunda sarıldığı adama geliyor. "Ölü bir bedenin yanında sigara içebileceğimi sanmıyorum."

"Sanırım şu anda kardeşinin ot stokunu tüketmekten daha acil meselelerimiz var, güzel kız." Adam kolunu kızın omuzlarına doluyor ve bir avucuyla başının üst kısmını kavırıyor.

"Amcana söyleyelim mi?"

Bunu söylediğinde, farkına vardım. Grayson ve Nate'in yeğeni Aiden James, New York'lu üretken rock yıldızı. Alistair'in haftalar önce düzenlediği bağış gecesinde başroldeydi ama onu ilk kez bu kadar yakından görüyorum. Gölgelemin arasında yarı gizli olsa bile.

"Hangi bölüm hakkında?" diye soruyor, sanki ben burada değilmışim gibi. "Cinayet mi yoksa evini suç mahalli haline getiren kadın mı?"

"İkisi de biraz önemli görünüyor." Başını eğiyor, sonra adamın elinden kurtuluyor. Yaklaşımı yavaş ve hesaplı, tıpkı vahşi ve tehlikeli bir hayvanı yakalamaya çalışır gibi. "Yaralandın mı?"

Başımı sallıyorum. En azından öyle sanıyorum. Gözlerim adamın üzerinde, yarı odaklanmış ve tamamen dehşete düşmüş bir halde kalıyor.

Kız duraksıyor, omzunun üzerinden ona bakıyor, sonra bakışlarını tekrar bana kaydırıyor. Sıcaklığının yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum.

"Aiden için endişelenme," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda o malikanede bulunan James ailesi üyeleri açısından, o muhtemelen en iyi senaryo."

"Çok tatlı konuşuyorsun," diyor ensesini ovuşturarak.

Kapüşonunun onunkiyle aynı olduğunu fark ediyorum ve çift olduklarını anlıyorum.

"Yani, yaralanmadın." Kız yaklaşıyor, kısık gözlerle beni inceliyor. Gözler berrak, muhtemelen ay ışığında şeffaflaşan parlak bir mavi. "Şok o zaman? Rahatlamak için yardıma ihtiyacın olursa otumuz var."

"Paylaşacağımı söylediğimi hatırlamıyorum-"

Kaşlarını çatarak sevgilisine pis bir bakış atıyor, sonra cebinden yeni sarılmış bir esrar çıkarıyor. Küçük ve beyaz bir sigara ve bir elinin avucunda tutuyor. "Bak, bunu geri alamam. Zulalarına kullanılmış mal koyarsam kardeşimin nişanlısı beni öldürür. Sen de deneyebilirsin."

Ağzım kurudu ama bir şekilde küçük bir damla tükürük buldum ve bu da konuşmamı sağladı. "Normalde ormanda yabancılara uyuşturucu teklif eder misin?"

"Bu benim ilk rodeom değil." Gölümsüyor ve bu gülümsemede garip bir şekilde silahsızlandırıcı bir şey var. "Ben Riley, bu arada."

Uzanıp ondan esrarı alıyorum ama yumuşak kâğıdın beni o ana hapsedmesine izin vermekten başka bir şey yapmıyorum. Paranoyayı ve gizli korkuyu kırıyor ve sanki sinir sistemim kendini yeniden düzeltmeye çalışıyormuş gibi neredeyse normal bir şeyle değiştiriyor.

Aşağı bakmıyorum.

"Bu *benim* ilk rodeom sayılır," diyor elini kahverengi saçlarında gezdirirken. "Hepimiz soğukkanlı katillerin etrafında büyümedik."

"Violet soğukkanlı değildir."

Bakışlarım Riley'e kayıyor. Onunki de öyle. "Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Gölümsüyor, pembe saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Kardeşin sürekli senden bahsediyor. Seni resimlerden tanıdım."

Bunu fark etmem birkaç kez göz kırpmamı gerektirdi çünkü Kal'ın karısı ve iki kızı dışında iş ilişkisi içinde olmadığı kimseyle görüşüğünü görmedim. Görüşmelerimiz bile teğet geçse de, genellikle altta yatan sorunları gizlemek içindi.

Benim hakkımda konuşmasını hayal bile edemiyorum, hele de eski sevgilimin ailesiyle bağlantısı olduğu anlaşılan bu pembe saçlı peri kızıyla.

Tanrım, bu dünya çok küçük.

Ben cevap verRiley dudaklarını büzüyor ve etrafına hızlıca bir göz atıyor. Sanki görgü tanığı arıyormuş gibi. Elimi tutup kolundan geçiriyor ve beni nazikçe cesetten uzaklaştırıyor.

Taş parmaklarımdan düşüyor ve yere sert bir gümbürtüyle iniyor.

"Hadi seni temizleyelim," diyor parmak eklemlerimi okşayarak. "Sonra da az önce ne haltlar döndüğünü konuşabiliriz."

Babam konuşmak için ince dudaklarını her açtığında alnımın ortasındaki damar acı verici bir şekilde zonklıyor. Ne yazık ki bu, Harrison'ın bu sunumdan sorumlu olması gerektiği halde istediğimden çok daha sık oluyor.

İki erkek kardeşim ve ailemden Priya'ya ve NEAA'dan eski bir iş arkadaşıma kadar herkesin katıldığı zayıf bir müdahale girişimi. Yeğenim ve kız arkadaşı bile ortaya çıktı, ancak muhtemelen sadece Duris'in sağladığı kaçış için yarım saat önce sıvıştılar.

Diğer herkes bir oturma odasını doldurmuş, bu mülkün benim için neden kötü olduğunu düşündüklerine dair konuşmalar yapıyor.

Sanki etrafımda hiç vakit geçirmeden böyle bir içgörü edinebilirmişsin gibi. Nathaniel ve Priya'yı saymazsak, bu Harrison'ın sadece ikinci dışarı çıkışı ve annemle babam zorlamasaydı muhtemelen hiç gelmeyeceklerdi.

Annem ellerini kullanmamayı tercih eder ve babam... şey, o her zaman kullanmıştır. Ama etrafta bu kadar insan varken bana karşı yumruklarını ya da o som altından keçi başlı bastonunu bile kullanamaz.

Beni gibi itip kakamamanın onu kızdırdığını biliyorum. Malikâne bunun içindi, stres atmak için. Kardeşlerim ve ben büyüdükten sonra bile aile içinde kalmasını istedi çünkü günahlarının ölmesi için kolay bir yerdi.

Bu yüzden ondan aldım. Büyükbabamın imzasını taklit ettim ve vasiyetini değiştirdim, böylece bana ait olacaktı.

Ayrıca bu yüzden geri vermeyi reddediyorum.

"Göreceğiniz gibi, Symposium Records hissedarları, yönetim kurulu üyelerinden biri birkaç haftadan daha uzun süre münzevi kaldığında huzursuz oluyorlar." Harrison, annemin duvara yansıttığı bir çizelgenin etrafındaki lazeri işaret ediyor, omuzları kare şeklinde ve o lanet kel nokta ışıkların altında parlıyor. "Teknik olarak hâlâ yönetim kurulunda olduğunuz için, çoğunlukla ismen de olsa, çıkarlarınızın hâlâ şirketin çıkarlarıyla örtüştüğünden emin olmak için buraya gelmemizi istediler."

"Umurlarında değil," diye kestirip atıyorum, dizimdeki bir parça pisliği temizlerken. "Symposium ya da yönetimimiz altındaki diğer şirketler, ajanslar ya da yetenekler umurumda bile değil."

"Onlar sayesinde kazandığın milyarları kesinlikle umursamıyor gibisin." Babamın boncuk gibi gözleri beni delip geçiyor. Siyah deri koltuğunda arkasına yaslanmış, yüzündeki kırışıklıklara onaylamama ve öğrenme ifadeleri kazınmış.

"Soyadımdan dolayı bana milyarlar *borçlular*. Bana miras kalanların çoğu, siz ve Harrison devralmadan çok önce büyükbabamın çalışmaları sayesinde orada."

"Bu senin sorunun," diye tersliyor, yüzü kızarıırken tiksinti düpedüz öfkeye dönüşüyor. "Sırf senin için bir boklar borçlu olduğunu düşünüyorsun."

Varoluş. Flaş haber, *evlat*: Tüm zamanını parti yaparak ve kafayı çekerek geçirdiğinde ya da bu lanet olası anıt mezarda başka ne haltlar dönüyorsa, dünya seni ödüllendirmeyecek."

Yavaşça dikkatimi tekrar en büyük kardeşime yöneltiyorum. Artık kime baktığından tam olarak emin değilmiş gibi beni izliyor. "Beni tahtadan indir. Umurumda değil. Rakibinizin hissedarı olduğum halde beni şirkette tutmak muhtemelen kötü bir iş kararı." Babasının şirketinden ayrıldığında, Aiden'ın daha küçük, daha yeni bir şirketi vardı,

Orphic Productions, Symposium'un müşterilerinin iyi bir bölümünü kesiyor. Babamızı yediği gibi Harrison'ı da yiyor.

"Bunu öylece yapamayız," diyor başını sallayarak. "Seni görevden almak, çoğunluğu James ailesinden olmayanların eline geçirmek anlamına gelir. Şirketi tehlikeye atmayacağım, hele onu bu hale getirmek için bu kadar yorulmadan çalışmışken."

Nathaniel Priya'ya bakarak, "Her halükarda sorun partiler değil," diyor. "Sorun onları çevreleyen kötü basın."

"Hayır, sorun aramızda yaşayan, ailemizin evine yerleşen ve geçimimize hiçbir katkıda bulunmayan bir *parazit*." Babamın işaret parmağı beni . "Ben sizi fırsatçı olmanız için değil, aynı zamanda bu ailenin işlevsel bir parçası olmanız için yetiştirdim. Eğer artık bunu yapamıyorsan evlat, belki de bu ailede olmayı hak etmiyorsundur."

Kanımda kaynayan beyaz öfke tenimi ısıtıyor. Bakışlarımı onun kırmızı yüzünden elinin altın keçi başını tuttuğu yere kaydırıyorum, yarı cesaretle odayı geçip onu kullanmasını istiyorum. En azından eski günlerin hatırına.

İntikamımla uzun vadeli bir oyun oynamak yerine ona bunu hemen şimdi, burada ödetmek için bana bir sebep ver.

Hepimiz çocukken kendi öfkesini kontrol altında tutabilseydi, belki de müzik çalma ve yaratma aşkım otuzlu yaşlarımın ortalarında bu kadar yiğitçe sönmezdi. Belki de tükenip buraya kapanmazdım, umutsuzluğa kapılmadan haftalarca bir enstrümana dokunamazdım.

Şimdi bile, sadece sahip olmama bile izin verilmeyen bir kadını düşündüğümde bunu yapabiliyorum. Beni istemeyen bir kadını.

Babam daha iyi olsaydı, belki de hepimiz iyi olurduk. Belki de Sydney bir Duris mezarlığında toprak altında çürümek yerine hâlâ burada olurdu, ben de kız kardeşini sırf onu tamamen hayal kırıklığına uğratmadığımı hissetmek için işimde tutardım.

Belli bir noktada, sanırım bir yetişkin olarak kendi hatalarınızı kabul etmeniz ve günahlarınızın kefaretinizi ödemeniz gerekiyor. Bu noktaya kadar yaptığım seçimlerin, bildiğim ve anladığım çevrenin doğrudan sonuçları olmadığını hissetmek zor.

Bir babanın öfkesi sizi asla terk etmez. Hayatınızın geri kalanı boyunca sıcaklığı ve hacmiyle sizi şekillendirir.

Annem sanki beni odanın ucuna fırlatıp hepimizi perişan etmekten alıkoyacağını düşünüyormuş gibi kıpırdanıp pazumu sıkıyor. Nesilden nesile geçen travmalarla ilgili olan şey de bu; eğer evren Ezekiel James'i iktidarsız kılsaydı, bunların çoğu önlenebilirdi.

"Yolumuza devam edebilir miyiz lütfen?" diye soruyor, küçükken ve hastayken yaptığı gibi elini başımın üzerinde gezdirerek. "Grayson, hayatım, biz sadece buradaki inzivanın senin akıl sağlığını nasıl etkilediği konusunda endişeliyiz. İzinli olduğun süre boyunca kendi menajerine kitap sayfaları ya da okula herhangi bir araştırma göndermediğini biliyoruz. Bu senin yapacağın bir şey değil."

Boğazımdaki düğümün üzerine yutkunuyorum, endişesinin şefkatini görmezden çalışıyorum. Onlara son keşfimi anlatabilirim - son birkaç gün içinde nasıl lanet bir ilham perisi bulduğumu ve üç yeni beste yaptığımı- ama bilmelerini istemiyorum.

Eğer biliyorlarsa, bunu kullanabilirler. Tıpkı ben öğretmenlik yapmak için sektörden ayrılmadan önce yaptıkları gibi.

Tıpkı Sydney'e yaptıkları gibi.

Annem değil tabii ki. O da tüm bu olanlardan benim kadar uzak, aileden birinin onu benim pisliklerimi temizlemeye sürüklemesi dışında. Sanki hala on yedi yaşında bana sahip olmanın ve varlığımın yarattığı talihsiz masumiyet kaybını telafi etmenin telaşında değilmiş gibi.

Parmaklarımı onunkilere doluyorum ve nazikçe sıkarak karşılık veriyorum. Burada hepsiyle birlikte oturmak halka açık bir çaba gibi hissettiriyor ve yine de

Yeniden müzik yapmaya başladım, insanların olduğu yerde olma arzusu henüz bana geri dönmedi.

şu anda bile, kendi evimin rahatlığında, boğazımı tırmalayan endişeyi görmezden geliyorum ve bir çıkış planlıyorum.

"Bence partiler hakkında daha fazla konuşmalısınız." Nathaniel odanın köşesindeki mini barda oturduğu yerden bir içki indiriyor. Dengesini biraz kaybetmiş bir halde kristal bardağı bana doğru tutuyor. "Yani babam bahsetti ama neden kimse orada neler olup bittiğinden bahsetmiyor? Kötü basının sebebi ne? Duris'teki insanların onları kasabadan duyabildiği söylenen iğrenç bir sefahat içinde yüzüyorlar. Her birine sadece belirli sayıda kişi kabul ediliyor ve yine de girenlerden biraz daha azı ayrılıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye babam.

Nathaniel omuz silkiyor. "Sonuncusuna kontrol etmek için gittim. Herkes bu konuda ağzını sıkı tuttuğu ya da sonrasında hiçbir şey hatırlamadığı için."

Diğer dört çift göz bana doğru kayıyor. Kalan ift Nathaniel'de kalıyor ve narsisizminin her şeye rağmen onun kş olabileceğinin farkına vardığımda göğsümdeki ham memnuniyetin kabarmasına engel olamıyorum.

Babamızın onun dağdaki maceralarından haberdar olmadığından eminim. Ama kardeşim burnunu kendine saklamakta ya da merakını başka yollarla gidermekte hiçbir zaman çok iyi olmadı. şimdi, partilerime katılmasının aynı zamanda sinsiliğe katıldığı anlamına geldiğini varsayarak, muhtemelen katılımını yeniden düşünüyorlar. Çünkü egosunu iyi hissettirecek herhangi bir şeye kendini kaptırmaktan hiçbir zaman kendini alıkoyamadı.

Yine de bana soğuk bir küçümseme ifadesiyle bakıyor. "Onlara ne yapıyorsun, Grayson?"

Ağzımın bir köşesi seğiriyor. Neredeyse yukarı kıvrılmasına izin vereceğim. "Onları ldrmek."

Oda tamamen sessizliğe gömülür. Birkaç saniye sonra, kaos volkanik bir patlama gibi patlıyor. Onlar benim "şakamın" değeri üzerine tartışırken, sinirlerimi yatıştırır umuduyla bir puro yakarak kendimi affettiriyor ve bitişikteki odaya geçiyorum.

Duman burun deliklerimi istila ederek beni elimdeki meseleye geri çekiyor, öfkeli konuşmalar kapıdan sükunete kavuşuyor. Şömineye baktığımda alevlerin arasında o korkunç, parçalanmış yüzü görüyorum ve Sydney'in hayaletinin hiçbir yere gitmediğini fark ederek içimden lanet okuyorum.

Herkes gibi o da zamanını bekliyor ve benim zamanım hızla tükeniyor.

Odanın kapısı usulca, hızla açılıp kapanıyor. Yemin ederim, sıcaklık en az üç derece düşüyor ve Ian Crane ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokarak içeri girdiğinde ışıklar titriyor.

Yakası boynuna doğru çekilmiş uzun bir palto giyiyor. İlk bakışta kafası varmış gibi görünmüyor ama sonra özenle taranmış siyah saçları kendini gösteriyor. Alevlerin ışıltısında neredeyse menekşe mavisi.

Yuvarlak, tel çerçeveli bir çift gözlüğün ardında, hareketlerimi izleyen bakır gözler yaklaştıkça kırmızı görünüyor. Yürüyüşü titiz, sanki attığı her adım bilinçli bir düşünce gerektiriyor. Benden birkaç santim uzun, ağaç kadar uzun, bu yüzden ona bakmak için neredeyse başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum.

Yıllar önce bunu rahatlatıcı bulmuştum. Etrafında, içinizdeki karanlığı gizlemenize olanak tanıyan bir öz var ve NEAA'ya yeni başladığımızda, bir yol arkadaşında ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşünmüştüm.

Birinin gölgesinin görüş alanımdaki yıldızları örtmesi için.

Ta ki onunki gibi bir karanlığın sizi bütünüyle yutacağını ve elinizde hiçbir şey bırakmayacağını anlayana kadar. Bütün geceler bir arada var olamaz. Alacakaranlık ve şafak arasındaki fark budur, kötülüğün derecesi.

Ve karanlığın kendiminkine eklenmesini istemedim. Işığın sönmesini istedim.

"Ailemin sana nasıl bir şantajı var?" Sonunda sigaramı dirseğimin yanındaki obsidyen renkli cam kül tablasına bırakarak soruyorum.

Kıkırdıyor, sesi derin ve gırtlaktan geliyor. "Şantaj yok. Özgür irade denen bir şey var, belki duymuşsundur?"

"Duymuştum. Uygulamasının en büyük hayranı değilim." Barın arkasına yaslanıyorum ve onun zayıf duruşunu arka plandaki

karanlık oda.

"Şu anda burada olman bunun tam tanımı, dostum." Puroyu alıp dudaklarının arasına koydu. Aramızdaki havaya bir duman püskürüyor, puronun izmariti bir sonraki nefesinde şiddetli bir kırmızıyla parlıyor. "Dekana rapor vermek için burada olmam gerekiyordu. Ya ona neden iletişim kuramadığını söyle ya da çok iyi olduğunu söyle."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Bekliyorum.

"Sanırım herkesin düşündüğü gibi karakter tanığı değilim." Sırıttırıyor. "Ben senin yargıcın değilim, Grayson. Bana hesap vermiyorsun."

"Bunu duyduğuma sevindim. Senin onayına ihtiyacım olduğundan değil."

"Tabii, tabii. Sadece arazide sakladığınız kızın doğrulaması."

Violet. Kahretsin, ailemin boktan gösterisi, onu gördüğümünden beri ilk kez tüm düşüncelerimi ondan uzaklaştırdı.

Pencerelerden birine, gece gökyüzüne ve ötesindeki göle bakıyorum, dışarıda herhangi bir hareket olmadığını görmek için gözlerimi kısıyorum.

Kıyafetlerini suya atarken düşünmüyordum. Onun yanındayken hiç düşünmüyorum. Bu, onun söz konusu olduğu yerde sorunun sadece dörtte biri.

Yine de, ailem içerideyken onun eve geri dönmesini engellemek için bunu yaptım. Ortaya çıkışın aşamalı olması gerekiyordu ve ben de arkama yaslanıp onun varlığının kardeşimi içten dışa doğru tamamen yok etmesini izlemek istiyordum.

Boğazımı temizleyerek Ian'a bakıyorum ve bakışlarımı kısıyorum. "Onu nereden tanıyorsun?"

Sırıttışı büyür. "Priya bana her şeyi anlatır."

"Priya yakında kendini işsiz bulacak."

"Ah, ona bu kadar yüklenme." Boğazını temizleyerek sigarasını söndürdü. "Nasıl olduğunu sordum. En azından kibar olayım dedim. Kardeşinin eski sevgilisine vurulduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ben de ona bunun tam sana göre olduğunu söyledim. Zampara ve sapkın."

"Ben aşık değilim." *Kafayı takmış* durumdayım.

Onu buraya getirmek kesinlikle bir hataydı, ama Şimdi bunu deęiŐtirmek için hiçbir Şey yapamam.

Elimde olsa yapmazdım.

Onunla işim bittiğinde buradan gideceğini sanıyor ama gerçek Şu ki asla gitmeyeceğim.

Sanki çağrılmış gibi, kapı tekrar açılıyor ve ben dönüyorum, gevşek dudakları için en yakın arkadaşıma saldırmaya hazırım. Sırf bu ihanet yüzünden onu diri diri gömmeliyim ama gelen o değil.

Aiden ve kız arkadaşı, pembe saçlı güvenlik analisti. Ya da kardeşinin siber güvenlik Őirketinde her ne yapıyorsa, biri bundan bahsettiğinde asla dikkatimi veremedim.

Çift ayrılıyor ve ilk başta tek gördüğüm kıpkırmızı bir deniz. Soluk teni gelişigüzel yakut kırmızısına bulanmış ve buna uygun sulu ayak izleri. Sanki bir kan gölüne daldırılmış ve kapımın önüne atılmış gibi.

Damarlarım tutuşuyor, Şaşkınlık kalbime giden yolu yakıyor. Narin yüzüne bulaŐan gizemli kırmızı sıvıyla belirginleŐen geyik gözleri benimkilere dikildiğinde parlıyor.

Ama Şu anda pek de narin görünmüyor.

O uçucu bir tür güneş ışığı; dünya yok olmadan önceki patlama.

Ve yıkımı bana doğru yöneltiyor.

VIOLET

"KÜÇÜK ECHO." Sesi ancak bir mırıltı, endişesi kulaklarımdaki çınlamayı susturuyor. Ama sadece bir anlığına, çünkü bardan ve yanındaki anormal uzun boylu adamdan uzaklaşır uzaklaşmaz, öfke kemiklerimde kendini yeniden yaratıyor.

çifte bakıyor. "Ne oldu böyle?"

Aiden omuz silkiyor, umursamazlığın resmini çiziyor. Sanki az önce durduğu yerden üç adım ötede birini öldürmemi izlememiş gibi. "insanların izinsiz girdiğini söyledi. kırmaktan ve

Acıtıyor..." Geri dönerken ayrıntıları atladığım için boşlukları doldurmak için bana bakarak sözünü kesiyor.

"Beni *terk ettin*." Ses tonumu sabit tutuyorum, yalpalamayı boğazımda yaşadığı yerden zorluyorum. "Dışarıda insanlar vardı ve sen beni kendi başımın çaresine bakmam için bıraktın."

Grayson'ın yeşil gözleri genişler ve kaşları çatılır. "Dışarıda kim vardı?"

"*Bilmiyorum!*" Çığlık atıyorum, ses o kadar yüksek ve bana benzemiyor ki, yankılanırken bile fark etmiyorum.

Tam olarak doğru değil ama tüm odanın aranan bir kadın olduğumu bilmesine gerek yok.

Grayson birkaç vuruş boyunca sessizce beni inceliyor ve bir parçam önce temizlenmeden içeri girdiği için pişmanlık duyuyor. Onu görmek için ısrar etmişim, sanki beni terk ederek yapmak zorunda bıraktığı şeyi telafi etmesini sağlayabilirmişim gibi.

Burada dururken, üzerimden bir adamın kanı damlarken, geri dönüş olmadığını fark ediyorum. Kokuyu, görüntüyü ya da lanet korkuyu silmek yok.

Kalbim göğsümde şiddetle sıkışıyor ama çenemi yüksek tutuyorum. Ağlamayacağım.

Grayson sanki içsel bir karara varmış gibi kalabalığa ve kapıya doğru başını sallıyor. "Bizi yalnız bırakın."

Riley bir çeşit onay için bana bakıyor; tereddütsüz bakışlarımda bunu görüyor olmalı çünkü sonunda başını sallayıp onu burada kopan fırtınadan uzaklaştırmaktan çok mutlu görünen erkek arkadaşının yanına gidiyor.

Amcasını çok iyi tanıyor olmalı.

Onlar gitmeden önce Grayson avucunu uzatarak yeğenini durdurur. "Janus ya da Arsen'i bul ve gölde ne kadar pislik kaldıysa temizlendiğinden emin ol. Diğerleri için çevreyi tarasınlar."

Aiden başını sallar ve sonra giderler.

Uzun boylu, mavi-siyah saçlı adam okunamayan bir ifadeyle ikimizi izliyor ve sadece bu yönüyle bile bana Kal'ı ne kadar çok hatırlattığını fark ediyorum. Sessiz, boyun eğmeyen hesaplama ve

Soğuk, soğukkanlı bir sakinlik yayıyor. Düşmanını değerlendiren bir asker gibi.

Yine kalbim sıkışıyor. Ailemi özlüyorum.

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor ve adamın yakışıklı yüzü değişmiyor. Grayson'a zar zor başını sallıyor, sonra da hafif, tuhaf bir şekilde resmi bir selamla müsaade istiyor.

Sonra yine sadece biz olacağız.

"Yaralandın mı?" diye soruyor yaklaşırken, bakışları bir aşağı bir yukarı geziniyor, çok kızgın olmama rağmen içimi ısıtıyor. Belki de yanıyormuş gibi hissetmemin bir nedeni de budur.

Elim kalkıyor, daha yüzüne değmeden karıncalanıyor. Keskin bir sızı ön kolumda dalgalanıyor ve yanağında pembe bir el izi belirliyor.

Çarpmanın etkisiyle başı yana savruluyor ve yavaşça nefes alarak gözlerini kapatıyor. Geri döndüğünde, o noktaya dokunmuyor ve onun gibi bir canavara zarar verip veremeyeceğini merak ediyorum.

"Bunu bir daha yaparsan bana asıldığını düşünebilirim." Bakışları kararıyor ve nefes almak zorlaşıyor. "Bir kez daha soracağım. Yaralandın mı?"

"Hayır, hiçbir şey-" Uzun bir nefes veriyorum. "Hiçbir şey olmadı." "Sebepsiz yere birine mi saldırdın?"

"Hayır, ben-" Sesim titriyor ve duraksıyorum, ağzımdaki kuruluğu bastırmak için yutkunuyorum. "O kadar ileri gitmesine izin vermedim."

Benden birkaç santim ötede duruyor, gözleri yeni dövülmüş iki zümrüt gibi sıcak. "Senin gibi birinin savunmaya bu kadar çabuk atlaması... bana bir pusu beklediğini düşündürüyor."

Yanağımın içini kemiriyorum ve bir omzumu kaldırıyorum. "Neden paraya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Çenesindeki bir kas sıcıyor ve yüzü geriliyor. Bir an sonra gömleğimin eteklerine uzanıyor ve kabaca karnımdan yukarı çekiyor. Parmaklarının tenimin üzerindeki hayaletiyle karın kaslarım kasılıyor, ama kendime izin vermiyorum.

Onun yerine hafifçe uzaklaşıyorum. Fark etmesine yetecek kadar.

"Bana kızgınsın," diyor, bakışları kapüşonlu. Gömleğimi yukarı çekmeye devam ediyor, sarı sütyenimin içindeki göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve sonra beni ondan kurtarmadan önce boynuma, yüzüme doğru sürükleniyor.

"Buna hakkım var."

". Bundan daha fazlası için." Beni ölçüp biçerek bir adım geri çekildi. "Bana ne olduğunu anlatmanı sağlamalı ve o sahneyi kendim için kontrol , ama... *benden* ne istiyorsun?"

Bu bir özür değil, bu yüzden başımı sallamıyorum ya da ona affettiğime dair bir işaret vermiyorum. Sadece göğsüne, gömleğinin çözülmüş düğmelerine ve omzunda görünen dövmenin ipuçlarına bakıyorum.

"Violet."

Derimin yüzeyinin altında alçak, uğursuz bir uğultu başlıyor, kaçmaya çalışan milyonlarca ateşböceği gibi. Hemen yerini az önceki korku, çocukluğumdan beri etrafından dolaştığım belirsizlik alıyor. Babamın borç tahsildarlarından ilk kez bir ihbarname aldığımdan beri, kesin şart ve koşullarına uymazsam kafamı koparacaklarını söylüyorlardı.

Karnım dönüyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sırtımı dikleştiriyorum, şu anda onun önünde neredeyse çıplak olduğum gerçeğinin aşırı farkındayım.

Onun isteği üzerine da başka bir şekilde daha fazla soyundum ama nedense bu farklı hissettiriyor. Daha gerçek, belki de burada durup teması başlattığım içindir. Tanıştığımız ilk gece, onun tamamen başka biri olduğunu sandığım zamanki gibi.

"Tehlike ödemesi."

Başını arkaya yatırıyor, yüzündeki ifadenin bir kısmı şaşkınlık bir kısmı da erimiş arzu. "Nitelikleri nedir?"

"Söz verdiğin şeyi istiyorum."

Kendini beğenmişlik yüz hatlarını ele geçirir. "Ah. Peki nasıl istersin?"

Yutkunuyorum, nabzım bacaklarımın arasında canlanıyor. Odanın karşısındaki yeşil kadife kanepeyi işaret ederek avucumu göğsüne bastırıyorum ve o yöne doğru ilerlemeye başlıyorum. O da benimle birlikte geri çekiliyor ve hareketleri yönlendirmeme izin veriyor.

Son saniyede şöminenin yanındaki devasa enstrüman dikkatimi çekiyor. Sola dönüp onu piyano sırasına doğru itiyorum; baldırlarının arkası tahta koltuğa değer değmez kıcını oraya yerleştiriyor, gözlerini bir kez bile benden ayırmıyor.

"Fiyatımı arttırdım."

Gülümsüyor, *gülümsüyor*. "Güzel. Sen yüz binden çok daha değerlisin."

Nedense hâlâ tereddüt ediyorum. Kendime, tenimdeki kana ve bahçedeki kire bakıyorum. "Gidip temizlenmeliyim."

"Tam tersine." Kolları kalkıyor, elleri kıcımlı kavramak için uzanıyor. Sıkıyor, sertçe, beni daha yakına çekiyor. "Seni bu halinle seviyorum."

Kollarım yanlarımda gevşekçe sallanıyor, dakikalar önceki tüm kabadayılık sistemimden kaçıyor. Nefesini boğazımın çukurunda hissediyorum ve işleyen gerginliğe engel olamıyorum.

Kafamda çok fazla gezinemeden, beni kavrayıp kollarına alıyor, dönüyor, böylece dinamik değişiyor ve ben onun altındaki piyanoya sabitleniyorum. Bir elini klavyenin kapağına koyarken diğer elini omzuma atıp sütyen askımı aşağıya doğru kaydırıyor.

"Arkana yaslan."

Rahatsız edici bir açıyla garip bir şekilde bükülene kadar yavaşça, titreyerek ilerliyorum. Tahta kıcıma çok sert geliyor ve tam rahatsızlıktan vazgeçmek üzereydim ki tabure sesli bir şekilde yerde kayıyor ve iki eliyle dizlerimi birbirinden ayırıyor.

Hala tangamın şeffaf kumaşıyla örtülü olmama rağmen, kendimi tamamen hissediyorum. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde.

Daha çok eğilip burnunu doğrudan amımın ortasına götürdüğünde. Dili dantele doğru ilerliyor ve ben ne kadar ıslak olduğumu anlamamasını umarak dişlerimi sıkıyorum.

"Yukarı." Parmakları kalçalarımın dokunuyor ve ben de ona göre kalkarak anahtarları açmasına ve tangayı aşağı kaydırmasına izin veriyorum. "Sadece pembe amının görüntüsü için bile A artı."

notlar.

Kesik kesik bir nefes . Dışarıdaki yıldızları gösteren tavan penceresinden tavana bakıyorum. "Bunun üzerinde gerçekten ne kadar kontrolüm var bilmiyorum."

Kalçalarımı tekrar aşağı indiriyor ve kığım serin piyano tuşlarına çarparak etrafımızdaki sessiz havayı aniden kesen bir melodi çıkarıyor.

"Evren seni beni yarattı," diyor alçak ve kalın bir sesle. "Eğer daha iyi bilmeseydim, senin Tanrı tarafından gönderildiğini söyledim."

yıldızların kendileri. Takımyıldızlarından koparılır ve rehberliğe ihtiyacı olan birinin yoluna atılır."

Çenemi aşağı eğip ona temkinli bir şekilde bakıyorum.
"Grayson..."

"Biliyorum, ." Parmakları kalçalarımın altına, leğen kemiğimden geziniyor ve bacaklarımın arasına dalıyor. "Ona geri döneceksin. Ben sadece senin geçici işverenim. Seni gerçekten mutlu etmek için çok yaşı, çok huysuz ve çok huysuzum."

Son hecede, tek bir parmağını içime kaydırıyor, bunu yapmadan önce yapabileceğinden emin olmak için duraklamıyor bile. Acaba hissettiğim kadar sırlı mı görünüyor muyum?

"Bugünlerde beni nasıl daha sık düşündüğünü bilmesini istemezsin. Ya da dışarıda ne olduğunu. Bunlar benim için küçük sırlar, değil mi?"

Evet. Burada ve sadece burada ölecek sırlar.

"Gözlerini kapat, pis kız. Bakalım ne tür müzik yapıyorsun."

Daha fazlasını beklerken gerginim, vücudum adrenalini, küçük bir korku dalgasıyla ve haftalardır kendimi inkar ettiğim tüm tutkuyla dolup taşıyor. Piyano eklemelerimi zorluyor, dirseklerimin altında çok sert, ama gelecek olanın vaadi bu kadar büyükken aldırıyorum.

Havada yumuşak bir melodi mırıldanıyor ve bunun benim hayal gücüm olmadığını anlamam bir saniyemi alıyor. Grayson'ın boşta eli yanımdaki beyaz ve siyah tuşların üzerinde geziniyor, yavaş ve unutulmaz bir melodiyle enstrümanın büyüsünü bozuyor.

Havada yükseliyor, tavana çarpıyor ve sonra tekrar aşağı yağıyor gibi görünüyor. Romantik, melankolik melodi tenimizde çağlayarak göğsümde yankılanıyor. Başını eğip ağzını koyduğunda gözlerimi kapatıp müziğin ruhumu okşamasına izin veriyorum. Dilinin şişmiş, damlayan etime ilk vuruşu tüm vücudumu titretiyor. Tek parmağı yavaşça pompalıyor, ucu iç duvarlarıma baskı yapıyor ve yoğuruyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın şevkiyle klitorisimi.

Sanki bu fırsatı bir daha yakalayamayacağından korkuyor ve her bir duyguyu daha sonrası için hafızasına kazımak istiyor.

Her vuruşu , her yalayışı özensiz. Dizlerim titriyor, refleks olarak birbirlerine kenetlenmeye çalışıyorlar ve o dirseklerini kullanarak beni iyice açık tutuyor. Sadece onun için sergilenen ateşin alevleri tenimi kırmızı yerine turuncuya boyuyor.

"Şimdi bana karşı utangaç olmayı aklımdan bile geçirme," diye mırıldanıyor bana karşı, titreşimler arzulu bir ihtiyaçla nabzımın atmasına neden oluyor. "Tanıştığımız geceden beri tek düşündüğüm bu. Ağzım üzerinde, gözlerin üzerimde, yakınlaştığında çıkardığın o lezzetli sesler."

"Oh Tanrım."

Bir duraklama. Sonra, "Henüz seni duyabildiğini sanmıyorum."

Tenimin yüzeyinde havai fişekler ve dudaklarımdan dökülen iniltinin sesi bir oktav daha yükseliyor. Dili önce kıvrılıyor, sonra fiskeler vurarak sırtımı kamburlaştırıyor. Ellerim kayganlaşıyor, ahşabı, anahtarları, omuzlarını kavıyor. Beni dünyada tutacak her şeyi.

"Fazla bir şey gerekmiyor, değil mi pis kız? Beni ıslatmak için ölüyordun."

İkinci bir parmak eklediğinde ağızımdan boğuk bir ses çıkıyor. Gözlerim açılıyor, utanç kan dolaşıma karışırken başım dikleşiyor.

Grayson bacaklarımdan arasından bakışlarımı karşılıyor ve tahrik etmeye devam ediyor. "Boşaldığında beni izleyecek misin?"

Bu noktada kelimelerin ötesindeyim. Göldeki her şey zihnimden siliniyor ve düşünebildiğim, hissedebildiğim tek şey *bunun* ne kadar iyi olduğu. Birinin bunu yapmasına izin vermek için bu kadar uzun süre beklemiş olmam aklıma başımdan alıyor; dini uzun zaman önce bıraktım ama Grayson James sunağımda ibadet ederken hayatımın geri kalanını böyle yaşayabilirim.

"Tabii ki istiyorsun çünkü o A'yı istiyorsun ve bunu elde etmenin tek yolu, dilimi unutana kadar sürdüğünde o güzel kahverengi, dumanlı kuvars gözlerini görmem."

Üçüncü bir parmak uyarıda bulunmadan içime dalıyor ve sonra kıvrılıyor, beni aynı anda hem dolu hem de gergin hissettiren bir şeyi okşuyor.

"Sen," diye bağıyor, yalıyor ve okşuyor, "çok"-yalıyor, okşuyor-"çok *tatlısın*."

Bu tek kelime, bu hatırlatma beni mahvediyor. Ağzım açık kalıyor ve kırık bir solukta kilitleniyor ve kalçalarım daha fazla dokunuşunu, sözlerini, açlığını arıyor. Boğazımı parçalayan ses kutsal değil, ıstırap ve daha fazlası için bir yalvarış arasında bir şey, daha fazlası, daha fazlası, tam olarak bunu söyleyene kadar, ellerim saçlarının arasından geçiyor, sanki bu şekilde maksimum zevk alabilirmişim gibi.

Kalçalarımı ön koluyla piyanoya sabitlerken dudaklarını üzerimde tutuyor, çığlıklarım sadece bir avuç tuşun aynı anda çalınmasıyla ortaya çıkan ürkütücü melodiye katılıyor. Boşta kalan eli göğüs kafesimden yukarı çıkıyor, göğüslerimin arasından kayıyor ve beni ürküten bir sertlikle ağzımı kapatıyor.

"Biliyorum, pis kız. İyi hissettirdiğini biliyorum ve sadece bana söylemek istiyorsun. Seni duymayı ne kadar çok istediğime dair hiçbir fikrin yok ama yan odada misafirimiz var. İyi bir kız ol ve sessiz kal, sana gerçek ödülünü sonra vereceğim."

İçgüdüsel olarak dişlerim etine batıyor. Toplayabildiğim kadar büyük bir güçle ısıyorum, vücuduma aynı anda dolan tüm hisler yüzünden ne zaman olduğunu bile düşünmüyorum. Gözlerim geri dönüyor ve bakırın tadı damağımda yeniden beliriyor.

Gözlerimi kocaman açıp bakışlarında öfke ya da misilleme belirtileri arıyorum ama o devam ediyor. Son yemeğiymişim gibi emmeye, dalmaya ve *yemeye* devam ediyor.

Geçici olarak dişlerimi geri çekiyorum ve dilim teninde geziniyor. Temizliyor, tadına bakıyor... tadını çıkarıyor. Orgazm beni vurduğunda tüm bunların ne kadar ilkel, ne kadar *yanlış* olduğundan başka bir şey düşünmüyorum.

Eğer yanlış böyle hissettiriyorsa, bir daha asla doğru olmak istemiyorum.

BERBAT ETTİM.

Ve bunun Nathaniel'in artık James'in malikanesinde tatil istemesiyle hiçbir ilgisi yok. Rahatlamak için, diyor, gerçi hepimiz biliyoruz ki bunun nedeni "müdahale" gecemdeki şakamı ciddiye alan tek kişinin o olması ve şimdi beni gözünün önünden ayırmak istememesi.

Priya'nın az önce masama bıraktığı kayıp ihbarı ya da en son birkaç hafta önce ahırımın önünde gördüğüm adamın aşırı tanıdık fotoğrafıyla da ilgisi yok.

Jason Keller. Sydney Scott'ın deliliğe sürüklenmesinden birkaç ay önce açıklanamaz bir şekilde onunla yolları kesişen, üstün performanslı bir yüksek lisans öğrencisi. Kaynaklarıma göre, onun bu yola girmesinde ve ailemin açgözlü ellerine düşmesinde başrolü oynamış.

Nathaniel'in kollarına, kaçınılmaz olarak kendini ölü bulduğu yere.

Violet'in kendini masum bir davetsiz misafirin üzerine saldırdığı yeri kontrol etmek için hiç dışarı çıkmamış olmamla ve Arsen Janus'u bulup göle cesedin gitmiş, kanın olmasıyla bile bir ilgisi yok.

Sanki hiç olmamış gibi.

Hayır, benim hatam tamamen bir buçuk hafta önce Violet'le aklımda hiçbir plan olmadan o çizgiyi aşmamdan kaynaklanıyor. Onu buraya kardeşimin sınırlarını bozmak, ailemi kızdırmak ve itibarımı zedelemek için getirdim ve şimdi onun burada olduğunu *bilmelerini* bile istemiyorum.

Artık hayatımın hiçbir bölümünü onlarla paylaşmak istemiyorum, hele ki bana yaşadığımı hissettiren tek bölümünü hiç istemiyorum.

Yine de en büyük sorun bu değil. Cadaloza aldığım leziz tat beni tamamen büyüledi. Bağımlıydım, onun tatlı tadı ve çıkardığı seslerden başka bir şey düşünemiyordum. Kızginken bile ne kadar yumuşak ve uysal olduğunu ve dişlerinin tenimi deldiğini hissettiğim anda neredeyse pantolonumun içine boşalacağımı.

Bu parıltı içinde onu gözler ne zaman o fark etti o
Ben de. Nasıltiksintiyle kaçmak yerine kanımın küçük
damlalarını kucakladı. Elbette onun içinde karanlık bir şeyler
olduğunu biliyordum.

Sonuçta sevmek sevmeyi gerektirir.

Ve ben de onun güneşli dış görünüşünü bir arada tutan ipleri çözmekten keyif alacağım.

Benden kaçmayı bırakır bırakmaz.

Tabii ki, şu anda odasında kilitli. Dışarıda ay ışığı altında bir hafta sonu partisi daha devam ederken, onun ortalığa karışıp başını belaya sokmasına izin veremem. Kim bilir orada ne gördüğünü sanacak ve yanlış kişiyi öldüresiye döverse nasıl bir katliama neden olacak?

"Bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmüyor olman beni gerçekten endişelendiriyor." Priya kollarını göğsünde kavuşturup uzun siyah saçlarını omzundan silkeliyor. "Burada, dağlarda bir hayal dünyasında yaşadığını biliyorum ama bu *gerçek* Grayson. İnsanlar gerçekten bu adamı arıyor."

"İstedikleri kadar bakabilirler." Omuz silkıyorum, yeni bir partiyonu yapılandırmaya çalışırken bilgisayar ekranıma bakıyorum. Fareyle yazılım içinde birkaç işaret belirliyorum ve günlerdir Baldwin'de çaldıklarını seslendirirken parmaklarımın tuşların üzerinde dans etmesine izin veriyorum. "Hiçbir şey bulamayacaklar."

Kemikleri kaynatılarak et suyu haline getirilmiş ve daha sonra ince bir toz haline getirilerek göle serpilmiştir.

Et suyu dün akşam yemeğinde aileme servis edilen çorbaya eklendi. Beni kontrol etmek için malikaneye dönmekte ısrar ettikleri için.

İlan, her zamanki gibi, o zamandan beri benimle iletişime geçmedi. Bir yanımda dekana ne söyleyeceğini merak ediyor, eğer bir şey söyleyecekse tabii. O her zaman okulda sağduyusuna güvenebileceğim birkaç profesörden biriydi.

"Mesele bu değil ama." Kaşlarını çatıyor, koyu kırmızı dudakları aşağı doğru kıvrılıyor. "İnsanlar artık dikkat ediyor. Artık her şey yanına kâr kalmayabilir."

"Sadece ekibim başarısız olursa." Sandalyemde arkama yaslanarak ona bir bakış attım. "Başarısız olursan ne olur biliyor musun?"

"Bizi keçilere yem ediyorsun."

"Seni keçilere yediriyorum." Başımı sallayarak masanın ahşap yüzeyine vuruyorum. "Normalde çok seçici ama eti dişlerine uygun kıvama getirirseniz önlerine ne koyarsanız yiyorlar. Özellikle de yeterince açlarsa."

Gözlerinde dehşet parlıyor. "Hep böyle sadist miydin?" "Kim bilir? Belki de yaşlandıkça hastalandım."

Nefes vererek sehpanın üzerindeki içeceğine uzanıyor. "Haklısın."

Onu görmezden gelerek konuyu değiştiriyorum. "*Aramalardan* bahsetmişken, Violet'in saldırganlarını arama çalışmaları nasıl gidiyor?"

Priya odanın diğer ucundaki Janus'a bakar, o da omuz silkip başının arkasını ovuşturur.

"Beklenebileceği kadar iyi," diyor. "Violet dışında tanık yok ve saldırmadan önce onlara iyice bakamamış. Yani elimizde fazla bir şey yok."

"Güvenlik kayıtlarında da bir şey yok mu?"

Başını sallıyor, uzun siyah saçları köprücük kemiğinin üzerine düşüyor. "Yeğeniniz ve kız arkadaşı kafayı bulmak için gizlice kaçtıkları için o sırada silahsızdılar."

Lanet olsun. Bir dahaki sefere New York'a uçtuğumda, Aiden James Santiago ölü bir adam olacak.

Priya sanki vaktini boşa harcıyormuşum gibi inleyerek bacağını sallıyor. "Her şeyi onun uydurmuş olma ihtimalini düşündük mü?"

"Her kan vardı."

"Belki bir şeyin içine düştü ya da... bilmiyorum... vahşi bir hayvanı savuşturdu. Ya adrenalinin etkisiyle gerçekte ne olduğu konusunda çok utandığı için zihni saldırı hakkında başka bir hikaye uydurduysa?"

Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Böyle bir konuda yalan söyleyeceğini sanmıyorum."

"Yalan söylüyor demiyorum," diye yanıtlıyor Priya. "Ama kızlar burada bir şeyler *duyduğunu* söyledi. Hayaletler . Belki de aşırı aktif bir hayal gücü vardır. Zihinlerimiz bizi istedikleri her şeye inandırabilecek kadar güçlü."

Janus pek ikna olmuş görünmüyor. "Yine de kurgu, onun üzerindeki kanıtlarla uyuşmuyor. Ayrıca, Aiden ve Riley bunun olduğunu *gördü*. Sadece gerçekten... bir şey görmediler."

Priya alay eder. "Bu hiç mantıklı değil."

"Hayaletleri o uydurmuyor," diyorum kısa bir duraksamadan sonra, çenemi sıkarak. Zihnimin bir köşesinde o melodi pusuda bekliyor, her daim rahatsız edici. Her zaman eziyet verici. "Yani saldırı hakkında yalan söylemiyor. Biri benim mülkümdeydi ve biri ona zarar vermek istiyor."

Parmağımla Janus'u işaret ederek ayağa kalkıyorum. "Kim olduğunu bul ve ona bir daha asla dokunamayacaklarından emin ol."

Onları bırakıp, sırlarımın çoğunun bulunduğu özel konutum bir yana, toplum içinde bile güvenilmez olan kardeşimi aramaya çıkıyorum. Tahmin edilebileceği gibi, ana mutfaktaki görkemli yemek masasında oturmuş, Willow ve Micah'nın hazırladığı yemeği yiyordu.

Masanın başında, iki cumbalı pencerenin arasındaki duvarda asılı duran devasa aynanın karşısında yer aldığını görmek de beni aynı derecede şaşırtmadı. Kendisini yemek yerken izliyor, onun gibi bir adamın ihtiyacı olan tek şey bu.

Masanın diğer ucuna oturup ortadaki ayçiçeği ve gül aranjmanına bakıyorum, o ise günlerdir bir şey yememiş gibi krep ve yumurta parçalarını ağzına tıktırıyor. Ya da belki de dün akşam yediklerinin tadını silmeye çalışıyor.

Şahsen, şey yememe eğilimindeyim, çünkü kendimi kurtarmak istemediğim bir tat . Daha önce sadece başım Violet'in kalçalarının arasındayken karşılaştığım bir tatlılık ve onu tekrar tatmak için can atıyorum.

Belki bir dahaki sefere sadece örnek almayacağım. Yağmalayacağım, dünyalarımızı ilk kez birleştirmeye zorladığımdan beri arzuladığım şekilde fethedeceğim. Tek bir öpücük beni normal yörüngemden çıkarıp onunkine çektiğinden beri.

Sadece bunu düşününce bile sikim sertleşiyor; yüzündeki ifade, huşu ve kararlılık, cesaret ve tatmin arasında bir şey. Sanki beni istememesi gerektiğini biliyor ama istemesine engel olamıyor.

Umutsuzca.

Ben de buna güveniyorum. Nathaniel'in izin vermemin tek nedeni bu, onun burada olduğunu anladığı anda kıyamet kopacak.

Sadece bunun ne zaman henüz karar vermedim.

"Burada kalmaya başladığımdan beri tek bir parti bile vermemiş olmana şaşırdım," diyor Nathaniel yutkunup kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. "Bütün bu olduğunu sanıyordum."

"Seni şenliklere dahil etmeye hevesli olmadığım için beni affet." Çenemi indiriyorum. "Onları sevdiğim insanlar için ayırma eğilimindeyim."

"Ya ? Sonunda kaybolanlar onlar mı?"

Ses tonu içimdeki uzak bir parçayı rahatsız ediyor. Sanki cevaplarını zaten bildiğini düşündüğü sorular soruyor.

"Bilmiyorum, Nathaniel. Neden gidip ?"

Öne doğru eğilerek bir parça daha krep kesiyor. Tereyağı bıçağının porselen tabağa sürtünme sesi, aksi halde sessiz olan odada yüksek sesle duyuluyor.

"Buraya çok şey yaptınız," diyor bir sonra, yüzünde düşünceli bir ifadeyle çiğnerken. "Sanırım hepimizin fark ettiğinden daha fazlasını. Koridorları meşgul etmeleri için tuttuğun onca insanla bile ürkütücü."

"Birinin çözü diğerinin hazinesidir."

Homurdanıyor. "Eğer buna inanıyorsan, sana sunabileceğim birkaç eski kız arkadaşım var."

Hakaret karşısında kanım ısınıyor ama yemi yutmuyorum. "Senin için herkes kadar, değil mi? Tek kullanımlık."

" bir yana, sizin bana ders vermeniz gerektiğini düşünmüyorum-"

"Oh, değilim. Çoğu insan benden bu deneyimi yaşamak için iyi para ödemek ya da ciddi borç altına girmek zorunda."

Micah ve Willow odaya giriyor, masadaki boş tabaklardan birkaçını temizleyip dirseğindeki fincanı doldururken göz temasından ustalıkla kaçınıyorlar.

"Sydney yine ne kadar ödemek zorunda kaldı? Yoksa dersleri ücretsiz miydi? Yatağınızı ısıtmaya başladıktan sonra nasıl bir anlaşma yaptığınızı hatırlayamıyorum."

Gülümsüyorum, bu hareket dişlerden ve kötülükten oluşuyor. Parmaklarım masanın üzerinde esneyerek masayı kaplayan koyu yeşil keteni çekiştiriyor. "Sydney ya da onunla olan ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Elindeki peçeteyle ağzını sildi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğin gibi. Yine de aynı şekilde hüküm verdiniz."

"Ben sadece suçlu olanları yargıları." "Ama ben yapmadım-"

Üst kattan gelen ani bir gürültüyle sesi kesiliyor ve malikânede bildiği diğer insanların yakın çevrede olduğu gerçeği kaçmıyor. Başka bir yerde misafir olduğunu anladığı anı görüyorum. Kendisinin bilmediği bir bilgi.

Koltuğunda arkasına yaslanıp mutfak eşyalarını tabağının üstüne yerleştiriyor. "Doğu kanadındaki misafir odası. Kim var orada?"

Kalbim göğsümde çarparak masadan kalkıyorum. "Hiç kimse."

Karanlık ve küçümseme dolu gözleri kısıldı. "O mu?" "Sadece hayaletlere inanıyorsan."

Vermek istediğim onay bu kadar, çünkü dış dünyadaki insanlara deli olduğumu, evimin gerçekten perili olduğunu düşündüğümü söylemesine ihtiyacım yok. Benim hakkımda zaten bir fikirleri var, bu yüzden dışarı çıkıp onlara haklılıklarını kanıtlamakla hiç ilgilenmiyorum.

Sonra, sanki onu sadece düşüncelerimizden çağırmışız gibi, Violet kapıda beliriyor, beyaz örgü bir sundress giymiş, maraton koşmuş gibi nefes nefese. İkimize bakarken geyik gözleri açılıyor, o kadar hızlı yayılım ateşi yapıyor ki her an kafasından düşebilir.

"*Violet?*" Nathaniel kekeliyor, hemen koltuğunu geriye itip ayağa kalkıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Bakışlarım, giydiğini gördüğüm ilk siyah olmayan kıyafetine takılıyor. Kumaş parçası ona hiç yakışmamış gibi görünüyor, bir beden küçük ve o kadar kısa ki odanın diğer ucundan pembe amcığını görebiliyorum.

Şüphe kararımı gölgeliyor. "Bu elbiseyi nereden aldın?"

Nathaniel başını çeviriyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Dilimin ucunda ona, can sıkıcı eski sevgilisi hakkında samimi bilgilere sahip olduğumu söylemek var. Müdahale gecesi başımı bacaklarının arasına gömdüğümde duyduğu seslerin ona ait olduğunu söylemek bile geliyor içimden.

Ağzım bir karış açık, kızın tadının ne kadar nefis olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sormaya hazırım - çünkü kesinlikle .

Ama o benden önce
davrandı. "Senin için
geldim."

Pembe, gökyüzüne yerleşen bir gün batımı gibi yüzünde geziniyor.

Violet ağzından çıkan kelimeler karşısında şok olmuş gibi bir eliyle ağzını kapatır.

Kabul ediyorum, ben de biraz öyleyim. Özellikle de lanet bir *anlaşma* yaptığımızdan beri. Onun burada yaşadığını, haftalardır burada olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ziyaretinin mahiyetini gizli tutmamız gerekiyor çünkü onun en kötüsünü düşünmesini istiyorum.

Sydney'le olan ilişkisinin beni mahvettiği gibi onu da mahvetmesini istiyorum. Ancak bir adam aşk acısıyla tamamen harap olduğunda onu dek mahvedebilirsiniz.

"Tanrım, bebeğim." Nathaniel gergin bir kahkaha atıyor ve kafa karışıklığından kurtulmuş gibi görünüyor. Odanın öbür ucuna doğru yürüyor, onu kollarının arasına alıyor ve yerden kaldırıp kucaklıyor. "Beni görmek isteseydin Duris'e kadar gelmene gerek yoktu. Burası Aplanan'dan arabayla yedi saatlik mesafede."

"Beş buçuk." Onları izliyorum, *onu* izliyorum, onlar kucaklaşmaya devam ederken.

Kız kendini onun elinden kurtarmaya çalışsa da, adam kızın oniks rengi örgülerinden biriyle oynuyor ve ucunu burnunun üzerine serpiyor.

Bir saniye sonra Nathaniel konuştuğumu fark eder gibi oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Boğazımdan aşağı ateş yağıyor. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Saydım."

Güzel kahverengi bakışlarında pişmanlık parıldıyor, ama bir özür ya da pişmanlık dile getirmiyor. Bunun yerine yalanını iki katına çıkarıyor ve mide bulantısı kan davası güden bir fil gibi midemin içinde dolaşıyor.

"Kardeşin burada olacağını söyledi, ben de belki konuşabiliriz diye düşündüm." Ona gülümsüyor -hayır, *ışıldıyor*-. Yüzü güneş gibi parlıyor ve ben bunun etkisini göğsümün derinliklerinde hissediyorum.

"Ne hakkında?"

Odağını ondan bana kaydırıyor, dikkati içimdeki hayati bir şeyi açığa çıkarıyor.

Saniyeler içinde bitti. Uzun, düşük kirpiklerinin arasından ona göz kırpmıyor. "Pek iyi şartlarda ayrıldık ve düşündüm ki-"

"Sen neden bahsediyorsun?" Gözlerini kısarak ona bakıyor, gerçek bir şaşkınlık yüz hatlarını gölgeliyor. "Ne kötü şartları Vi? Biz ayrıldık."

Kafasını şaşkınlıkla geriye attığında, bu ağır çekimde olur. İzlemeden edemediğiniz bir araba kazası gibi. Kaşlarını çatıyor ve Tanrım, benden başkasına yöneldiğinde yüzünde beliren ifadeden nefret ediyorum.

Gülümsemesini ve kahkaha ne kadar istesem de, öfkesinin çekiciliğini de inkar edemiyorum. Nabzımın ritmini bozuyor ve sikimi çelik gibi sertleştiriyor.

Nathaniel'in sözlerinin aklımda yer etmesi biraz uzun sürüyor çünkü kuzguni saçlı periyi süzmekle meşgulüm. Bir gözünün ucuyla bana bakıyor ve bu bakış mideme bir bıçak gibi saplanıyor.

"Biz ."

Kırmızı bayraklar zihnimde kaotik bir iz bırakıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor, böylece her şey parlak kıpkırmızı oluyor. Küçük Echo'mun dudaklarının rengi ve bunca zaman bana yalan söylediği için onu döndürmek istediğim renk.

Ayağa kalkıyorum ve sendeleyerek bir adım geri gidiyorum, elim düşmemem için bir büfeye takılıyor. O müstehcen, unutulmaz melodi kulaklarımın arasında öfkeli bir su kükrüyor ve tüm bunların onların bir oyunu olabileceği bilgisi dışında her şeyi bastırıyor.

Tabii ki kardeşimin büyük planı her neyse onun içinde olacaktı. Buraya gelmek istemesi ilk açık işaret olmalıydı.

Muhtemelen ona verdiğim para oraya gitmiştir. Sanki bir yıldan kısa bir süre önce öğrencimle zamparalık yapmıyormuş ve onu beni sikmek için kullanmıyormuş gibi, pis ceplerini doldurmaya geri döndü.

Baba gibi, oğul gibi, sanırım. Ezeziel doğumumdan beri ölümüm için uğraşıyor ve beni paramparça etmek için Sydney'in umutlarını ve hayallerini çarpıtmaktan zevk alıyordu.

Nathaniel, Violet'in yüzünü ellerinin arasına alıyor ve kırmızı, gözlerimde canlı bir yeşile dönüşüyor. O bakışlarını benden ayırmasa bile yüzünü onun yüzüne indiriyor.

Kıskançlık ve ihanet göğsümde sıcak bir ağ örüyor, organlarımı eziyetleriyle örtüyor. Dişlerimi sıkıyorum, o kadar sıkıyorum ki çıkacak diye korkuyorum, ta ki sonunda arkamı dönüp onları terk edene kadar.

VIOLET

Avuçlarımı Nate'in sağlam göğsüne bastırarak, toplayabildiğim kadar güçle onu itiyorum. Yoga bugün zaten canıma okudu ama eski sevgilim ya reddedilmeyi beklemiyor ya da benden daha kötü durumda çünkü tökezleyerek geri çekiliyor ve beni çok sıkı tutuşundan kurtarıyor.

"Ne sanıyorsun sen?"

Ağzının tadı - likör ve ne olduğunu çıkaramadığım tatlı bir şey
-Elimin tersiyle öfkeyle silmeye çalışıyorum.

Yemek odasının köşesine tek bir bakış yalnız olduğumuzu kanıtlıyor. Grayson artık ortalıkta görünmüyor ama aslında çok uzağa gitmediğinden şüpheleniyorum. Muhtemelen kulak misafiri olmak için koridorun sonundaydı, çünkü az önce gözlerinin kararması bana Nate'in satmaya çalıştığı şeyi satın aldığını söyledi.

Neden Nate için burada olduğumu söylediğimden emin değilim. Grayson'ın bariz kıskançlığı yüzünden kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

O anda, sanırım geçen gece aramızda olanlardan etkilenmediğimi kanıtlamak istedim. O zamandan beri her geceyi onun dilinin içime kaydığı ve onun için boşalmanın ne kadar iyi hissettirdiği düşüncesiyle kendime dokunarak geçirmediğime istedim.

Duygularımın başkasına ait olması gerekirken utanç verici derecede iyiydi.

"Senin derdin ne Vi?" Nate'in yakışıklı ama boş yüzünde gerçek bir şok ifadesi beliriyor. "Erkek arkadaşını aylarca görmedikten sonra onu öpmek istemiyor musun?"

Bu cüretkarlık neredeyse beni güldürüyor . "Siz ciddi misiniz?"

Erkek arkadaş mı? Biz birlikte değiliz. "Kim demiş?"

Şu anda bunu açıkladığıma bile inanamıyorum. "Sen! Birkaç ay önce kardeşimin kim olduğunu öğrenince çılgına ve ortadan kayboldun. Senden bir daha haber alamadım; ne arama, ne mesaj, ne de posta."

Alay ediyor. Sanki tüm bunlar çocukça bir yanlış anlaşılmaymiş gibi. "Ben özellikle, *Hey, Vi, diğer insanları görelim* mi dedim?"

"İma edildi."

Koyu renk gözleri daralıyor, beni geçip odaya bakıyor. Sonra, daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli bir şekilde geri dönüyorlar. "Başka insanlarla mı görüşüyorsun Violet?"

Adımı söyleme şekli arasındaki tezat - yavaş, her bildiğini bilmemi istercesine heceleyerek - ve kardeşinin sanki sonsuza kadar söyleyebileceği bir şarkıymış gibi söyleme şekli beni ürkütüyor. Bunca zamandır, tam olarak bunu istediğimi sanıyordum. Nate'in gözüne girmek ve tekrar birlikte olmak.

Para dışında buraya gelmeyi kabul etmemin ana sebebi buydu. Nate'i bir şekilde kıskançlık krizine sokmak ve sonunda birlikte gün batımına doğru kaçmak.

Ama bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor. İlişkiyi bitirdiğini şiddetle reddetmesi ya da iletişim kurma çabalarımı açıkça görmezden gelmesi. Alistair'in bağış toplama etkinliğinde bile, normalde en önde ve merkezde olması gereken bir etkinlikte, hiçbir yerde değildi ve onun yerine kardeşini becerdim.

Yine de bu kadar çok çalışıp bu kadar yol kat ettikten sonra şimdi pes etmek aptalca geliyor. Belki de dinamiklerimiz değişmiştir. Ne de olsa uzun zaman oldu. Her şeyin tamamen aynı olmasını bekleyemem.

Öyle olmalarını istediğimden bile emin değilim. başka neler olduğunu fark edene kadar kibar ve nazik olmak iyiymi.

Belki de hak ettiğim şey tam olarak budur.

Sonra elini saçımın arkasındaki Fransız örgülerinin arasına sokuyor. Yine bir terslik var. Olması gerektiği gibi hissettirmiyor, sanki gerçekten istesem dönüp kaçabilirdim gibi. Sanki Nate beni incitmek istiyor ve şimdi bunu bilmemi istiyor.

"Eee?" diye soruyor, ağzımız neredeyse birbirine değecek şekilde eğilerek. "Benim yokluğumda sürtüklük mü yapıyorsun?"

"Tanrım." Onu tekrar ittim, parmaklarını çekmeye çalışmak için uzandım. "Hayır, seni deli. Sikini tekmelemeden önce çekil ."

"Ouch. Benim küçük tatlı çiçeğim omurgayı nereden buldu?" Gülüyor. Başını geriye atıp göbekli bir kahkaha atıyor ama bırakmıyor. "Sorun ne lan? Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Kan dolaşımım alarm veriyor ve kısa bir süre için dağ havasının adamın beyin kimyasını değiştirmiş olma ihtimalini . Benim için kapıları açan ve her gece yatağa sağ salım girip girmediğimden emin olmak için arayan o yumuşak, komik adam gitmişti.

duran adam, son birkaç aydır ağıt yaktığım adam değil. Aynadaki yansımasına gizlice baktığımda, onu aslında hiç tanımadığımı fark ediyorum; kardeşiyle aynı özelliklere sahip, ama yıpranmışlar. Neredeyse bitkin, sanki çok uzun süre yorgunluğa maruz kalmış gibi.

Uzak bir yanım ayrı kaldığımız süre boyunca neler olduğunu merak ediyor. Diğer bir yanım ise özellikle bilmek istemiyor.

Beni geriye doğru büküp yemek masasına bastırmadan ve dudaklarını bastırmadan önce duygularının kırbaçlamasından kurtulacak zamanım yok.

Garip bir şekilde, James'in gözlerden uzak malikanesindeki varlığımın doğası tekrar gündeme gelmedi. Belki Nate onun için geldiğime inandığı için, belki de yemek odasında bana saldırdıktan sonra zamanının çoğunu beni kendi yörüngesine sokmak ve neden burada olduğunu açıklamakla geçirdiği için.

"Grayson saatli bir bomba," diye açıklıyor bir gün, malikanenin sundurmalarından birindeki veranda mobilyalarına uzanmış, kırmızı tişörtüne Ray-Ban'lerini silerken. "Babam buraya gelip işlere göz kulak olmamı istedi. Ailede işler nasıldır bilirsiniz."

Turuncu begonyaların saksılarını değiştirdiğim sundurmanın kenarındaki yerimden hiçbir şey söylemiyorum. Bakışlarım sürekli göle kayıyor, o saldırganı öldürdüğüm gece olan her şey kafamda dönüp duruyor.

O günden bu yana bir haftadan fazla zaman geçti ve ben hiç uyumadım. Bir yanım yeni bir saldırıya karşı hazırlıklı olmaya çalışırken, diğer yanım tamamen farklı bir saldırıdan korkuyor.

Özellikle de o adamın cesedini hiç bulamadıkları için. Her şey sanki hiç olmamış gibi temizlenmişti ve ben tüm bunları hayal edip etmediğimi merak etmekten kendimi .

Yine de kesinlikle onun kanının tenimi kapladığını ya da Grayson'ın kafasının kalçalarımın arasında olduğunu hayal etmemiştim. Onu ısırma ve ondan akan kanda bir tür rahatlık bulmayı hayal etmemiştim, hayatta olduğumu ve onun da hayatta olduğunu hatırlatan küçük, sıcak, ıslak bir hatırlatma gibi ve başka ne olmuş olursa olsun, bu bir zaferdi.

Duş giderinin etrafında dönen koyu kahverengi suyu hayal etmemiştim.

Onun önünde kendimi rezil ettiğimden beri Grayson ne personel tarafından ne de başka bir şekilde görölmedi. Nate hiç endişeli görünmüyor ama malikanenin koridorlarında tek bir notanın bile yankılanmadığının farkındayım. Hayaletler bile ev sahiplerinin dönmesini bekleyerek uzak durmuş gibi görünüyor.

Malikâne öyle da bir şekilde boş geliyor. Gittiğim her yerde gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama gerçek olanla kıyaslanamazlar bile.

"Babam onu vasiyetten çıkarıp Montana'daki bir rehabilitasyon göndermeyi düşünüyor ama annesi bunu kabul etmiyor. Ayrıca, kendisine ya da topluma bir tehdit oluşturduğunu kanıtlayamadıkları halde yatılı tedavi için onun imzasına ihtiyaçları var."

Duraklıyorum. "Bunlardan olduğunu düşünmenizi sağlayacak bir şey yaptı mı?"

Nate kıkırdıyor ve gözlüklerini takıyor. "Kardeşimi anlamayı beklemiyorum bebeğim. Sen daha yeni geldin ve ... deli olduğu gerçeğini saklamakta çok başarılı. Aileden geliyor sanırım. Yeğenimin birkaç yıl önce tanıştığı rastgele bir kız neredeyse tüm kariyerini mahvettiğinde nasıl davrandığını görmeliydin ve şimdi o kaltakla çıkıyor. Bana sorarsanız acınası bir durum."

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Aşık olmanın nesi acınası?"

"Evlilik sözleşmesi imzaladığın sürece hiçbir şey." Ona düz bir bakış attım ve o da gülerek sandalyesinde doğrulup oturdu. "Hadi ama bebeğim. şaka yaptım."

"şakaların komik olması gerekir."

İnleyerek oturduğu yerden kalktı ve yanıma gelip yere diz çöktü. İki eliyle toprağı mavi plastik saksıya kürekle atmaya başlıyor, seviyeleri karıştırıyor ve ampullerin izini kaybetmeme neden oluyor.

"Bununla neden uğraştığını anlamıyorum," diyor, ben sessizce bakarken toprağın üstünü okşuyor. "Ne zaman Grayson onu yok edecek."

Cevap vermediğimde, her bir ampulü çok derine gömölmeyecek şekilde yeniden yerleştirerek iç geçiriyor ve ellerini kalın, siyah saçlarında gezdiriyor.

"Seni özledim, biliyorsun," diye deniyor. Eli çenemi kavırıyor ve beni dönüp ona bakmaya zorluyor. "Bunca zamandır bana üç kelime bile . Bunca zamandır ne yaptığımı merak etmiyor musun?"

"Ne yapıyordun sen?"

"Çoğunlukla çalışıyorum. Mali işleri yürütüyorum, gayri resmi bir ajansla yetenek anlaşması yapıyorum, James Entertainment için son teknoloji teklifler üzerinde çalışıyorum. Babamın beni şirketin başkanı yapması an meselesi."

Kaşlarım kalktı. "Sadece birkaç ay içinde çok şey oldu."

"Şey"-omzuyla beni dürttü-"ölüm uzun bir oyundur. Dünya hakimiyeti zaman alır, bebeğim. Grayson'ın peşimde olması, her şeyden şüphelenmesi, beni perişan etmek için elinden geleni yapması hiç yardımcı olmuyor."

"Kulağa onun gibi geliyor," diyorum ve dudaklarımdan dökülen sözcükleri bir an önce yutabilmeyi diliyorum.

Kaşlarının arasında bir şaşkınlık belirliyor. "Ne?"

Boğazımı temizliyorum. "Bana onun hakkında anlattıklarından yola çıkarak yani."

Aramızdaki sessizlik azalıyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve uzaktan bir keçi o kadar yüksek sesle meliyor ki irkilerek sıçramamı fiziksel olarak bastırmak zorunda kalıyorum.

"Doğru." Nate uzun bir süre beni inceliyor ve sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından başını sallıyor. "Her neyse... Seni çok özledim Vi. New York'un senin gibi birkaç milyon insana ihtiyacı var."

Ne sormuyor.

Durumun çılgınlığı beni şaşırtmıyor. Sadece şimdi bununla ne yapacağımdan emin değilim. Vücudum uğulduyor, alarm ve endişe ile yanıyor, ancak hislerin nereden geldiğinden emin değilim.

Hazırlanmak için herhangi bir yol olmaksızın yaklaşan kıyamet hissi.

İç çekerek, sesindeki uğultuya daldım. Samimiyetine. Gözlerinde parlıyor ve söylediklerinde ciddi olduğuna kendimi inandırıyorum.

En azından yüzeysel olarak. Doğru olmayan bir şeyler var ve elimi çok çabuk tutmak istemiyorum. Bırak Nate her şeyin yolunda olduğunu, sattığı saçmalıkları satın aldığımı düşünsün. En azından babamın borç tahsildarlarından, rüyalarımın giren maskeli adamdan ve

Bana şahsen gelmediğinde benimkini ziyaret etmeyi bırakmasını dilediğim yarı ölümlü adam.

"Ben de seni özledim," diyorum sonunda, sesim tahta gibi ve de bana ait değil. Tencereyi itiyorum ve beni kollarının arasına almasına izin veriyorum. Elleri kalçalarımına gidiyor, çok sıkı sıkıyor. "Bu arada yeni görünümüne bayıldım. Çok şık bir peri. Bana birisini hatırlatıyor bilirdim."

Küçük elbiseye bakıyorum. Micah, gardırobunun kişiliğine uymadığını gerekçe göstererek bana bir sandık dolusu ince ve dantelli eski kıyafet vermişti. Onları aldım çünkü hiçbir hediye geri çevirmemiştin ve hayır dersem yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemedim.

Korkunç değiller, ancak elbise her şeyden çok bir dantele benziyor. Sanki beş santim daha kısa biri için dikilmiş gibi beni zar zor örtüyor ve sütyenim kurumaya bırakıldığı için örgüden meme uçlarımdan pembe ipucunu görebilirsiniz.

Ben değilim, ama belki de Nate'in hoşlandığı şey budur. Aylar önce Boston'da tanıştığı kaygısız, tatlı, masum kadın.

Artık o kadar tatlı ve masum değil.

Aklıma gelen kötü düşünceden sıyrılıp beni kucağına aldığı anda kendimi tuhaf bir şekilde uyuşmuş hissediyorum. Beni tekrar öptüğünde, jestine karşılık vermeye çalışıyorum çünkü bu tam olarak istediğim şey.

Bu doğru. Nate haklı.

Peki, neden her şey yalanmış gibi geliyor?

Tedirginlik, sızdıran bir musluk gibi sırtımdan aşağı ve kollarımdan yukarı damlıyor. Farkındalık derime işliyor ve homurdanarak Nate'den uzaklaşıyorum. Kaşlarını çatıyor, yüzü tamamen sinirli bir maskeye dönüşmüş.

Pencerelerden birindeki perde sanki izleniyormuşuz gibi kayıyor.

"Senin derdin ne?"

Başımı iki yana sallayıp kucağından iniyorum. "Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmayı bırak. Gittiğin için haftalarca kendimden nefret ettim. Haftalarca ne yaptığımı, ne söylediğimi ve seni geri kazanmak için ne *yapabileceğimi* düşündüm ve sen gerçekten bunların hiçbirisi olmamış gibi mi davranacaksın?"

İç geçiriyor, ayağa kalkıyor ve bana doğru uzanıyor. "Violet, hadi ama. Benim dünyamın olduğunu biliyorsun. Biraz boşluğa ihtiyacım vardı."

"*Hayır.*" Ellerimi kaldırıp bana ulaşmasını engelliyorum. "Aramadın ya da mesaj atmadın. Beni *hayalet*e çevirdin ve bunun sana hâlâ bir ilişki hakkı verdiğini mi düşünüyorsun? Deli olanın kardeşin olduğunu sanmıyorum."

"O zaman neden buraya geldin?"

"I-" Ağzım kapanıyor ve cümlem aniden sona eriyor. "Bilmiyorum."

Öne doğru bir adım atıyor, duyguları yüzünden akıp gidiyor. Sertleşmiş bir taş duvar kayarak yerine oturuyor ve ben yutkunarak ters yönde ilerliyorum. Sırtım bir sütuna çarpıyor ve o da içeri girip beni sütuna hapsediyor, leğen kemiğini benimkine geçirirken elleri bileklerimi kelepçeliyor.

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," diye mırıldandı, nefesi yüzümün yan tarafında sıcaktı. "Bence boktan aileden uzaklaşıp benimle evcilik oynamak için bir fırsat yakaladın. Gerçi pek *oyun* , değil mi?"

Ellerinden biri kalçama gidiyor, elbisemin eteğinin altından yukarı . Yerimden kımıldayıp onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı kavlıyor. Dokunuşunun altında oluşan morlukları hissedebiliyorum.

"Sanırım senden ayrılmadım, ama kardeşimle birlikte olmak için kendine bir şans bulduğunda bunun bir önemi kalmadı, değil mi?" İtiraz etmeye başlıyorum ama diğer eli kalkıp ağzımı kapatıyor. "Oh, evet, siz ikiniz benim çok aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız. Seni her sabah orada gördüm, egzersiz yaparken küçük kıcını havaya kaldırırıyorsun. Onu becermen ne kadar sürdü, hmm? Benimle o kadar ileri gitmezdin, sana dokunmama bile izin vermezdin, ama bahse girerim Grayson'ın aleti sana o kadar çok girmiştir ki, amcığın şimdiye kadar açılmış olmalı."

Elini kalçalarımın arasında hissettiğimde benden perişan, boğuk bir çığlık geliyor. İçimdeki tiksinti alev alev yanıyor ve için çaresizce kıvranıyorum. Bir parmağı içeri kayıyor ve ruhum .

"Şuna bak. Her şeye rağmen sıkı. Seni çok iyi beceremiyor olmalı." İki parmak daha yerine geçmeden parmak dışarı kayıyor. "Seni onun partilerinden birine geldiğim gece gördüm. Yatakta uzanıyordun, muhtemelen

Onu düşünüyordum. Neredeyse seni orada boğacaktım ama bunu yaptığımda yüzünü görmek istedim."

Aman Tanrım. Bu o muydu?

Grayson'ın bundan hiç bahsetmemesine şaşmamalı.

Birdenbire benden uzaklaşıyor ve midemde bir bulantı dalgasının kabarmasına neden oluyor.

"Senin paraya aç bir başka bir şey olmadığını bilmeliydim. Babam beni senin hakkında, Sydney hakkında uyarmaya çalıştı ama dinlemek istemedim." Başını sallayarak başımı geriye itti ve beton sütuna çarpmasını sağladı. "Her halükarda, burada oynamayı henüz bitirmedim. Daha önce ortaya çıktığında ne kadar kızgındı, sanırım seni becerirken izlemesine izin vereceğim, seni boğacağım ve sonra onu öldüreceğim, böylece bu garip intikam saçmalığını unutacak."

Ellerini gömleğine silen Nate bakışlarını benimkilere kilitleyerek uzaklaşıyor. Aklımdan kaçmak geçiyor ama kendimi korumam bunu bir tehdit olarak göreceğini söylüyor, o yüzden olduğum yerde kalıyorum. Parmaklarım titriyor, onu sakatlamak için can atıyorum ve onları arkama sokuyorum. Beton tırnaklarımı kırıyor.

Ağzında garip, sadist bir gülümseme beliriyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor ve onları eğlenceli buluyor. "Ona haber vermeyi aklından bile geçirme," diyor, her kelimesinden saf kötülük damlıyor. "Yoksa babanın borç tahsildarları Kuzey Carolina'ya ve senin o küçük sevimli ailene planlanandan daha erken ulaşır."

Eğer James'in malikanesinde HAYALETLER YAŞIYORSA, bence duvarlardan gürültülü melodiler onları kovalamalıydı.

Bu yüzden bu lanet partileri düzenliyorum; otuz altı yaşında bir adam olarak, başka ne sebep olabilir ki? Bırakın şimdi, on beş yıl önce bile ilgilenmediğim gençlik günlerini yaşamak dışında.

Bu geceki hayaletler her zamankinden daha fazla görünüyor. Vazolar görünürde hiçbir müdahale olmadan devrildi ve paramparça oldu, yediğim her şeyin tadı zehir gibi ve müzik gitti.

Gitti, geceleyin lanet bir hırsız gibi.

Konağa çeşitli hoparlörlerden çalan neşeli melodiler, uyuşturucu etkisindeki katılımcıların neşesini ve heyecanını bastırıyor. Kafamdaki o korkunç melodi bile kafatasımın duvarlarına örümcek ağları gibi yapışıyor ve sanki yeterince yokmuş gibi bana eziyet ediyor.

Ama ruhumdaki şarkı, son zamanlarda yaratıcı bir atakla yeniden dirilttiğim şarkı, gitti. Sanki hiç var olmamış gibi yok . Bilgisayarımın arayüzünü tarıyorum, farklı riftler ve armoniler deniyorum, akorları koparıyorum ve tuşları değiştiriyorum, ama hiçbir şey işe yaramıyor.

Gitti ve tekrar yakalanamaz ve Nate'le aramıza girdiğinden beri ilham perimin gözle görülür bir şekilde ortalıkta olmamasını suçlamamaya çalışıyorum ama bu çok zor. Beynim lojistiği anlıyor, hatta onun yaratıcı durumum üzerinde hiçbir etkisi olmadığına inanmaya çalışıyor, ancak kalbim farklı biliyor.

Ruhumun kalan parçaları bir şekilde evimde yaşayan yumuşak, güzel yaratığa bağlanmış durumda. Ve o, her sabah güneşin doğmasından sorumlu olsa bile onu hak etmeyecek olan kardeşim tarafından geri alındı.

Zihnim zamanı tersine çeviriyor, yemek odasına adım attığı ve ona bağlılık yemini ettiği zamana geri dönüyor. Sanırım hata ; birkaç çalıntı, samimi an ve benim mutlak saplantım onun yapmaya geldiği şeyi değiştirmiyor.

Neden böyle düşündüğümde emin değilim. Belki de bu içimdeki idealistti - bir zamanlar öldüğü düşünülen, her şeyde güzellik bulan ve bunu melodiye dönüştürebilen hayalperest.

Şimdi, küçük cadaloz tarafından kandırıldığımdan eminim. Her kelimesi kendisine ait değil, ağabeyimin bana yaklaşmak için ona söylediği sözlerin papağan gibi yankılanmasıydı.

Onlar benim çatım altında birlikteyken, tek hedefim tamamen yok etmek. Bir kısmı Sydney için, diğer kısmı sadece benim için.

Sabır artık bir erdem değil, enerjimi harcamaya hazırım. üzerinde.

Onu gölde bulduğumda pek şaşırmadım. sisli gece gökyüzü. Açıkça belirtmiş olmama rağmen

Bu partiler sırasında odasında kilitli kalması gerekiyordu ama Micah ve Willow'un -hatta sessiz yumuşak Arsen'in bile- onun etrafta dolaşmasına izin verme alışkanlığı olduğunu biliyorum. Bunun devam etmesine izin vermemin tek nedeni, onu içerideki kaostan uzak tutmak.

Ve çünkü doğanın arasındaki görünüşünü seviyorum. Bir dağ perisi gibi, tamamen kendi elementinde.

Elleri kucağında sımsıkı kenetlenmiş, baldırlarının ortasına kadar uzanan fırfırlı bordo elbisesinin dantel koluyla oynuyor. Kalçasındaki yırtmaç bana tanıştığımız geceyi hatırlatıyor ve açıkta kalan soluk et parçası gece yarısı ay ışığında adeta parlıyor.

Obsidyen rengi saçları iki örgüyle bağlanmış, çenesi yıldızlara doğru kalkık bir şekilde orada dururken, kesinlikle ruhani.

Onlardan dilek dileycek kadar saf olup olmadığını merak ediyorum. Bir kere diledim.

Bak beni nereye getirdi.

Ayaklarımdan biri devrilmiş bir dalın ucuna takılıyor ve dal büyük bir gürültüyle . Başını yana çevirip sesin kaynağını arıyor ama ben ağaçların arasında saklanıyorum. Onlarca yıldır ailemde olan keçi maskesi kimliğimi gizliyor ama varlığımı belli ettiğimde bunu hatırlayacağından eminim.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerinde parıldamasını beklediğim lezzetli kafa karışıklığı. Sanki maske hakkında, maskenin altındaki kişi hakkında endişelenmek istiyor ama tam olarak ilgilenecek gücü kendinde bulamıyor.

Maske onu gerçek hayatta oynadığı rolden kurtarıyor. Ona keşfetme fırsatı sunuyor ve ben de aptal kardeşimin bunu yapmayı neden hiç düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Elimi ısırdığı, kan akıttığı ve derimden yaladığı bir görüntü yüzümü ısıtıyor. Hoşuna gitmiş gibi görünmesi karşısında yüz şaşkınlığı hatırlıyorum.

Nathaniel onu gerçekten ne kadar az tanıyor olmalı, eğer benim her zaman bildiğim şeyi o daha yeni keşfediyorsa. İçinde dokunulmayı bekleyen bir karanlık tanrıçası var.

Ona yardım eden kişi olmak umurumda değil. Belki bu şekilde onu sistemimden çıkarabilirim. Ondan sonra, geri dönebilirim

şeytanlarım yüzünden enstrümanlarımı kullanamaz hale geldim, o kadar.

Belki de onun yıkımı benim kurtuluşum olabilir.

Korku kaslarını geriyor. Gölgelerden kimse çıkmayınca omuzları kaskatı kesiliyor ve kollarını kavuşturup bir elini pazusunda aşağı yukarı gezdiriyor. Kendisiyle dünyanın geri kalanı arasına bir bariyer çeken bir cadı gibi yavaş bir daire çizerek dönüyor.

Ne yazık ki onun için hiçbir büyü beni dışarıda tutamazdı.

Evin ışıkları titriyor, gölün bir kenarından hafifçe yansıyor. Silüetinin kıvrımlarını vurgulayarak onun üzerinde titreşiyorlar. Aletim zonkluyor, pantolonumun fermuarını zorluyor. Yanlış olmasına rağmen onu arzuluyorum.

Belki de yanlış olduğu içindir. O onun ve umurumda değil.

İstese de istemese de onu benim yapacağım.

En azından geçici olarak. Korkunç melodiye durduracak kadar uzun bir süre, böylece tekrar değerli bir şeyler yapabilirim.

Yine de istemesini tercih ederim. Almak, hevesle karşılandığında çok daha iyi hissettiriyor.

Havayı yumuşak bir vızıltı sesi ve bu ses onu nöbetten uyandırıyor gibi görünüyor. Uzanıp telefonunu alıyor ve kulağına götürüyor.

Yaklaşıyorum, başka bir dal kırıldığında irkilmesinin tadını çıkarıyorum.

"Merhaba," diyor neredeyse fısıltıyla. "Şu anda gerçekten konuşamam."

Duraklıyor, diğer hattaki kişiyi dinliyor. Uzakta kısa bir uluma yankılanıyor, ardından bir yankılanma korosu geliyor ve ona doğru dönüyor. Sanki diğer seslerin nedeni çakallarmış da tamamen başka bir yırtıcı hayvan değilmiş gibi.

"Hayır, biliyorum. Ben de seni özlüyorum." Telefonu sıkıca kavriyor.

Şu anda kardeşimle konuştuğunu düşündükçe kan beynime sığıyor. Muhtemelen uğruna boynumu vermek zorunda parçalarını ona vermesi.

İlk etapta isteyeceğimden değil. Violet Artinos sadece beni mahveder, kafamı dibinden koparırdı.

Sorun şu ki, bunu yapmakta haklı olurdu. Muhtemelen beni doğrarken canımı yaktığı için özür bile dileyecektir.

"Şey, biraz meşguldüm." Bir duraklama. "Hayır, ben... sorumsuz davranmıyorum. *Hiçbir şey* yapmıyorum. Sadece sana yeni bir çek veremedim."

İlginç. Başımı yana eğerek ona doğru ilerlemeyi bıraktım.

Ona henüz yeni bir çek vermedim. Onun adına bir çek hesabı açtırıp parayı havale ettirmeyi planlıyordum çünkü yüz bin kağıt için çok fazla. Özellikle de şimdi lanet olası çeki postaya verip diğer hatta kim oturuyorsa ona ödeme yapma niyetinde olduğunu öğrendikten sonra.

"Baba," diye yalvarıyor ve çaresizliğin dilinden dökülme şeklinden hoşlanmadığımı fark ediyorum. En azından bu şekilde değil - ebeveynleri tarafından istismar edilen çocuklar için ayrılmış bir çaresizlik.

Ses tonunu, kelimeleri, duyguları tanıyorum. Bu bir yardım çağrısı, son bir mantık denemesi.

Babası. Nakit akışını tüketen babası mı? Ne tür bir yetişkin adam en küçük çocuğundan yardım ister?

Aklımda sorular uçuşuyor ve sonra onun geçen geceki hikâyesini düşünüyorum. Saldırıya uğradığını ve bunu beklediğini söylemişti.

"Neden paraya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Gözümün önünde iğrenç bir şey yüzüyor ve kendimi erkenden ifşa etmemek için dişlerimi sıkıyorum. Bunun yerine cebime uzanıp kendi telefonumu çıkarıyorum ve Aiden'ın kız arkadaşına mesaj yoluyla hızlı bir komut gönderiyorum.

Pembe saçlı kızın bu istek karşısında gözlerinin dolduğunu duyar gibiyim.

"Hepsi mi? Emin misin?"

Bu basit soru aklımı sapkınlıkla dolduruyor. Yakında onu ikiye böldüğümde, bana aynı şeyi soracak, hayır, bunun için *yalvaracak*.

"Evet, evet, ne yapacaklarını biliyorum. Anladım. Yapacağım." Violet nefes verir ve omuzları çöker. "Yakında sana bir şey göndereceğim. Hayır. Anneme ya da ona söylemem. Ben... bunu düzelteceğiz. Seni seviyorum-"

Ekрана bakmak için telefonunu geri çekerek konuşmayı kesiyor. Bir saniye sonra nefesinin altından küfrediyor ve bu küfür karşısında tenim ısınıyor. Onun güzel, mükemmel kırmızı dudaklarından kaba kelimeler duymanın çok baştan çıkarıcı bir yanı var.

Her ne kadar aksini iddia etmeye çalışsa da biraz lekelenmiş gibi.

İç çekerek yumruklarını göz çukurlarına geçiriyor. Ardından gelen gırtlaktan gelen çığlığı ağaç tepelerini sarsıyor ve birkaç kuşun kaçmasına neden oluyor.

Orada durmuş, iliklerime kadar hissettiğim şeyin gelmesini bekliyorum. Bir dakika geçiyor. Altmış uzun saniye.

O zaman iki.

O gitmeden önce yirmi kez altmışa kadar saydım. Telefonunu alıp almadığından bile emin değilim ama bir saniye önce bir dişi geyik kadar hareketsizdi ve bir saniye sonra, korkusunun kokusu havaya yayılırken bile bir ceylan kadar zarif bir şekilde araziye doğru koşmaya başladı.

Onun peşindeyim, uzun bacaklarım onunkiler de uzun olmasına rağmen mesafeyi kapatıyor. Yoga ona fazladan çeviklik puanı kazandırmış gibi görünmüyor ve o da bilmediği bir bölgede. Ev sahibi avantajı bende ve o da bunu biliyor.

O koşarken ter ve elma şarabının baharatı burun deliklerime doluyor. Saç örgüleri arkasında dalgalanıyor, kırmızı elbisesi ve altındaki soluk tenine karşı bir karanlık lekesi.

Malikanenin içinde parti devam etmektedir. Müşterilerin hiçbiri daha akıllı değil.

Ahırın yanından geçerken sola sapıyor ve tökezlediğinde adımlarındaki bir anlık tereddütü fark ediyorum. Çok az, ama kesinlikle korktuğunu anlamama yetecek kadar.

Sonra küçük bahçe çitinden atlıyor ve ayçiçeklerinin arasında kayboluyor.

VIOLET

Siktir, siktir, siktir, .

Bozuk bir plak gibi, tek bir kelime düzensiz bir ritimle dönüyor ve beynimi bir kalıp gibi sarıyor.

Yirmi dakika öncesine kadar neredeyse saldırının beni ne kadar etkilediğini fark etmemiştim. Göle gitmenin bana iyi gelebileceğini düşündüm, özellikle de partiye girmeme izin verilmediği için ve Nate sonunda kaçabilmem için beni yeterince uzun süre gözünün önünden ayırdı.

Onun etrafında olmak her zaman bu kadar boğucu muydu yoksa bu onun yeni "intikamcı" kişiliğinin bir parçası mıydı hatırlamakta güçlük çekiyorum.

gelişmiş. Muhtemelen ikincisi, ancak daha önce çerez kesilmiş bir romantizm olduğunu düşündüğüm şey lehine kırmızı bayrakları görmezden gelmem de mümkün.

Bir süreliğine sınırlarınıza saygı duyması ve dışarıdan iyi görünmesi pek bir şey ifade etmiyor. Aslında seni öldürmeyi planlıyor.

Şimdi nefes alamıyorum ama tamamen farklı nedenlerden dolayı.

Kıyıda bir şeylerin ters gittiğini düşündüm, havanın uğursuz bir şeyle değiştiğini hissedebiliyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve zifiri karanlık gecede kanıt aradım. Yine de, sadece bir şeyler duymadığımdan emin olmak istedim.

Bir dal ikiye ayrıldığında, büyük bir ayakkabının ağırlığıyla ağırlaştığında anladım. Kalbim hızla çarparak babamın çağrısına uydum ve ilk hareket belirtisi için gözlerimi dört açtım.

Vücudum gergin ve endişeli bir şekilde dinlerken söylediği hiçbir şeyi kaydetmedim. Geçen hafta paraya ihtiyacı olduğundan ve ona yardım etmediğim için nasıl hayal kırıklığına bahsetti. Daha önceki her telefon konuşmasında olduğu gibi, bir gün bana geri ödeme sözü konuşmasını bitirdi ve ardından hat .

İçimi bir korku kapladı ve fırladım. Ayaklarım eve doğru gitmeye başlar başlamaz, hızlı ve kasıtlı ayak sesleri yere çarptı ve panikledim.

Ahır geçtikten sonra açılan ilk sola saptı ve doğruca ayçiçeği tarlasına girdi.

Çılgınca büyümüş, yaprakları birkaç metre üstümde ve evden uzağa bakıyor, dönmüş, gün boyunca güneşi kovalıyor. Saklanmak ya da kaybolmaya çalışmak için mükemmel bir yer.

Aşırı nefes almaktan ağzım kurudu ve yaprakları ve sapları iterek koşarken ayak bileklerim protesto çığlıkları . Tarlanın ne kadar geniş olduğuna hiç dikkat etmemiştim ama beş dakika boyunca ilerlediğimde, genişlik karşısında göğüs kafesimde endişe çentikleri oluşuyor.

Sonunda duruyorum, çömelip dinliyorum. Etrafta ayak sesleri yok ve çiçeklerin hışırtısı benimle birlikte durakladı.

Ani bir mide bulantısı dalgası sararken avucumu ağzıma bastırıyorum. Hayali çakıl taşları boğazımı tırmalıyor.

Yutkunuyorum ve titreyen parmaklarımla Elena'nın bıçağını sütyenimden çıkarıp çevirerek açıyorum.

Daha önce hiç silah kullanmamıştım. Taş dışında sanırım. Annem onları sevmez ve beni doğuştan pasifizme şartlandırdı.

"İsa senden diğer yanağını çevirmeni isterdi, benim tatlı ayçiçeğim. Şiddet hiçbir şeyi çözmez. Sadece daha fazla sorun yaratır."

Ama şu anda birçok sorunumu çözebilir. Aslında, onları daha da kötüleştirecek herhangi bir yol bile düşünemiyorum.

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve nefesimi dengelemek için mücadele ediyorum. Tepemdeki ay beyaz bir parıltı yayıyor, önümü görmeme yet kadar ışık var ama başka bir şey yok.

Yapraklar tarlada bir yerlerde fısıldıyor, uzak ama yakın, hepsi aynı anda. Muhtemelen ses bir esintiye kapılıp bana kadar geliyor ama yine de kalp atışlarım hızlanıyor. Parmaklarım bıçağın sapının etrafında sıkıca kıvrılıyor, bıçağı dışarıda ve benden uzakta tutuyor.

Dizlerimi geri çekiyorum, işe yaramayacağını bilsem de içime kapanmaya çalışıyorum. Alan çok büyük ama saldırganım birazcık bile yaklaşırsa, kesik kesik nefes alışlarımı duyacak. Tenimi kaplayan teri koklayacak. Beni burada oturmuş beklerken görecektir. Umutla.

Küçük bir dua bile göndermek istiyorum. Sadece bu sefer işe yarayıp yaramayacağını görmek için.

yapmıyorum, bunun yerine bakışlarımı döndürerek gelebilecekleri tüm olası açılarını farkında oluyorum.

Bir başka yaprak kayması, bu kez farklı bir yönden gelen ayak sürüme sesleri eşliğinde. Boğazım daralıyor, korku görüşümün köşelerini bulanıklaştırıyor. Gözlerimi hızla kırıştırarak görebilecek kadar temizlemeye çalışıyorum ama tünel daha da büyüyor.

Bıçağı kavrayışım kayıyor ve öne doğru oturup parmaklarım ağrıyana kadar tutuşumu iki katına çıkarıyorum.

Ürkütücü bir sessizlik oluyor. O kadar sessiz ki tek duyabildiğim sert nefeslerim ve kalbimin düzensiz atışları. *Güm güm güm, güm güm güm, güm güm güm.*

Bir figür aniden önümde belirlediğinde nefes borumdan ürkek bir ciyaklama çıkıyor. Kolum neredeyse körü körüne savruluyor ve yapabileceğimi düşünmediğim bir vahşilikle kesiyor.

Savaş ya da kaç içgüdüsü devreye giriyor. Bıçak havayı yarıyor ve hedefin neresine isabet ettiğini görmek için durmuyorum. Sadece sallıyorum, bıçak önce bir, iki ve üçüncü kez acı tıslamasını kaydediyorum.

Omzumdan tutup beni yüzüstü yere yapıştırmadan önce tek gördüğüm koyu renkli bir pelerin ve deri bir maske.

Ağzım toprağa çarptığında homurtum boğuklaşıyor. Dişim alt dudağımı ısırduğunda bakırın tadı dilime doluyor, bir acı hızla yüzeye yayılıyor. Saldırgan üzerime binip kollarımdan birini arkamda kıvrılıp kışımaya yapışacak şekilde bükerken bile çırpınıyorum.

Boynumdan aşağı bir şey -belki de ter- damlıyor.

Elbise yukarı kalktı, sağ kalçamın tüm uzunluğu ortaya çıktı. Üzerimdeki dantelli siyah külotuma kadar. Serin hava tenimi okşuyor, gece havasının yeni ortaya çıkardığı şeylerin tadına bakıyor ve her şeye rağmen titriyorum.

Beni tutmayı bırakmadıklarında, mücadele bedenimden kaçıyor ve gevşek bir erişte gibi yere sarkıyorum. Başımı çevirip üstümdeki kişiye bakmaya çalışırken tükürük çenemi yalıyor, gevşek kirleri topluyor.

Büyük, neredeyse tanıdık bir el kafatasımın arkasına yapışarak daha fazla bakmamı engelliyor. Bacaklarımı tekmeliyorum ama nafile. Üzerimde devasa ağırlıkları varken hareket etmem imkânsız.

Başka bir el uyluğuma düşüyor, yarığın arasında yavaşça kayıyor. Parmaklarının uçları kumaşın altından kayıyor, alay ediyor, nasırları pürüzsüz tenime karşı sertleşiyor.

Dudağımı ağzımın içine çekip dilimi oradaki küçük kesiğin üzerinde gezdiriyorum. Kanamayı hemen durdurmuyor ama bana tutunacak bir şey veriyor. Özellikle de külotumun eteğini sıyırdıklarında, niyetlerini anlamama yetecek kadar baskı uyguladıklarında.

Nate'in de benzer şeyler yaptığına dair görüntüler gözümün önüne geliyor ve paniğim yeniden canlanıyor. Kıpırdanıyorum, dirseklerimi toprağa saplayarak çekiş gücü kazanmaya çalışıyorum. Hiçbir şey olmuyor ve bunun yerine, kişi aşağı eğiliyor, pelvisini kıcıma sürüyor ve dilini boynumun ortasına doğru sürüklüyor.

Yer değiştirdiklerinde, bunu hissediyorum. Tahrik olduklarının kanıtı ve bu durumun sadece tek bir şekilde sona ereceğinin kanıtı.

Elimi yere silahı saklamaya çalışıyorum, o da öğütmeye başlıyor.

Kalçamı okşuyor, parmaklarını külotumun içine sokmak için kalçamı hafifçe kaldırıyor ve sonra benimle oynuyor. İkimiz de bunu duyuyoruz - uyarılmışlığımın kanıtı - ve aynı anda utanç üzerime çöküyor.

Bu utancı daha önce de hissettim. Buna yabancı değilim. Bu yüzden, Nate'e yaptığım gibi onu itmek ya da iğrenmek yerine, kendimi ona bırakıyorum. Utanç, heyecana daha yakın bir şeye dönüşene kadar üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Adrenaline.

Tanrım, ıslandım. İki parmağını klitorisimde gezdiriyor, nasırların sürtünmesi kollarımın karıncalanmasına neden oluyor ve ağır nefes alış verişleriyle birlikte müstehcen sesler havayı dolduruyor.

Omzumla boynum arasındaki yumuşak noktayı ısırdığında elini benden çekiyor ve bu kaybı ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Yine de uzun sürmüyor çünkü bir sonraki saniyede beni kaldırıp sırt üstü yatırıyor.

Maske yaklaşıyor. Göğsüm kabarıyor, hâlâ etrafımdaki çılgınlığa yetişmeye çalışıyorum.

İki eliyle elbisemi kavriyor. Bir sesi havayı yırtıyor ve aşağıya baktığımda yırtmacı yırttığını, karnımı, külotumu ve göğüslerimin alt kısımlarını ortaya çıkardığını görüyorum. Bir çekiştirme daha ve kumaş tamamen ikiye ayrılıyor.

Kalçalarımı kavrayıp girmek için ayırdığında kollarım hâlâ yana eğikti. Bir eli başımın yanına yerleşiyor, diğeri ise pantolonunun düğmelerini açarak aletini fermuarından çıkarıyor.

İyice bakamıyorum ama daha önce hissettiklerimden büyük olduğunu biliyorum. Korku ve midemde birbirine karışıyor, bacaklarımın arasında nem şeklinde birikiyor. Gece havası tenimi ısıyor,

Ölüler gibi tüylerim diken diken oluyor ve boştaki kolumu göğüslerimi örtmek için kullanıyorum.

Elimi itiyor, sonra ikisini de tek eliyle kavırıyor. Sıkışı sert, parmakları bir meme ucunu kazıyor, ama acının ısırtığına aldırmadığımı fark ediyorum. Zihnim ayak uydurmak için dönerken bile, olan biten diğer her şeyden uzaklaşmak için yeterli değil.

Kısa bir duraksamadan sonra kalçalarını bana doğru yuvarlıyor. Aletinin sıcaklığı dantellerin arasından içime işliyor ve klitorisime uyguladığı basınçla nefesimi kesiyor. Gökyüzünü süsleyen yıldızların yıldızları görüyorum. Tek bir spazm amımdan kalçalarım doğru şehvetli bir havai fişek gibi fırlarken karın kaslarım kasılıyor.

"Bekle," diyorum, kalın başının beni dürttüğünü, içeri girmek istediğini hissettiğimde. Ellerim aşağı iniyor, erişimi engellemeye çalışıyorum ve o birini alıyor, Şaftının etrafında dönmeye zorluyor.

Daha fazla talimat için duraklıyorum, ama o hiçbir şey söylemiyor. Utanç boğazımı tırmalıyor. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmamasına rağmen bileğimi hareket ettirmem birkaç saniyemi alıyor. Bir an için maskenin orada olmamasını dileyerek ona bakıyorum, böylece doğru yapıp anlayabiliyorum.

Yine de çıkarmıyor, bu yüzden yavaş, hava geçirmez pompaları tercih ediyorum. Teni pürüzsüz, shaftı inanılmaz sert ve avucumdaki ağırlığına çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum. Sığacak mı sığmayacak mı diye düşünmemeye çalışıyorum.

Başını hafifçe arkaya yatırarak hareketlerime doğru sallanıyor gibi görünüyor. Sonra homurdanıyor ve bileğimi tutup omzuna çekmeden önce beni tokatlayarak uzaklaştırıyor. Avucumu pelerinin içine bastırıyor ve kumaşta bir yırtık fark ediyorum; parmaklarımı boşluğa itiyor ve sıcak ve ıslak bir şeyle karşılaştığımda korku beni bir şimşek gibi çarpıyor.

Kalçalarım kayıyor, *açık* bir *yaraya* dokunduğumu fark ettiğimde bedenim yine içgüdüyle hareket ediyor. Safra midemi kavuruyor, kendini dışarı atmakla tehdit ederken boğazımın arkasını yakıyor.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor. Parmaklarım kaplanıyor ve gözlerim nihayet karanlığa alıştığında, ağzının sadist bir gülümsemeye dönüştüğünü izliyorum.

Gülüyor. Ses kırık bir melodi gibi, tekinsiz ama gerçek bir haz. "Sorun ne, Küçük Echo? Verdiklerini kaldıramıyor musun?"

"Grayson," diye nefes alıyorum, sesim rahatlamayla kalınlaşıyor. O olduğundan şüphelensem de, kardeşi ya da tamamen başka biri olma ihtimali de .

Yine de ondan tamamen kurtulmuş değilim. Hâlâ kardeşiyle çıktığımı, onunla oynadığımı düşünüyor. Başından Nate'in tarafında olduğumu, onu etmek için ona karşı çalıştığımı düşünmesi beni şaşırtmaz.

Bu düşünce benim için iyiye işaret değil.

"*Kahretsin*, adımın dudaklarında çınlamasını ne kadar çok seviyorum." Başını sallıyor, ses tonuna iğrenme karışıyor.

Hafif bir kayma elimi daha yukarı itiyor, pelerinden sıyrılıyorum, ancak başka bir delik buluyorum. Başka bir kesik.

"Beni iyi hakladın. Bunu düşünmemiştim ama üç farklı yerim kanıyor."

Hassiktir. "Öyle demek istemedim-"

Arkasına yaslanıp elimi göğsünden uzaklaştırıyor. "Evet, öyle yaptın. Kimse zarar verme niyeti olmadan böyle açık bir bıçak taşımaz."

"Beni yakalamaya çalıştığını sanıyordum."

Sessizlik. Sonra, "Korktun mu?"

Göz kırpıyorum. Yutkunuyorum. Bileğim biraz ağrımaya başladı.

"Evet."

Yanıt vermiyor. Elimi sikine götürüp yapışkan, ıslak parmaklarımı sikinin etrafına doladığında nefes alış veriş kesiliyor, daha yüksek sesle ve daha sıkıntılı bir şekilde. Göğsümün altından garip bir ses geliyor ama o durmuyor, başını ve gövdesini kendi kanıyla yağlıyor.

Serbest elini tekrar bacaklarımın arasına sokuyor ve sonra bana dokunuyor, klitorisimin üzerinde tembel daireler çiziyor. "Daha sıkı," . "Senin için beni iyice sertleştir, pis kız. Seni yakalarsam ne olacağını söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

İtaat etmekten başka bir şey yapamıyorum, parmaklarımı kıvırıyorum ve onun vuruşlarının ritmine kendi kısa, bükülmüş pompalarım ile uyuyorum. "Beni tutuyorsun."

İhmalden dolayı o kadar hassasım ki orgazmın hızla geliştiğini hissedebiliyorum; nabzım hızlanıyor ve nefeslerim derinleşiyor, sığılıyor, görüşümü bir vinyet filtresi gibi bulanıklaştırıyor.

"Evet," diye tıslıyor, bana karşı daha hızlı hareket ediyor. "Ama şimdi seni sadece tutmak istemiyorum. Seni becereceğim ve kalçalarına kanım ve dölüm bulaşmış halde eve geri göndereceğim."

Bu görüntü midemdeki ateşi körüklüyor, alevler göğsüme yayılıyor ve parmağını içime soktuğunda kendimi kaybediyorum.

Sarsıntılar bedenimi ele geçiriyor ve onların öfkesine boyun eğiyorum, coşku kıyıya vuran bir gemi gibi çarparken sırtım kamburlaşıyor. Yine de gözlerimi açık tutuyorum, Grayson'ın sıcak zümrüt bakışlarının beni diğer tarafa götürmesine izin veriyorum.

Aşağı inerken derin, yutkunarak bir nefes çekiyorum. Ciğerlerim yanıyor, ihtiyaçlarımı karşılamak için mücadele ediyorum. Yemin ederim, bana karşı titrediğini hissediyorum, ancak yüzünün sert duruşu, şu anda olanların mutlak gerekliliği dışında hiçbir duyguyu ortaya çıkarmıyor.

Uzanıp çenesinin alt tarafına dokunuyor. İşaret ve orta parmaklarını kan kaplıyor ve bu kadar çok şey kaybediyor gibi görünmesi beni bir an için telaşlandırıyor. İki parmağını da alıp sikinin kızgın, kırmızımsı-mor başının üzerinde kaydırıyor ve kayganlaştırıcı gibi sürüyor. Sonra, ben itiraz edemedim, aynı parmaklarını karnımdan aşağıya, göbek deliğimin üzerinden geçiriyor ve içime sokuyor.

Birkaç dakika önce beni istila edişinden çok farklı olan bu saldırı karşısında nefesim kesiliyor. Bunların hepsi çok yanlış, çok ahlaksızca, ama hiçbirini durduramıyorum.

Belki de fark ettiğimden çok daha berbat durumdayım.

Maske bana çentik atarken takılı kalıyor, şişkin tepesi beni ayırdığı yerde sıcak. "Bu sefer Tanrı'yı mı çağıracaksın? Sence buradan duyabilir mi?"

Avuç içlerimi yanlarımda düzleştiriyorum, tırnaklarım toprağı kazıyor. "Ben Tanrı'ya inanmıyorum."

Maskeli yüzü benimkine yaklaşıyor. Onun seyir zevki için çıplak bırakılmış ıslak bedenimi bir ürperti kaplıyor. "Yapacaksın."

Bir saniye sonra, uzunluğunu uyarılmışlığım boyunca kaydırıyor, kanını yayıyor ve beni üzerinde topluyor. Uzak bir parçam, seks tarihinde hiç kadar sıvı alışverişi olup olmadığını merak ediyor, ancak ilerlediğini hissettiğimde bu düşünce hızla dağılıyor.

"Rahatla," diye mırıldanıyor, o yeşil gözlerini benimkilerden ayırmadan. Elleri dizlerime geliyor, onları açık tutarak içeri doğru ilerlemeye başlıyor. "Rahatla ve beni içeri al, pis kız. Sana kendini çok iyi hissettireceğim."

Hareket homurdandı. "O A'yı istiyor musunuz, Bayan Artinos? Bana bunu hak ettiğini göster. Bakalım sikim içine ne kadar rahat sığacak, bakalım bu küçük tatlı amcığın değeri var mı? Eğer küçük horoz kolunun yapması gerekeni yapabilir ve sikimi sağabilirsen, sana bir A vereceğim. Kahretsin, mükemmel göğüslerine altın yıldız dövmesi yapacağım. Böylece ne kadar iyi yaptığını her zaman bilirsin."

"*Kahretsin*," diye mırıldandım, yumruklarımı sıkarken o *yavaşça-çok yavaşça*

-Beni geriyor. "Çok büyüksün. Daha önce nasıl sığıyordun?"

Yorum yapmıyor, bunun yerine odaklanmak için çenesini aşağı eğiyor. Parmaklarını tekrar klitorisimde hissediyorum ve damarlarımda sabit bir uğultu başlıyor, vücudumdaki gerginliğin bir gramını serbest bırakmamı sağlıyor.

"Lanet olsun. Çok ıslaksın."

"Muhtemelen kandır," diye hafifçe sıkılmış dişlerimin arasından şaka yapıyorum.

Oflayarak tekrar yer değiştiriyor ve ucu dışarı çıkarıyor. "Daha içeri girmeden patlayabilirim."

Bana bir kez daha çarpıyor ve bu sefer sonuna kadar ses çıkarmaya bile fırsatım olmuyor.

VIOLET

Keskin, yok edici bir acı içime vuruyor, beni hareketsiz bırakıyor ve görüşümü bir süreliğine alıyor. Tırnaklarım yere batıyor ve gözlerim acıyı bastırmaya çalışarak kapanıyor.

Kalbim boğazıma kaçıyor. Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum, *konusamıyorum*. Doldum, öyle doluyum ki ama ruhumdaki, kalçalarımın arasındaki, amımda yankılanan acıyla buna odaklanamıyorum bile.

Başım dönüyor. Aynı zamanda ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Acıtmayı bırakması için kaç kez yapman gerekiyor?

"Gözlerini aç."

İçimden küçük bir sızlanma yükseliyor ama bir kapağını başarıyorum. Maskenin içinden gözleri ay ışığında parlak bir yeşil renkte parlıyor ve onu ilk gördüğümünden çok farklı hissettiriyor. Aynı derecede heyecan verici ama bir şekilde daha somut.

Geri çekildiğini hissediyorum, şişmiş siki iç kaslarımı kazıyor. Sonra, özenli ve akıcı bir hareketle, kalçaları benimkilerle aynı hizaya gelene kadar tekrar içeri itiyor. Karnımın alt kısmına baskı uyguluyor, acı azalmaya başladığında vücuduma sıcaklık yayılıyor.

Bir sonraki itiş de aynı şekilde başlıyor - yavaşça geri çekilme, eşsiz bir kayıp hissi. Ancak hızla vahşileşiyor ve beni kuvvetle birkaç santim yukarı iterken kollarım toprağa sürtünüyor.

"Sen bakirsin."

İçime girip çıkarken ve göğüslerimi zıplatırken konsantre olamıyorum.

Ne yaptığımı bilmediğim o kadar belli mi?

"Evet, *öyleydim*. Bağış toplama etkinliğinde bunu unutturduk."

Hızını artırarak nefesinin altında bir küfür mırıldandı. Bir eliyle kalçamı kavrarken, diğer eliyle meme ucumu başparmağının altında yuvarlıyor. Bir saniye sonra başını eğip sertleşmiş tepeyi dudaklarının arasına alıyor ve o kadar sert emiyor ki sırtım yerden tamamen kesiliyor.

Kolunu belime dolayarak avucunu sırtıma bastırıyor ve beni sikerken ayakta tutuyor. Eğer deneyimsizliğim beni rahatsız ettiyse bile bunu etmiyor, gözümü döndüren bir vahşilikle girip çıkıyor.

Ter yüzümün kenarlarından aşağı kayıyor ve ortak inlemelerimiz havayı dolduruyor. Bir elimi kaldırıp göğsünde gezdiriyorum, keşke hâlâ üzerinde giysileri olmasaydı diyorum.

Yine de onun giyinik olması ve benim harabeye dönmüş olmamda heyecan verici bir şey var. Sanki içimde olmak için daha fazla bekleyemezmiş gibi.

Bu düşünceyle amım onun etrafında kenetleniyor, doruk noktası buz gibi parmak uçlarıyla vücudumun kenarlarıyla alay ediyor.

"Bana bak," , ben de kafamı sallayarak temizliyorum. "Sikim başka birini düşünmeni istemiyorum, anladın mı? Ne kardeşimi, ne Tanrı'yı, ne de senin sahte maskeli fantezini. Sadece sen ve ben varız."

Başımı sallıyorum, sadece yarım yamalak dinliyorum. Beni yerin dibine sokmaya çalışırken dikkatimi vermek zor. Bir çeşit cenaze töreni. ÇÜKLE ÖLÜM.

Cora'nın mezar taşını diktiğini görebiliyorum.

"Tanrım. Bu kadar iyi hissetmen nasıl mümkün olabilir?" Dizimin altından kavıyor, kalçalarımı yakana kadar daha da ayırıyor.

Alevler tüm bedenimi sarıyor, cehennem ateşi gibi üzerimize yağıyor ve ardından gelen iniltierim ayçiçeklerinden sekerek gece gökyüzüne ulaşıyor.

"Duramıyorum, bebeğim."

Sözlerinde bir yalvarış var, çaresizlik onu zar zor bir arada tutan ipleri çözmeye başlıyor.

"*Yapma*," diye yalvarıyorum, baldırlarımı tekmeleyerek.

Bacaklarımı serbest bırakıyor ve içgüdüsel olarak onları beline sarıyorum, onu *daha* yakına, daha hızlı, *daha derine* çağırıyorum.

İçime zorla girmesini ve bir geri çıkamamasını istiyorum.

"Öyle mi? İstiyor musun, pis kız?"

Çılgınca başımı sallıyorum, parmaklarım onun pazularıyla boğuşuyor. Daha da sertleşiyor, bizi patikada yukarı doğru itiyor; toprak açıkta kalan tenimde affetmiyor.

"Bana ne istediğini kelimelerle söyle."

"Gel," diye boğuluyorum, kendi orgazmım bir roket gibi içimden geçiyor. "Boşalmanı istiyorum. Sertçe. Sadece benim için."

"Bu biraz açgözlüce," diye alay ediyor ve ben haykırana kadar memelerimi sıkıyor. "Şanslısın ki ben de açgözlüyüm. Her sesin, her orgazmın, her düşüncenin benim olmasını istiyorum. Seni bütün olarak yutmak ve kardeşime senin ona ait olabileceğini düşündüğü için bedelini ödetmek istiyorum."

Bana doğru sallanıyor, ayçiçeği tarlasında sıırılsıklam etlerin birbirine çarpma sesi duyuluyor.

Sonra, "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama bir saniye sonra boştaki elini ağızımın üzerine kaydırıyor. Parmakları burun deliklerime giden hava akışını kısmen engelliyor ve şimdi, sınırlı oksijenle oynarken, ecstasy omurgamda kayıyor ve uzuvlarımı uyuşturuyor.

"Bir daha düşündüm de, umurumda değil. Kirli kızımın tatlı amının içine boşalacağım ve *umarım* hamile kalırsın. Karnında bebeğim varken Nathaniel sana tekrar sahip çıkmaya çalışsın; derisini kemiklerinden sıyrıp krdan olarak kullanırım."

şaşkınlık ve iğrenme -ve gıdıklanma- sesim boğuk çıkıyor. Serbestlik damarlarımda dolaşıyor, nihayet vurduğunda tüm silindirleri ateşliyor. Bu adam delinin teki ve ben bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum bile.

Tanrım, Violet, başın belada.

Onun şişmeye başladığını hissettiğimde, itiş gücü sendeleyerek artıyor, orgazmım dağın zirvesine tırmanıyor. Oblivion yüzüme temiz tokat atıyor ve boğazıma doğru savaşan bir inilti çıkartıyorum, sesi kapatan eli olsa bile hala yüksek sesle.

Son bir hamleyle Grayson dibe vuruyor, boşalıırken kalçaları benimkilerle aynı hizaya geliyor. Başını geriye atıyor, maskesi bazı özelliklerini gizliyor ama ağızının gergin çemberi benim boşalmamı uzatıyor. Sıcaklık içime doluyor ve hayvani bir sesle dışarı kayıyor, sikini yumrukluyor ve öfkeyle okşuyor.

Ucu kalın sperm ipleri fırlatmaya devam ederken şaşkınlıkla izliyorum. Birkaç fıřkıрма karnımı boyuyor ve bir saniye sonra içimden sızdığını hissediyorum. Kalçalarımı kapatmaya gidiyorum ama sallıyor, dirseğini kullanarak beni açık tutuyor.

"Bunu bu kadar sevmemeliydim," diye mırıldanıyor, yavaşça geri itmeden önce aletinin başını dağınıklığın içinde sürüklüyor.

Nefes almak için açtığımda, sıcak, ıslak bir öpücükle nefesimi çalıyor.

Birkaç hamle daha yaptıktan sonra nihayet çekiliyor ve vahşice yakışıklı yüzünde memnun bir sırtışla arkasına yaslanıyor. Başparmağını klitorisimin etrafında döndürdüğünü hissettiğimde nefesimi tutmaya ve görüşümü düzeltmeye çalışıyorum, daha önceki çabalarını iki katına çıkartıyor, daha önce olduğu gibi ters yönde.

İzlerken çenesi gevşiyor, doruk noktam yatıştıktan sonra bile elini bırakmıyor ve az önce olanların sonuçlarıyla baş başa kalıyoruz.

Yine de onları kabul etmek için acelesi yok gibi görünüyor.

"Nabzın *hızla* atıyor," diyor ve zonkladığımı hissedebildiğini çok geç fark ediyorum. Yer değiştirirken, pelerininin başlığı düşüyor ve maskesinin boynuzları üzerinde yuvarlanan koyu renkli, dağınık saçları ortaya çıkıyor. "Benimle kaplanmak hoşuna gidiyor mu?"

Cevap vermeyeceğim. Retorik gibi görünüyor. "Bana bir tane daha ver."

Başımı sallıyorum, hala sonuncusu yüzünden neredeyse titriyorum. Bacaklarımın arasında hassas bir sızı belirliyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama o da benimle geliyor.

"Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Daha sert bastırıyor ve o nabızı boğazımda hissediyorum. "Bir tane daha, Violet. Lütfen."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Yalvarmayacağını söylediğini sanıyordum."

"Bu, senin boşalma şekline bağımlı olacağımı bilmeden önceydi." Geriye doğru tırmanıyor, karnının üstüne düşerken bile parmakları ritmini kaybetmiyor. Dirsekleri toprakta, başını arasına koymak için *sürünerek* ilerliyor.

Onu böyle bir pozisyonda gördüğümde omurgamın tabanında bir orgazm karıncalanıyor. Savunmasız ve ahlaksız, bunun için pisliğin içinde sürünmeye istekli.

Benim için.

Avucunu sağ uyluğuma bastırıyor ve dizim yere degecek şekilde itiyor. Ağzını tenimde hissettiğimde içimden boğuk bir ses titriyor, dilini yarığıma doğru sürüklerken amıma yaptığı saldırıyı ikiye katlıyor.

Utanç, berrak düşüncelerimin köşelerinde geziniyor - birkaç farklı vücut sıvısıyla ıslanmış durumdayım ve bunun çekici olup olmadığını bilmiyorum.

Ama bir kez daha kaçmaya çalıştığımda, Grayson kollarını bacaklarıma doluyor ve omuzlarına koyarak beni yerimde sabitliyor.

"Hayatımda hiç bu kadar tatlı, bu kadar *nefis* bir şeyi tatma zevkine erişmemiştim. Gecemin geri kalanını seni yiyip bitirerek geçirmek istiyorum."

Ve öyle.

"ONDAN AYRIL."

Violet küçümsemesine ara verip omzunun üzerinden bana bakıyor.
"Affedersiniz?"

Ona doğru bir adım ve siyah pamuklu kumaşı çekiştirerek tamamen çıplak kalmasını sağladım. Elbisesini mahvettikten sonra onu sarhoş partililerle dolu bir eve geri götüremezdim, bu yüzden onu pelerine sardım ve geri taşıdım.

Bütün gece o tarlada kalmaktan kurtulabilseydik, çadırımı onun kalçalarının arasına kurar ve çiçeklerin arasında gizlenen şeytanlar hakkında endişelenmezdim. Ama orgazmlar ve dilimin üzerindeki cennet kokusu, çocukken o sapların arasında saklandığım anıları tamamen silmedi.

Babamı ve o zamanlar beni nasıl dövdüğünü düşündüğümde aklıma önce Sydney, sonra da Nathaniel geliyor ve yeniden şiddetle öfkeleniyorum.

Şimdi, ay ışığının göstermediklerini hayranlıkla seyretmek için bir saniye ayırıyorum

-Şimdi kırmızı parmak izleri ve daha da kırmızı lekelerle gölgelenmiş yumuşak, pürüzsüz bir cilt; üçüncü orgazmına eşlik eden gözyaşlarından bulaşmış makyaj; kanımla karıştığı yerden uyluklarında pembe renkli cum.

Muhtemelen onun da.

Tanrım, onun bakire olmasını beklemiyordum. En azından Nate'in maceraperest olmadığını ve belki de keşfetmek için fazla fırsatı olmadığını düşünmüştüm. Meğer ona ilk sahip olan benmişim.

Göğsümün içindeki *tek*, o karanlık, ilkel ses gürliyor. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Ellerim kıcının sert kıvrımlarında ve göğüslerinin yumuşak kabarıklığında geziniyor, her ikisi de diş izleriyle dolu çünkü kendime engel olamıyordum. Eğer bu gece kardeşime geri dönerse, onun gerçekten kime olduğunu bilmesini istiyordum.

Onun yerine, benim banyomda ve gitmesine izin vermeyeceğim. Arsen ve Priya bu geceki kayıplarla başa ve eğer Nathaniel de bunlardan biri olursa, buna çok kızmam. Elbette, onun boncuk gibi küçük gözlerinden akan hayatı izleme şansını bekliyordum, ama gecemi Violet'in içinde ıslanarak geçirmek için tüm bunlardan vazgeçebilirim.

Cam kapıyı çekerek açıyorum, duşu açıyorum ve odanın diğer tarafındaki makyaj masasına geçiyorum. Bir anlık tereddütten sonra içeri tırmanıyor ve spreyn altına giriyor.

Önce vücudunu kısa, telaşsız hareketlerle ve Micah'nın aylar önce bana verdiği lavanta ve adaçayı kokan keçi sütü sabunuyla yıkıyor.

"*Hayaletleri uzak tutmak için bir şey.*" Bu kesinlikle işe yaramıyor.

Duvardaki altın kaplama aynadan onu izliyorum ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum. İki yırtılmış ama yaralar onu inandırdığımdan daha yüzeysel Parmaklarını kesiklere doğru itmeseydim kanın yarısı bu kadar birikmeyecekti.

Çenemin hemen altındaki en derini ve gömleğimi çıkarıp başımı arkaya eğerek onu muayene ederken, küçük cadalozun nişancılığından etkilendim. Bir santim kadar daha aşağıda olsaydı şahdamarımı kesebilirdi.

Kendimi toparlarken, "Nathaniel'le her ne yaşıyorsan artık sona erdi," diyorum. ". Derhal."

Dönüyor, şampuanı saçında köpürtüyor. Çevik parmakları sabunu yedirirken sessizce beni inceliyor. Benim ürünlerim gibi koktuğu düşüncesiyle vücudum ısınıyor.

"Onunla *birlikte* değilim," diyor sonunda, saçlarını durulamak için çenesini kaldırarak. "Bu konuda yalan söylemiyordum."

"Kesinlikle farklı bir izlenimi var." "Evet," diye katılıyor.

Bakışları düşüyor ve sesi uzaklaşıyor. Gözlerim yansımada daralıyor. "Ne oldu?"

O kahverengi gözler benimkilerle buluşmuyor. "Onunla ilişkiyi bitiremem." Nefes vererek dişlerimi sıkıyor ve sakın kalmaya çalışıyorum. Arkamı dönüyorum,

Kollarımı göğsümde kavuşturup bir kalçamı tezgâha yaslıyorum. "Az önce dedin ki-"

"Biliyorum ve ciddi dim. Nate'le birlikte *değilim*. Ama o..."

Sözünü kesip alt dudağını ısırdığında kaşlarımı çatıyorum. Rahatsızlık sinir sistemime savaş açıyor; bu kadar nazlanmasından ve bir şeyler saklıymuş gibi hissettirmesinden hoşlanmıyorum. Belki de birçok şey.

Duşa doğru yürüyorum ve kapıyı çekip açıyorum, içeri girmeden önce pantolonumu çıkarıyorum. O geri çekiliyor, eli musluğa doğru gidiyor ve ben onu beyaz mermer fayanslara sıkıştırıyorum. Su üzerimize püskürüyor, kabinden ve omuzlarımızdan sekiyor ama görmezden geliyorum.

"Neler oluyor?"

"O biliyor. Benim burada olduğumu. Bizim hakkımızda." Titrek bir nefes verdi. "O gün yemek odasında orada olmama şaşırılmış gibi davranıyordu."

Yavaşça göz kırpıyorum. Sözlerini sindirmeye çalışıyorum. "Ve o zamandan beri her saniye onunla birliktesin çünkü, ne? Evcilik oynamaktan hoşlanıyor musun?"

"Hayır," diye aceleyle başını kısa bir süre salladı.

Bu kelime çok hızlıydı ve beni gerdi. "O ne yaptı?"

Başını çevirip yanımdan geçerken, kafatasının dibinde belli belirsiz bir morluk fark ediyorum. Soluk tenini morartan parmakların belirgin şekli. Dışarıda göremediğim günler öncesinden kalma izler.

Vücudunda kısa bir gezinti daha yapınca kalçasının iç tarafında da benzer bir iz ortaya çıkıyor ve bir mide bulantısı dalgası beni neredeyse deviriyor.

Islak çenesini kavriyor ve bakışlarını tekrar kendime çevirmeye zorluyorum. Normalde dumanlı kuvars gözlerinde parıldayan yıldızlar söndü ve çenem sıkıştı, acil katliam ihtiyacı görüşümü kararttı.

"Sana elini sürdüğünü neden bana söylemedin?"

Dudakları aralandı. "O ortaya çıktığından beri pek ortalıkta yoktun ve ben de ... kızacağımı düşündüm. Ona gerçeği söylemediğim için."

"Öyleydim," diyorum sert bir sesle, bedenimi onunkine yapıştırarak. Bir bütünün iki yarısı gibi birbirimize yapışıyoruz. "Tanrım, Küçük Echo, sana çok kızgındım. Ama sadece seni istediğim için, seni *gördüğüm* andan beri istediğim için ve onun hâlâ kazanıyor olduğunu bilmekten nefret ettiğim için."

"Değildi," diyor. "Geçen gün bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Sadece... işler çok gergin görünüyordu ve onları daha da kötüleştirmek istemedim. Aptalcaydı."

Bakışlarım kanla ya da makyajla kırmızıya boyanmış o güzel dudaklara düşüyor, bilmiyorum ya da umursamıyorum. Sadece eğilip ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum, bu bağlantıya ihtiyaç duyuyorum. Onun sıcaklığı ve varlığının tatlı etliliği benimkine kanıyor.

Kollarını boynuma doluyor, ben de kalçalarını kavrayıp onu yukarı kaldırıyor ve belime kilitliyorum. Onu duş duvarına bastırırken aletim zonkluyor, kıkına doğru sallanıyor. Ne zaman

Ağzını memnun bir iç çekişle ayırıyor, dilimi içeri kaydırıyorum, o inleyen, gıcırdayan bir karmaşa olana kadar tadına bakıyor ve alay ediyorum.

"Kahretsin," diye inleyerek öpücükten ayrılıyor. "Sana söylemem gereken daha çok şey var."

Dudaklarını yeniden yakalıyorum, o kadar güçlü ki dişlerimiz birbirine çarpıyor. "Daha sonra. Hepsini sonra hallederiz." Ellerim bacaklarından yukarı kayıyor, tepede duraklıyor. "Ne kadar ağrın var?"

Dudaklarını büzerken düşünceli bir bakış. "Orta." "Çok sert davrandım."

"Hayır!" diyor, bacaklarını sıkıca kavrayarak. "İstedim, hayır, buna *ihtiyacım vardı*. Özellikle de..." Sözüünü kesiyor ve o tanıdık kızgın intikam duygusu göğsümde öfkeleniyor. Mümkün olduğunca çok kurbanı hedef alan bir cehennem.

"İlk seferimizi hâlâ hatırlamıyorum," diyor usulca, kirpikleri yanaklarına çarpıyor. "Bu yüzden, bunun ve Nate'in anısının yerini alması için buna ihtiyacım vardı. Bu benim kararımdı."

Çok genç ve saf. Aklımın bir köşesinde seçimlerin imkânsızlığından bahsetmek var ama ifadesinin arkasında bir gerçeklik payı da var.

Reddettiğini ima etseydi bile dururdum.

Onun korkusu ilk ateşi körüklemiş olabilir ama orada olanlar Nate'in yaptıklarından tamamen farklıydı. O hala benim çatım altında olduğu sürece, yapmaya devam etmeyi planladığından eminim.

Belki de onu binadan uzaklaştırmalıyım. Her şey bitene kadar onu güvenli bir yere götürmeliyim.

"Bu bizim ilk seferimizdi," diye , daha fazla içimde tutamayarak.

Violet'in kafası geriye gitti. Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Ayçiçeği tarlasında. Bağış gecesinde hiçbir şey yapmadık." Duraklıyorum, vücutlarımızın birbirine kaydığı, onu otel odama götürdüğüm ve X devreye girene kadar vücudunu keşfettiğim anı bana saldırıyor. İlk kez o geceyi ayrıntılı olarak düşünmeme izin *veriyorum* ve uyanık olduğum her anı hatırlıyorum.

Ne kadar yumuşaktı ve hak etmediği halde hayatta bu kadar çok iyi şeye sahip olduğu için kardeşimi ne kadar kıskandığımı hissettim.

"Neyim var bilmiyorum," diyor, elini takım elbisemin ön kısmında gezdirirken o güzel geyik gözleri kapanıyor. "Her yerim sıcak. Sanki derimden sürünerek çıkmak istiyorum. Bana yardım edebilir misiniz?"

Cevabımı beklemiyor. Elleri elbisesinin gevşek askılarına uzanıyor, onları kollarından itiyor ve sonra korsaj da düşüyor. Elbise ayaklarının dibinde birikiyor ve sağ kalçasında sadece dantelli siyah bir külot ve ona uygun bir jartiyer kalıyor.

Tanrım, hayal edebileceğimden bile daha mükemmeldi ve şimdi ilk öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum. Benim kardeşim olduğumu düşündüğü için kendini bana atmıştı ama aramızdaki fiziksel bağ inkâr edilemezdi.

Onu hiç böyle öpmüş olsaydı, daha fazlası için bu kadar aç olmazdı.

Bana yavaşça yaklaşıyor, her hevesli adımda kalçaları sallanıyor. İçimden bir ses onu yatağa atmak ve kardeşimi tamamen unutmasını sağlamak istiyor. Ama onu buraya bunun için getirmedim.

Kabul ediyorum, aşağıda kendimi biraz daha dizginleyebilirdim. Göğüslerindeki diş izleri, kendimi zar zor kontrol edebildiğim kanıtı ve o zaman bile, kalçama sürtündüğünde, nabızı neredeyse beni uçuruma sürükledi.

Hiç bu kadar sıkı sarılmamıştım, içgüdüsel bir patlamanın eşiğindeydim. En azından gençken bekaretimi kaybettiğimden beri.

"Bana ne yapıyorsun böyle?" dururken yanağını avuçlarımın arasına alarak mırıldanıyorum.

"Ne yapmamı istersin?" diye bağırarak külotundan sıyrılıyor.

İçimde kötü hissetmek yok. Kardeşimin iğrenç kişiliği göz önüne alındığında, muhtemelen o da onun kadar korkunç, bu yüzden onu planıma dahil etmem gerekli.

Yine de içimde bir tutam tanımlanamayan bir şey dönüyor. Pazularımı kavırıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor ve ben seks yapmayalı bir yıldan fazla olmamış gibi davranıyorum.

O tatlı, baharatlı elma şarabı kokusunu içime çekerken varlığımın her zerresi aniden onu arzulamıyormuş gibi davranıyorum.

Onu yatağa doğru yönlendirerek omuzlarını aşağı itiyorum, böylece kenara tünemek zorunda kalıyor. Benimkinden bulaşmış yakut kırmızısı dudaklarının üzerinde sapkın bir gülümseme kıvrılıyor ve kemerime uzanıyor.

Benim hâlâ maskemle dolaşıyor olmamla hiç ilgilenmiyor gibi görünse de o, biz gelir gelmez kendi maskesini çıkardı. Keşke herkesin niyetinin onunki kadar saf olmadığını bilseydi.

Maskenin arkasındaki adam onun yıkımı olacak. Ama henüz değil.

Tutarsızlaşıyor ve ben somnofiliden ya da kendimi birine zorlamaktan hoşlanmıyorum.

Ben de onu yavaşça yatağa yatırdım, başını yastığa doğru eğdim ve bacaklarını beyaz yorganın altına kaydırdım. Bir dakikadan az bir sürede, .

VIOLET

Grayson'a sanki birden yedi başlı olmuş gibi bakıyorum.

Göğsündeki, omzundaki ve boynundaki yaraların kanaması durdu, ancak onları yeniden başlatmak için çok fazla şey gerekeceğini sanmıyorum. Geri dönerken, bunların et yarası olduğunu ve nişan alma konusunda çalışmam gerektiğini söyledi.

Birkaç saniye öncesine kadar, ayçiçeği tarlasının etkisiyle güneş ışığının üzerinde . Grayson gibi güçlü, korkunç bir adam tarafından kovalanmanın, yakalanmanın ve becerilmenin heyecanı derimin altında küçük ateş böcekleri gibi vızıldıyordu.

Şimdi, midem kıcıma kadar batıyor ve boğazıma bir düğüm yerleşiyor. Kafam karışıyor ve bağışçıyı hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. O gecenin sıcaklığı, okşayan ve alay eden ellerin hayali hissi, yukarı çıktuktan sonraki bulanıklık.

O andan itibaren *her şey* bulanıktı - ta ki ertesi sabah yabancı bir yatakta, daha da yabancı bir adamın yanında uyanana kadar. Başım zonkluyor ve kaslarım ağrıyordu ama genel olarak bir değişiklik olmadığını hatırlıyorum. Neler olduğunu, neler yaptığımızı resmettikten sonra bile, her şeyden önce olduğum kadından farklı olmadığıma dair hayal kırıklığı iliklerime kadar işledi.

Ayçiçeği tarlasında olanlardan sonra şu anda hissettiklerimle büyük bir tezat oluşturuyor. Vücudum her adımda inliyor, tüm orgazmlardan ve gerilmelerden dolayı muhteşem bir şekilde tükenmiş. Kan, döl ve efordan arındım ama yine de temelden değişmiş hissediyorum. Sanki ruhum yeni, karanlık bir yaprağa dönüşmüş ve geri döndürülemezmiş gibi.

Ama o gece hiçbir şey olmadı mı? Sis, heyecan, Nate'e ve kendime ihanet ettiğim için yaşadığım büyük yıkım. Hepsi sadece bir yalandı.

Kollarım boynundan çekiliyor ve ayak bileklerimi çözerek aşağı kaymaya çalışıyorum. Kıcımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni duvara daha fazla bastırıyor. Musluk kolu omurgamı gıcırdatıyor.

"Ne oldu?"

Tereddüt ediyor, bana bakarken çenesi çalışıyor. Belki de . "Beni öptüğünde kim olduğunu biliyordum. Bu yüzden fırsat bulduğumda aşağıya indim ve seni tekrar aradım. Öpüştük ve biraz okşadık... Keşfimi *biraz* abartmış bile olabilirim."

Göğüslerimdeki dış izleri. Tanrım, onları hatırlıyorum.

"Yaptığımız her şeyde aklın başındaydı" diyor.

Lucid mi? Ben olsam sadece vardı üç
İçecekler, Yani ve hafıza kayıp ve
akşamdan kalmalığın bir anlamı yoktu. Ama...

Tekrar göz kırpyorum. "Bana ilaç verdin."

Hiçbir şey söylemeyip sadece kıcımdaki tutuşunu düzelttiğinde, küçük bir inançsızlık sesi çıkarıyorum. Nedeninden tam olarak emin olmasam da.

Onunla tanıştığımndan beri Grayson James'in kim olduğunu biliyordum. Bunu görmezden gelmeyi seçmek benim hatam.

"Bence beni bırakmalısın," diyorum, sesim su sıçramalarından zar zor duyuluyor. Şu anda ona bakamıyorum bile, zihnim yüzdüğüm yeni derinliklerle boğuşmaya çalışıyor.

Malikâneye geldiğimden beri gergin olmama, sürekli havada, temelde bir şeylerin ters gittiğini hissetmeme şaşmamalı. Başından beri o ve beni buraya getirmek için söylediği yalanlar yüzünden.

Bir yandan, ilk gerçek cinsel deneyimimin tamamen bir kayıp olmadığı gerçeğinden dolayı içimde küçük bir heyecan duygusu dolaşıyor. Bunun yerine, kan, ter, döl ve genel bir merak duygusu ile işaretlendi.

Diğer yandan, beni uyuşturduğu için ona kızgıyım. Beni buraya getirmek için manipüle ettiği için.

"Eğer seni hayal kırıklığına uğratırsam, kaçacaksın." Parmakları tenimi ısırtıyor ve sabaha kadar ellerinin şeklinde küçük takımyıldızları boyayacağımı biliyorum.

"Yani? Dışarıda bir sorun yaşamamıştın." "Artık kovalayacak havada değilim."

Beni yerimde sabit tutmaya devam ederken göğsüm endişeli nefeslerle kabarıyor. Uzanıp ıslak saçlarımin birkaç telini kulağımin arkasına sıkıştırıyor ve o cam gibi zümrüt gözleriyle beni inceliyor.

"Seni onlarla gördüm," diyor uzun bir sessizlikten sonra, boğazı düğümlenerek. "Nathaniel ve Harrison'ın beni eve dönmeye ikna etmek için buraya geldikleri gün. Reddettim çünkü o zamanlar *hiçbir yere* gitmek istemiyordum. Hâlâ gerçekten bilmiyorum. İnsan içine çıkma, yabancılar tarafından bakılma ya da konuşulma fikri..."

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Ben bir gösteri olarak doğdum. Annem on yedi yaşında bir Broadway yıldız adayıydı ve babam daha önceki karısından boşanmamıştı bile. Dünya beni izlerken, yargılarken ve babamdan daha iyi olduğumu umarken dünyaya geldim. İkisi de müzikal açıdan yetenekli olan kardeşlerimden daha iyiydim. Ailemin skandalı ve soyadımız beni bir hedef haline getirdi ve enstrüman çalmayı ve nota okumayı öğrenmeye başladığım andan itibaren, kimsenin kökenimi hatırlamayacağı kadar *iyi* olmam gerektiğini biliyordum."

biri yanağımın arkasını okşuyor ve dudakları hareket ederken dikkatle izliyorum, sırlarını şeker gibi emiyorlar.

"İyi olmanın halk için yeterli olmadığını çok erken fark ettim. Daha fazlasını istiyorlardı ve ben de bunu istediğimi fark ettim. *Mükemmellik* istedim." Duraklayarak, nefesinin altından alay ediyor. "Kimse size mükemmelliğin ne kadar güçlü olduğunu söylemiyor. Bir kez tadına baktığınızda, onu *arzuluyorsunuz*. Sonsuza kadar. İyi ve harika başarısızlıkla eş anlamlı hale gelir ve ona ulaşmaya çalışırken kendinizi öldürürsünüz."

Bir sonraki nefesi titrek, gözleri özür diler gibi. "Bu duyguya alıştım. Ailemin dışında başarılı olmak için beni yönlendirmesine izin verdim. Öğretmenliğe başladım çünkü kendim gibi olanların tam potansiyellerine ulaşmalarına yardım etmek istiyordum. Bunun benim kaderim olduğunu düşündüm - ulaşılamaz bir şeyin peşinden koşmaya devam etmek ve ona sahip olamadığımda kendimden nefret etmek. Müzikle ihtiyacımı giderebilirim. Seninle..."

Kalçalarıyla beni tutarak kollarını yukarı kaldırıyor ve iki eliyle çenemi kavıyor. Başımı eğiyor ve tekrar konuşurken dudakları dudaklarıma değecek şekilde eğiyor. "Böyle bir bağımlılığa hazırlıklı değildim."

Nabzım tekliyor. "Böyle şeyleri öylece söyleyemezsin."

"Neden?"

"Çünkü seni affetme isteği uyandırıyor bende," diye fısıldıyorum alnımı onunkine yaslayarak. "Ve yapmamam gerektiğini *biliyorum*."

Küçük bir sırıtış oluşuyor ve bileklerimi tutup tekrar boynuna doluyor. Kalçaları öne doğru fırlıyor, uyarılmışlığı kıcımda kıpırdanıyor. Su bizi çoğunlukla temizledi, ama içimden bir ses içimizdeki kirin hiçbir yere gitmediğini söylüyor.

"Beni henüz affetme, pis kız. Bunu hak etmek istiyorum."

O gece ya da daha sonra odama DÖNMEDİM. Grayson beni yatağa bağladı, ağzını bacaklarımın arasına soktu.

Güneş doğarken ve batarken, beni tekrar tekrar boşaltıyor. Sanki gerçekten yoksunluktan kurtulmaya çalışan bir bağımlı gibi.

İlk birkaç gece uyanık kalmaya çalışmak aklıma gelmiyor, sadece ben bayıldığımda ne yapacağını görmek için. Her nasılsa, sesler koridorun bu tarafında daha az yaygın, bu yüzden sonunda kendini benden uzaklaştırdığında uykuya dalmakta sorun yaşamıyorum.

Ya da belki de alışık olmadığım orgazmlardır. Bir parçam, insanın bunlara alışıp alışmadığını ya da her seferinde vücudunuzdaki enerjiyi en lezzetli şekilde tüketip tüketmediklerini merak ediyor.

Nate bekaretimi kaybettiğim gece parti bitmeden ayrılıyor. Görünüşe göre o gece oldu, haftalar önceki bağış toplantısından sonra değil. Hâlâ bu gerçeikle yüzleşmeye çalışıyorum.

Veda etmeden çekip gidiyor ama kardeşinin kapısına benim için geri geleceğine söz veren kaba bir not bırakıyor. *Çok rahat* olma, diyor ve intikamını almakla ilgili söylediği her şeyi ona söylemememe rağmen tehdit hem Grayson hem de benim için açık.

Açıkçası, ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Grayson'a söylersem, tüm ailemi tehlikeye atmış olurum. Eğer söylemezsem, tehlikede olan biz oluruz.

Bu bir kaybet-kaybet durumu, bu yüzden yapabildiğim kadarıyla kalan az zamanımı değerlendirmeye çalışıyorum.

Bir gece, birinin gözlerinin üzerimde olduğu o tanıdık hissiyle uyandım; benimkini soyarak açtım, bir solukla doğruldum ve tamamen birinin yatağın dibinde durmasını bekledim.

Grayson'inki ona uyan gri-siyah nevresimli döşemeli bir platform. Odanın kendisi geniş, üst kısımlarında sivri kemerler olan uzun, dar pencerelerden oluşan bir duvarı var. Karşı duvarda bir gardırop, kahverengi ahşap kaplamalı bir boy aynası ve en-suite banyoya bakan iki yeşil kadife koltuk var.

Siyah kulplu bir çift süslü kapı, büyük bir taş şöminenin, bir kanepenin ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde bir kuyruklu piyanonun bulunduğu bir oturma odasına açılıyor. Grayson piyanonun önündeki bankta oturmuş, bir yığın kâğıdın üstüne bir şeyler yazmaktadır.

Kapının girişinde durmuş, örme bir şala sarınmış, birkaç dakika onu izliyorum. Onu ilk kez gördüğümde, tanıştığımızın ertesi sabahı fark ettiğim o sessiz, telaşsız tavrı. Geniş omuzlarının güçlü, sağlam yapısı, yağsız kasları ve sırtının üst kısmını kaplayan devasa keçi dövmesi.

Başını bir yandan diğerine eğerek boynunu kırıyor, sonra parmaklarını sallıyor. Kağıtları piyanonun kapağına geri iterek ellerini tuşların üzerine yerleştiriyor ve her birini birkaç saniye boyunca esnetiyor. Fildişine dokunmuyorlar, sanki dokunması gerektiğinden emin değilmiş gibi.

Yine de onları alçalttığında, tüm koro katılmadan önce ilk başta sadece bir anahtar çaldığında, saf *sihirdir*.

Melodi yumuşak ve yavaş başlıyor, daha yumuşak olanların arasında daha koyu bir notanın tekrarlanmasıyla şehvetli. Pratik bir hassasiyetle çalışıyor ve her tuşa basışında şarkının canlandığını hayal ediyorum.

Bir kalp atışı boyunca, hiç ses gelmeye kadar şarkı azalıyor. Sonra odaya çarpıyor, ılık bir okyanus dalgası gibi üzerime çöküyor. Sorunsuz bir şekilde yükseliyor, gücüyle akıldan çıkmıyor ve göğsümün içinde *hissettiğim* ilk şarkı bu.

Bir parçam ona doğru hareket edip, her bir akorun titreşimini tahmin ettiğim gibi hissedip hissedemeyeceğimi görmek istiyor ama yerimde çakılı kaldım. Bir ağaç gibi kök salmışım, tam bir huşu içinde hareketsizim.

James ailesindeki herkes yetenekli. Nate bile gitar ve davul çalışıyor ve dünyanın geri kalanına göre Aiden bas gitarda bir tanrı. Ama *bu*? Dine en çok yaklaşabileceğim şey olabilir.

Ben bir bağımlılık olabilirim ama bunun onun tercih ettiği uyuşturucu olduğu çok açık.

Sanırım hayatımın geri kalanında bu sunakta oturup onun ibadetini memnuniyetle izleyebilirim. Sırf onun mükemmelliğine bir anlığına da olsa tanık olabilmek için.

Ne mırıldanıyor ne de herhangi bir kelime ekliyor. Sadece müzik ve kendisi bu odada birlikte var oluyor, tek bir varlık gibi hareket ediyor. Konsantrasyon profilini kaplıyor ve sanki kendini şarkıya zorluyormuş gibi parmaklarını her basışında başını sallıyor.

Aniden durduğunda irkiliyorum.

Başı hareket ediyor, omzuna doğru dönüyor. "Davet edilmediğin bir şeyi izlemek kabalıktır."

Boğazımı temizleyerek bir ayağımı yerden başarıyorum. "Ben neden davet edilmedim?"

"Sen uyuyordun normalde ben çalarken kimsenin oturmasına izin vermem."

Kaşlarım havaya kalktı. "Nasıl olur?"

"Çünkü bu benim sürecimi mahvediyor."

"Oh." Dönüp beni yakalamaya çalışırsa ulaşamayacağı bir yerde durarak yanına gidiyorum. "Peki, burada değilmişim gibi davran."

Kıkırdıyor, bankın üzerinde dönüyor. Bacakları koyu renk sigara pantolonunun kumaşını geriyor ve öne doğru eğilerek battaniyeyi üzerimden çekiyor. "Sen bir ışık fenerisin, Küçük Echo. Her odada parlıyorsun. Seni fark etmemem mümkün değil."

Sözleri içimde tuhaf bir etki yaratıyor; sıcaklık midemden göğsüme doğru yayılıyor, sonra boğazıma yerleşiyor. Yaklaşıyorum, ay tarafından çekilen bir gelgit gibi.

"Yüzünün kızarması hiç eskimiyor." Yıldızlar yeşil bakışlarında dans ediyor, onları erimiş gibi gösteriyor. "Başka nerelere gittiğini merak ettim. Kukun da yanakların gibi pembeleşiyorsa."

Şimdi daha da çok kızardığıma eminim. Ama yine de bacaklarımı açıp kalçasına tırmanmak için hareket ediyorum. Pantolonunun kumaşı üzerinden hissettiğim sert ve kaslı his dudaklarımdan kısa bir nefes çekmeme neden oluyor ve iki eliyle kalçalarımı kavıyor.

"Daha çok," diyorum, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen sesimi baştan çıkarmaya çalışarak. "Daha sıcak."

Ayçiçeği tarlasından beri seks yapmadık ve hayal kırıklığının acısına engel olamıyorum. Belki de beklediği kadar iyi değildi, bu yüzden şimdi bağımlılığını azaltmak için beni yemeye razı oluyor.

"Öyle mi?" Kesik kaşlarından biri kalkıyor ve bir elini yavaşça içeri doğru kaydırıyor. Bacağıyla amımın arasına sokuluyor, içime dalmadan önce nemli etimde nazikçe kayıyor.

Diğer eli kıcıma gidiyor, beni itiyor, böylece klitorisim elinin topuğuna ve altındaki uyluğuna sürtünüyor. Bir yudum hava emiyorum, kaslarım hareketlerle zaten spazm geçiriyor.

"Haklısın. Çok sıcak. Çok da sıkı, Violet. Etrafta hiçbir şey giymeden dolanmak için adeta yalvarıyorsun. Sanki seni bu piyanonun üzerine yatırıp bir bekaretini daha almayacakmışım gibi bu tatlı kıcını önümde sergiliyorsun."

Bu görüntü karşısında kanım kaynıyor.

"Oh, kıcını sikmem fikri hoşuna gidiyor mu?" Sesi boğuklaşıyor, parmağını dışarı kaydırırken derinleşiyor.

Kaybettiğim için inliyorum ama arka deliğime karşı belirgin bir baskı hissettiğimde boğuk bir sese dönüşüyor. Kıç yanaklarımın arasındaki büzülmüş açıklıkla oynuyor, ben kıvranıp masajı sürmeye çalışana kadar uyarılmamı etrafa yayıyor.

"Belki de yaparım." Parmak gidiyor ve iki parmak daha amıma dalıyor, yıldızları görmeme neden olan o noktaya doğru okşuyor. "Seni önce burada becereceğim. Aletimi yeterince ıslat ki başka bir yere sığabileyim." Bir duraklama ve o sapkın gülümseme geri dönüyor. "Ya da olmaz. Kanı seviyorsun, Violet. Belki de sadece giriş için seninkini kullanırım ve sonra yükümü alabildiğim kadar derine boşaltırım."

İçimden bir nefes titriyor ve damarlarımdaki elektrik zonklarken gömleğini pençeliyorum.

"Kulağa hoş gelmiyor mu, pis kız? Tekrar kan akıtmak ve boşalmak ister misin?" Dişlerinin arasında sertleşmiş bir meme ucunu yakalıyor, sonra ağzına kadar emiyor ve müstehcen bir patlamayla serbest bırakıyor. "Nathaniel'le buluşmaya gideceksin ve tüm bu süre boyunca senden damlayacak. Bu şekilde kime ait olduğunu asla unutmayacaksın."

"Aman Tanrım."

Gözlerimi kapatıyorum ve aniden bağış toplama etkinliğine geri dönüp benzer bir konuşma yapıyoruz. Kıçım hakkında değil ama içime girmekten, beni doldurmaktan bahsediyor ve ben maskeye bakmaktan kendimi alamıyorum. Altında kimin olduğunu merak ediyorum çünkü Nate hiç böyle konuşmamıştı. Seks konusunda o da benim kadar gergin ama belki de maske onu cesaretlendiriyordur.

"Bekle, ." Serbest eliyle fermuarını çekmeye başlıyor ve ben de ona yardım edebilmek için gözlerimi açıyorum. Pantolonunu dışarı iterken siki elimde ağırlaşıyor ve sonra beni kaldırıp kucağına yerleştiriyor. "İçeri sok."

Ona bakakaldım. "Nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Bu içgüdüsel, pis kız. dinle ve amını sikimin üzerinde kaydır."

Aramıza uzanırken nefesim kesiliyor, pürüzsüz başını giriş yerimde hissedene kadar yer değiştiriyorum. Onu orada tutuyorum ve kalçalarımı hafifçe gevşeterek yanana kadar içeri itmesine izin veriyorum.

Aynı anda tıslıyoruz, temas kavurucu. İnişimi durduruyorum, nefes nefese, vücudumdaki her kas paslı bir yay gibi gergin.

Grayson'ın başparmakları kıcımlı yoğuruyor - sessiz bir cesaretlendirme. Tırnaklarımı omuzlarına batırarak daha fazla bastırıyorum; baş içeri giriyor ve tekrar doluyorum, onun büyüklüğünü karşılamak için geriliyorum.

Yutkunarak başımı kaldırıyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, böylece anın içinde kalacağımı biliyorum. Şu anda aramızda hiçbir şey yok; ne kardeşler, ne gizli gündemler, ne de maskeler. Sadece bir erkek ve bir kadın, uzak duramadıkları için bir araya geliyorlar.

Kıçım kalçalarıyla buluştuğunda göğsünden bir inilti yükseliyor. Bu hisse alışmak için kalçalarımı eğerek nefes veriyorum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor; içimde titreşen coşku dalgalarının eşlik ettiği büyük bir basınç.

"Bunu unutmadığıma sevindim," diyorum yumuşak bir sesle. Şimdilik onu affetmeye bu kadar yakınım.

Sanki bunu hissetmiş gibi, bana verdiği tek cevap küçük bir sırtıtlı oluyor. Sonra dönüp beni piyanonun üzerinde geriye doğru eğiyor. Ayağa kalkıp beni sıkıca tutarak sertçe içime girmeye başladığında tuşlar tenimi kesiyor. Kalçalarının vahşiliğiyle enstrüman yerde kayıyor ve boşalırken Tanrı'ya haykırıyorum, tıpkı söylediği gibi.

YUKARI ÇIKAN AŞAĞI İNMELİDİR - ya da fizik kuralları ne derse desin.

Bilmiyorum. Okuldayken bilime pek önem vermezdim. O zamanlar işe yaramaz görünüyordu, ama Violet üzerinde resmi hak iddia ettikten sonraki günlerde, bu eski prensibi düşünmeden duramıyorum. Zamanım onu unutana kadar becermek, yatağımda uykuya dalmasını izlemek ve NEAA'daki dekana göndermek üzere bir portföy üzerinde çalışmak için gizlice kaçmakla geçiyor.

Ian ziyaretinden yana benimle birkaç kez temasa geçti ve yakında üniversiteye dönmezsem

benim pozisyonumu kapmak için. Ya da daha kötüsü, kompozisyon orada harcanabilir bir ders olduğu için, tamamen kaldırın.

Bunun olması beni mahveder. Sadece kariyerime vuracağı darbe açısından değil, öğrencilerin akademik programlarında bırakacağı boşluk açısından da. Bu sınıf yönetim kurulu ve dekan için gözden çıkarılabilir olabilir, ancak sınıfa getirdiğim ileri teori ve yazma düşüncesi nedeniyle kolayca ikame edilebilecek bir sınıf değil.

Kursu kaybetmek Sydney'nin anısına saygısızlık olur. Ölümünden bu yana olan her şey boşa gider ve bu da en kötü ceza olur.

Halkın arasına dönmeye hazır değilim. Kendimi tekrar spekülasyonlara maruz bırakmaya ya da ilgi odağı olmanın bana verdiği endişeye hazır değilim. Ama en azından savaşarak öleceğim, bu yüzden her gece kalbimi yeni bestelere döküyorum, her şeyin berbat olduğundan eminim ama yine de varlığından neşe bulmaya çalışıyorum.

Nate geçen hafta malikaneden ayrıldı ama geri döneceğini açıkça belirtmeden önce değil. Hiç değilse Violet için. Verdiğim son parti onu gerçekten etkilemiş gibi görünüyor; annem birkaç gün önce aradı ve orada bir şey alıp almadığını sordu, çünkü belli ki şehirde öfkeleniyor, küçük rahatsızlıklar yüzünden kamu malını tahrip ediyor.

Benim tek şüphem Violet yüzünden kendini kaybetmiş olması, gerçi Priya bile geçen hafta farklı görüldüğünü söylemişti. Hapishanesinden çıkmak için yol arayan kafesteki bir canavar gibi.

Her iki durumda da, umurumda değil. Ona yaptıklarından sonra, çürüyebilir ve ben de eski kız arkadaşına taşaklarını sokarken mutlulukla izlerim.

Şimdi olduğu gibi, kendimi onun sıcak küçük yarığına bastırırken, sikimin başını bir santim içeri sokuyorum. Dizlerinin üzerinde, yatağında yatay olarak dönmüş, yuvarlak kıcı havada. Avucumu solgun yanaklarından birinin üzerinde , o geriye doğru sallanıp beni bir santim daha derine çekene kadar sıkıyorum, sonra iki, ve sonra yarısına kadar içine gömülüyorum.

"Etraftaki en ateşli küçük kedi," diye inliyorum, zevk bir depremin artçı sarsıntıları gibi içimde gümbürdüyor.

İçine girdiğimde kendimi erken boşalmaktan alıkoymak çok zor ve bunun normal mi yoksa bir doktora mı görünmem gerektiğinden emin değilim.

Doktor, ama bunu sorgulamamayı seiyorom. Ne kadar erken boşalırsam, onu o kadar erken ikinci kez, sonra üçüncü kez, acıyana ve çiğ olana ve içinden sızana kadar becerebilirim.

Arkasına uzanıp iki eliyle kıcını kavıyor. Bu hareket onu iyice açıyor ve ipeksi, sırlsıklam etini daha iyi görmemi sağlıyor. Öne eğilip tükürüğümün dudaklarımdan göt deliğine akmasına izin veriyorum, sonra başparmağımla küçük deliğe masaj yapıyorum ve onu sikmeye başlarken *zar zor* içeri itiyorum.

Bir gün onu oraya götüreceğime söz verdim. Bu fikre karşı çıkmadı, bu da beni heyecanlandırdı. Daha önce hiç deneyimi olmayan biri için öğrenmeye istekli, özellikle de kendi zevki söz konusu olduğunda. Bu da onu en iyi öğrenci yapıyor.

Boştaki elim terden sırlsıklam olmuş sırtında yavaşça kayıyor, iki örgüsünü avucumun içine alıyor ve bir atın dizginlerini çeker gibi çekiştiriyorum. Yüzü yatağa gömülü olduğu için pek yukarı çıkamıyor ama ben daha sert çektikçe hırıltılı bir inilti çıkarıyor, itişlerime kendi dönüşleriyle karşılık veriyor.

"Grayson," diye inliyor, titreşiyor.

"Ne , pis kız? Seni becerdiğimde iyi hissediyor musun?"

"*Evet*," diye haykırıyor, elleri kıcından düşüp arşafllara dolanıyor. "Büyük, sert sakinle amımı sikerken çok iyi hissediyorsun."

"Böyle tatlı bir kızıdan böyle iğrenç sözler. Nasıl konuştuğuna dikkat etmelisin; birisi yanlış bir fikre kapılabilir ve tek istediğinin kullanılmak olduğunu düşünebilir."

"Sadece senin tarafından," diye pantolonunu indiriyor ve şu anda akıl sağlığına zar zor tutunduğunu söyleyebilirim, çünkü kasılıyor, arşaflları beyaz boğuyor. "Başka hiç kimse beni bu kadar iyi hissettiremez. Lütfen, *lütfe*n boşalmamı sağla. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun bebeğim ve buna ihtiyacım var."

Bebek mi? Tanrım. Onun övgüsünün benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum, ama onun coşkusu damarlarımdaki ateş gibi çabalarımı yeniliyor. Bu dünyada bu kadını memnun etmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Nefesimin altında küfrediyorum, bir kık yanağına bir dizi sert şaplak atmak için saçlarını serbest bırakıyorum. Benim horoz benim artırmak gibi sarsıntılar

Her vuruşta taşaklarım kıcına çarpıyor. O kadar sıcak, o kadar ıslak ve sıkı ki zar zor nefes alabiliyorum.

Seksin takıntımı tedavi edebileceğini düşündüysem fena halde . Bu sadece bağımlılığımı daha da kötüleştirdi. Yıllarca ayık kaldıktan sonra ilk vuruş gibi - kaçınılmaz olarak sizi öldüren.

"Kahretsin," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum, yaklaşan salıverilme omurgamın uzunluğunu cızırdatıyor. "Boşalmam lazım, pis kız."

Bir nefes alıp başını kaldırmaya çalışıyor ama başaramayıp yana çeviriyor. "Oh, evet. Lütfen."

Tanrım, yalvarmasına bayılıyorum. Çok tatlı ve mükemmel. "Nereye istediğini söyle."

Kısa bir duraksama, bir tereddüt anı. Acaba beni değiştirecek mi, iyi kızıdan şımarıklığa mı geçecek diye merak ediyorum, ama sonra sikimin etrafını sıkıyor ve bir omzunun üzerinden bana sapkın bir sırıtış atıyor.

"Amımın içine. Beni doldurmanı istiyorum."

Titriyorum, nefis bir ürperti tenime doğru yol alıyor. "Böyle konuşmayı sana kim öğretti?"

Kapüşonlu gözlerinin arasından bana bakıyor. "İçgüdüsel olduğunu söylemiştin. Ben çok hızlı öğrenirim."

Ellerimi kalçalarının üzerine koyarak onlara doğru eğiliyorum ve onu sıkıca yerine sabitliyorum. şimdi onunla neredeyse dik durumdayım ve itişlerim daha uzun, *daha derin* hale geliyor, onu o kadar sert beceriyorum ki gerçekten ikiye ayrılabilceğini düşünüyorum.

Her acımasız darbeye kıcı sallanıyor, bir yanağı el izimle pembeleşiyor ve çıkardığı boğuk sesler benim için lanet bir senfoni.

Sarsılıyor, amı sikimin etrafında o kadar hızlı kenetleniyor ki yastıkların yakalayamadığı bir çığlık atıyor. Çığlık tonozlu tavanda yankılanıyor, göğsümün derinliklerinde , onu ecstasy uçuşumunun üzerinden kovalıyorum, alabildiğim kadar derine boşaltmadan önce son bir pompa veriyorum.

Alnımdan omurgasına ter damlıyor ve öne doğru yığılıyorum, dölümün son damlaları içine boşalırken hala kadar gömölüyüm. Beyaz bir elektrik parıltısı geçici olarak görüşümü alıyor.

Omuriliğim coşkuyla patlıyor ve kendimi ayakta tutma yeteneğimi kaybediyorum.

Ben onun üzerine yığıldığımda homurdanıyor, nefes alış verişlerimizin sesi yatak odamda duyuluyor.

Yavaşça geri çekilirken, göğsümden hüzünlü bir ses çıkıyor. Bir saniyeliğine arkama yaslanıp döllerimin onun kabarık pembe dudaklarının arasından süzülüşünü izliyorum ve sonra eğilip dilimi onun parlayan amciğine dayıyorum.

İrkilerek kıpırdanmaya çalışıyor ama kıcını ellerimle avuçlayıp onu yerinde tutuyorum.

"Hayatımın geri kalanında seni yemek istiyorum," diye mırıldanıyorum ona karşı, benimkinin kanıtıyla karışan sularının tatlı tadının tadını çıkararak. "Ne olduğun umurumda değil. Aslında böyle olmanı tercih ederim. Darmadağın, hepsi benim yüzümden."

Bana daha iyi erişim sağlamak için kalçalarını kaldırarak inliyor. "Tam orası," diye homurdanıyor ve üç parmağıyla klitorisini ovma için uzanıyor. "Siktir. Evet. *Daha fazla.*"

"Bana bir tane daha ver," diyorum, dilimi onun pis küçük yarığına sokarak. Parmaklarım onu morartıyor ama ikimizin de umurunda değil. "Yüzüme doğru gel. Senin benimle olduğun gibi ben de seninle damlamak istiyorum."

Sanki emir almış gibi patlıyor, kalçaları öyle bir şevkle dalgalanıyor ki aletim yeniden kıpırdanıyor, yakında pişman olacağımı bilsem de bir tur daha atmak istiyorum.

Artık on sekiz yaşında değilsin, diye hatırlatıyorum kendime, bu yüzden geçmişte benden on bir yaş küçük bir kadını asla aramazdım.

Ama geçmişteki benliğimin kuralları artık geçerli değil. Onun söz konusu olduğu yerde ve kesinlikle ailem için değil.

Sonunda kalkmasına izin verdiğimde, işemek için banyoya kaçıyor ve birkaç dakika sonra bizi temizlemek için peşinden gidiyorum. Onu makyaj masasının üzerine oturttuğum yerden beni izliyor ve göğsümdeki, boynumdaki kabuk bağlamış kesiklere baktığını biliyorum.

Suçluluğu neredeyse elle tutulabilir.

"Babam bir keresinde beni o kadar kötü dövmüştü ki annem öldüğümü sanmıştı."

Violet kaşlarını çatıyor, gözleri benimkileri arıyor.

Bacaklarının arasındaki bezi sürüklerken onlarla karşılaşmıyorum. "On yaşındaydım. Yavru keçilerden biri kışın ortasında ahırdan kaçtı, ben de donarak ölmeden önce onu yakalamaya gittim. Ama prova yapıyor olmam gerekiyordu. O hafta sonu Fransa'da bir klasik piyano programı için seçmelere katılacaktım ve babam kanımız akana kadar çalışmamız gerektiğine inanırdı. Bunun yerine, beni 'ortalıkta dolaşırken' bulunca, bu meseleyi kendi ellerine aldı."

İnançsızlıkla küçük bir nefes çekiyor.

"Annem beni dışarıda karlar içinde buldu. Üstü som altından olan bastonunu sırtıma o kadar çok vurmuştu ki birkaç kaburgam ve neredeyse bir diskim kırılmıştı. Hiç bu kadar kırmızı görmediğini söyledi; karın bu kadar çok kanı emebileceğini tahmin etmemişti. Hatta kanımın sıcaklığı etrafımdaki karların bir kısmını eritti."

"Grayson," diye fısıldıyor, elleri göğsümü buluyor. "zorunda değilsin-"

İçimi çekerek bu anı karşısında çenemi sıkıyorum ve el bezini sepete atıyorum. "Aramaya gittiğim keçi, tüm bunların arasında kaldı. Babam beni terk ettikten sonra göremeyecek kadar acı çektiğimde, bilincimi koruyan tek şey küçük keçinin yüzümdeki sıcak diliydi. Bu şekilde hayata ."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yanaklarını okşayarak başını geriye yatırıyorum.

"Bunu sana benim için üzül diye söylemiyorum. Babam kendi payını alacak. Sadece bana yaptıklarından dolayı kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Fiziksel olarak yapacağın hiçbir şey benim katlandıklarına dokunamaz."

"Seni incittim-"

"Ve *umurumda* değil." Ağzına yakıcı bir öpücük konduruyorum. "Güvende kalmak için yapman gerekeni yaptın. Hayatta kalma içgüdülerine sahip olduğun için kendini asla kötü hissetme."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor, çeneme bakıyor. Sonunda omuzları çöküyor ve bana doğru eğiliyor.

Onu yatağa sürüklüyorum ve çarşafın altına sokuyorum, uyuduğunda dalmaya tamamen hazırım. Ama o uzanıp kolumu tutuyor ve beni yanına çekiyor.

"Kal," diye mırıldanıyor, uyku zaten sesini bulanıklaştırıyor.

Ve onu hiçbir Şeyden mahrum edemeyeceğim için çarŐafların altına girip ona sarılıyorum.

VIOLET

Ona kardeşinden bahsetmem gerektiğini biliyorum.

Gerçekten, ona benimkinden de bahsetmeliyim. Bakalım gen havuzumun yarısını Dr. Kal Anderson'la paylaştığımı öğrendiğinde Nate'in düştüğü duruma düşecek mi?

İçimden bir ses Grayson'ın aldırmayacağını söylüyor. Aslında, beni Duris'e getirmeden önce araştırdığı için zaten biliyor olması da mümkün. Belki ona Kal'dan bahsedersem bir taşla iki kuş vurabilirim, ki istesem hemen ortaya çıkıp her şeyi düzeltebilir.

Aplana'dan ayrıldığımda artık bana yardım etmek istemiyormuş gibi davransa bile. Son on yıldır ona davranış şeklimden sonra bunu hak etmiyorum ama yine de beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum.

Ve şu anda babamı iyi bir ışık altında düşünmek istemesem de, affetmenin ondan aldığım bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Hayatım boyunca nezaket ve şiddet karşıtlığını öğütleyen annemdi, ama belki *sevgi* babadan kalma bir mirastı.

Ne de olsa, kendiniz de birçok kez merhamete ihtiyaç duyduğunuzda merhamet göstermek çok daha kolaydır.

Micah bir düzine kırmızı Solo bardağı siyah bir çöp torbasına atarken, "Bu lanet partilerden sonra temizlik yapmaktan bıktım," diye mırıldanıyor. Fuaye bunlarla dolu ve bayat içki kokuyor, flamalar ve çeşitli kıyafetler etrafa saçılmış, rustik malikaneyi daha çok 90'ların kötü bir komedi filmindeki bir kardeşlik evi gibi gösteriyor.

Willow homurdanarak, "Bu senin işin," dedi.

"Çünkü Grayson, Sydney'e olanlardan sonra benim izlenmem gerektiğini düşünen bir deli," diye homurdanıyor ve alt basamaktan kullanılmış bir prezervatif alırken yüzünü buruşturuyor. "*Ew*. Tamam, resmen işim bitti. Bunun için tehlikeli madde ihtiyacımız var."

Sarı bahçe eldivenlerimi tutuyorum. "Teklif ettiğimde bunları almalıydım."

Dilini bana doğru uzatıyor, sonra eğilip beyaz-sarı saçlarını atkuyruğu yapıyor. "Eğer onu yatakta daha sık tutarsan bu bir sorun olmaz."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve Willow bir kahkaha atıyor. "Bunun konuyla ne ilgisi var bilmiyorum."

"Oh, lütfen. Malikâne pis, ahlaksız, çıplak maskaralıklar kokuyor. Son bir buçuk haftadır duvarlardan yankılandığını duyduğumuz tek şey hayaletler değil."

Yüzüme sıcaklık doluyor ve Willow'a bakıyorum. "."

Koyu renk gözleri kırışarak yüzünü buruşturuyor. Başım düşüyor ve inliyorum, ses tavana kadar çıkıyor ve pencere camlarına vuruyor.

Micah omuz silkiyor. "Bu kaçınılmazdı. Seni eve getirdiğinden beri sana takıntılı olduğunu herkes söyleyebilirdi. Daha önce olmamasına şaşırdım doğrusu."

"Bu sadece seks," diyorum, kalbim göğüs kafesimi sarsarken bile. Willow ince parmağını bana doğru uzatarak, "*Hep* böyle derler," dedi. "Senin de ona nasıl baktığını görmediğimizi sanma."

Onun yorumunu görmezden gelerek pencere kenarında ilerlemeye ve atılmış peçeteleri ve sigara izmaritlerini toplamaya devam ediyorum.

Micah iç çekerek etrafındaki dağınık alana bakıyor. "Resmi bir mola veriyorum. Hadi göle gidelim."

İkisi de ayağa fırlayıp ön kapıya yönelirken tereddütümü fark etmemiş görünüyorlar. Evden bu şekilde ayrılmak yanlış geliyor, özellikle de Grayson'ı becerdikten ve sonunda istediğim yüz bin doları ödedikten sonra. Hizmetçilik görevlerimi ihmal edersem, bu aslında onunla yatmak için para aldığım anlamına gelir.

Kızlar koşarak dışarı çıkarken ön kapı açılıp kapanıyor ve ben hâlâ davet edilmediğim bir partinin bakıyorum.

Göğsümün derinliklerinde, normalde bu durumdan hoşnut olmamı engelleyecek o tanıdık insanlık duygusunu bulmaya çalışıyorum. Ama orada değil ve aradıkça, en başından beri gerçekten orada olup olmadığını ya da sahip olduğum her şeyi kazanma ihtiyacının, eline geçen her fırsatı tepen bir babayla büyümenin bir başka belirtisi olup olmadığını daha çok merak ediyorum.

Kendi kendime omuz silkerek eldivenlerimi silkeliyor ve yere düşmelerine izin veriyorum. Kapıya ulaştığımda Willow ve Micah göle giden yolu çoktan yarılamışlardı ve fikrimi değiştiremeden hızla dışarı çıkıyorum.

Bir kez olsun, malikânenin her köşesinde gizlenen gölgeleri fark etmiyorum. Perdeler değiştiğinde fark etmiyorum, neredeyse içeride birinin olduğunu kanıtlıyorlar, yaptığım her hareketi izliyorlar. Saldırmadan önce zamanlarını bekliyorlar.

Daha sonra, hepimiz bacaklarımızı göle sokmuş otururken, Micah'nın dün gece personel kanadında hazırladığı ahududulu margarita dolu tek bir kavanozdan yudumlarırken, onun daha önce söylediklerini hatırlıyorum.

"Sydney kim?"

Tedirgin bir bakış alışverişinde bulunuyorlar ve Micah avuçlarının üzerine yaslanarak yüzünü güneş ışığına doğru eğiyor.

"Kime sorduğuna bağlı," diyor sonunda, güneş ışınları yanaklarındaki çillerden birkaçını aydınlatırken gözleri kapalı. "Grayson onun bir dahi olduğunu düşünüyordu, ama çoğu insan büyürken hiçbir şeyi olmayan bir kız gördü ve onların sahip olduğu her şeyi istediğini düşündü."

"Yetenekliydi," diye araya girdi Willow, koyu renk gözleri benimkilere kayarak. "Ötücü kuşlar gibi bir sesi vardı ve flütü sanki onun için yapılmış gibi çalardı."

Micah iç geçirir. "Bunu sadece ona aşık olduğun için söylüyorsun." Başını bana doğru çeviriyor. "Willow güzel bir pop yıldızı sesi olan her kıza çok çabuk aşık olur."

"Dava et beni." Willow pantolonunu biraz daha kıvrarak baldırlarını bulanık suya daldırıyor. "Lezbiyen olduğumu, tüm gençlik dizileri yıldızlarını kayıt sanatçısı yaparken keşfettim. Benim için çok önemli bir zamandı."

Micah onu başından savarak ayaklarını yukarı çeker ve dizlerini çenesinin altına doğru kaydırır. "Her neyse, kız kardeşim olduğu için onun iyi olduğunu düşündüm."

Sırıtiyorum, sonra Nate'in tehdidini ve ondan önceki her şeyi hatırlıyorum. "Ona ne oldu?"

"Tüm hayalperestlerin başına gelen aynı şey." Micah omuz silkiyor ve bir ot parçasına uzanıyor. "O öldü."

Bu gerçekten bariz bir cevap. Belirsiz, spesifik olmayan terimler dışında kimse onun hakkında konuşmuyor. Yine de Micah'nın bunu bu kadar kayıtsızca söylediğini duymak bir kova soğuk suya batırılmış gibi hissettiriyor. Yine de sanırım herkes farklı şekilde yas tutuyor ve iyileşiyor.

Sanırım Micah'nın, onca insan arasında, bu kadar iyileşmiş görünmesi şaşırtıcı.

Ayağa kalkıyor ve bir an için Willow'la beni göl kenarında bırakıp gideceğini düşünüyorum. Ama kot pantolonunun içinde çıplak olan bacaklarının tozunu aldıktan sonra bana elini uzatıyor.

Küçük bir gülümsemeyle, "Hadi," diyor. "Sana odasını göstereyim."

Evin güney kanadı bana yasak. Grayson'ı her gece ve sabah beceriyor olsam da, evin neresine girmeme izin verdiğine dair katı kuralları - ayçiçeği bahçesi hariç- değişmedi.

Sanırım bu alana girme konusundaki tüm korkularını yok ettik.

Micah'da bir anahtar var. Ön şortunun cebinden çıkardığı küçük bir iskelet anahtar olduğu Grayson'ın onayladığı bir anahtar olduğundan emin değilim ama her halükarda sorgulamıyorum. Daha iyisini düşünemeyecek kadar meraklıyım.

Bir eliyle ağır ahşap kapıyı iterek açtı. Malikânenin geri kalanı gibi tavanı yüksektir ve koridorlar ancak bir adım öne çıkmaya yetecek kadar görüş sağlayan loş ışıklarla aydınlatılmıştır. Aradaki temel fark aynalar; malikânenin geri kalanı, neredeyse her oda, en az bir duvarı tavandan tabana pencerelerle donatılmış.

Güney kanadının salonu aynalarla kaplı. Süpürgeliklerden taç kalıplarına kadar uzanıyorlar, görünürde bir santim bile boya ya da sıva yok.

Geldiğimden beri hissettiğim o ürkütücü, dikenli his, cılız parmaklarını boğazıma doluyor. Micah koridora kolayca adım atıyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi. Eşikte duraksıyorum, belirsizlik ince bir ter tabakası gibi üzerimi örtüyor.

Burada olmamamız gerektiğini düşünüyorum. Karanlık gölgelerde bir varlık belirliyor, dünya dışı ve fantazmik bir şey. Micah'a bunu söylediğimde sadece gülüyor. Ses yansıtıcı camda yankılanıyor ve ışıkların titrediğine *yemin edebilirim*.

"Korkak bir kedi olma," diye fısıldıyor ve sağdaki üç kapıdan sonuncusunda duruyor. "Ben buraya her gelirim. Sorun yok."

Kollarımı iki yanıma sıkıştırarak yarı karanlıkta onu takip ediyorum. Küçük beyaz kapıyı iterek açıyor ve odayı aydınlatan bir düğme bulana kadar elini duvara doğru kaydırıyor.

Uzak duvara dayalı bir yatak var, çerçevesinin üzerine yeşil perdeler örtülmüş ve dört demir direğin her birine ipek kurdelelerle bağlanmış. Büyük beyaz bir şifonyerin üzerinde takvimler ve ödül sertifikaları asılı ve köşede kahverengi süet bir koltuk var. Yerde tüylü bir halı ve odanın karşısındaki iki büyük pencerenin arasında, mülkün yan bölümüne açılan cam bir kapı var.

Yatağın yanındaki kedi köşeli komodinin üzerinde birkaç kupa duruyor ve sanki yarıda bırakılmış gibi etrafta çeşitli enstrümanlar var - bir flüt, bir keman, tuşları eksik küçük bir klavye. Kıyafetler etrafa saçılmış, yere yığılmış ve yatağın ayakucuna serilmiş; bir köşedeki çöp kutusu buruşturulmuş kağıtlar ve şeker ambalajlarıyla dolup taşıyor.

Yatağın karşısında, küçük, siyah bir odun şöminesi el değmemiş bir şekilde duruyor. Son yanan közlerden yayılan duman gibi bir şey gözüme çarpıyor, ama ikinci kez baktığımda artık hiçbir şey göremiyorum.

Micah şifonyere doğru yürüyüp elmas işlemeli bir resim çerçevesi alırken kaşlarımı çatıyorum. Onu bana doğru itiyor ve ben de fotoğraftaki iki kızı inceleyerek onu alıyorum. Birinin daha genç bir Micah olduğu, genç yüzündeki kocaman, şapşal sırtıştan anlaşılıyor. Diğeri daha uzun boylu, daha zayıf ama aynı beyaz-sarı saçlara ve geniş mavi gözlere sahip.

Burunlarının şekilleri bile aynıdır - altta düğmeli ve köprüde küçük bir çıkıntı vardır.

"Kız kardeşin burada mı *yaşıyordu*?"

Micah başını sallar. "Kısa bir süre için. Grayson'la akıl hocalığına başladığında, sanırım Grayson'ın aşırı katı programı yüzünden burada kaldı. Sadece birkaç hafta oldu ama... o zamandan beri odayı temizlemek için kimse gelmedi."

Bana başka bir resim uzatıyor, bu seferki şifonyerin ekli makyaj aynasından aşırılmış. Bu fotoğrafta da aynı sarışın kadın var ama kolu taş suratlı Grayson'a sarılmış.

Kırmızı halıda dururlar; kadın sırt dekolteli siyah bir elbise, erkek ise pahalı bir takım elbise .

Yakınlıklarından mideme bir kramp giriyor. Ona dokunmuyor, ama başını ona doğru eğmesi biraz yeşil görmemi sağlıyor.

Ölü bir kızı mı kıskanıyorsun Violet? Cora'nın beni yargıladığını neredeyse duyabiliyorum, ama bunun gülünç bir düşünce olduğu bilgisi göğsümde daha az belirgin hale getirmiyor.

"Ses alıyordu ama NEAA'nın öğrenci orkestrasında çalmayı çok istiyordu. Ailemiz onu şarkı söylemesi ve şarkı yazması için teşvik etti ama onun tutkusu çalmaktı. Kompozisyon bölümleri için düzenlenen yıllık yarışmaya katıldığında Grayson orkestra şefiydi ve performansıya Grayson'ın aklını başından aldı sanırım." Micah fotoğrafa bakıyor. "Normalde kompozisyon öğrencisi olmayan girmesine izin vermezlerdi ama o birkaç şey uydurmuştu ve gerisi tarih oldu."

Yutkunuyorum ve bana başka bir fotoğraf uzatıyor. Grayson kenarda dururken Nate kollarını Sydney'e dolamış, şimdi kısa bebek mavisini bir elbise giymiş ve eski erkek arkadaşına sırtlıyor. Bir elinde flüt, diğerinde cam bir kupa tutuyor.

Bir yanım Nate'in orada, yüzünde sarhoş bir gülümsemeyle ona yapışmış olmasından biraz endişe duyuyor. Ama odağım merkezin dışındaki adama kayıyor, iyi bir şey vaat etmeyen bir bakışla çifti izliyor.

Bu yarı hayranlık, ki bunu ona sakladığından şüpheleniyorum, yarı intikam. O ölmeden önce bile Grayson ailesini yok etmeye niyetliydi. Benimle tanışmadan ve beni planının bir parçası yapmadan çok önce.

Bu kadının onun ve Nate'in üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu ve yokluğuyla bir aileyi bu kadar mahvettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kıskançlık midemde süzülüyor, görmezden gelmeye çalıştığım düşük bir kaynama.

Fotoğrafları geri veriyorum ve Micah onları tekrar aynanın çerçevesine yerleştiriyor. Duraklıyor, sessizce onlara bakıyor.

"O benim her şeyimdi," diyor usulca. O güzel mavi gözlerinde yaşlar birikiyor ve burnunu çekiyor. "Buraya çalışmak için geldiğinde ailem buna karşı çıktı. James ailesine güvenmiyorlardı ve çalışarak elde ettiği her şeyi çarçur etmesini istemiyorlardı.

onlarla ilişki kurmak. Ama o dinlemedi. Onun olayı buydu - ne olursa olsun, Sydney Scott ne isterse onu yapardı. Ve bu akıl hocalığı onun için dünyalara bedeldi."

Gözlerim yine fotoğrafları buluyor. Sydney'nin yüzünün yumuşak hatlarını, yaydığı kaygısız ruhu inceliyorum. "Ona ne oldu?"

Öncekiyle aynı cevabı bekliyorum. Basit bir "O öldü," çünkü bundan fazlasını hak etmiyorum.

Micah onun yerine burnunu bileğinin arkasına siliyor ve omuz silkiyor. "Grayson'ın ailesi onu ele geçirdi. Ve tamamen bu karanlık, korkunç gerçeklikte var olan çoğu kişi gibi, onu yok ettiler."

Sonunda beni aramaya tenezzül ettiğinde Violet'i küvetinde bekliyorum

Kızgınlık kemiklerimi ısıtıyor, ya da belki de içinde ısılandığım kaynar sudan kaynaklanıyor. Şu anda öfkemin nerede durup nerede başladığını tam olarak kestiremiyorum.

İçeri girdiğinde, ilk başta beni fark etmedi bile. Hemen yatağa doğru yürüyor, bol ve yırtık kotunun cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir numara çeviriyor.

Bir süre sonra "Baba," diyor ve ses tonundaki heyecan karşısında neredeyse gözlerimi deviriyorum. O adamla hâlâ konuşmak ne kadar da affedici.

Gözlerim kıpırdamadan onun üzerinde kalıyor. Çünkü onun affetmesini istiyorum.

Şu anda ona kızgın olsam bile her şeyden daha fazla.

Diğer hatta bir şey söylüyor olmalı çünkü kadın sessizliğe gömülüyor. Dikkatle dinlerken başını eğiyor ve sonra dönüp yatağının uzunluğunu görmek için boynunu büküyor.

Tüm yatak kafası kesilmiş ayçiçekleriyle kaplı. Tam olarak bin altı yüz seksen tanesi, düşüncelerimi onun varlığından kurtarmak için başarısızlıkla geçirdiğim her saat için. Bir ayak yüksekliğinde yığılmışlar ve yatağın diğer tarafındaki zemine dökülüyorlar - sırf onun yüzünde bir gülümseme görmek için katlanmaya hazır olduğum acıların sembolik bir denizi.

Parmaklarım hala yarılmış ve kabuk bağlamış durumda, her bir çiçeği sapından koparmaktan ağrıyor. Son üç günümün büyük bir kısmını aldı ve bu miktarla bile dışarıdaki tarlanın yarısından fazlası kaldı.

Yatağa bakıyor, sonra belli belirsiz uzanıp iki parmağının arasına sarı bir taç yaprağı sıkıştırıyor. Sonra, ancak o zaman, o tatlı, büyüleyici gülümseme uzanıyor ve sadece piyano çalarken hissettiğim bir ateşi tutuşturuyor.

Boğazını temizleyerek trans halinden kurtulur gibi oldu ve tekrar hücrelerine konuştu. "Hayır, sana çeki birkaç gün önce gönderdim...

umarım almışsındır çünkü çok büyük bir paraydı."

Bir duraklama. ödediğim her şeyi hâlâ ona gönderdiğini fark edince göğsüm sıkışıyor.

"Evet, tabii. Biliyorum. Denemiyordum-" Elini yüzünün yan tarafında gezdirerek sözünü kesiyor. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim? Kal hakkında. Belki sana düşünüyordum..."

Cümlesi kesiliyor, görünürde bir son yok. Yenilgi omuzlarına çöküyor ve kendi kendine, duvara, ebeveynlerin çocuklarını hayal kırıklığına uğratmasını izleyen ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayan zalim tanrıya başını sallıyor.

"Şey, onun parası var. Bağlantılarımız yok. Belki yardım edebilir düşündüm." Kara kaşları V şeklini aldı. "Tamam. Haklısın. Onu rahat bırakmalıyım."

Sesi çatlarken küvetteki tutuşum sıkılaşıyor.

"Evet, yakında konuşuruz. Anneme onu sevdiğimi ve bu gece arayacağımı söyle."

Telefonu kapattıktan sonra geriye doğru fırlatır; telefon şezlonga düşer, sonra da yere kayar. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek omuzlarının üzerinden sarkan birbiriyle uyumlu iki örgüyü çözüyor, kuzguni saç tellerini sallıyor ve perişan bir iniltiyle yüzüstü yatağa düşüyor.

Ayçiçekleri şilteden düşüyor, yağmur gibi yağıyor ve zemini kaplıyor. Nedense, neredeyse bin yedi yüz tanesi o kadar da büyük bir sayı gibi görünmüyordu, ta ki o neredeyse onların arasına gömülene kadar.

"Onu öldürmemi ister misin?"

Çılgılık atıyor, hemen doğruluyor ve başını bana doğru çeviriyor. O güzel geyik gözleri beni anında buluyor ve elektrik yüküyle karnımdaki ateşi körüklüyor. Bu kadının tek bir bakışı beni tamamen yakmakla tehdit ediyor.

"Babamı öldürmeni istiyor muyum?" diye takılıyor, çabuk toparlanıyor. "Hayır, aslında sanmıyorum. Bu bir suç olurdu."

Başımı küvetin kenarına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kayıtsızlığımın onu kızdıracağını biliyorum ve bana uymasını istiyorum. "Yasadışı olması yanlış olduğu anlamına gelmez."

"Şu anda gerçekten cinayeti haklı mı çıkarıyorsun?" "*Adaleti* haklı çıkarıyorum."

"Ah, doğru, üzgünüm. Üniversitede o etik dersini alacak kadar ilerleyemedim."

Bir göz kapağımı kaldırıp kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Peki neden bitirmedin?"

"Çünkü-" Ağzı kapanıyor ve bana ters ters bakıyor. "Çünkü babam borcunu benim üzerime geçirdi ve artık mali yardım alamıyordum. Ve ailem zaten çok fakir olduğu için programın ücretini cebimizden ödeyemezdik. Bu yüzden

Üniversiteden ayrıldıktan sonra şehri terk etti ve yaptığı şey yüzünden son altı yılını kalıcı olmaktan kaçınarak geçirdi."

Dirsekleriyle iterek oturma pozisyonuna geçmeden önce başını yatağa bırakıyor. "Ödemeyi yapamazsam ne olacağını biliyor musun? Babama verdiğim çekler ciro edilemezse ya da postada kaybolursa? Babam *ölür*. Annem, kardeşlerim, hatta belki de ben, hepimiz ölmüş sayılırız. Yani hayır Grayson, onu öldürmene ihtiyacım yok. Kendi başına harika bir iş çıkarıyor."

Cevap vermiyorum çünkü bir tür sarmala girmiş gibi görünüyor ve ben bu duyguyu çok iyi biliyorum. Söyleyeceğim herhangi bir şey işleri daha da kötüleştirebilir.

Onun öfkeli olmasını istiyorum, gerçekliğin kıyısında sallanmasını değil.

Yataktan kayar ve bir elinde tek bir ayçiçeği tutarak banyoya gelir. Banyodan bir adım ötede durup tek bir taç yaprağı koparıyor. Yere düşüyor, yere inene kadar ileri geri sallanıyor.

"Bu sana benim affımı kazandırmaz" diyor. "Ama onları seviyorsun?"

"Onlar benim favorim. Ama de."

Başımı sallayarak bir omzumu kaldırıyorum. "Güzel. Gerçi bence artık benimkini araması gereken sensin, Küçük ."

Bakışlarını kaldırıyor, binlerce yakıcı güneşin sıcaklığıyla benimkine diyor. Bir an için başka bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Belki de çiçeği bırakıp gidecek ve beni peşinden çağırarak.

Sonra elini yumruk yapıyor. Çiçeği buruşturuyor. "Onu sevdin mi?"

Diğer gözüm de açıldı. "Ne?"

"Sydney. Micah'ın kız kardeşi. Eski öğrenciniz ve görünüşe göre her yönüyle sevilen biri. Onu sever miydin?"

Micah'ı boğabilirim. Eğer o da odada olsaydı, bunu gerçekten yapabilirdim. Açıkçası, malikânenin güney kanadının kapısı açıldığında telefonuma bir bildirim , sanki o kısmı hareket dedektörleri ve alarmlarla donatmamışım gibi.

Nate ve babam Sydney'in ödülleri ya da diğer eşyalarını hiçbir zaman alamadılar. Onları sadece, onu tüm partilerden ve uğursuzluklardan ölüme götürdükleri için daha iyi hissedebilmek için istediler.

Dikkat. Bu yüzden, polis beni arayıp onun cesedini nehirde bulduklarını ve olay yerinde bulunan ikinci derece kanıtların -boş alkol şişeleri, bir poşet kokain- cinayet ihtimalini ortadan kaldırdığını söylediği anda o kanadı kapatmışım.

Benim rehberliğim altında malikanede kaldığı için benim sorumluluğumdaydı.

Buna kaza dediler. Sanki James ailesindeki her birimiz doğrudan sorumlu değilmışız gibi. Micah dışında, iddiaları çürütmek için iletişime geçebilecekleri herhangi bir ailesi yoktu, bu yüzden bizim katılımımız göz ardı edildi.

Onu benden aldılar. Onu New York ve Los Angeles'ın seçkinleri tarafından bilinen sefahat hayatına yönlendirdiler. Uyuşturucu, günah, basit bir kompozisyon danışmanlığının ona veremeyeceği lüks vaadi.

Ama onu resmen kapılarının önüne atmışım. Parlak, idealist, yetenekli bir kızı alıp kendim katletmişim.

Onun hayaletinin bu koridorlarda dolaşması çok uygun. Bu yüzden güney kanadına dokunmadım; bana eziyet etmediği zamanlarda geri dönebileceği bir şey olsun istiyorum.

Şimdi, onların varlığıyla lekelendi. Hiç geri gelmeyebilir.

"Sana güney kanadının yasak olduğunu söylemişim."

Gittiğini nereden bildiğimi sormuyor. O bundan daha zeki. "Soruya cevap vermedin."

"Sorunuz güvenimi boşa çıkardığınız gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

"Tanıştığımız gece bana *ilaç verdin* ve seninle yatarak eski sevgilime ihanet ettiğimi düşünmeme izin verdin. Bana güven hakkında ders verme."

"Ve o zamandan beri sana her parçamı vermedim mi?" Öfkeleniyorum, ona ve dünyaya karşı sabrım çok azalıyor. Çok fazla gerilmiş ve kopmanın eşiğine gelmiş bir lastik bant gibi. "Ruhumu sana defalarca açmadım mı, sadece sürekli ezmen için? Bana ne verdin? Güvenimi kazanmak için ne yaptın?"

Kirpikleri yavaşça, inanmayarak göz kırparken yanaklarının üst kısımlarına değiyor. Duyguları beceriksizce titreşiyor ama bakışlarını kaçırıyor,

ve sonra gitti. "Onun odasını bir tapınak gibi tutuyorsunuz. Sizin için çok özel biri olmalı."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyorum, kalbimin düzensiz ritmine odaklanıyorum. Bu kaostan benim öfkemden mi yoksa ondan mı kaynaklandığını ilk başta tam olarak anlayamıyorum.

Sessizlik dayanılmaz hale geldiğinde, ısıyorum. Güzel yüz hatlarındaki yıkımı hazmedemiyorum.

Bu cadaloz söz konusu olduğunda hiçbir rahatsızlığı hazmedemiyor.

"Öyle olsa ne fark eder ki? Bu seni rahatsız ediyor mu?" Başımı eğip yüzünün pembeleşmesini izliyorum. "Kıskanıyor musun, Violet?"

"Hayır."

Kıkırdayarak ağırlığımı avuçlarıma veriyorum ve kendimi yukarı itiyorum. Bacaklarımı dışarı çekerken vücudumdan narin akıntılarla su akıyor ve zemini ıslatıyor. Ayçiçeğini ondan alıp avucumun içinde sıkıca kavriyorum ve diğer elimle yanağını okşuyorum.

"Sana yaptığım tapınağı ne kadar da kolay gözden geçiriyorsun," diyorum kısık bir sesle, onun varlığıyla bedenim elektrikleniyor. İçimdeki tüm öfke sadece onun yakınlığıyla yatışıyor ve bana istediği her şeyi yapabileceğini ve bunu ona karşı çok uzun süre tutamayacağını fark ediyorum.

"Sydney benim öğrencimdi," diyorum onu bakışlarımla buluşmaya zorlayarak. Parmaklarım çenesinin altından kayarak ensesindeki saçlara dolanıyor. "Kendimden çok şey gördüğüm biriydi; güdülü, yetenekli, biraz da kaybolmuş. Hiç almadığım rehberliği ona vermek amacıyla onu kanatlarımın altına aldım. Programımda açan bir çiçektir ve onun gelişmesini izlemekten başka bir şey istemedim."

Eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdiğimde Violet'in nefes alış verişini .

"hiçbir şey olmadı, da. Onunla ilişkim tamamen profesyoneldi, ancak ailemdeki diğerleri için aynı şeyi söyleyemem."

Ayçiçeği sapını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, görünüşte güzel olan iki şeyin yan yana gelmesinden keyif alıyorum.

Toprak tarafından dövülmüş, sonsuza dek güneş ışığını kovalamaya yazgılı biri.

Diğeri güneşin kendisi. Sıcak, parlak ve lanet evrenimin merkezi.

"Aplana Adası'nda bir erkek kardeşim var," diyor, sesi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak. "O... şey, babamın ben doğmadan önce bir ilişkisi olmuş ve bu ilişki onunla sonuçlanmış. Babam onu reddetmiş ve ben büyüdüğümde bana yaklaştığında ben de aynısını yapmam gerektiğini düşündüm. Annemin bana tüm nezaket ve şefkate aykırı olsa da. Onlara sadık kalarak ve onu uzak tutarak iyi bir kız olduğumu sanıyordum ama son zamanlarda kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor ve bir tanesini başparmağımla uzaklaştırıyorum.

"Ve sonra onun hakkındaki söylentileri öğrendim ve bunlar çok... *korkunçtu*. Onu dışlama kararında haklı olduğumu hissettim. Bana hiçbir şey yapmamış olmasına ve sadece beni tanımaya çalışmasına rağmen. İlgilenmiyordum." Bir duraklama ve gözyaşlarını silerken titrek bir nefes. "Bir parçam da korkuyordu. Genetiğimizin ne kadar derinlere gittiğini bilmek istemiyordum. Eğer... eğer insanların onun yapabileceğini söylediği şeyler benim de içimde gizlenen şeylerse."

"İnsanların başka seçenekleri kalmadığında neler yapabileceklerini bilseniz şaşırsınız."

"Evet," diye fısıldıyor ve kulağa bu kadar kırık gelmesinden nefret ediyorum. "Bu kardeşin için de geçerli."

Onu bırakıp çekiliyorum, ellerim yanlarıma düşüyor. Ayçiçeği yere düşüyor, unutuluyor. "Sen neden ?"

Kollarını kavuşturup omuz silkiyor. "Ondan hoşlandım çünkü kolaydı. Çünkü gerçekten fazla bir şeyim yoktu ve tüm iltifatları ve hediyeleriyle beni iyi hissettirdi. *İyi* biriydi."

Çenem sıkılıyor, o kadar sert ki ısırığın kafatasımdan yukarı sektiğini hissediyorum. "Evet, sana ne kadar *iyi* davranmaya çalıştığını biliyorum. Sana saldırdığında düşündüğün şey bu muydu? *İyi* davrandığını mı?" Onu iterek yatak odasına doğru ilerliyorum, yerden siyah boxer külotumu alıp giriyorum. Sonra gömleğime uzanıyorum, koyu yeşil düğmeli bir gömlek ve onu omuzlarımdan çekip çıkarıyorum, odayı kaplayan lanet olası ayçiçeği karmaşasına bakıyorum.

Önemli olduklarını düşünmem aptallıktı.

Bu kadar üzölmem bile aptalca. Hiç değilse, kimin yatağında olmayı tercih ettiğini, kime bağılılık yemini ettiğini açıkça ortaya koydu ve yine de ergenlik öncesi bir çocuk gibi lanet olası öfke nöbeti geçiriyorum. Hepsi kardeşimi öldürmek istediğim için.

Sydney'e yaptıkları, onu bu dünyaya sürükleyip ölüme terk ettiğı için değil. Kariyerime, mali durumuma, hayatıma karşı yaptığı açık tehditler için bile.

Ona ait olmayan birine dokunduğı için boğazını kesmek istiyorum. Teknik olarak ona ait bile. Sırf ona tek bir iltifat, öpücük ya da *gülümseme* verdiğı için ayak parmaklarından asılarak vücudundaki kanın akıtılmasını istiyorum.

Tanrım. Belki de dağ havası beni zehirliyordur.

Violet banyodan çıkarken beni takip ve gömleğimi kapatırken ellerimi durduruyor. Daha bu sabah ağızımda ve saçımda olan çevik parmaklarıyla her düğmeyi ilikleyerek işi devralıyor. hazır olduğunda yüzümdeki maskeyi yırtan parmaklar, böylece onun zevkine verdiğim tepkileri görebilecekti.

Ve sorunun dağ olmadığını fark ettim. Yükseklik hastalığı yüzünden değil, bu kadına olan tam ve mutlak bağımlılığım yüzünden deliriyorum.

"Haklıydın," diyor, ilk iki düğmeyi açık bırakıyor ve ellerini yakamın üzerinde gezdiriyor. Dokunuşu boynum boyunca hınzır bir arzu dalgası gönderiyor, oradaki tüyleri kabartıyor. "Güzel olmak istemiyorum. Gerçek niyetlerini gizlemek için taktıkları bir maske olduğunda değil."

Biraz yatışmış hissederek sırtıyorum. Kollarım beline dolanıyor, sikim canlanırken onu kendime çekiyorum. "Ah, ama maskeleri seviyorsun."

Gözleri parılıyor. "Ben *de seninkileri* seviyorum."

VIOLET

NEW ENGLAND ART ACADEMY, Boston'un yaklaşık bir saat dışında, tarım arazilerinin arasına sıkışmış küçük bir özel üniversitedir. İlk bakışta gri taş kuleleri, vitray pencereleri ve sivri, koni şeklindeki çatılarıyla bir okuldan çok minyatür bir kaleye benziyor. Hendek ve çevresindeki güvenlik duvarından bahsetmiyorum bile.

Ana bina devasa bir avlunun önünde yer alıyor ve her iki yanında onu çevreleyen binalar var; Grayson'ın bana söylediğine göre bunlar seçkin öğrencilerin -genellikle okulun en iyilerinin- kaldığı yurtlarmış.

Programlarında en iyiler ve kampüste kalmayı tercih edenler için fakülte konaklamaları.

Yine de etrafta güzel yeşilliklerin eksikliği ve burada bir toplantı süresinden daha uzun kalmayı hayal edemiyorum. Grayson da tam olarak bu kadar ve sonra Cora ve Alistair'le öğle yemeği için buluşacağımızı söyledi.

Onu da yanımda götürme konusunda hâlâ ikna olmuş ama o hayır cevabını kabul . O beni şımarttığı için ben de onu şımartıyorum ve hayat denge üzerine kurulu.

Ana binanın ön girişindeki döner kavşakta indiriliyoruz. Janus bizim için kapıyı tutuyor, Grayson inerken taş suratlı, ama ben indiğimde elini uzatıyor. Merakla elini tutuyorum çünkü James malikanesinde bulunduğum süre boyunca benimle ilk kez etkileşime .

Uzun siyah saçları ensesinde küçük bir topuz şeklinde toplanmış. Elini bıraktığımda Grayson'ın peşinden gidiyor, başının arkasına uzanıyor ve oradaki bir noktayı ovalıyor.

Başımı eğiyorum, yüzünü buruşturduğunda kaşlarım birbirine çarpıyor, sonra onlara yetişmek için koşmaya başlıyorum. İçeride, lobinin ortasını kaplayan dev kristal piyano heykeli ile bina neredeyse sessiz.

"Sen iyi misin?" Janus'a çantamdan bir şişe ağrı kesici çıkararak soruyorum. "Baş ağrısı için bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bana bakmak için dönüyor, keskin yüz hatlarının kenarları aşağı dönüyor. "İhtiyacım olan şey senin ."

Olduğum yerde . "Ne?"

Omzunun üzerinden birkaç metre önümüzde duran Grayson'a bakıyor ve saldırı gecemden hatırladığım mavi-siyah saçlı, acayip uzun boylu adam tarafından karşılanıyor. Burada çalıştığını fark etmemiştim ama sanırım bu mantıklı.

Janus sesini alçaltarak bana doğru bir adım attı. "Çıkabiliyorken çık buradan, küçük kız."

"Çıkmak mı?" Yankılıyorum, papağan gibi tekrarladığım için içimden kendimi tekmeliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermiyor. Sanki *onu* tehdit etmişim gibi başını sallıyor ve tiksintiyle dudak büküyor. Orada öylece durup boş boş bakıyorum.

Topuklarının üzerinde ve binadan dışarı çıkıyor. Bana aşık olduğundan emin olduğum adamın güvenliği olarak işine devam etmek üzere.

Grayson sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi bana doğru bakıyor ve eliyle gel işareti yapıyor. Çok geçmeden cilalı maun bir masanın karşısında oturmuş, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken etrafımdaki konuşmaları yarı dinliyordum.

Belki de bu bir tehdit değil, gerçek bir uyarıydı. Micah'nın kız kardeşine ne olduğunu gördüyse, belki... belki benim de başıma gelmesinden endişe ediyordur. Nate kesinlikle burada bir düzen olduğunu düşünüyor, bu yüzden başkalarının da düşünmesi mantıklı olur.

Yine de omuzlarımdaki sümüksü hissi atamıyorum. Grayson'a söylemem gerektiğinin farkındayım ama bunu bu yabancıнын huzurunda yapmam gerektiğinden emin değilim, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"...eğer geri dönmek istiyorsanız, Dekan Hudson'ın birkaç şartı var," diyor uzun boylu adam masasının ucunda tünediği yerden. Uzun, damarlı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, siyah bir yelek giymiş ve mor bir kravat takmış. "Yani partiler. Onların durmasını istiyor. Bunun üniversiteyi kötü gösterdiğini söylüyor."

Grayson bacak bacak üstüne atarak alay ediyor. Kolunu sandalyemin arkasına atıp beni daha da yaklaştırdığını hissediyorum. "Hiç şaşırmadım. İyi vakit geçirmenin kıymetini hiç bilmez."

"Eğer toplantılarınızı böyle adlandırmak istiyorsanız," diyor diğer adam, kızıl gözlerinde dans eden bir eğlenceyle. "Ayrıca sizin ve çalışanlarınızın belirli gecelerde başka yerde olduğunuza dair tam mazeret talep ediyor. İzne ayrıldığınızdan beri ortaya çıkan kayıp vakalarına karışmadığınızı doğrulamak için."

Parmakları omzumun yanındaki deride sıkılaşıyor. Göz ucuyla ona bakıyorum, göğsüm aniden sıkışıyor.

"Bunu yapabilirim."

Adam başını sallıyor ve ben de ofisinin etrafına bakıyorum. Kuzgun temalı biblolar ve başsız heykeller, kalın, tozlu kitaplar ve odanın etrafında farklı yüksekliklerde yığınlar halinde istiflenmiş düzinelerce kağıt arasında odayı süslüyor.

Masasının köşesinde bir isim levhası duruyor: *Dr. Ian Crane, Dini Çalışmalar ve Karşılaştırmalı Mitoloji Profesörü.*

Evet. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, Grayson'ın parmakları saçlarımla oynarken tüylerim diken diken oluyor. Mitoloji ve din dersi verecekmiş gibi görünüyor. Gerçekten de, gözleri, doğal olmayan saçları ve neredeyse acı veren yakışıklılığıyla, her şeyden çok Şeytan'ın kendisine benziyor.

"Pekâlâ," diyor, floresan ışıkların altına geri dönerken soluk teni neredeyse ışıltı ışıltı parlıyor. "O zaman, sanırım ilkbaharda yepyeni ders materyalleri ve bunları öğretme yöntemleriyle dolu bir cephanelikle görüşürüz."

Grayson başını sallar. "Evet. Sabbatical çok aydınlatıcı oldu."

SUV'a döndüğümüzde Janus'la yaptığım küçük konuşmayı tamamen unutmuştum. Grayson beni arka koltuğa yatırmış, ağzını memelerimin arasına sokmuş, nefesimi kesen bir hararetle onları emip miniciklarken bir şey hatırlamak çok zor.

Yutkunuyorum, sertleşmiş bir meme ucuna yapışıp dişlerinin arasında yuvarlarken dudaklarım kapanmıyor.

"Bunlar gözümü açtığım andan beri beni delirtiyor." üzerinde

Sen," o Pantolon, kıvrılma onun dil etrafında ve iki eliyle ağırlıklarını yoğurarak zirveye ulaştı.

"sikim nasıl görüneceğini, boşalmamı beklerken kızarıp kızarmayacağını merak ettim." Kalçalarım kalkıyor, üzerimdeki

küçük mini eteğin içinde sürtünme arıyorum. Zonkluyorum, doldurulmak için can atıyorum ve o bunu biliyor. Bu yüzden

görmezden gelmek.

"Neden deneyip görmüyorsun?"

Duraklıyor, ıslak bir patlamayla meme ucumu çekip çıkarıyor. Ayak parmaklarımdaki emişi hissediyorum.

"Ne, burada mı?"

Araç hareket etmeye başlıyor ve başımı kaldırıp taş duvarların ötesindeki ağaçları görüyorum, biz geçerken bulanıklaşıyorlar. Bakışlarım bir şekilde ona kayıyor ve elimi dağınık kahverengi saçlarında gezdirip dibinden sıkıca kavırıyorum.

"Yüzümün görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Sırtarak arkasına yaslanıyor ve diğer elimi kemerine götürüyor. "Çıkar beni o zaman. Seni ıslatmam için bana yalvarmanı sağlayacağım."

Saçlarını parmaklarım titriyor, pantolonunu indiriyorum ve o da kayarak pantolonunu kalçalarından aşağı itiyor ve elini sokuyor. Bir çekiş, sonra iki, ve çoktan uzun ve sert, dilimde tatmak istediğim kızgın kırmızımsı pembe bir renk.

Her heyecanlı nefeste göğsüm kabarıyor.

"Onları benim için bir arada tut," diye emrediyor tartışmaya yer bırakmayan o ses tonuyla. Zaten ben de tartışmazdım. "Aç ağzını, pis kız. Bakalım önce beni oraya sığdırabilecek misin?"

Göğüslerimi avuçlarımın içinde kavıyorum, tırnaklarım derimi ısıyor. Beklenti kan dolaşımında dolaşüyor ve SUV'un kapısına garip bir şekilde itildiğim için boynuma kramplar giriyor, ama odaklanabildiğim tek şey onun siki. hareket ediyor, kalın tepesini dudaklarıma bastırıyor, içeri girmek için izin istiyor.

Sessiz bir yutkunmayla açıyorum. Beni beslediği şeyi kabul ediyorum.

İçime girer girmez özünün hafif tuzlu tadı dilimde patlıyor ve tadına bakarak küçük bir zevk sesi çıkarıyorum. Kayarak içeri giriyor, çenem ağrıyana kadar beni dolduruyor ve sonra geri çekiliyor. Nefesimi sertçe veriyorum, ağızımdaki tükürüğün bir kısmı dökülüyor ve çenemden aşağı akıyor.

O hararetli zümrüt gözleriyle bana bakıyor ve başparmağıyla salyama aletin başına bulaştırıyor. "Aç."

Bu sefer daha geniş bir şekilde itaat ediyorum ve yavaşça içeri kayıyor, dirençle karşılaşana kadar dolduruyor ve dolduruyor. "Nefes al ve aç. Beni derinlere al. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Sert teşvik bedenimi alevlendiriyor ve başımı hafifçe eğerek çenemi daha da genişletiyorum. Ucu boğazımın arkasına değdiğinde dudaklarım acıyor ve orada bir şey olmasına alışık olmadığım için öğürüyorum.

"*Siktir*," diye inliyor, eli saçlarımın arasından geçerek beni yerimde tutuyor. Her iki şekilde de hareket edemiyorum. "Boğazın muhteşem, Violet. Neredeyse o güzel amcık kadar sıkı ve ıslak."

Aniden çekiliyor ve bana nefes almam için birkaç saniye veriyor. Tükürük telleri bizi birleştirirken, geri kalanı dudaklarımdan kayarak göğsüme damlıyor. Aleti kaygan, benimle parlıyor ve onu temizlemek için dilimi dışarı çıkarıyorum.

"Sakin buna cüret etme." Saçlarımı sıkıca kavriyor ve başımı gidebildiği kadar geriye çekiyor.

Kafatasım kapıya çarpıyor ama görmezden , onun uğursuz bakışlarındaki baş döndürücü parıltıdan çok . Onu tekrar içimde hissetme ihtiyacıyla adeta titreşiyorum.

"Eğer bu mükemmel, diri memeleri becereceksem," diye , "o zaman alabildiğim kadar tükürüğe ihtiyacım var. Doğru yap bebeğim. Beni mahvet."

Tanrım. Seksin bu kadar ateşli olacağını ve bu kadar iyi hissettireceğini önceden bilseydim, bu kadar uzun süre beklemezdim.

Boğazımı rahatlatmaya çalışarak burnumdan nefes alıyorum ve tekrar dudaklarımın arasında kaybolmasını izliyorum. Gözlerimi yukarı çevirdiğimde onu bana bakarken buluyorum, yavaşça girip çıkarken gömleğini çenesinin altında tutuyor. Önce ucu, sonra daha fazlası, tek tadabildiğim ve hissedebildiğim o olana kadar.

Bir tıkaç daha ve bu sefer vücudumdan aşağı kayarak çekiliyor. Islak ucundan inci gibi bir uyarılma damlası sızıyor ve göğsüme tükürüyor. İrkiliyorum ve bakışları tamamen vahşileşiyor.

Uzaktan gelen bir vızıltı sesi, etrafımda dolaşan şehvet kaynaklı puslu havaya karışıyor. Grayson pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp yere attığında önce fark etmiyorum. Bir elini bizi aracın önünden ayıran bölmeye dayıyor, biz fren yapıp tekrar kalkışa geçerken sabitliyor.

Yüzünde kısa bir an için kızgınlık ifadesi beliriyor ama üstüme çıkarken bunu bastırıyor. Kaburgalarımın üzerine oturarak sikini okşuyor ve bakışlarını benimkinden ayırmıyor. Tasarladığı insanın ırzına geçmeye kararlı, ete kemiğe bürünmüş bir tanrı.

Nefes nefeseyim, kalçalarım ıslak ve nabzım çılgınca atıyor.

Ellerimi yönlendirerek göğüslerimi birbirine daha da bastırmamı sağlıyor. Aletini aralarında kaydırmaya başladığında, telefona cevap veriyor ve hoparlörü açıyor.

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve onun cevap niteliğindeki gülümsemesi başımı döndürüyor.

"Ne?" diye bağıyor telefona, kalçaları kışkırtıcı derecede yavaş bir ritimle hareket ediyor.

"Kes şu lanet tavrı." Hattan bir adamın sert sesi geliyor, her kelimesinden sinirlilik damlıyor. "Bu duyduğum şey de ne?"

Gelecek bahar üniversiteye geri dönmek istemen hakkında ne düşünüyorsun?"

Kıvranıyorum, tahrik midemde sıkı bir goblen örüyor. Grayson memelerimi sikmeye devam ediyor, memelerimin arasındaki sert hissi daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Onun üzerimde belirmesi, böylesine ilkel bir ihtiyaca bu şekilde yenik düşmek aşağılayıcı ve heyecan verici.

Dölünü arzuluyorum, sanki yakalayabilecekmişim gibi ağzımı açıyorum.

O.

Beni izlerken burun delikleri şişiyor. "Evet, *baba*," diyor ve Durumu bir anda hem daha kötü hem de daha iyi hale getiren bir nedenle, "bana sivil topluma yeniden girmemi söylediniz. Ben de öyle yapıyorum."

"Gelecek yıl yeterince iyi değil evlat, hele ki Massachusetts'te kalacaksan hiç değil. *Yarın* New York'ta olmalısın. Seni bekleyen film anlaşmaları, onlar için müzik yazmanı isteyen yapım şirketleri var. Küçük öğretmenlik işin bekleyebilir."

"Olabileceğini sanmıyorum."

"Ve ne düşündüğün zerre kadar umurumda değil. Dalga geçmeyi bırak ve kendine çeki düzen ver, yoksa partilerinde gerçekte neler döndüğünü basına açıklarım ve hiçbir yerde kariyer yapamazsın. Eyalet hapisanesinde çürürsün ve duyacağın tek müzik hücre arkadaşın seni becerirken kulağına mırıldandığı şey olur."

Grayson çenesini çalıştırıyor, babasını sadece yarı dinliyor gibi görünüyor. Bakışları yoğun, vücudumdan aşağıya sıvı bir sıcaklık akıtıyor.

Mememi tokatladığında, bunu hiç beklemiyordum. Çarpmanın etkisiyle haykırıyorum, o sıcaklık lezzetli bir coşkuya dönüşüyor. Üzerime ılık bir bal gibi sızıyor, sinir uçlarım yükselirken aynı zamanda beni zehirliliğiyle kaplıyor.

"O da neydi öyle?" diye soruyor babası. "Şu anda birini mi beceriyorsun?"

Grayson telefonu göğsüme, göğüslerimin üzerine koyarak, "Hücre arkadaşım değil," diye cevap veriyor. Hızını artırıyor, tenlerimizin birbirine sürtünmesinden çıkan özensiz sesler artık aracın içinde duyuluyor ve sonra elini kalçalarımın arasından geçirmek için uzanıyor.

"Oh," diye inliyorum, iki parmağını soktuğunda dudağımı ısıyorum. Beni *babasının* önünde teşhirci yaptığı için umursamak istiyorum, ama her şey çok iyi hissettiriyor ve hareket edemiyorum, bu yüzden bacaklarımı olabildiğince geniş açıyorum ve çözülmesini izliyorum.

"Violet'i hatırlıyorsun, değil mi baba?" Boşta kalan eliyle iki elimi birden kavıyor, bana karşı daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde kasılıyor. "Nate'in eski kızı mı? Bana uzak durmamı söylediğin mi? Şu anda onu arabamda çok uygunsuz bir pozisyonda tutuyorum ve birazdan-"

Başını geriye atarken boğulur gibi bir ses çıkararak kesiyor. Gözlerim açılıyor ve sıcak, yapışkan meninin ilk ipi göğsüme, çeneme doğru fışkırdığında dilimi çıkarıyorum. Alçak, çakıllı iniltisi arabayı dolduruyor ve babasından gelen küfürleri bastırıyor.

Ama ben boşalırken, amım Grayson'ın parmaklarının etrafında sertçe kenetlenirken ve sessiz kalmak için dilimi ısırırken bile, babasının telefonu kapatmadığını fark ediyorum. Ve bu coşku, midemde diğer her şeyin heyecanının yerini alan hastalıklı bir duygunun düğümlenmesine neden oluyor.

Grayson'ın kesik kesik nefes alıp verışı hepimizin ortak iniltisinin yerini alıyor ve iç çekerek telefona bakıyor. Aşağı bakıyorum ve ekranın onunla kaplı olduğunu görüyorum; telefonu kaldırıp yüzüme doğru tutuyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan boynumu geriyorum ve yalayarak temizliyorum.

Grayson uzun bir sessizlikten sonra kaşlarını , "Üzgünüm," dedi. Sanki o da bağlantının kesilmesini bekliyormuş gibi. "Sana daha sonra kullanabileceğin çok fazla görsel vermek istemedim. Oğullarının kadınlarını gözetlemeyi ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Sen lanet bir aptalsın." Soğuk, ürpertici bir kahkaha hatta yankılanıyor. "Oğlum olarak yükümlülüklerini yerine getirmediğin için seni öldürmezsem, Nate kesinlikle bunun için öldürecek. Umarım bu ucuz sevişme buna değmiştir."

"Ucuz değildi."

Bununla birlikte, aramayı sonlandırdı ve telefonunu yere fırlattı. Sonra üzerimden kayarak pantolonunu yukarı çekiyor ve tekrar içine sokuyor.

Hâlâ yarı çıplak ve çeşitli sıvılarla kaplı vücuduma bakıyorum. Sanki az önce olanlar tamamen normal bir durummuş ve tamamen aşağılayıcı değilmiş gibi sırtıyor.

Sıcak, tabii. Ama şimdi, heyecan azalıyor, yerini utanca bırakıyor. Babası bizim hakkımızdaki her şeyi bilmekle kalmıyor, aynı zamanda ilk elden *duyuyor*.

"Partilerinizde ne oluyor?"
Tereddüt ediyor. "İyi bir şey olmuyor."

Tamam o zaman. Kimseyle çılgınca seks yapmadığı ve bizim yaptıklarımızla örtüşmediği sürece, sanırım bu bekleyebileceğim en iyi cevap. Ve belki de daha fazla sorgulamalıyım, ama babasının tehditleri gerçek bir endişeden çok alay ve nefretten kaynaklanıyor gibi görünüyordu.

Gördüğüm, duyduğum ve *yaptığım* diğer her şeyden sonra, gerçekten umurumda değil. Bu noktada Nate'in benim için olduğundan daha kötü olamaz.

Doğrulup başımın arkasındaki ağrıyan yeri ovuyorum. "Cora'yı bu şekilde ziyaret edebileceğimi sanmıyorum."

"Arkada giyebileceğin bir gömleğim var." Öne doğru eğilerek koltuğun cebinden plastik bir mendil paketi alıyor, açıyor ve bir tanesini göğsümün üzerinde gezdiriyor. İş bittiğinde koltuğa geri oturuyor ve kullanılmış mendilleri katlayıp koltuğun başka bir yerine sıkıştırıyor.

Yerde dantelli sarı atletimi arayıp buluyorum ve başımın üzerine geçiriyorum. Her hareketimi izliyor, okunamayan bir ifadeyle her şeyi içine çekiyor.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp yandan örüyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Bakmayı kes."

Başını sallar. "Yapamam."

Kollarım iki yanıma düşüyor.

"Neden?" "Çünkü sanırım sana aşığım."

Çenem düşüyor, şok sistemime süzülüyor ve cevap vermek için dilimi hareket ettirmeye çalışıyorum. Ama her şey bir anda kupkuru oluyor, sanki Sahra Çölü ağzımın içine girmiş ve konuşmama izin vermiyor.

Araba durdu ve beni aptalca sersemliğimden uyandırdı. Bir an sonra arka kapı açıldığında, hâlâ birbirimize bakıyor, ne diyeceğimizi bilemiyorduk.

Bir başkası olmadan, koltuğun üzerinden tırmanıp beni geçti, araçtan dışarı çıkıp güneş ışığına doğru sürünerek ilerledi, tıpkı dışarı çıkan bir yılan gibi

bir kayanın altından. O çıkınca arkama yaslanıyorum ve iç çekerek yüzümü ellerime gömüyorum.

Nefes alarak omuzlarımı yuvarlıyorum ve az önce gittiği yönü takip ediyorum, bir elimle gözlerimi kapatarak sendeleyerek dışarı çıkıyorum. Etrafa göz gezdiriyor, dışarıda yemek yiyenler arasında Cora'nın kraliyet mavisi saçlarını arıyorum.

Onu restoranın yemek alanını çevreleyen demir parmaklığın yanında duruyordu ve yüzünde saf, katıksız bir dehşet ifadesi vardı. Alistair hemen arkasında, her zamanki gibi soğukkanlı ve sağında da Kal duruyor.

Yutkunarak onlara doğru yürüyorum, içim içime sığmıyor. Grayson peşimde, sanki birdenbire ortaya . Tam duruyorum ve hissettiğim tedirginliği olsun üzerimden atmak için belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum.

Ama Cora ben fırsat bulamadan konuşuyor.

"Vi, baban arıyor. Tutuklanmış."

MAVİ SAÇLI KADIN son yarım saattir bana ters ters bakıyor Dövmeli kolunu masanın altına uzatmış, sandalyesinin yanında oturan küçük siyah köpeği okşuyor ama çarpıcı altın rengi gözlerini benden ayırmıyor.

Masanın karşısında, neredeyse benim boyumda iki mürekkep saçlı adam oturuyor; buz mavisi gözlü olanın kolu dövmeli kadının sandalyesine sarkmış, işaret parmağı kadının saç uçlarıyla oynarken bir yandan da menüyü inceliyor. Onu siyasi bağış toplama etkinliğinden hatırlıyorum; Aplanada Adası'nın Belediye Başkanı Wolfe.

Diğeri, babasının telefonunu milyarıncı kez deneyen Violet'e bakıyor, neredeyse siyah olan bakışları biraz asık suratlı, sanki Violet'in çabalarını faydasız bulmuş gibi.

Onun burnuna sahip. Daha uzun, daha kalın ama eğimi aynı. Ve gözler, onlar da onun- sadece daha koyu. Daha kızgın. Daha kötü. Aralarına mesafe koymak istemesini anlayabiliyorum; bu, ışığın geçemeyeceği türden bir karanlık.

İsimlerini çoktan unuttum ama küçük lokantanın diğer müşterilerinin bakışları bana neden insan içine çıkmadığımı hatırlatıyor. Malikâneneden ayrılalı o kadar uzun zaman oldu ki, dağdan aşağı kısa bir yolculuktan daha uzun bir süre için, o tanıdık kaçma dürtüsüne kapıldım.

Gözlerim çıkışları işaretliyor; tüm bu durumun tek uyarısı dışarıda olmamız, yani en azından kaçmak o kadar da zor olmayacak. Yine de bana eşlik etmesi için Violet'i omzuma atmam gerekecek. Kısa boylu değil ama ayak uydurabileceğini sanmıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, SUV'deki itirafımdan sonra bunu isteyeceğinden emin değilim. Beni bu kadar acımasızca dürüst olmaya iten neydi bilmiyorum, orgazm mıydı yoksa babamın beni sarmal hale getirmesi miydi, ama kelimeler onları durdurma şansım olmadan önce yuvarlandı.

O da karşılık vermedi.

Kötü şans, Grayson. Bu ve NEAA dekanının kesinlikle yaptığım bir şeyi yapmadığımı kanıtlamak için mazeretlere ihtiyaç duyması arasında, bugün benim günüm değildi.

Mavi saçlı kadın masanın karşısına geçip gözlerini bana diyor. "Neden hâlâ buradasın?"

Göz kırpıyorum. "Başka nerede ki?"

Burnunu kırıştırıyor. "Seks gibi kokuyorsun. Kuzenime ne yapıyordun?"

Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturarak ona küçük bir tebessüm ediyorum. "Görünüşe göre bunun cevabını zaten biliyorsun."

Kardeşi sandalyesinde kayar. İşaretle.

"Yaptığın şey bu mu?" diye devam ediyor kadın, sesi giderek yükseliyor. Belli ki fitili oldukça kısa. "Evinizi temizlemeleri için kadın kiralayıp sonra da onları becermek mi?"

"Her zaman değil. Violet için bir istisna yaptım."

Yüzü kızarıyor ve aile benzerliğini görüyorum. "Biliyor musun, seni görevi kötüye kullanmaktan rapor edebilirim."

Sırtışıma bastırmaya çalışıyorum ama pek de işe yaramıyor. Yanında Belediye Başkanı Wolfe saçlarını çekiştirerek kıkırdıyor.

"*M'eudail*, nasıl başladığımızı hatırlatmama gerek var mı?"

"Bu farklı," diyerek omuz . Adamın eli koltuğunun arkasına düşmüş, bekliyor. "Violet tatlı ve masum bir kız ve onu mahvetmesini istemiyorum."

"Tam tersine," diyorum buzlu çay bardağımla ona doğru işaret ederek, "beni mahveden kuzenin."

Bu küçük bekçi köpeğini tatmin etmiş görünüyor ve Violet'in kardeşi bana bakmaya devam ederken o gerçek köpeğini sevmeye geri dönüyor. Adamı bir hayalet gibi takip söylentilerin farkında olarak onunla kafa kafaya veriyorum.

Adada yaşamıyor olsanız bile, tüm Doğu Yakası Violet'in kardeşini bir şekilde duymuştur. Dr. Ölüm lakabı kolaylıkla ya da sebepsiz yere verilmemiştir.

Umurumda değil.

Violet inleyerek telefonunu masaya çarpıyor. "Bir şeyler *yolunda* gitmiyor çocuklar, size söylüyorum. Annem telefona cevap bile vermiyor. Babam hapisteyse neden bana ulaşmıyor?"

"Belki de ona babanın borcundan hiç bahsetmemenle aynı nedenden dolayıdır," diyerek omuz silkdim. "Muhtemelen seni koruduğunu düşünüyor."

Violet'in kardeşinin bakışları sertleşir. "Ne borcu?"

Bana ters ters bakıyor. "Önemli bir şey değil."

"Persico ailesine borçlu olunan yarım milyon dolara *hiçbir* şey, ama belki de tanımlarımız farklıdır."

Masa sessizleşiyor ve Violet bana hançer gibi bakıyor. "Şu anda oynamak istediğin oyun gerçekten bu mu?"

Burun deliklerim alevleniyor, evet deme ve onun düğmelerine basmaya devam etme dürtüsü içimde bir tsunami dalgası gibi yükseliyor. Onu ya duygularını açığa vurmadığı için ya da hiç var olmadıkları için cezalandırıyorum ve ikisi de pek adil görünmüyor.

Eğer ona gerçekten aşırıysam, onu da aynı şeyi hissetmeye zorlamak istememeliyim. Bunun organik ve gerçek olması gerekir ve bu zorlanamaz.

Aksi takdirde, Nate ya da babamdan daha iyi olamayacağım ve öyle olduğumu kanıtlamak için yaptığım her şey tartışmalı olacak.

"Babanızın başına başka ne gelmiş olabilir?" diye soruyor İngiliz olan.

Alt dudağını çiğniyor, sonra bana bakıyor.

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Hey, bana bakma. Onun tutuklanmasıyla hiçbir ilgim yok."

"Ben de bunu söylüyorum. Tutuklandığını sanmıyorum." Avuçlarını masanın üzerinde düzleştirerek kardeşine döndü. "Suçluların ne zaman polise başvurduğunu biliyorsun?"

Geniş bir omuz kaldırıyor. "Kolluk kuvvetlerinin bir Don'un maaş bordrosunda olması alışılmadık bir durum değil."

"Ya da diğer devlet kurumları," diye ekliyor İngiliz adam.

"Doğru, ama Persico'lar mümkün olduğunca katı olmalarıyla ünlüdür. Vergiye tabi çalışarak kazanmadığım parayla ödeme yapmama bile izin vermiyorlar."

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor dövme kadını, köpeğini kucağına alarak.

"Onun aracılığıyla yaptığınız iş vergiye tabi mi?"

Başımı salladım. "Yaptığım her şey yasal. Yıl sonunda dosyalamaya gittiğinde bir form alacak ve şimdiye kadar ödediğim her şeyin makbuzunu saklıyorum."

"Çekleri babama gönderdim. Borcun tamamı benim adıma olmasına rağmen sadece ondan ödeme alıyorlardı. Çalıştığımı doğrulamak için bir veri tabanından geçiriyorlar ve görünüme göre borcu biriktirenin ben olmamama aldırıyorlar." Violet duraksıyor, nefes alıyor. "Onlara ödeme yaptığını *biliyorum*, bu yüzden Persico'ların polisten müdahale etmesini istemeleri için bir neden yok. Meşru bir organizasyon gibi görünmek istiyorlar, bu yüzden polisi yasadışı işlerinden uzak tutmak isteyeceklerdir, çünkü kesinlikle işbirliği içinde değiller."

"Violet," diyor ağabeyi alnını ovuşturarak, "cidden de onların kendi işlerini telafi etmek için ne gerekiyorsa yapmayacaklarını düşünemezsin."

fonlar. Organize suçlar iyi yağlanmış bir makine gibi çalışır. Polisler olan ilişkilerinden haberdar olmamanız bu anlama gelmez-

"Nate James birkaç hafta önce tüm ailemi teslim etmekle tehdit etti," diye aceleyle söze girdi ve bunu yaparken bana tek bir bakış bile atmadı. "Onunla işbirliği yapmazsam ya da birine söylersem doğrudan mafyayı onlara göndereceğini söyledi."

Masa tekrar sessizliğe bürünür ve diğer kadının kucağındaki küçük köpek, sanki hamile duraklamasından rahatsız olmuş gibi mızızlanır.

Kalbim olduğu yerde duruyor, kasırgadaki güç dalgalanmasının kuyruk ucu gibi kısa devre yapıyor.

"Aslında beni öldürmekle tehdit etti *ve sonra da* planladıklarını birine anlatırsam ailemi ortadan kaldıracağını söyledi," diye devam ediyor ve ölmenin bir his olduğundan eminim. Göğüs kafesime, göğsüme binen baskı tüm ağırlığıyla beni ezerken, görüşüm gittikçe uzaklaşıyor.

Işıksız bir yere doğru.

"Bu *da* ne Vi?" diye çıkışıyor kadın, burnundaki pembe altın piercingi ayarlarken. "Neden bu bilginin üzerinde öylece oturuyorsun?"

"*Eğer ispiyonlarsam ailemin üzerine mafyanın salınacağı tehdidini* duymadın mı?" Violet omuz silkiyor. "Ne yapacağımı bilemedim. Bütün bu... dünya benim için yeni."

Kardeşi ona bakarken gözlerinde öfke yanıyor.

Ona doğru tam olarak bakmaya bile cesaret edemiyorum, bunun yerine göz ucuyla gizlice bakıyorum. Başka herhangi bir şey beni bir sarmala sokabilir ve şu anda umutsuzca en kötü yanlarımı uzak tutmaya çalışıyorum.

Nathaniel'i bulup ellerimle öldürene kadar.

"Yani bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" Belediye başkanı sandalyesinde arkasına yaslanıp bir askı kayışını kopararak tedarik ediyor. "Nate'in sizi tuzağa düşürmek için kullanacağı bir şey."

"Evet. Persikoslar peşimden kendi adamlarını göndereceklerini bir kez kanıtladılar zaten. Birkaç hafta önce bir... olay oldu." I

gözlerini üzerimde hissettim. "Ama belki de kimse bir ceset bulamadığı için, aslında adamı ben öldürmedim."

Masanın karşısından derin bir iç çekiş geliyor. Hâlâ yeni bilgilerin saldırısıyla boğuşuyorum ama sözlerini dikkatle değerlendiriyorum. Onu öldürmemiş olması mantıklı -kör bir taş kullanmış ve araziye taradıktan sonra bile kimse bir ceset bulamamış. Belki de onu bayılttı ve bilinci yerine gelir gelmez kaçtı.

Daha sıkı aramalıyım. Güvenlik kameraları hiçbir şey bulamadı, bu da kişinin ya görüntüleri döngüye soktuğu ya da yollarının dışında nasıl yürüyeceğini tam olarak bildiği anlamına geliyordu.

Riley'nin siber ekibi kameranın kurcalandığına dair bir kanıt bulamadı.

"Ya size saldırmayı planlayan Persikoslar değilse?"

Violet kaşlarını kaldırarak dönüyor. Masanın geri kalanı dikkatini bana çeviriyor ve ben yutkunuyorum, ciğerlerimde pişmanlık duymadığım bir ateş yanıyor.

Bunu ben yaptım. Her şeyin ne kadar berbat olduğunu bile bile onu buraya, kendi dünyama getirdim. Ne kadar berbat hale gelebileceklerini bilerek ve umursamadım.

Tek istediğim Sydney'i kullanma ve istismar etme şekillerine karşı küçük bir intikam dilimiydi. Bu süreçte kimin yok olduğu bile değildi ve işte buradayım, aynı lanet senaryoyu bir kez daha yaşıyorum.

Ama Violet'in ölümü atlatılabileceğim bir şey değil.

"KESİNLİKLE ONUNLA GİDEMEZSİN."

Eğilmiş, bir çift oxford'un bağcıklarını bağlıyordum. Violet tam önümde duruyor, öfkesi sıcak, hissedilir dalgalar halinde titreşiyor.

Tekrar kuzenin evinde kalmaya gitmeden önce birkaç şey alabilmesi için malikaneye geri döndük. En azından bir süreliğine.

şimdilik. Onun burada olması iyi hissettirmiyor.

Onu boktan ailemden koruyan kişi olmayı tercih etsem bile. Bu hakkı hak etmiyorum ama yine de ne pahasına olursa olsun onu yanımda tutmak için göğsüm ağrıyor.

"Birinin bu ani yolculuğu finanse etmesi gerekiyor," diye şaka yaparak omuzlarındaki gerginliği çalışıyorum.

"Kal'ın bir sürü parası var ve sen *onun* jetini alıyorsun."

"Gitmemi o istedi." Doğrudum, kalçalarından tutup bacaklarımı açtım ve onu bacaklarımın arasına çektim. "Küçük kız kardeşini kirlettikten sonra adama borçlu olduğumu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Hayır." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken kaşlarını çatıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Kimseye bir şey borçlu değilsin."

"Tam olarak doğru değil. Sana pek çok şey borçluyum. Bu listenin en başında orgazm var."

Tenim ısınıyor ve gözyaşlarını kırıpştırarak uzaklaştırıyor, onun yerine o güzel kahverengi, değerli taş gözlerini sıvı arzu dolduruyor.

"O zaman burada kal ve onları bana ver." Yer değiştiriyor, göğüslerini çeneme bastırıyor ve itiraf edeyim, baştan çıkıyorum.

Hiç gitmek istemiyorum. Onu yatağıma geri atmayı ve ikimizin de odanın konforundan çıkmasına asla izin vermemeyi tercih ederim. Dünya dört bir yanımızı alevlere teslim edebilirdi ve umursayacağım tek şey onun benimle, benim de onunla birlikte olmam olurdu.

, ruhlarımız kaçınılmaz olarak bu gezegenden ayrıldığında, onunkini aramak zorunda kalmayacaktım.

Birlikte giderdik.

İşte tam da bu yüzden şimdi gitmem gerekiyor. İçinde yaşadığı dünyanın güvenli ve bu tür bir bağlılığa hazır olduğundan emin olmak için. Böylece tanıdığımız insanların zarar tehdidi olmadan onu daha uzun süre yanımda tutabilirim.

Ben de eğilip beni öpmesine izin verdim. Hatta dilinin dilimin üzerinde gezinmesine izin veriyorum ve sanki bu son kez olacakmış gibi tadına bakıyorum. Elleri saçlarıma dolanıyor ve benimkiler aşağı inip kıcını kavırıyor, hiçbir şeyin değişmediğini bilsem bile onu içime doğru itiyorum.

Geri çekildiğimde uzun bir nefes üflüyor çünkü o da bunu biliyor.

"Sen yokken saldırıya uğrarsam, suçlayacağın tek kişi kendin olursun."

Kıkırdıyorum, banyoma doğru ilerlerken ve öğleden sonra emmek için soyunmaya başlarken onu izliyorum. Aletim kıpırdanıyor, günaha girme isteği göğüs kafesimde derin bir yol açıyor, ama sonra Nate ve babamın New York'ta yaptıkları toplantıları ve Violet'in babasının tehlikede olduğuna dair inancını düşünüp kendime .

Döndüğümde bunu halledebiliriz.

"Sizi buraya getirecek tek şey hayaletlerdir."

VIOLET

"Orada yalnız kalman gerektiğini düşünmüyorum."

Gözlerimi devirerek Cora'nın yatak odamı tam olarak görebilmesi için yer değiştiriyorum. Micah yatakta oturmuş, ayak tırnaklarını parlak sarıya boyuyor ve Willow onun yanında oturmuş, tabletinde sosyal medyada geziniyor, arada sırada Micah'ya komik bulduğu bir şeyi göstermek için tableti eğiyor.

Micah neredeyse hiç gülmüyor, ancak bunun Willow'un mizah anlayışının berbat olmasından kaynaklandığı konusunda ısrar ediyor.

Willow'un sıcak kahverengi gözlerindeki yumuşak parıltıyla onu izleyişi, onun gülümsemesini sağlamaya çalıştığını düşündürüyor. Nate'in gerçek niyetini öğrendiğinden beri ikisi de gergin ve Willow'un kendine biçtiği sorumluluk genç kızın rahatsızlığını hafifletiyor.

Micah'nın tırnaklarının rengi hakkında bile bir şey söylemedi, ki bu da şüphesiz onun soluk tenini yıkayacak. Sadece bir şeye ihtiyacı olursa diye yakınında oturuyor.

Tekrar telefonuma bakarak kuzenime kaşlarımı kaldırıyorum. "Gördüğün gibi *anne*, yalnız değilim. Grayson'ın ayrıca iyi donanımlı bir güvenlik ekibi var ve ayrılmadan önce sistemin kendisini böceklerle ve güvenlik duvarlarına karşı kontrol ettirdi. Burası bir kale gibi."

Aksi takdirde bir gece daha kalmama izin vermezdi. Bunu düşünecek kadar rahatlaması için yüzüne oturup ağzımı sikmesine izin vermem iki tur sürdü ve ancak alarm sistemini otuz kez kontrol ettikten sonra razı oldu. Ve Willow ve Micah'ı kişisel korumalarım olarak atadıktan sonra.

"Ben de ona sürekli bunu söylüyorum," diyor Elena görüş alanına girip yüzlerini birbirine yaklaştıırken. "Ama bizim küçük baş belamız çok endişeli."

Cora alay ederek onu itiyor. "Sen konuşmayı seven birisin."

"Ben bir anneyim ve en büyük ablayım. Endişe benim DNA'mda var." "O benim kuzenim. Onun DNA'sı benim DNA'm."

"Tam olarak böyle olmuyor," diyorum ama ne olduğunu anlayamadığım garip bir bakış atarlarken artık bana neredeyse hiç dikkat etmiyor bile. "Her neyse, gitmem gerek. Ne kadar erken uyursam, Grayson ve Kal beni o kadar erken arayıp babamı bulup bulmadıklarını söyleyebilirler."

"Ya buldukları şey hoşuna gitmezse?" Elena sorar.

Omuz silkip uzun bir nefes alıyorum. "Geçilmesi gerekiyorsa o köprüyle ben ilgilenirim."

Telefon görüşmesi sona eriyor ve ben yatağa uzanıyorum. Dayanaksız pembe pijama üstüm yukarı kalkarak karnımı ortaya çıkarıyor ve dün geceyi düşündüğümde içimi kaplayan duyguya engel olamıyorum - aynı şey olmuştu ama şirketim çok daha farklıydı.

"Baban gerçekten hapse girerse ne yapacaksın?" Micah cilasından başını kaldırmadan soruyor.

"Kefaletini için sanırım." Omuz silkiyorum, telefonumu kucağıma koyuyorum. "Bu noktada tüm hayatım boyunca yaptığım şey bu."

Çok mantıklı bir şeymiş gibi başını sallıyor ve bir yanım kız kardeşiyle de benzer bir rol oynayıp oynamadığını, hatta tam tersi olup olmadığını merak ediyor. Oje şişesinin kapağını kapatarak ayak parmaklarını açıyor ve paytak paytak yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyor.

Yan dönüp Willow'u izliyorum. Beni dikkatle görmezden geliyor.

"Ona nasıl hissettiğini söyleyecek misin?"

Willow'un bakışları benimkilere, sonra tekrar tabletine kayıyor. "Bu anlamsız . O aynı şekilde hissetmiyor."

"Sordun mu?"

"Kızlardan hoşlanmıyor, Violet. Sormama gerek yok ve bir ego gezisi için arkadaşlığımızı mahvetmeme de gerek yok." İç çekerek tabletini bir kenara itti ve başını kapalı banyo kapısına doğru çevirdi. "Grayson'ın kapısına gelip iş için yalvardığından beri ona ben bakıyorum. Gerçekten sahip olduğu tek kişi kız kardeşiydi ve..." Willow bana bakarken omuzlarını kaldırarak sözünü kesiyor. "Onun arkadaşı olmayı seviyorum. Bundan daha fazlasına ihtiyacım yok, ondan değil."

Kapı yeniden açıldığında başımı sallıyorum ve Micah dışarı fırlayıp yatağa geri dönüyor. Bizi itip kakarken kıkırdıyor ve sonra tableti kapıp yüzüne doğru çekiyor.

"Tamam, bu kadar oturup seksen yaşındaymışız gibi davrandığımız yeter. Personel odalarının dışında hiç uyuyamıyoruz, o yüzden ben bir kadın filmi seçeceğim, Willow da gidip mısır patlatacak."

Kimse hareket etmeyince gözlerini kısar. Willow inleyerek, yüzünde sinirli bir ifadeyle yataktan kalkıyor.

Micah bakmıyor bile, mevcut filmler listesinde gezinmek için geri dönüyor. "Grayson'ın içkilerinden de biraz al. Çalışma odasındaki dolabın en üst rafında. Şöminenin üzerinde bir anahtar var."

Odadan çıkarken Willow'un dudaklarında bir gülümseme yakalıyorum.

Resepsiyonist Kal ile bana bakıyor, başını salladığında mavi-gri gözleri okyanus kadar berrak. Tekrar.

"Özür dilerim çocuklar," diyerek başının arkasındaki ağarmış topuzun arasından bir kalem geçiriyor. "Burada tutulan bir Theodore Artinos'umuz yok. Parsons ve Üçüncü Cadde'deki gözaltı merkezini kontrol ettiniz mi? Oradan her zaman kaçaklar geliyor."

Kal iç çekerek başını salladı. "Yine de teşekkürler hanımefendi."

İstasyondan elimiz boş ayrılıyoruz ama buna pek de şaşırmıyoruz. Violet'in hikayesi bir mafya ailesinden daha mantıklı.

Gereksiz yere polisi işe karıştırmak. Özellikle de büyük ölçüde geri ödenmiş bir para için.

Yazdığım çeklerin hiçbiri Artinos'a ait herhangi bir hesaba yatırılmadı; hepsi Cayman Adaları'ndaki bir takma adla aynı hesaba yatırıldı ve Riley'ye sahipliğini doğrulamak için kontroller yaptırıyoruz. Paranın başka kimin eline geçebileceğinden emin değilim ama ne olursa olsun, bunu öğrenmeye bir adım daha yaklaştık.

Goldengrove, Kuzey Carolina, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor; sahil kasabası Duris büyüklüğünde, güzel arnavut kaldırımlı sokakları ve *her yere* dikilmiş çiçekli ağaçları var. Şehir merkezi tebeşirle yapılmış duvar resimleriyle kaplı ve insanlar biz yanlarından geçerken gülümsüyorlar, görünüşe göre aralarındaki karanlıktan habersizler.

Tam da Violet'in gelmesini beklediğim türden bir yer.

Kahve içmek için küçük bir kafede durduktan sonra şehir merkezindeki sokaklarda babalarını aramaya devam ediyoruz. Eğer buradaysa, onu öyle ya da böyle bulacağımızdan eminim - bu, aşırı kibar yabancılarla konuşmak anlamına gelse bile.

"Sadece... bilmiyorum... bir şebeke sistemine girip adamı bulmanın bir yolu yok mu?"

Kal başını bana doğru çeviriyor, koyu renk gözleri etkilenmemiş. "Benimle aynı güvenlik şirketini kullanıyorsun. Neden arayıp kayıp bir kişinin izini sürmenin ne kadar kolay olduğunu sormuyorsun?"

Riley'nin sinirli tepkisini ve ardından açıklamayı şimdiden duyabiliyorum. "Yeterince makul."

Bunun dışında, araştırmamıza devam ederken pek konuşmuyoruz. Dr. Ölüm hakkındaki sosyal söylentilerin çoğunlukla doğru öğreniyorum - sessiz ama fark edilmeyecek kadar kibar.

arada kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissetmemeye çalışıyorum. Şimdiye kadar kimse yaklaşmamış olsa da kesinlikle birkaç kez fark edildim. Sanırım ünüm benden önce geliyor.

Belki biraz delirmenin faydaları vardır.

Kal, şehirdeki çabalarımızı tükettikten sonra bizi alması için minyon kızıl saçlı asistanını ayarlıyor. Bu yolculukta olduğumuz süre boyunca tek bir kelime bile etmedi ve bir parçam merak ediyor

Adamın çalışanlarında aradığı bir şey bu, çünkü sessizliğine değer verdiği açık.

Telefonumu kontrol ederken Goldengrove vızıldayarak geçiyor ve Violet'tan gelen birkaç okunmamış mesajı fark ediyorum. Onun, Willow'un ve Micah'nın yeşil yüz maskeleriyle yatakta uzanmış, birbirlerinin ağzına patlamış mısır tıktırırken çekilmiş fotoğrafları var ama sonuncusu beni duraksatıyor.

Ben: O keçi benim evimde mi?

Violet: Dışarıda yalnızdı. *surat asma emoji*

İçimden kıkırdayarak hızlıca bir cevap yazıyorum. **Ben:**

Bunu sana o mu söyledi?

Violet: Hayır, ama gözlerinde görebiliyordum.

Violet: Sadece bu gecelik. Hayaletlerden korkmadığını söylüyor, o yüzden beni güvende tutacağını düşünüyorum.

Ben: Hayalet Avcıları'nı mı izliyorsunuz?

Violet: *göz kırpan emoji*

Gözlerimi devirerek mesaj dizisinden çıkıyorum ve midemde filizlenen huzursuzluk hissini görmezden gelmeye çalışarak telefonumu kilitliyorum. Uçakta onu da yanıma almalıydım ama son bir gece malikanede kalmak için ısrar etti. Gitmekle zaten aptallık ettiğim için, şimdiye kadar yaptığım en zor şey olmasına rağmen kabul ettim.

Güvenlik kameralarını tekrar tekrar kontrol ediyorum. Her yedi dakikada bir, sadece adamlarımın hizada olduğundan ve kimsenin mülke girmediğinden emin olmak için.

Beyaz dış cephe kaplaması, çökmekte olan beton verandası ve göz alabildiğine çiçeklerle dolu bahçesiyle küçük bir evin önünde duruyoruz.

Ön tarafta, kısa küçük çitin yanında bir ayçiçeği yatağı var. Açık ve dışarı uzanmışlar, güneşi arıyorlar ve hemen buranın onun evi olması gerektiğini anlıyorum. Sanki çocukluğunun geçtiği eve dadanan bir hayaletmiş gibi, varlığı adeta havadan sızıyor.

Uzun siyah saçlı ve mavi gözlü bir kadın verandadaki hasır sandalyede sallanıyor, kucağında bir battaniye örüyor. Kenarındaki karmaşık, renkli çiçekleri ve kadının yüzündeki hafif seğirmeyi fark ediyorum.

yorgun eller. Araçtan inip eve doğru yürümeye başladığımızı gördüğünde yüzünde bir endişe ifadesi beliriyor.

"Aman Tanrım," diye feryat ediyor, iğnelerini ve kumaş yığını bırakıp ayağa fırlıyor. Verandadaki bir sütuna tutunarak bir avucuyla ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım, buradasın. Bu , değil mi? *Bebeğim benim!* Tanrım, Violet, benim tatlı ayçiçeğim, çok üzgünüm-"

"Bayan Artinos," diyor Kal, sert bir sesle, "Violet iyi."

Yüzü düşüyor, milyonlarca farklı duygu aynı anda ortaya çıkıyor. Öfkede karar kılmış gibi görünüyor. "Bu durumda, o küçük veledime beni araması ve bu durumu derhal düzeltmesi gerektiğini söyle. Babasının ülke dışında olmasına ve bana cevap vermemesine izin veremem. Ona bir düzine farklı bahçe şovu ve papazımızın geçen Pazar erkek arkadaşıyla birlikte olmak için şehri terk ettiği gerçeği hakkında bilgi vermem gerekiyor. Hangi cehennemde o?"

Kal'ın kaşları birbirine çarpıyor ve birkaç uzun dakika boyunca kadına bakıyoruz. O da beklentiyle bize bakıyor.

"Kocanız ülke dışında mı?" "Sanırım ben de öyle dedim."

Onun yanından eve, sonra da gökyüzüne bakıyor ve içinden alay ediyor. "Bunu daha önce de duymuştum. Dur tahmin edeyim. Hasta teyze mi?"

Duraksıyor, bir adım daha yaklaşıyor. Bunu yaparken, yüksek elmacık kemikleri ve ısıltılı teni gün ışığına çıkıyor ve kızına olan benzerliği neredeyse tekinsiz.

Bir kez daha, kemikli bir el ağzına gider. Kal'dan bir adım kadar uzakta duruyor, onu tepeden tırnağa tararken gözleri açılıyor. Benden bir santim kadar daha uzun, o yüzden biraz zaman alıyor.

Sonra nefesi kesilir. "Kallum."

VIOLET

ilk fark şey yalnız olduğum.

Faun yatağın büyük bir kısmını kaplarken, Willow ve Micah da diğer tarafta yatarken, ben yatağın bir kenarında uyudum ve neredeyse düşünüyordum. Onlar, özellikle de Willow, bir ahır hayvanının mobilyaların üzerinde olmaması gerektiği konusunda homurdandılar ama sonra Faun'un küçük dili bir öpücükle onun suratını tokatladı ve o da ikna oldu.

Şimdi hiçbiri burada değil. Karanlıkta iki elimle çarşafları yokluyorum, kürk, saç ya da deriyle karşılaşmayı bekliyorum ama hiçbir şey yok.

Fark ettiğim ikinci şey ise *soğuk olduğu*. Dışarıda yaz olmasına rağmen buz gibi soğuk, sanki iç termostat inanılmaz düşük bir sıcaklığa ayarlanmış gibi.

Ya da onu bu getiren *bir şey* var.

Tavandaki pencerelerden içeri sızan ay ışığında nefesim kristal beyazlığında. Ellerimi ovuşturuyorum, ayaklarıma sürünmeden önce kendimi örme bir yatağa sarıyorum.

Fark ettiğim üçüncü şey ise koku.

Buruk ve boğucu, odun ve külün yanması gibi. Boğazım ve burnum yanıyor ve pencerelerin olduğu duvara doğru tökezlediğimde dördüncü şeyi fark ediyorum: gece havasını renklendiren turuncu parıltı.

Duman bulutları siyah gökyüzüne dökülüyor, yıldızları örtüyor. Tepe noktasında bir yangın yükseliyor, öfkeli alevler sağa sola savruluyor ve daha yükseğe tırmanıp daha parlak yanıyor.

"Ahır."

kimse olmadığı için bunu neden yüksek sesle söylediğimi bilmiyorum. Şaşkınlığımı duyacak kimse yok.

Gözlerimi hızla kırıştırarak bu rüyadan uyanmaya çalışıyorum. Kolumu çimdikliyorum.

Kalçamı. Karnımı.

Yine de ahır yanıyor.

Ve ben burada aptal gibi durmaya devam ediyorum, başka ne yapacağımı bilemiyorum. Aşağıdaki avluda, etrafta koşuşturan ve kaçmaya çalışan yaratıkların -keçilerin- gölgelerini görüyorum. Camlar yardım çığlıklarını duymak için çok kalın ama her zihnimde yankılanıyorlar.

Sonunda kendimi şoktan kurtarıyorum ve topallayarak yatağa dönmeyi . Telefonumu elime alıp ekranı kontrol ediyorum.

Servis yok.

Kahretsin. Dağların lanet bir kule bloğuna dönüşmesi için ne mükemmel bir zaman.

Sadece Wi-Fi ile acil servislerle iletişime geçmemi sağlayan bir uygulama var, bu yüzden beş buçuk saat uzaklıktan yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilsem de önce onlarla sonra da Cora'yla hızlı bir sohbet gönderiyorum.

Grayson ve Kal'a attığım mesajlar yerine ulaşmıyor ve mideme kocaman bir düğüm yerleşerek sinirlerimi ona doğru çekiyor. Orada düğümleniyorlar, panik boğazıma yapışıyor.

Yavaşça nefes alıyorum ve önümdeki havada kayboluşunu izliyorum. Çoktan uçağa binmiş olduklarını ve geri döneceklerini umarak, Grayson'ın dolabından çıkardığım eski bir sweatshirt ve bir çift flanel pijamanın içine büzülüyorum. Battaniye hareketlerimi çok kısıtlıyor, bu yüzden onu atıp Micah ve Willow'u aramak için aşağı iniyorum. Gecenin bu saatinde araziye çıkmamayı başarmıştım, tamamen ürkütücü faktörü nedeniyle. Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya dikkat ederek ayaklarımı koridorda kaydırırken bile, adım attığım her santim duvarlarda yankılanıyor gibi görünüyor. Sanki malikâne, hayaletlerinin benim dolaştığımı ve musallata karşı savunmasız olduğumu bilmesini istiyor.

Babam eve girdiğinde hiç ışık yanmıyordu. Ana merdivenin dibindeki küçük gece lambası ya da ön kapıyı çerçeveleyen vitrayların arasından parlaması gereken verandada bile. Elim merdiven korkuluğunu o kadar sıkı kavlıyor ki parmaklarıma kramp girmeye başlıyor.

Bir şeyler ters gidiyor. Grayson normalde görevde olan adam sayısını artırmasına rağmen güvenlik görevlilerinden hiçbiri ortalıkta görünmüyor.

şey duymuyorum. Ne Willow bir kase patlamış mısır daha yapıyorsa tabakların şingirtisini ne de Micah'nın izlerken uyuyakaldığımız filmin son birkaç sahnesini anlatırken sesindeki gülümsemeyi.

Bir sonraki düşüncem, personel kanadına geri döndükleri ve belki de dışarıda yaşanan kaosu farkında bile olmadıkları. Kendime sarılıyorum, kollarımı ovuşturarak kısa ve hızlı adımlarla doğu kanadına, ana mutfığa ve turuncu geceye bakan daha fazla pencereye doğru ilerliyorum.

Kanadın kapısı açık, ayağımla kenara itip içeri giriyorum. Dirseğim bir ışık düğmesine çarpıyor ve dar koridor donuk ışık cepleriyle aydınlanıyor. Durup yaşam belirtilerini dinliyorum - hareket, kahkaha, horlama.

Bir şey duymak için kendimi zorluyorum ama elim boş dönüyorum.

Ulaştığım ilk kapı bir süpürge dolabı, ikincisi çamaşırhane. Üçüncü ve dördüncü odalar bitişik yatak odaları, biri bebek mavisi yatak takımları ve Micah'nın bana verdiği ve ona uymadığını söylediği giysiler gibi makyaj malzemeleri ve giysi yığınlarıyla dolu. Tek bir kapıdan

ortak banyoya giriyor, sonra Willow'un toprak tonlarında mobilyalar ve yığınca moda dergisiyle dolu odasının ışığını yakıyor.

de yoklar.

Korku yavaşça sırtımdan yukarı tırmanıyor, pençeleri derimin yüzeyinin altına batmaya başlıyor. Yutkunuyorum, bastırıyorum ve kendime on dört bin metre karelik evin herhangi bir yerinde olabileceklerini hatırlatıyorum.

Herkes .

Yatak odasından çıkarken kapıyı arkamdan kapatıp dışarı çıkıyorum ve personel mutfağına doğru ilerliyorum. Gurme ama evin ana bölümündeki kadar büyük değil Genelde taşan yemekler ve çalışanların yemekleri için kullanılıyor.

Elim çıkış kapısının tokmağına uzanıyor ve tenim bronzla değiştiğinde hemen geri çekiliyorum.

Hava çok *sıcak*. Kavurucu.

Acı parmaklarımdan yukarı doğru yayılıyor ve elimi göğsüme bastırıp şok içinde kapıya bakıyorum. "Ne oluyor lan?"

Eğilip kalın, kareli desenli perdeyi kenara itiyorum ve sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak cumbalı pencereden dışarı bakıyorum.

Bir yangın daha. Bu kez tüm veranda alevler içinde, evin etrafında kaybolan bir yol boyunca uzanıyor. Kapıyı kapatıyorlar, rüzgar onları evin taşlarına doğru savurup içeri doğru itmeye çalıştıkça yayılıyorlar.

Perdenin tekrar yerine düşmesine izin vererek geri çekiliyorum. Sakin kalmaya çalışıyorum.

İçim inanılmaz derecede daralıyor, titriyor ve başım dönüyor. Yine de, dışarı çıkıp arkadaşlarımı bulmaya kararlı bir şekilde konağın ana kısmına doğru ilerliyorum.

Daha mutfağın salona açılan kapısından çıkmamıştım ki, doğu kanadının dışındaki duvarlarda büyük bir gürültünün yankılandığını duyuyorum. Sonsuzmuş gibi görünen bir şangırtı başımın yanındaki duvardaki aplikleri sallıyor ve ağır ayak sesleri onu takip ediyor.

Kalbim boğazıma fırlıyor, çılgınca atarken oksijen kaynağımı kesiyor. *Güm güm güm, güm güm güm.*

Kısmen boğuk bir nefes alarak omuzlarımı kıvırıyor ve omurgamı dikleştiriyorum. Kendimi hayaletlerin gerçek olmadığına ikna ediyorum.

O kazanın Willow ya da Micah'ın şakalaşması ve James ailesinin maskeli balo maskelerinin bulunduğu cam vitrini devirmesi olduğunu düşündü.

Belki de çoktan dışarı çıkmışlardır ve Faun'u kaybolmasın diye burada bırakmışlardır, o da bir şeye çarpmıştır. Malikanede bir sürü kırılğan eşya var.

Muhtemelen Grayson bu yüzden onu içeride tutmamı istemedi.

Kendimi sıkarak bir ayağımı kaldırıyorum, onları bulmaya ve çok sayıdaki yangından mümkün olduğunca uzaklaşmaya kararlıyım. Burada ağaçların arasında, yangının yayılıp tüm araziye sarmasının çok uzun süreceğini sanmıyorum.

Öne doğru kayarken ayağım sıcak ve ıslak bir şeye takılıyor. Dengemi kaybediyorum, kollarım körü körüne savruluyor ve son kendimi kapının pervazında yakalamayı başarıyorum. Kaşlarımı çatarak yere bakıyorum, Faun'un üzerine işemiş olmasından ve Willow ya da Grayson'dan bunun sonunu asla duyamayacağımdan korkuyorum.

Ama sıvı koyu renkli.

Kalın ve metalik. Bileğimi tutarak geri adım atarken koku beni çarpıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve devasa su birikintisini takip ederken tüm vücudum .

Artık dikkatimi verdiğim için ne olduğunu inkar edemiyorum. Adanın arkasında kızıl bir havuz oluşuyor ve ben patikayı takip ederek yavaşça ilerliyorum.

Kan. Çok fazla kan.

Çok fazla.

Beyaz dolapları, mermer tezgahları lekeliyor. El izleri yüzeylerini sürükleyerek minyatür bir korku evi çiziyor.

Dikkatlice adım atıyorum, tekrar kaymamaya çalışıyorum.

Avuç içim ada tezgahının üzerinde yumuşayarak beni sabitliyor.

Sonunda köşeyi döndüğümde elimden geldiğince sıkı tutuyorum, safra boğazıma o kadar hızlı yükseliyor ki kolumun tersiyle engellemek zorunda kalıyorum.

Orada oturan, dolaplara yaslanmış kişiyi tanımam bir anımı alıyor. Beyaz-sarı saçları kıpkırmızı olmuş, her santiminin rengi solmuş, sanki gökyüzü açılmış ve üzerine dökülmüş gibi.

Karnının ortasında, eskiden midesinin olduğu yerde bir delik var. İç organları etrafa saçılmış, gelişigüzel bir şekilde ona bağlanmış, sanki bunu yapan kişi onları yarı çıkarmaktan yorulmuş ve öylece bırakmış gibi.

Ve o güzel mavi gözler dosdoğru ileriye bakıyor, dehşet sonsuza dek irislerinde donmuş.

Bir gram bile hayat kalmadı.

Kolumun altından boşuk bir çaresizlik sesi kaçıyor. Gözyaşlarım yanaklarıma dökölüyor ve öğürmeyi için ağzımı kapalı tutuyorum. Midem şiddetle dönüyor, yıkım içimi kasıp kavuruyor. Yoluna çıkan her şeyi yok eden bir yıkım topu gibi.

Titreyen parmaklarımla telefonumu pijama pantolonumun cebinden çıkarıyorum; servis yok, Wi-Fi bağlantısı bile yok ve göğsümde yüzen korkuyu bastırmak için yutkunuyorum.

Biri beni arkamdan yakaladığında, elimden düşüyor ve Micah'ın kanına karışıyor.

"Seninle geri dönmek istiyorum."

Kal burnunun kenarını sıkarak nefes veriyor. Violet'in annesini evinde bırakacaktık, kim olduğumuzu bildiğine dair çok kısa ve tedirgin edici açıklamadan sonra. Daha doğrusu, kızının Kal'ın varlığının bir sır olduğuna dair açık inancına rağmen *onu* tanıyordu.

Ama o kendi aracına atlayıp bizi küçük havaalanına kadar takip etti ve pistten ayrılmayı reddetti.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor Kal.

Adının Amelia olduğunu öğrendiğimiz kadın, belinde taşıdığı acil servis rozetinden de anlaşılacağı üzere, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Üzgün olduğunu anlıyorum canım, ama bu beni kızımı görmekten alıkoymak için bir sebep değil. Eğer beni almazsan, başka bir uçağa atlar ve yine de gelirim."

Yine de jetin kapısında durup onun girişini engelliyor. Onu incelerken adamın yüzünde soğuk ve mesafeli duygular savaşıyor.

"Violet kadının güvende olduğunu bilmek isteyecektir," diyorum arkasından. "Bekleme süresini kısaltıp onun da peşimize takılmasına izin verebiliriz."

Çenesini sıkmış, ölümcül bakışlarını bana doğru çeviriyor. Ellerimi kaldırıyorum, eve, kadınının yanına dönmeye hazırım, böylece ailemle olan ilişkiyi dek bitirene kadar onu malikânenen uzaklaştırabilirim. Priya'ya göre az önce Nathaniel'i New York'ta DFA Records'tan çıkarken görmüş, bu yüzden en azından mülkte koklayarak geri gelmeden önce biraz zamanım olduğunu biliyorum, zaten sahip olduğundan daha fazla zarar vermeye çalışıyor.

Yalanları ve boş vaatleriyle Sydney'nin hayatını mahvetmesi yetmiyormuş gibi. Şimdi de beni susturmak ve bu süreçte sevdiğim her şeyi elimden almak için saldırıya geçti.

Ama sorun değil çünkü saldırmak için bir fırsat bekliyordum. Sydney'in müziğini ve zanaatını terk etmesini sağlayanların hepsi günahlarının bedelini ödedi; şimdi sıra Nathaniel ve babamın kendi rolleri için hesap vermesinde.

Onu şirketlerinden biriyle anlaşmaya teşvik etmeselerdi hâlâ burada olacaktı. Aiden birkaç yıl önce Symposium'dan ayrıldığında kendini zor kurtardı ve genlerinde cesaret ve hayatta kalma var.

Sırf rakiplerini kıskandırmak için onu etkinliklerde dolaştırıyor, şarkı söyleme sesini eşi benzeri olmayan bir yetenek olarak övüyorlardı. Yaşıtları onu kıskanmaya başladı, Nathaniel ve babamdan gördüğü muameleyi görmek istediler, bu yüzden onun alışkanlıklarını şımarttılar. Partiler, uyuşturucu, seks.

Daha sonra onları öldürene kadar hoşlanmaya zorladığım her şey.

Sydney hazırlıklı değildi. Onu gerektiği gibi hazırlayamamıştım ve zenginlerin, ünlülerin dünyası ve vaat ettiği ... onu canlı canlı yemişti.

O zamandan beri beni yiyip bitiriyor.

Yarım saat sonra, Goldengrove'un küçük pistinden taksi yapıyoruz ve sonra otuz bin feet havada, Duris'e geri dönüyoruz. Violet'e attığım son üç mesajın teslim edilemedi olarak geri dönmesine kaşlarımı çatıyorum ama jet ne kadar lüks olursa olsun, internet bağlantısının bu kadar zayıf olduğunu fark ediyorum.

Amelia bara doğru oturmuş, Kal'ın kızıl saçlı asistanıyla sohbet ediyor. O yine karşımdaki sandalyeye oturmuş, elindeki viski bardağını sıkıca kavıyor. Ters ters bakıyor.

"Bu şekilde kırılganlıkların olacak," diyorum telefonumu elimde çevirerek.

"Neredeyse kırk yaşındayım. Yaşayacağım."

"Evdeki hanım için daha genç görünmeye çalışmakla ilgilenmiyor musun?"

İçkisinden bir yudum alıp yutkunuyor. "Senden hoşlanmıyorum."

Boktan bir sırtışı bastırarak başımı deri koltuğa yaslıyorum ve omuz silkiyorum. "Öğreneceksin. Ben edinilmiş bir zevkim."

"Violet'ımla ilgileniyor musun?"

Döndüğümüzde Amelia'yı kolçağının üzerine eğilmiş, mavi gözlerini bana dikmiş halde buluyoruz.

"Satın almayı düşündüğüm bir araba değil, o yüzden hayır, ilgilendiğimi söyleyemem." Telefonumu tekrar kontrol ediyorum, mesajlarım hala gönderilmediğinde göğsüm daralıyor ve damarlarımda endişe sarmalları dolaşiyor. "Ancak ben senin müstakbel damadınım."

Bana yavaşça bir göz atıyor. Param olup olmadığını ve tıpkı kocası gibi onu nasıl ele geçirebileceğini değerlendirmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Son olarak, "İşlenebilir araziniz var mı? Çiçek ekebileceği ve sebze yetiştirebileceği yerler?"

Başımı sallıyorum, kaşlarım çatılıyor. "olmayan ne varsa, ona getirebilirim."

"Onu seviyor musun?" Bir duraklama. "Ne olursa olsun onu sever miydin? Hatta... kumar bağımlılığı geliştirse ve paranızı harcamadan duramasa bile? Ya da bir ilişki yaşayıp başka bir adamın çocuğuna hamile kalsa ve sonra hatasını kabullenmekten korktuğu için o çocuğu terk etse?"

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Gülümsemeye cüret herkesin omurgasını koparırdım ama bunu annesine söylemem gerektiğinden emin değilim.

Ayrıca, Kal'ın çenesinin çalışma şekli, bu atasözünün gerçekten benim için olduğunu hissettirmiyor. Tam geçmişlerini bilmiyorum ama Violet, Kal'ın babasının ilişkisinin bir ürünü olduğunu söylemişti, yani parçaları birleştirmek zor değil.

Onun için de öyle görünmüyor. Çenesinde bir kas yavaşça çalışıyor ve acaba sıktıktan sonra başı günlerce ağrıyor mu diye merak ediyorum. Tıpkı piyanoda birkaç akor çalmadan çok uzun süre geçirdiğimde benimkinin yaptığı gibi.

Sonunda Amelia'ya başımı salladım. "Onu sevmekten vazgeçmemi sağlayacak hiçbir şey yapamaz. Bu... içgüdüsel bir şey. Ruhum ona bağlı." Bunu tam olarak bilmese bile. "Sadece onun yörüngesinde var olmaktan memnun olurdum."

"Güzel." Ellerini kucağında birleştirerek arkasına yaslandı. "O halde, benim onayımı aldınız."

Sormadığımı ve buna ihtiyacım olmadığını belirtmek istiyorum ama bakışları Kal'ın taş suratlı haline kayıyor ve sessiz kalıyorum. Belli ki onunla konuşmayı düşünerek ağzını açıyor ama sonunda kapatıyor ve çenesini bir elinin arasına alıyor.

Güzel. Bir uzlaşmanın ortasında olmak istemiyorum, ya da başka türlü. Fırsatını bulduklarında sorunlarını çözeceklerdir. Belki de çözmezler. Bilmiyorum ya da umurumda değil. Bu benim sorunum değil.

Aklımdaki tek şey mümkün olduğunca çabuk Küçük Yankı'ma geri dönmek. Onu Duris'ten uzaklaştırmak ve güvende tutmak.

Sonra Nathaniel'i bulacağım ve onu tehdit ettiği için dilini keseceğim. Tırnaklarını söküp zorla yedireceğim ve acıdan bayıldıktan sonra her bir parmağını keseceğim.

Yine de onu keçilerime yedireceğimi sanmıyorum. Daha iyi, daha dengeli bir yemeği hak ediyorlar. Ayrıca, Violet onları besliyor, bu yüzden önlerine koyduğum herhangi bir şey için özellikle aç olmayacaklar.

Ama belki de onu domuz bağıyla bağlayıp yine de onlarla birlikte ahıra atarım. Enjekte etmeden önce üzerine işeyip dışkılamalarına izin veririm.

ölümcül sokak uyuşturucularından oluşan güzel bir kokteyl. Sydney gibi ölmesini izlemek için.

Uçuşun geri kalanı gergin geçiyor ama neyse ki kısa sürede bitiyor. Boston Logan'da iner inmez cep telefonuma bir çağrı geliyor ve hemen açıyorum. Daha o konuşmadan göğsümü bir korku kaplıyor.

"Malikânede yangın var," diye atıldı Riley, ne kadar hızlı konuştuğu için kelimeleri neredeyse bulanıklaşıyordu. "Az önce acil durum ekiplerinin yolda olduğu haberini aldım."

Mide bulantısı boğazımı tıkıyor. "Neden bana şimdi söyleniyor?"

"Son kırk dakikadır sana ulaşmaya çalışıyorum. Baz istasyonları falan bozulmuş olmalı. Aramalarımın hiçbirisi sana ulaşmıyor ve kameralarım çevrimiçi kalmakta zorlanıyor."

Bunu düşündüm. "Yani, mülkte gözün yok mu?"

"Hayır, gözüm üzerinde. Lütfen, ben amatör değilim. Bu yüzden size ahırınızın yandığını ve evin içindeki insanlara ulaşamadığımı söylüyorum."

Nefesimin altında küfrederek aramayı sonlandırıyorum ve Janus ya da Arsen için dışarıdaki kaldırımını tarıyorum ama bir şey bulamıyorum. Onların yokluğunda, onları daha sonra kovmak için aklıma bir not alıyorum.

Arkamda, Kal dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklatıyor. Bir vale görevlisi karartılmış bir GMC getiriyor ve o yolcu koltuğuna otururken yardımcısı direksiyonun arkasına atlıyor. Amelia ve ben arkaya tırmanıyoruz, kızıl saçlı havaalanından çıkarken ikimiz de kemerlerimizi bağlama zahmetine girmiyoruz.

Araziye arabayla iki saatlik bir yol var ve şimdi geri dönüp Violet'i çıkarmaktan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. Bir haftadır yağmur yağmadı ve bu ağaçlar toprak ıslak olsa bile çıra gibi.

Priya'ya kısa bir mesaj atıp Nathaniel'görüş görmediğini soruyorum.

Priya: Evet. Çok sıkıcıdır. Central Park'ta bir koşu, kahve ve çörek, sonra da kuru temizleme. Endişelenmen gereken adamın bu olduğundan emin değilim.

Ekrana çatarak cevap veriyorum.

Ben: Ne demek onun için endişelenmeme gerek yok?

Priya: Hayır birinin görüldü veya duydum
gelen onu beriBu sabah.

VIOLET

Geriye doğru çekilirken boğazımdan kopan ılığı
DURDURAMIYORUM.

Kendimi kaymaktan ya da Micah'nın cesedinden sızan kan
birikintisine düşmekten alıkoyamıyorum.

Aman Tanrım. Göğsüme kramplar giriyor, farkına varmakla
çöküyorum. Mide bulantısı midemde gürlüyor, kızgın ve kırık, acı beni
bütünüyle yutmaya çalışırken.

Gözlerim yaşıyor, ama bir kez daha pençelenmeden önce
bunların hiçbirinin içime işlemesine izin verme şansım olmuyor.
Saldırganım

Kollarımın altından kavırıyor ve ellerinin ıslak olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Muhtemelen benimkilerle aynı sebepten dolayı.

Panik, hayalet uzuvlarını boğazıma sarıyor ve kaçmaya zar zor odaklanana kadar daralıyor. İki derin nefes alıyorum, bir nefes veriyorum ve dirseğimi yüzüne çarpmadan önce kişinin beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

Kadınsı bir homurtu kulağımın dibinde pufluyor ve bir kez daha saldırmaya hazır bir şekilde . Ellerim çılgınca yanlarımda Elena'nın bıçağını arıyor ve onu bulup çıkarıyorum, kendimi desteklerken onu çevirerek açıyorum.

Ama arkamı döndüğümde, orada duran, vadesi geçmiş borçlar için beni soymaya hazır, kötü maskeli bir figür değil. Nate bile değil.

Willow adanın üzerine eğilmiş, bir avucuyla sağ gözünü kapatıyor. Çizgili pijama şortu lekeli, beyaz atleti neredeyse ikiye bölünmüş.

Altın sarısı teninin görünen kısımları kıpkırmızı kesiliyor ve kalbim göğsümün içinde spazm geçiriyor.

Neler olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama o bana doğru sığıyor ve elini dudaklarımın üzerine indiriyor. Başını hızlıca ve beni Micah'dan, katliamdan uzaklaştırıp kilere doğru çekti.

Kapıyı arkamızdan hafifçe kapatıyor ve sonunda beni bırakıyor. Kendini kapıya doğru bastırıyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor. Sanki bir şey dinliyormuş gibi ikimiz de konuşmuyoruz.

Dışarıda ne olduğundan emin değilim ama her ne ise kötü niyetli bir ruha sahip olduğu açık.

Yavaş nefes alıyorum, beynim olan biten her şeye yetişmeye çalışıyor. Willow'a Micah'ya bunu kimin yaptığını, evde olup olmadıklarını, tehlikede olup olmadığımızı sormak istiyorum - gerçi bu son kısım gayet açıklayıcı görünüyor. Yoksa neden saklanıyor olalım ki?

Willow'un omuzları titriyor ve ağladığını anlamam bir saniye sürüyor.

Sessiz, boğuk hıçkırıklar onu sarıyor, sadece boğuk nefes alışından anlaşılıyor. "O öldü," diye boğuluyor, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor ve başını çevirdiğinde, benim de birkaç damla gözyaşım onunkilerle aynı şekilde yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Uzanıp onu kendime çekerken umutsuzluk midemde bir çukur oluşturuyor; kollarımı başına doluyorum ve yüzünü göğsüme gömüyor, ondan çıkan tek bir ıstırap sesi beni iliklerime kadar sarsıyor. Avucumu başının üzerinde yumuşatıyorum, bu sırada kendi gözyaşlarım akıyor ve elimi ıslatıyor.

Willow, "Atıştırmalık almaya geldik," diye fısıldıyor, nefesi boynumda ısınıyor. "Bir anda ortaya çıktı. *Sopa* gibi bir şeyle gözüme vurdu ve sonra..."

Başka bir kırık ses onu ve ona daha sıkı sarılıyorum.

"Koştum. Kızın başında duruyor, kız ağlayıp yalvarırken onunla oynuyordu ve sonra korkunç bir guruldama sesi duyuldu-" Sanki sahneyi zihninde tekrar oynatıyormuş gibi öğürüyor.

Gözlerimi kısıtıp kapatarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, umutsuzluğun tam bir resmiydi ve onun için bir şeyler yapabilmeyi her şeyden çok isterdim. Acısını dindirmeyi, onu sonsuza dek rahatsız edeceğine şüphe olmayan görüntüleri silmeyi.

Ama yapamam. Ne şu anda, ne de muhtemelen hiçbir zaman. Sıradaki biz olursak zaten hiçbirinin önemi kalmaz.

"Kim olduğunu gördün mü?" döşeme tahtaları gıcırdarken sesimi alçaltarak soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Sadece uzun boylu olduğunu ve maske taktığını gördüm. Grayson'ın tercih ettiği keçi maskesi sanırım."

Grayson'ı cinayetle suçlamak için onun kimliğine bürünmek Nate'in yapabileceği bir şey gibi görünüyor. Özellikle de kardeşinin tüm hayatını mahvetmeye bu kadar niyetliyken. Birini öldürmeden hemen önce her şeyini elinden almak için bundan daha iyi bir yol olabilir mi?

Kulağımı kiler kapısına dayayarak başımı sallıyorum. Evin normal inleme ve homurtuları dışında hiçbir şey duymuyorum. "Tamam, o zaman buradan çıkmalıyız. Sanırım malikânenin güvenlik sistemiyle ilgili bir sorun var ve bu da arama ya da mesaj gönderme imkânımı engelliyor. Telefonun çekiyor mu?"

"Üst katta bıraktım."

Kahretsin. "Tamam, peki, sorun değil. Zaten şu anda kullanabileceğimizden şüpheliyim." Elena'nın bıçağını eline tutuşturuyorum ve tüm parçayı görebileceği şekilde çeviriyorum. "Yandaki bu küçük düğme bıçağı açar. Eğer

Kullanırken bileğınızı dışarıda tutun. Bu şekilde, saldırıya uğrarsanız, kolunuzu büküp sizi bıçaklayamazlar."

Yutkunuyor ve ardından başını sallıyor. "Peki ya sen?"

"Benim için endişelenme. Çelik gibi dirseklerim var."

Kilerin kapısını yavaşça açıp odayı hızla tarıyorum. Bu kez Micah'ya hiç bakmıyorum bile, işe yaramadığım bir yere geri sürüklenmeme izin veremiyorum. Willow inliyor ve elini sıkıyorum.

"Sen de ölürsen onun anısına hiç iyi bir şey yapmamış olursun," diye tıslıyorum, sesin yayılmaması için alçak sesle.

Parmak uçlarımızda mutfığa giriyoruz ve ben adadaki bloktan bir bıçak alıyorum. yapışkan ve sıcak, kanın nereden geldiğini merak ediyorum.

Micah ya da saldırganı.

Onu savuşturmaya çalıştı mı? Belki de bloğa ulaşmış ve adam ona ulaştığında silahını çıkarıyordu.

Hayatı için yalvardığında bile umursadı mı?

Avlunun karşısındaki kapıya ulaştığımızda boğazım yanıyor, midemde asit çalkalanıyor. Arkadaşımızla ıslanmamış olan.

"Ahır yanıyor," diyor Willow, turuncu ışık perdelerin arkasından içeri sızarken. "Faun'un nereye gittiğini bilmiyorum."

Sadece başımı sallıyorum. Şimdi, bunun sadece ahır olmadığından oldukça eminim. Duman etrafımızdaki havaya yapışıyor, perili koridorları kirletiyor ve gittikçe yoğunlaşmaya başlıyor. Daha ağır, sanki kaynak yakınmış gibi.

Koridorda ilerliyoruz, koyu renk boya ve zeminler dışarıdaki kayısı rengi gökyüzüyle yıkanıyor. Sırtımız duvarlara yapışıyor, gölgede kalıyoruz, bu da bize en azından gizlice yaklaşılmama avantajı sağlıyor. Adımlarımız yavaş, temkinli ve personel kanadından çıkıp ana bölüme geri dönüp ön kapıya yönelene kadar sanki yüz yıl geçmiş gibi geliyor.

Merdivenlerin en tepesinde bir şey yere sürtünüyor. Bir duman dedektörünün zayıf pili gibi sürtünme sesi yankılanıyor ve donup kalıyoruz.

Ter alnımdan aşağı damlıyor ve Willow'un düzensiz nefes alışını ensemden hissedebiliyorum.

"O da neydi?" diye fısıldıyor, bir adım daha yaklaşıyor. Titriyor, korkusu dumanlı havaya nüfuz ediyor, benimkiyle karışıyor, ben onu bastırmaya çalışsam bile.

Yüzüm ön kapıda kalırken gözlerim yukarı kayıyor. Vitray cam, dışarının ne kadarının yandığını görmemizi engelliyor.

Bakışlarım gezinmeyi bıraktığında kaygı midemde bir zehirli atık fıçısına dönüşüyor.

Merdivenlerin tepesinde maskeli bir figür.

Micah'ı öldüren maskeli kişi. Muhtemelen yangınları da onlar çıkardı, acil durum kaynaklarının gelmesini engellemek ya da bizi içeride tuzağa düşürmek için.

"Willow," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Kaçmamız gerek." Nefes veriyor ve elimi hafifçe sıkıyor. Doğrulama.

Ondan sonra her şey bir bulanıklık içinde ilerliyor. Üst kattaki figürün aşağıya doğru koştuğunu görmüyorum ama bir anda, aynı anda kapıya ulaşıyoruz. Willow ve ben nefes nefese birkaç adım geri atıyoruz ve gözlerimizi önümüzde beliren canavardan ayırmıyoruz.

Keçi maskesi adamın yüzüne tam oturuyor ama o Grayson değil.

Nate bile.

Başını örten kapüşonu indirip daha önce hiç görmediğim gri saçlarını ortaya çıkardığında, vücudumdaki dehşet yeniden alevleniyor.

Şok ve korku yerini dehşet verici bir farkındalığa bırakırken, Grayson'ın babası gülümser.

Sonra kollarını kaldırıyor ve bastonunu bize doğru sallıyor.

Tekrar tökezlediğimizde koluma saplanıyor ve dirseğimden yukarıya doğru yayılan yakıcı bir acı gönderiyor. Parmaklarım kasılırken bıçak düşüyor ve Willow'u önüme katarak döndüğümde onu elimden bırakıyorum.

Adrenalin kan dolaşımında elektrik gibi atıyor ve beni koridorda ileriye doğru itiyor - en kolay çıkış yolumuz olan ön kapıdan uzağa.

Willow bileğini dar bir masaya sıkıştırıyor ve biz hızla geçerken masayı çekiştiriyor, böylece cam heykelcikler ve heykeller yere düşerek Ezekeil'in yolunda paramparça oluyor. Bu sadece bir saniyelik bir caydırıcılık ama

Hızımızı artırıp güney kanadına açılan kapıya doğru ilerledik.

Kapıyı çarparak kapatıyoruz, tam o içeri girerken kilitliyoruz; diğer taraftan boğuk bir homurtu duyuluyor ve ellerimiz kilitli düğmede kalırken o vurmaya başlıyor. Kapalı tutuyoruz.

"Bu aynaların hiçbirine bakma," diyorum ona, gözünün etrafındaki koyu mor deriye ve üzerimizdeki kana dikkat ederek.

Omzundan tutup bizi kapıdan uzaklaştırarak Sydney Scott'ın eski odasına doğru götürüyorum.

İçeri girdikten sonra, kalan gücümüzü kullanarak kapıyı şifonyerle barikat haline getiriyoruz. Ayakları zemine sürtünerek ahşapta derin oyuklar açıyor. Gürültü koridorda yankılanıyor, pencereleri tıkırdatıyor, Ezeziel'in öfkeli bağırışları aramızdaki boşluktan zar zor duyuluyor.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Willow soruyor ama bu soru bana ya da özel olarak birine yöneltilmiş gibi görünmüyor. Sanki beyni başa çıkmaya çalışıyor, bulabildiği tüm bilgi parçalarını anlamlandırmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum ve odanın karşısındaki çıkışa yöneliyorum. "Bilmiyorum amına koyayım."

"Bu aile *delirmiş*."

Kaşlarımdan biri onaylarcasına kalkıyor ve cam kapının kilidini açıp ağır bir iç çekişle perdeyi kenara kaydırıyorum.

Willow'un çığlığı içimi tırmalıyor.

Nate camın diğer tarafında duruyor, etrafındaki gece gökyüzünde korlar yağıyor. Ağzının kenarlarında sadist bir sırıtış beliriyor ve Micah'nın kesik başını eline alıp kızıla çalan saçlarını kavriyor ve gözlerini çıkardığını görebileceğimiz şekilde çeviriyor.

Onun güzel mavi gözleri.

Şimdi, sadece sonsuz boşluklar kaldı.

Boştaki eliyle aşağı uzanıyor ve kapı kolunun diğer tarafını tutuyor. Yavaşça çeviriyor, böylece her bir acılı çentiği göğsümde açılan bir yara gibi hissediyorum.

Kapı açılıyor ve Micah'yı bir patates çuvalı gibi yere bırakıyor. Öfke göğsümde yanıyor, bir öfke kasırgası. Elimi sıkıyorum.

Yavaşça odaya girerken yumruklarını sıkar ve geri çekilir.

"Nerede o?" diye soruyor ve Willow'u kastettiğini varsayıyorum. Beni önce onun işini bitirmek istediğini söyledi.

Onun görüşünü engellemeye çalışmak için hareket ettim. " git."

"Vay Vi, küçük kardeşimle birkaç hafta geçirdin ve sen de onun kadar ağzı bozüksun. Aylar önce tanıştığım tatlı, masum küçük kızı kirletmesi çok sürmedi, değil mi?" Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, başparmağını ağzına götürüp Micah'nın kanını oraya bulaştırıyor. "Yeni ve geliştirilmiş versiyonunu denemek için sabırsızlanıyorum."

Boğazım düğümleniyor. "Herhangi bir yerime dokunursan, bu yapacağın son şey olur."

"Öyle mi? Beni durduracak mısın?" Bir adım daha yaklaşıyor, eli uzanıyor ve kafatasımın dibindeki saçları cezalandırıcı bir şekilde kavırıyor. "Küçük arkadaşının yaptığı gibi çırpınacak ve yalvaracak mısın? Kız kardeşine her seslendiğinde kıcı daha da sıkılıyordu. Kimin için ağlayacaksın merak ediyorum. Tanrı için mi, Grayson için mi?"

Beni yatağa doğru itiyor ve Willow'un ona yol vermemek için kendini zor tuttuğunu görüyorum. Korkusundan felç olmuştu.

Yutkunuyorum. "Bırak onu gitsin. Ben varım, Willow'bırak."

Nate dilini şaklatarak başını sallar. "Yapamam, Violet. Bak, ben bir pislik olabilirim ama koridorun diğer tarafındaki adam? Gerçek canavar o. Eğer gitmesine izin veririm, onu kendisi için alır. Burada *sana yardım* etmeye çalışıyorum. Benim istemeyecektir."

Elleri eşofmanımı yukarı kaydırıp göğüslerimi sıkmaya başladığında, Willow'un onun arkasında durduğunu görüyorum. Elena'nın bıçağını tutuyor, gözleri Nate'in sırtında, bileği dışa doğru bükülmüş.

Bir şekilde onun varlığını hissetmiş gibi görünen Nate kıkırdar ve duraklar. Arkasına, gömleğinin altına uzanır ve bir tabanca çıkarır.

"Bunu kullanmak istemedim," diyor, silahın soğuk, pürüzsüz ağzını çenemin altına yerleştirmek için kayarak. "Ama kahraman olmakta ısrar edersen, Willow, işin eğlenceli kısmına gelmeden Violet'i öldürürüm. Patronunu sevdiği kadının ölümünü görmekten mahrum bırakan kişi olmayı gerçekten istiyor musun?"

Willow donakalır. Kolundan bir titreme geçti.

"Bıçağı bırak."

Eli açılıyor, parmakları çözülüyor ve bıçak bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Şimdi," diyor, burnunu çenemden boynuma doğru sürüklemek için eğiliyor. Sweatshirt'üm kıvrılıp göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve dişleriyle bir tanesine yapışıyor.

Isırdığında, yumruğum havaya kalkıyor ve onu kafasının arkasından yakalıyor.

Homurdanıyor, sonra da silahla bana vuruyor.

Görüşümde yıldızlar patlıyor ve acı çenemde patlıyor, yanağımda zonkluyor. Üst dudağım gıdıklanıyor ve dilimi yukarı kaydırmayı başarana kadar burnumun kanadığını fark etmiyorum.

"Lanet olsun Vi, kan içinde çok güzel görünüyorsun. Sanırım kardeşim ne yaptığını biliyor."

Bununla neyi kastettiğini bilmiyorum... *izliyor* muydu?

Bizi mi? Dinliyor musun?

Yüzümdeki şaşkınlığı gibi gülümseyerek dilini dudaklarımda gezdiriyor. "Ah, evet, senin küçük sapkın eğilimlerin hakkında her şeyi biliyorum. Babamın maskesi senin için bir şey yaptı mı? Yoksa sadece geceleri kovalandığında mı işe yarıyor?" Yer değiştirerek ereksiyonunu karnıma saplıyor. "Maaş bordronda hainlerin olması işe yarıyor. Fırsatın varken Janus'u öldürmeliydin. Kardeşin büyük bir katil ve sen bunu bile beceremedin. Ne büyük kayıp."

"Sen neden ?" Ben soruyorum.

"Gölde beyin sarsıntısı geçiren kişinin Janus olduğunu fark etmedin mi? Tanrım, sen gerçekten bir aptalsın. Belki de senin gen havuzun Kal'inkiyle karışmamıştır. Onu gerçekten öldürememene şaşmamalı."

Willow küçük bir hıçkırık çıkarır ve adam silahı ona doğru çevirir.

"Kapa çeneni. Sırada sen varsın tatlım, merak etme. Gerçi babam seninle uğraşmak isteyebilir. Emin değilim."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye ağlıyor.

İç çekerek başını çeviriyor ve ona pis bir bakış fırlatıyor. "*Çünkü* bunun Sydney'li sürtüğü odunluktan çıkaracağını umuyorum."

"Sydney öldü," diye , dudaklarımı tekrar yakalamaya çalıştığında başımı çeviriyorum.

Çenemi sıkıca kavırıyor. Tüm vücudum acı içinde ağrıyor.

"O ölmedi, seni aptal amcık. Bizden *saklanıyordu* ve burada olduğunu biliyorum. Janus öyle söyledi, Grayson orayı kilitlemeye karar vermeden önce onu bir gün güney kanadında görmüş. O yaşıyor ve yalanlarıyla tüm hayatımızı mahvetmeye çalışacak."

Kalçalarımı ayıran Nate, pijama pantolonumu çekiştirmeye başlıyor, parmaklarını kumaşın altından geçirip içime sokuyor. Yanıyor ve kaçmaya çalışmak için dönüyorum, ama o sadece benimle birlikte yatağa çıkıyor ve silahını Willow'a doğrultuyor.

"Ona yardım etmeye çalıştım, anlıyor musun? Çok derine inmesini ve çok fazla şey görmesini engellemeye çalıştım. Partilere gitmek istiyordu, seçkinlerin arasına girmek istiyordu ve oraya ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Yetenekli ya da yeteneksiz. Hamile kaldığında ona bir çözüm önerdim. Hoşuna gitmedi."

Zihnim dönüyor, bir karnaval arabası gibi sallanıyor.

"*Benim* bile değildi. Bebek. Ne yapmak istediğini sorduğumda bana olmadığını ve benim fikrimi almak istemediğini söyledi." Acı bir kahkaha tenimde pufluyor ve parmaklarını yavaşça pompalıyor, bir tane daha ekleyerek yanmayı artırıyor. "*Babamındı* ve ondan kurtulmasını istedi. Genç bir kadından bebek sahibi olmanın yaratacağı skandalı kaldıramayacağını söyledi, Grayson'ın doğumuyla neredeyse itibarını mahvettikten ve sonra sıkıcı bir öğretmen olduktan sonra değil. Yine de Aplana Adası'ndaki ücretsiz klinikte yardım teklif ettiğimde reddetti."

"Doktoru *Kal Anderson* beni muayene odasından kovdu. Biyolojik babası olmadığım için, eğer o istemezse orada olmaya hakkım yoktu. Ve ortaya çıktığı üzere, artık hiçbir şey için yanında istemiyordu. Bu beni deli ediyordu."

Ben söyleyeceğim. Kardeşimin kim olduğunu anladığında tereddüt etmesine şaşmamalı.

"Öldüğünde, babamın işleri hallettiğini düşündüm. Bunu daha önce de yaptı, onlarca kez, sayısız kadına. Bu onun gerçekten kötü bir alışkanlığı, dürüst olmak gerekirse, ama o noktada kendimi haklı hissettim, bu yüzden

umurumda değildi. Ayrıca, seninle görüşmeye başlamıştım ve ne kadar namuslu görüldüğün konusunda hastalıklı bir merakım vardı. Sydney ile hızlı ve vahşi bir ilişkiden sonra, bana verdiğin yavaş tempo hoşuma gitmişti. Belli ki sorun bendeydi çünkü kardeşime bacaklarını çok erken .

"Ama sonra Janus onu gördüğünü söyledi. James'in malikanesinde. Ve Grayson'ın onu sadece sakladığını anladım... onu bizden saklıyordu çünkü paylaşmak istemiyordu. Onun yetenekli küçük yıldızı." Nate alay ediyor, parmaklarını ağzıma sokmadan önce nihayet geri çekiyor. Boğazımın arkasına, tadını bile alamayacağım kadar yaklaştığında öğürüyorum. "Ben de eğer bizimle oyun oynamak istiyorsa, bunu benim de yapabileceğime karar verdim. Hayatını mahvetmek ve Sydney'e ulaşmak tek odak noktam haline geldi, bu yüzden buraya geldik. Ben şahsen daha az kan olmasını tercih ederdim ama babam biraz dramatiktir. Orospunun kız kardeşinin ispiyonlamasını istemedi."

Willow bıçağa tekrar uzanarak, "Sen bir aptalsın," diye tükürür. "Sydney öldü. Bunca zamandır burada yaşıyorum ve onu bir kez bile görmedim. Micah onu hiç görmedi. En iyi arkadaşımı bir hiç uğruna öldürdün. Hayatımı bir hiç uğruna mahvettin!"

Kadın ileri atılıp bıçağı adamın kürek kemiğine saplıyor; adam öfkeli bir bağırışla beni bırakıyor, dönüp yumruğunu kadının suratına indiriyor. Kadın hemen yere yığıldı, bayıldı.

Koridorun sonundan gelen ses aniden yaklaşıyor ve Nate şifonyeri iterek kapıya doğru yürür. Kilidi çeviriyor ve sonra babası kapının aralığını dolduruyor, keçi maskesi başının üstünde duruyor.

Beni yatakta yarı çıplak görünce ağzını zalim bir gülümseme kaplıyor. "Mükemmel. Onu henüz becermedin, değil mi?"

Nate sırtına uzanıyor ve oradaki bıçağı çıkarıyor. Bana sinirli bir bakış attıktan sonra babasına cevap veriyor: "Hayır ama Grayson'ın yapmadığına söz veremem."

"Oh, değil. O bizi bulduğunda canı daha çok yanacak. Güvenlik ekibi ve Kohli kaltağı hâlâ dışarıda bağlı, değil mi?"

Nate başını sallıyor ve babası gururla onu omzundan alkışlıyor. Neredeyse kusacaktım.

"Onu önce ben alacağım ve küçük amcığını döllerimle doldurmayı bitirdiğimde kalanı sen alabilirsin."

Gidebileceğim çok fazla yer olmadığının farkında olmama rağmen, yatağın üzerinde kayarak ayağa kalkıyorum. Her halükarda kolaylaştırmayacağım.

Paniklemekle, olası tek bir çıkış stratejisi bulmaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki banyo kapısının yavaşça açıldığını fark edemiyorum. İki adam bana yaklaşıyor, neredeyse görüşümü engelliyorlar, ama gölgelerin arasında gizlenen maskeli bir figür daha görmeden önce değil.

Bu daha küçük, kırmızı bir pelerin giymiş, yüzünün yarısı saten mor bir maskeyle gizlenmiş.

Ellerinde silah var.

Ateş ettiklerinde, ışığa doğru adım atıyorlar, büyük mavi gözleri ortaya çıkıyor ve başka hiçbir şey yok.

Biz oraya vardığımızda malikane alevler içindeydi.

Tamamını değil ama evin ana bölümünün zar zor görünmesine yetecek kadarını. Ahır yutulmuş, turuncu közleri yansıtan göl gece gökyüzünü boğuyor.

Priya artık cevap vermiyor ve bunun cep telefonu çekmediği için mi yoksa düşünmek istemediğim başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

"Bu da ne-" diye soluğa kalan Amelia, önündeki manzarayı inceliyor.

"İtfaiye nerede?" Kal, araba tamamen durmadan önce kapısını iterek açtı. "Sevk edildiklerini söylediğini sanıyordum."

Amelia ve ben onun peşinden dışarı çıkıyoruz, yangın konağı yok ederken yukarı bakıyoruz.

Son birkaç ayımı içinde çürüyerek geçirdiğim ev. Sadece burada acı çekmemizi isteyen babamdan aldığım ev.

Muhtemelen yakında enkaza dönecek. Acil müdahale ekipleri ya her köşesinde ölümün kol gezdiği söylenen bir yeri ziyaret etmek istemedikleri için ya da babamın iğrenç elleri bu işe de bulaştığı için gelmeyecekler.

Sırtımdaki yaralar tepki olarak zonkluyor gibi.

Adamın temas ettiği her şeyi mahvetti.

Sırf bana inat olsun diye.

"Violet nerede?" Amelia bahçeyi tarayarak sorar.

Kal'la bakışıyoruz, içime beton gibi yerleşiyor. "Siz ikiniz arazide onu ya da personelimden herhangi birini arayın. Yangın henüz her yere yayılmadı; bir çıkış yolu bulmuş olabilirler."

Onları orada bırakarak avlunun yan tarafına doğru ilerliyorum. Ben yanlarından geçerken keçiler dağılıyor, bazı partilerin yapıldığı salon odalarından birinin sundurmasına doğru ilerliyorum. Oradaki pencerelerden birinin hileli bir kilidi var ve uzun camı içeri doğru iterek açmayı başarıyorum.

"Ne sanıyorsun sen?"

Pencere çerçevesine tutunup bacağımı kaldırıyorum. "Bu bana aramak gibi gelmiyor."

"Senden emir alacak değilim. Gerçekten oraya silahsız mı gideceksin? Babanın dengesiz olduğunu kendin söyledin. Ya Violet'i boğazına bıçak dayayıp bağladıysa? Ya onu çoktan öldürdüyse? O zaman ne yapacaksın?"

Duraksayarak karanlık odaya bakıyorum. Nefesim sığılaşıyor, kalbimin olması gereken yerde kara bir delik gibi boş, mide bulandırıcı bir his oluşuyor.

"Eğer o öldüyse, malikaneyi içinde ben varken yakın. Güneşsiz bir hayatla ilgilenmiyorum."

"Romantik." Gözlerini devirdiğini duyabiliyorum ve kolumu tutup geriye doğru çekerek bir Glock'u elime tutuşturuyor. "Ama çok aptalca. Eğer kız kardeşimle birlikte olmak istiyorsan, onu bana canlı getir. Eğer ölürse, sonsuzluğunu cehennemden çok daha kötü bir yerde geçirmeni bizzat sağlayacağım."

Önce silaha, sonra da boş bir bakışla ona bakıyorum. "Senden hoşlanmıyorum."

Bakışlarında eğlence parıldıyor. "Öğreneceksin."

Yutkunarak kendimi odaya atıyorum ve bir parçam bana katılıp katılmayacağını görmek için bekliyor. Ama pencereye döndüğümde o çoktan gitmişti ve ben tamamen yalnızdım.

Geriye sadece geçmişimin hayaletleri ve bana onları aynalar kaldı.

Odadan çıkmadan önce kapının önünde durup yaşayanlara dair herhangi bir işaret var mı diye dinliyorum. Ev iniyor, temel çöküyor. Canavarın karnına doğru ilerliyorum, ayaklarımı koridora kaydırıyorum, sırtımı duvara dayıyorum. Parmaklarım silahın etrafında kıvrılırken silah avucumda ağırlaşıyor ve sırtım gergin, bedenim harekete geçmeye hazır.

Violet hayatta olduğu sürece, başka hiçbir şey umurumda değil. Onu buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve burada kalmasının benim hatam olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışacağım.

Onun bu dünyaya gelmesi benim hatam.

Babamın Nathaniel'in aptalca planlarına dahil olduğunu bilseydim, onu da yanımda Kuzey Carolina'ya sürüklerdim. Hayır cevabını kabul etmezdim.

Sydney'i gömdükten sonra ikisini de öldürmeliydim. Artık bunların hiçbir önemi yok.

Malikânede tek bir silah sesi çınlıyor ve bedenim hemen sesi aramaya koyuluyor. Merdivenlerden aşağıya, başka bir dar koridordan geçiyorum. Doğu kanadında duraklıyorum, kapının ardına kadar açık olduğunu fark ediyorum.

Ayrıca bok gibi soğuk.

Sıvı koridorun zeminini ıslatıyor, bazılarında ayak izleri, bazılarında ise sadece su birikintileri var. Göğsümdeki yangını bastırmak için yutkunarak

kısa bir yoldan personel mutfağına giriyorum. Her ihtimale karşı silahımı tutuyorum.

Koku berbat. Sıcak ve metalik, kesimden sonraki kuzular gibi.

Işıkları açmak için uzandığımda elim kayıyor, aynı sıvı düğmeye bulaşıyor.

Karşıma çıkan manzaraya tam olarak hazırlıklı değildim.

Kan. Koyu kırmızı ve hala biraz sıcak.

Her yerde var. Dolapların üzerinde, yerde birikmiş, ada tezgahının üzerine dökülmüş.

Pratikte eksik olan tek yer köşedeki başsız ceset.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, bir mide bulantısı dalgası neredeyse iki olmama neden oluyor. Dişlerimi sıkıyorum, aşinalık bana çarptığında kendimi buna karşı çelikleştiriyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, yumruğumu tezgâha vurarak. Sonraki sözlerim bir fısıltı gibi gökyüzüne ve eve yükseliyor. Micah , eğer hâlâ bir şekilde orada . "Çok özür dilerim."

Ana eve dönmek için ayrılmadan önce tek tesellim, onun artık kız kardeşiyle birlikte olması. Eğer bu hayattan sonra dışarıda bir şeyler varsa, eminim birlikte keşfediyorlardır.

Koridorlarda ilerlerken, çalışma odamın ve oradaki kapalı kapıların yanından geçip, menteşeleri tamamen kırılmış olan güney kanadına açılan kapının önünden geçiyorum.

bir ürperti çöküyor ve o yöne doğru ilerlerken tüylerim diken diken oluyor. Göğsüm daralıyor, sicim yumağı gibi dönüyor ve bir silah sesi daha duyulduğunda beynimde yankılanıyor, kafatasımın kenarlarını lastik bir top gibi sarsıyor.

Kendimi Sydney'in kapısında bulmanın ironisi karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim. Kapı kapalı değil ve çerçeveyi çevirdiğimde daha da büyük bir karmaşayla karşılaşıyorum.

Kıpkırmızı sıvı yatak örtüsüne, yerdeki halıya ve odanın ortasındaki şifonyere sıçramış. Willow yüzüstü yere yığılmış, Micah'nın kanı olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle kaplanmıştı - ya da başka bir seçenek düşünecek olursak, .

Pelerinli bir figür yatağın hemen önünde yere yayılmış, bir bacağı doğal olmayan bir açıyla bükülmüş. Altında daha fazla kan birikmekte, gri saçlarını ve başının yanına atılmış maskeyi lekelemektedir.

İçeri girdiğimde, figürün kim olduğunu anladığımda garip bir memnuniyet dalgası hissediyorum.

Babam.

Nefes almıyor gibi görüldüğünde hızla ilerleyerek bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum ve Violet'in yatağın diğer tarafında büzüştüğünü görüyorum. Sadece siyah saçları şiltenin üzerinden görünüyor ve hayatta olduğunu fark ettiğimde neredeyse silahımı düşürüyordum.

Siktir. *Siktir.*

İçimi temizleyici bir yağmur gibi bir rahatlama topu kaplıyor ve kanı ve parçalanmış giysileri yarı görmezden gelerek yatağın etrafında dolanıyorum.

Benim hissettiklerime çok benzeyen küçük bir ses çıkarıyor, varlığımdan duyduğu şok ve soluklanma.

"Tanrım, Küçük Echo." Silahı yatağa bırakıp onu kucaklıyorum, kollarıma tırmanmasına izin veriyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum. Derin derin nefes alıyorum, onun korku ve kan kokusuyla hafifçe örtülmüş olsa da elma şarabı kokusunu burun deliklerimde pekiştirmeye çalışıyorum.

Ellerimi yanaklarına, yanlarına, kalçalarına bastırarak geri çekiliyorum. Ulaşabildiğim her yerde parmaklarımı tekrar tekrar gezdiriyorum, sanki onun gerçek olduğunu kendime kanıtlamaya çalışıyormuşum gibi.

Terden kayganlaşmış, dudaklarının etrafında kurumuş kan var ve ben hiç bu kadar aşık olmamıştım.

Kalbim göğsümün içinde mutlulukla çarpıyor, sonunda kollarımda onunla bütünleştim.

Ama gözleri kocaman, paniklemiş. Bir şey söylemek için ağzını açtığında -çığlık atmak, ağlamak, bilmiyorum- küt bir cisim başımın arkasına çarpıyor. Violet'i itip yoldan çekiliyorum ve saldırganın üzerine dönüyorum, kardeşimin babamızın bastonunu başının üzerinde tuttuğunu görünce şaşırıyorum. Çocukluğumdaki bu duruma kısa bir geri dönüş, ama o zamanlar babamdı,

Üzerimde iki yüz pound vardı ve tek yapabildiğim orada yatıp onu almaktı.

Dizim kalkıyor ve o başka bir darbe indiremeden kasıklarına saplanıyor. Sonra yumruğumu kıvrıp yüzünün yan tarafına fırlatıyorum, sendeleyip geri çekilince saldırıyorum. Yere yuvarlanıyoruz, bir başucu lambasını deviriyoruz; yerde parçalanırken bir parçasını kapıyorum ve onu sabitlemeyi başardığımda Nathaniel'in çenesinin altında tutuyorum.

Baston elinden yuvarlanıyor ve bana sırtıyor. "Sonunda eğlenceye katılmaya karar verdin. Kızınla babana yaptığımız küçük gösteriyi kaçırmaman çok kötü oldu. Sanırım parmaklarımı içine soktuğumda ağzının açık görmek hoşuna giderdi."

Sivri ucunu derisine bastırıyorum, ani kuvvetin altında süzülen küçük kan taneciklerinin tadını çıkarıyorum. "Ona ilk dokunduğunda seni öldürmeliydim."

"Evet," diyor, çenesini eğerek daha fazla kanın dışarı akmasını sağlıyor. Kan, bitiş çizgisine doğru koşan yağmur damlacıkları gibi boynundan aşağı süzülüyor. "Yapmalıydın. Belki hâlâ küçük hizmetçilerin olurdu. Öğrencini becermeye başladığımda beni öldürmeliydin-"

Yumruğum tekrar yüzünün ortasına iniyor ve yumruğumun altında kırılan kemiğin mide bulandırıcı çatırtısı havayı dolduruyor. Kafamın içinde heyecanlı bir enerji vızıldıyor ve parmak eklemlerimde yüzen ve bileğimi uyuşturan acıyı görmezden gelerek bir kez daha yapıyorum.

Daha önce hiç kavgaya karışmamıştım; çocukluğumdan beri, her zaman angarya işleri başkasının yapmasına izin vermeyi tercih ettim çünkü kavga etmek müzik çalabilmek ya da çalamamak arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Şu anda, kardeşime para ödemek anlamına gelseydi seve seve müziği tamamen bırakırdım.

Ben onu kanlı, morarmış bir posa haline getirirken gülüyor ve bir an için gerçekten aklını kaçırdığını düşünüyorum.

Ve sonra hissediyorum.

Kaburgalarımın hizasında bir tabanca olduğunu yere bakmadan bile anlayabiliyorum. aldığından emin değilim; sadece cam onu daha derinden keserken emniyetin kapandığını duyabiliyorum ve yerimde donup kalıyorum, midem bulanıyor.

bir hareketlilik başlıyor ve Nathaniel tıslıyor.

"Şu anda onu vurmamın sebebi sen olma Violet. Henüz iyi şeylere gelmedik bile." Karanlık bakışlarını benimkilere kaydırdı, duygudan tamamen yoksundu. "Dışarı çık Sydney."

Odadaki hava otuz derece birden düşer ve birkaç dakika öncesine göre daha da buz gibi olur. Janus, önünde bağlı bir kadını iterek banyo kapısında beliriyor. Kadının başında bir maske, kafasına bantlanmış plastik bir torba ve acı verici derecede tanıdık beyaz-sarı saçları var.

Büyük bebek mavisı gözler.

Kalbim tamamen durdu.

Rüya mı görüyorum?

Hayaletlerin *gerçek* olmasına imkan yok. Onlar... O benim hayal gücümün bir ürünü. Son birkaç aydır canlı tuttuğum bir anı, başarısızlığımın ve ardından gelen suçluluğumun sürekli bir hatırlatıcısı.

Gözümün önünden milyonlarca görüntü geçiyor - bir partide aşırı dozdan öldüğü haberini almak. Cesedini toprağa indirdiklerini görmemek için katılmayı reddettiğim cenaze töreni.

Çok erken sönen bir hayatın intikamını almak için hastalıklı bir girişimle öldürdüğüm insanlar.

Öfke.

Kaybedilen zaman.

Korkunç, akıldan çıkmayan melodi.

Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım kurumuş. Neye baktığımı ya da neler olduğunu tam olarak anlayamıyorum ve zihnim kusacağımı düşünene kadar dönmeye başlıyor.

Nathaniel daha sert gülüyor ve birkaç damla gözyaşı akıyor. "Tanrım, şu an yüzünün halini görmelisin küçük kardeşim. Son birkaç haftadır bu kaltak adına yaptığın her şeyin *boşa* gittiğini fark etmek nasıl bir duygu?"

Janus kafasındaki torbayı yırtıp atarken kadına bakıyorum ve kadın küçük bir hıçkırık çıkarıyor. Gözleri kırmızı çerçeveli ve son gördüğümde daha zayıf, ama o olduğunu inkâr etmek mümkün değil.

Beynim artık vücudumun geri kalanına sinyal göndermiyor, öylece bakarken zihnim bomboş kalıyor. Hareket edemiyorum, düşünemiyorum, vahiyle boğuşurken zar zor nefes alabiliyorum.

O yaşıyor.

Bir dakika sonra, *kız kardeşi değil*.

"Her şeyi açıklayabilirim," diyor Sydney ve sesi aynı yumuşak ve mükemmel perdeli bülbül gibi.

Sanki kara tahtaya çivi  akılıyormuş gibi ses .

Gözlerim odanın bir köşesindeki atılmış aletlere kayıyor. şöminedeki küller, bir sepetteki giysiler. Geride bıraktığı her şey, ama biraz değişmiş. Sanki bunca zamandır buradaymış gibi.

 iminde öfke kabarıyor, göğsümün içinde bir hınç kasırgası çarpıyor. ", " diyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken bile buna inanmıyorum. "Sen buradaydın, geceleri sesler  ıkarıyordun, havalandırma deliklerinden şarkılar geliyordu. Hayaletlerim *sensin*."

Bir saniye sürüyor ama başını sallıyor. "Baban  lmemi istedi. Eğer  ğrenseydi beni öldürürdü-"

Janus elini kızın ağzına kapatıp onu kendine doğru çekiyor.

 alışanıma ters ters baktım. "Ne oluyor, Janus? Kardeşimle mi çalışıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Kontrolden  ıkıyordun ve *baban* daha iyi para ödüyordu."

Babam. Tabii ya. Nathaniel'in bir şey planlamasına imkan yok.

"Sydney akıl hocasının evinde saklanmak zorunda kaldı çünkü babamın onun *küçük hatasını* sakladığını öğrenmesinden korkuyordu." Nathaniel gözlerini altımda devirerek alay ediyor. "Gerçekten çok sıkıcı bir hik ye. Bir de o pi i kaybettiğini öğrenene kadar bekle. Yani, ikiniz de kesinlikle sebepsiz yere çok kötü kararlar verdiniz. Tebrikler."

Zihnim bulanıyor ve bakışlarımı ondan ayırıyorum, bakamayacak kadar iğreniyorum. Onun yerine Nathaniel'in kafasını tutup yere vuruyorum; yüzünü buruşturup küfrediyor ve silahı kaburgalarımaya saplayarak yan tarafıma dayanılmaz bir acı saplıyor.

"Peki senin kararların ne için, ha?" Yüzüne tükürerek alay ediyorum. "Alt kattaki kızı neden  ld rd n? Benimle aynı sebeplerden, değil mi? Çünkü sen bencil, zavallı bir bok  uvalısın.

her istediğini elde etmeye ve cinayetten paçayı sıyırmaya alışkındı. Yani, *gerçek* bir cinayetten paçayı sıyırp sıyıramayacağını görmek istedin. Sadece eğlence için. Sonra da büyük cinayete geçecektiniz, aklanmaya."

Ondan uzaklaşarak cam parçasını bir kenara fırlatıyorum ve kollarımı yukarı kaldırarak ona net bir atış imkanı veriyorum. "Devam et ve , Nate. Umurumda bile değil. Haklısın; yaptığım her şey *boşunaydı*. İyi bir şey yaptığımı, dünyayı senin kötülüğünden temizlediğimi sanıyordum ama babam öldü, Micah öldü ve sevdiğim kadın burada oturup tüm bunları dinledi. Artık senden daha iyi olmadığımı biliyor, bu yüzden buradan çıkmama izin versen bile, benimle birlikte gitmek istemeyecektir. O yüzden vur beni, Tanrı aşkına. Her şeye bir son ver, yoksa seni dilinden tutup göle sürükler ve boğarım."

Patlama sesi kulağımın dibinde aniden patladı. Violet'in hareket ettiğini bile fark etmemiştim, yatağın üzerine bıraktığım silahı alıp kardeşime doğrultmak şöyle dursun.

Alnının ortasında bir delik açılıp et parçaları havaya saçıldığında, başım dönüp onu silahı ellerinin arasında tutarken buluyorum. Sert, duygusuz gözlerle ona bakıyordu.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldanıyor bana ve ben uzun bir nefes verip ayağa fırlıyorum ve onu yatağa yatırıyorum.

Bir şarjörün yerine takılma sesi havada yankılanana kadar odadaki diğer iki kişiyi tamamen unutuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Janus'un bir tabancayı sırtıma doğrulttuğunu görüyorum ve benimle olan bağlarını sonsuza dek koparmak konusunda hiçbir tereddütü olmadığı açık.

Ama buna fırsat bulamaz çünkü bir sonraki saniyede, göğsüne saplanmadan önce takip bile edilemeyecek kadar hızlı bir kurşun odanın içinde hızla ilerler. Elleri bağlı bir şekilde başının üzerinde eğilen Sydney'i serbest bırakır ve Willow bir iniltiyle yuvarlanırken yere atlar.

Janus'ı vuran Willow değil .

Onun yerine, gölgelerin arasından başka bir figür çıkar. Aslında iki kişi.

-Biri kanlı bir şekilde dövülmüş, koyu renk gözleri kan çanağına dönmüş ve yanağı şişmiş. Priya'yı görünce rahat bir nefes alıyorum, ellerini fermuarlı bir düzenekten kurtarmaya çalışırken bile.

Yanında annem, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle silah tutuyor.
"Pekala"-kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden odanın
durumuna bakıyor-"bu daha iyi, değil mi?"

VIOLET

Altına girdiğimde duş spreyi haşlıyor, nihayet kan, ter ve diğer kirleri cildimden arındırıyor. Başımı eğip gözlerimi kapatıyorum ve James'in malikânesinde olanlardan sonra tertemiz yıkanma hissinin tadını çıkarıyorum.

Bu kadar zaman sonra Güney Evi'ne dönmek gerçeküstü. Kuzeni ve küçük çiçekleriyle burada kalan kız artık yok.

Belki de gerçekten hiç yapmadı. Ben sadece ideal olana tutunuyordum, tam da böyle bir zamanda tutunacak bir şey arıyordum.

hayatımdaki belirsizlik.

Micah öldü. Kız kardeşi ölmedi.

Bu gece bir adamı vurup
öldürdüm. Bu konuda kötü
hissetmiyorum.

Bir zamanlar olabileceğim pişmanlık, bağışlama uğruna verdiğim
bağışlayıcılığın bir zerresi bile yok oldu. Uçsuz bucaksız, acımasız
bir çöldeki su gibi kurudu.

Bağışlama bir hediye olabilir, ancak herkes bunu hak etmez.

Nihayetinde hediye kendinize vereceğiniz bir hediyedir ve
istemediğiniz takdirde vermek zorunda olduğunuz bir hediye değildir.

Grayson beni James malikânesinden çıkardıktan sonra peşime
takılan annem de herkesle birlikte alt kattaydı. Endişeden bitkin
düşmüştü ve dışarı çıkıp onu Kal'ın yanında görmek bir çeşit korkulu
rüya gibiydi. Yıllardır sakladığım sırrım ete kemiğe bürünmüştü ve o
bunu umursamıyor bile görünüyordu.

Belli ki tüm olay boyunca onun yanında kalmış. Bunun, onun
aptallık edip içeri kaçmasını önlemek için olduğunu ve beni kurtarmak
için içeri girmemenin varlığının her yönüne aykırı olduğunu iddia ediyor.

Yalnız olmadığını bildiğim için mutluyum.

Babamın sağ salım Yunanistan'ı ziyaret ettiğini söylediğinde
midemde küçük bir rahatlama hissettim. Bu sefer gerçekten. Belli ki
Persico'lara son ödemesini yaptıktan sonra kendini toparlaması
gerektiğine karar vermiş ve geniş ailesine yakın özel bir
rehabilitasyon merkezine gitmiş.

Ödemeyi nasıl yapacaklarını sorduğumda, daha bu akşam
Alistair'in evine giderken birinin isimsiz olarak sponsor olmak için
kendisine ulaştığını söyledi. Bu kişinin kim konusunda bir fikrim var,
ancak bunu bana söylemesine izin vereceğim.

Ne olursa olsun, onun yardımını reddetmeyeceğim. Bu sefer değil.

Ve babama gelince... Geç olması hiç olmamasından iyidir, sanırım.

Hayatımı felakete için ona tamamen kızamam. Bana Grayson
James'i getirmişken olmaz.

Duştan çıktığımda Laurel eski odamda annemle birlikte yatakta
yatıyordu. Başıma mor bir havlu sarıyorum ve kapının girişinde durup
köpeğin kafasında yavaş daireler çizerken konuşmasını bekliyorum.

Koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve gözlerinin köşelerindeki kaz ayaklarını, ben on dokuz yaşındayken olmayan gülme çizgilerini fark ettiğimde küçük bir pişmanlık hissediyorum. Çok yaşlanmış ama yine de bir şekilde, severek ve kendime örnek aldığım kadınla aynı.

Ona ne kadar farklı baktığımı merak ediyorum. Yirmi yılını besleyerek geçirdiği küçük ayçiçeğini hâlâ görüyor mu yoksa onun yerine çürümüş bir şey mi var?

Bana bir el uzatıyor ve yatağa yaklaşıp elini tutarak beni yanına çekmesine izin verdiğimde karnım dönüyor. Başımı göğsüne, boynunun hemen altına yerleştiriyorum ve o da beni çenesinin altına sıkıştırıyor. Parmakları omzumda daireler çizmeye sıcak, yavaş ve emin, sanki hala burada olduğumdan emin olmak için kontrol ediyormuş gibi.

Bir süre sonra, "Sonunun buraya varacağını bilmeliydim," diyor.

Laurel kocaman kahverengi bizi izliyor, ben de bir parmağımı uzatıp burnunun yumuşak tüylerini okşuyorum.

"Saldırıya uğradıktan ve neredeyse canlı canlı yakıldıktan sonra bir belediye başkanının evinde mi?"

Beni çimdikliyor. "Kes şunu. Bu şekilde şaka yapmak hiç hoş değil. Zavallı kız kardeşimin geçen yıl Lucian'la yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmadığım için mutluyum..."

Kuzenimin ölümünü düşününce kalbime bir sızı saplandı. Cora'nın kardeşini kaybetmesiyle yaşadığı yıkım.

Beni de gömmek zorunda kalsaydı kadar perişan olurdu.

"Biliyor musun, bir zamanlar, çok uzun zaman önce, aşık olmamam için bana yalvaran bir adama aşık oldum."

Kaşlarım çatılıyor ve o konuşurken başımı kaldırıp ona bakacak kadar geri çekiliyorum.

"Bana kalbimi kıracağını söyledi ve ben on sekiz yaşında aptal bir olduğum için onun kendini bilmesinin seksi olduğunu düşündüm."

. "Umarım babamdan bahsetmiyorsundur."

"Tabii ki seviyorum. Başka hiç kimseyi sevmedim." Hafifçe gülüyor, kolumu okşamaya devam ederken gözlerini tavana diyor. "Öyle olmadı."

Onu sevmenin yapabileceğim en acı verici şey olduğu konusunda şaka yapmadığını anlamam uzun sürdü. İlk başlarda kumar sorunu olduğu ortaya çıktı. Hafta boyunca çalışıyordu ve o zamanlar sadece inşaat yapıyordu ve kaporta dükkanı yoktu, bu yüzden vücudu hızla bozuluyordu ve zihni... bakması gereken yeni bir eş ve Amerika'ya çocukken tek başına geldiğinden beri aile desteği olmadığı için stresliydi. Bu yüzden Cuma günleri işten sonra eyalet sınırındaki nehir teknesine gider ve o hafta kazandığı parayı çarçur ederdi."

Göğsüm ağrıyor. Bu kadar uzun süredir devam ettiğini bilmiyordum.

"Her neyse, öyle bir noktaya geldik ki borç içinde yüzüyorduk, kiraladığımız küçük evi kaybetmenin eşiğindeydik ve ben Tanrı'ya döndüm. Kiliseye." Sanki yanıtlımı bekliyormuş gibi duraklıyor ama yanıt vermiyorum. "Bunun sana geldiğini ve bunların hiçbirini umursamadığını biliyorum... annem dinini toprakta bulduğunu söylerdi. Ama neyse, babanda bir tür değişim olması için dua etmeye başladım, bağımlılığının üstesinden gelsin diye ve refah içinde olamasak bile, sadece *istikrarlı* olmak istedim. Nefes alabilmek istedim."

Bu duyguyu bilirim.

"Bazen hafta sonları ortadan kaybolduğunda, bütün gece oturur ve paramızı harcamak dışarıda birileriyle ilişki yaşıyor olması için dua ederdim."

Bu seferki gülüşü hüznü, içi boş ve başımı tekrar göğsüne koyuyorum. Laurel yaklaşıyor, ıslak burnu benimkine değiyor.

"Bu dua gerçekten işe yaramış gibi görüldüğünde ve aniden baban eve Chanel No. 5 gibi kokarak geldiğinde şaşkınlığımı hayal et."

Sonunda iç geçiriyor ve konuşurken gözlerimin içine bakabilmek için altımdan çekiliyor.

"Alec'e hamile olduğumu Kallum'un annesiyle aynı zamanda öğrendim. Ben yapmadım... baban bebekle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğinde ısrar etti çünkü beni seviyordu ve yaptığı hatanın hayatının geri kalanında onu tanımlamasını ." Ellerini birbirine kavuşturarak bir nefes verdi. "Ama o çocuğu öylece terk etmek doğru değildi. Bu yüzden büyükbabanla temasa geçtim.

Yıllar önce kurduđu yűklű bir trösttű ve bunu Kallum'un adına devretmesini istedi."

Göz kırpıyorum. Kal'ın bir yetişkin olarak bana ulaşmasının bir nedeni de büyükbabamızdan kalan paranın bir kısmını bana verme girişimiydi. Her zaman adamın kardeşlerimden ve benden nefret ettiğini ve ailemize inat olsun diye parayı Kal'a verdiğini düşünmüştüm.

"Ve bunu düzeltmeye çalıştım. Denedim..." Küçük bir hıçkırıkla sözünü kesiyor, gözleri yaşıyor. Burnunu çekerek onları siler ve başını sallar. "Babanın o çocuğu çevirmesine izin verdiğim için kendimi asla affetmedim. Ne bir bebekken ne de on üç yaşında annesini kaybetmenin yasını tutarken. O olaydan sonra onu bulmaya çalıştım ama birlikte yaşadığı insanlar... iletişime izin vermediler. Koruyucu annesi gibi bir şey olan kadın, onun hayatına tekrar müdahale etmeye kalkışırsam kafa derimi yüzdürmekle tehdit etti, ben de bir gün geri döneceğini umarak pes ettim."

Ölümün kendisi gibi çağrılmış gibi, Kal açık kapı aralığında belirdi. İkimizi izliyor, karanlık gece ondan bir gölge aurası gibi yayılıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve bunların ne kadarını duyduğunu merak ediyorum.

"Onu bulacağını umuyordum, Violet. Ya da onun seni bulmasını. Nasıl olduğu umurumda değildi ama bu aileyi bir araya getirecek biri varsa o kişinin sen olacağını biliyordum." Gülümsüyor, alnımdan öpmek için uzanıyor ve sonra yataktan kayıyor.

Kapıya yaklaşırken bile bakışları Kal'ın üzerinde kalıyor ve onun varlığından hiç korkmadığını ya da endişe duymadığını fark ediyorum. Sanki Kal'ın adamı, suçlu söylenen kişiyi görmüyor ve onun yerine çocukluğunu düşünüyor.

Sadece bir aile isteyen kişi.

Kenara çekilip ona bir yol açıyor. Kısa bir duraksamadan sonra başını sallıyor, çenesini indiriyor ve odadan çıkıyor.

Kal içeri girmeden önce birkaç saniye boşluğa bakıyor.

Ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine sokmuş, yavaşça odaya bakıyor ve kaşlarını kaldırarak balkonun yanındaki ölü saksı bitkilerine ve odanın köşesindeki kanlı giysilere bakıyor.

"Biraz iç karartıcı, sence de öyle değil mi?"

Başımı sallayıp elimi Laurel'in sırtında gezdiriyorum. Karnını göstererek ters dönüyor ve ben de ona birkaç sert tırmık atarak kuyruğunun coşkuyla atmasını izliyorum.

"Katılıyorum. Eğer burada kalmak zorundaysam, kesinlikle bir revizyona ihtiyacım var. Öneriniz var mı?"

Fikrini sormama şaşırması gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Pek iç mimar sayılmam."

Omuz silkerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sanırım bir gün Elena ve kızları da yanıma alıp ailece alışverişe çıkmamız gerekecek. Eminim harika bir zevkleri vardır."

Dudaklarının bir köşesinde küçük, neredeyse belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Sanki uzatılan zeytin dalını anlıyormuş ve gelecek daha parlak görüldüğü sürece geçmiş umurunda değilmiş gibi.

Ne de affetmek çoğunlukla bizim içindir.

Daha sonra, Güney Evi'ndeki insanların çoğu, gölgelerde gizlenen başka psikopat olmadığından emin olduktan sonra - en azından kötü niyetli türden değil - ayrıldı ya da kendi yataklarına gitti. Annem benimkinin karşısındaki odaya yerleşiyor ve ben de hâlâ burada olmamın nedenini aramaya koyuluyorum.

Onu dışarıda havuzun kenarında otururken buluyorum, pantolonu dizlerine kadar sıyrılmış ve bacakları kenardan sarkıyor. Yansımasına bakıyor, acımasızca sessiz, sanki geçirdiğimiz dayanılmaz günden sonra dinginliği içine çekiyormuş gibi.

çöküp çıkarıyorum ve ayaklarımı kenardan sarkıtıyorum. Küçük dalgalar baldırlarımı okşarken su ılık ve rahatlatıcı.

Grayson bana bakmıyor. "Herkes gitti mi?"

"Evet. Annen Priya ve Sydney'i anakaraya geri götürdü, Kal da evine, ailesinin yanına gitti. Annem, Cora ve Alistair odalarında. Cora ve Alistair'in ne yaptığını düşünmek istemiyorum, o yüzden lütfen sorma."

Gülümsüyor ama bu hareket gözlerine ulaşmıyor. Tahta gibi ve adamdan sadece bir ya da iki kez gülümseme gördüğüm düşünülürse, bu tamamen rahatsız edici.

"Nate her zaman böyle değildi," diyor sonunda. "Eskiden iyi geçinirdik. Eskiden *arkadaştık* bile. Babamız bizi birbirimize düşürmeye bayılırdı.

ama hiç düşünmemiştim..." İç çekerek başını sallar. "Annem ve Priya Sydney'in burnumun dibinde kalmasına yardım mı ediyor? Benim *evimde*? Babamdan korktuğu için ölü numarası yaptıktan sonra. Janus onlarla çalışıyor, babam beni öldürmeye çalışıyor, sana *zarar* veriyor-"

"Hey." Omzumla onu dürtüyorum, ayaklarımı suyun içinde tekmeliyorum. "Ben *iyiyim*."

"Sana bir daha dokunmamı istemezsen seni suçlamam."

Kaşlarım saç çizgime doğru yaylanıyor ve bir kahkahayı ısııyorum. "Bu, hayatımızın geri kalanını gerçekten garip bir hale getirecek."

Ayağa kalkıp tişörtümü başımın üzerinden yırtıp pijama şortumdan sıyrılarak sadece dantelli bir külotla karşısına başını çeviriyor. Cora'nın ya da annemin dışarıya bakmaları halinde her an çıplak göğüslerime şahit olabileceklerinin farkındayım ama gerçekten umurumda değil.

Tek umursadığım Grayson'ın zümrüt bakışlarındaki ateşi yeniden alevlendirmek. Gözlerinde titreşen zoraki bir kısıtlamayla beni izliyor ve sanki uzanıp beni almamaya çalışıyormuş gibi betona tutunduğunu gördüğümde tenim alev alıyor.

Öne doğru bir adım atıp kolunu tutuyorum. Yukarı kaldırıp bir avucumu göğsümün üzerine koyuyorum, ağır eti sıkarak sıcaklığımı buz gibi parmaklarına bastırıyorum.

"Bana dokunmanı istemiyormuşum gibi mi hissediyorsun?" Aynısını diğer eliyle de yapıyorum ve nabzım hızlanıyor, kalçalarımın arasından haykırıyor.

"Yapmamalısın-"

"*Benden daha iyisini hak ediyorsun* saçmalığına başlama bile Grayson James. Ben istemedim ve umurumda da değil. Eğer benden kurtulmak istiyorsan," diyorum, kalçalarına çömelerek, "beni kurtarmak için o eve gelmemeliydin. Korkarım böyle iyi işler ödüllendirilmeyi hak ediyor."

Ellerini göğüslerimden çekip sırtımda gezdiriyor ve sonra aşağıya, kıkımın üzerine indiriyor. Neredeyse bir sırtış yüzünü aydınlatıyor. "Ben iyi işler yapmam."

"Şanslısın ki biliyorum. Ve seni sevmek, Grayson James, belki de en büyük iyiliktir."

Kalbim kaburgalarımın arkasında çarpıyor, ilk tanıştığımızda beni dehşete düşüren bu adama karşı büyük bir sevgi ve kabullenmeyle yanıyor. Onun gibi biriyle kesinlikle birlikte olmamalıydım, bu gece sadece yüzeyine ulaştığımızdan emin olduğum dehşeti göz önüne alındığında, bunların hiçbirini düşünmemeliydim bile.

"Beni seviyor musun?" diye sorar.

Başımı salladım. "Ne yazık ki. Seni çok seviyorum."

Gülüyor, ses özgür ve berrak bir şekilde gece gökyüzüne yükseliyor. Sonra eğilip dudaklarımı, şiddetiyle zamanı ve mekânı değiştiriyormuş gibi hissettiren bir öpücükle yakalıyor ve içinde bulunduğumuz durumun yanlışlığının bir önemi olmadığını fark ediyorum.

Affetmek benim için. Onunla birlikte olmak, ruhumun karanlıktan hoşlanan kısımlarını artık inkar etmemeyi seçmek, ikimize de verebileceğim en nazik hediye.

Ne de olsa gün ışığı, öncesindeki gece olmadan var olamaz.

O.

EPILOG

Genç, hevesli, bozulmamış yüzlerden oluşan bir deniz, oditoryumun çeşitli yerlerinden bana bakıyor. Konuşmama başlarken dikkat dağıtıcı unsurları minimumda tutmak için izleyicilerin ışıkları düşük tutuluyor.

Odanın üstündeki merdivenlerden çıkınca içeriye açılan dört kapı kilitli. Bu benim politikam; dersimizin başlaması planlandıktan beş dakika sonra, asistanım sınıf dağılana kadar girişi engelliyor. Dakiklik önemlidir, özellikle de konu müzik teorisi öğrenmekse.

Öğrencilere de aynı şeyi söylüyorum ve her zaman olduğu gibi en önde elini kaldıran biri oluyor. "Bayan Singh," diye cevap veriyorum, kalçamı sahnede benimle birlikte duran parlak Baldwin'in kenarına yaslayarak. "Sorularınızı ben bitirene kadar bekletmenizi rica ediyorum."

Kolunu indiriyor, bir eliyle kısa, dikenli siyah saçlarını düzeltiyor ve sanki en başta niyeti buymuş gibi davranıyor.

Arkamdaki perdelere dönerek, kırmızı kadife malzeme üzerinde vurgulanan projeksiyona doğru işaret ediyorum. "Ders kitaplarınız ve müfredatınız müzik söz konusu olduğunda bazı kavramları aşırı karmaşıklaştırmaya çalışacaktır. Örneğin armoni gibi. Armoniyi anlamak, lezzetli bir nota yaratmanın ya da şarkı sözleri eklemenin, hatta oda arkadaşınızı ve bu hafta eve getirdiği dördüncü kızı görmezden gelmeye çalışırken yatakhanelerde kendiniz için çalmanın *anahtarıdır*."

Kıkırdamalar odada yankılanıyor ve ben de sınıfa küçük bir sırtışıla karşılık veriyorum.

Öğretmenliği ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum.

Bu alana girmemin ilk nedeni, kısmen kendimi ailemden ayırmak olsa da, başkalarının tam potansiyellerini fark etmelerine ve yeteneklerini geliştirmelerine yardımcı olmak istememdi.

Fideleri dikmemiştim ama büyümelerine kesinlikle yardımcı olacaktım.

Kabul etmek gerekir ki, babamın ve kardeşimin ölümünden sonra yaşananlar nedeniyle geri dönüşüm biraz gecikti. Arada geçen sürede Sonny'ye Ezekiel'in mal varlığının elden çıkarılmasında, Los Angeles ve New York arasında çeşitli sanatçılar ve plak şirketleriyle devam eden ortaklıklarını veya sözleşmelerini feshetmesinde ve genel olarak James'in mülkü istimlak edildikten sonra bulabildiğim her türlü yaratıcılık kıvılcımını yakalamasında yardımcı oldum.

Babam ve Nate'in istediği gibi yanıp kül .
En azından değil.

On dört bin metre karelik alanın kül yığınının başka bir şey olmadığından emin olmak için birkaç kez geri dönmek zorunda kaldım. Yangını kontrol altında tutmanın başlı başına bir çaba olduğundan bahsetmiyorum bile. Duris'in şehir itfaiyecilerini de bu işe dahil etmek zorunda kaldım.

Her şeyden sonra, bunun yeterli olacağından emin değildim. Çiftin sadece benim ruhuma değil, etrafımdakilere de verdiği zarar

çok fazla olduğunu düşündüm. kadar ürkütücü.

Bir ilham perisinin gücünü hafife alıyordum. Sanki müzik yeteneğim evrenin kopyalanamaz ya da onsuz yaşanamaz hayati bir parçasıymış gibi, evrenin kendisi tarafından bana bahşedilen bir armağan.

Ben de kendime böyle diyorum zaten. Bir müzisyen Tanrı kompleksi olmadan bir hiçtir.

Beni tanrısı gibi *hissettirmesi* de yardımcı oluyor. Ona inanmadığını söylese bile. O *bana* inanıyor.

Onun dışında neye inandığı umurumda bile değil. Her gün onun tanrısı olacağım.

Sonsuzluğumuzun geri kalanı için, eğer isterse.

Bir sonraki slayta geçmek için masanın üzerine eğildiğimde, kadife bir kutunun uyluğuma yaptığı belirgin baskıyı hissediyorum. Alnımda bir ter damlası ve göğsümde yükselen endişeyi görmezden gelerek ön kolumla onu siliyorum.

Evet diyecek.

Kuzgun saçlı küçük cadaloz için başka seçenek yok.

Dersin ortalarına doğru saatime bakıyorum ve zamanı fark ediyorum. Buna geç kalmayı reddettiğim için dersi erken bitirip eşyalarımı topluyorum, Bayan Singh'i yoluna gönderiyorum ve giden kalabalığın arasından içeri süzöldüğünü fark etmemiş gibi *yapıyorum*.

Birkaç kâğıdı karıştırırken dişlerim yavaşça birbirine çarpıyor, sonra onları çantama yerleştirip çantayı omzuma atıyorum. Çoğu öğleden sonra yaptığım gibi onun varlığından tamamen kaçmayı umuyorum ama bu sefer ısrarcı.

Beyaz sarı saçları çevresel görüşümü dolduruyor ve boğazını temizliyor. Neredeyse boş olan oditoryumda yankılanıyor ve bir an için bu odada birlikte durduğumuz ilk zamana geri dönüyorum. O zamanlar onun gitmesini engellemiş ve gerçekliğimizin gidişatını sonsuza dek değiştirmiştin.

Onunla konuşmak için durmuyorum, o da beni beklemiyor. Bunun yerine, ben yanından geçerken o da bana ayak uyduruyor. Benden iki kat fazla merdiven çıkıyor ve koridora çıktığımızda nefes nefese kalıyor ama bu onu yıldırmıyor.

Binanın diğerk tarafındaki ofisime ulaştığımda ve kapıyı onun üzerine kapatmaya çalıştığımda bile. Kk bir hayalet gibi içeri szldğn ve masamın karşısında durup kollarını göğsünde kavuşturarak sessizce bir açılış beklediğini görüyorum.

"Zayıf görünüyorsun," diyorum masamın arkasındaki dosya dolabına kağıtlarımı yerleştirirken. "Annem seni yeterince beslemiyor mu?"

Sydney'nin nefes verişi odayı dolduruyor, tedirginlikle dolu. Muhtemelen şimdiye kadar bu tür sorgulamalara alışmıştır; genellikle etkileşimlerimizin bu kadar ileri gitmesine izin veriyorum.

"Penelope'ye beni ettiği için çok minnettarım," diyor, sanki bir broşürden okuyormuş gibi. "Ama buraya onu tartışmaya gelmedim."

"Hayır, neden biri James ailesinin yeni yüzü hakkında konuşmak istesin ki?"

O da bu role sorunsuz bir şekilde büründü. Sanki kendi hayatının nihayet başlaması için babamın sonunu bekliyormuş gibiydi.

Yeni bir başlangıç yaptığı için onu suçlamıyorum. Hatta kendi yaşadıklarından sonra Sydney'e yardım etme ihtiyaı de. Her şey yoluna girdikten sonra anlattığı hikye buydu; Ezekiel James'in ellerinde mahvolmak üzere olan genç bir kızın başının dertte olduğunu görmüş ve bunu durdurmak için bir şeyler yapmak istemişti.

Kimsekin onun için yapamadığı gibi.

Keşke bunu *benden* saklamasalardı.

Özellikle de Sydney. O benim için bir kardeşi ve hayatının böylesine kritik bir döneminde benden yardım isteyebileceğini hissetmemişti. Kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

Arkamı dndğmdede hâlâ masamın önünde duruyor, topuklarının üzerinde sallanıyordu. Mavi gözlerinin altındaki hafif, yarı saydam halkaları ve boynundaki küçük safir kolyeyi fark ediyorum ama ikisinden de bahsetmiyorum.

Asla yapmayız.

Micah'nın anısı bir şekilde birlikte yaşamayı öğrendiğimiz sessiz bir varlık. Tam olarak bir hayalet değil, ama sonuçların ağırlığı. Baktığınız her yerde gezinen küçük, kabarık beyaz bir bulut gibi.

"Devam et." Sandalyemi masamın altından çekip çıkarıyorum ve dirseklerimi geniş ahşap yüzeye dayayarak içine gömülüyorum.

Sydney'nin kaşları . "Devam et ve ne?"

" söyle. Buraya sık sık bunun için geliyorsun, değil mi?
Kendini açıklamak ve benden af dilemek için mi?"

"*Senin* affına ihtiyacım yok." Bulut yaklaşıyor, güneşi kapatıyor.
"Ama evet, açıklama şansı istiyorum. Bu sefer gerçekten izin verecek misin?"

"Beni hangi yeni bilgilerle aydınlatmayı planlıyorsun?" Gözlerini kırıştırıyor. "Ben-benim hiç-"

"Doğru, aynı hikâyeyi beş bin kez daha anlatmakla da pek ilgilenmiyorum." Parmaklarımı birleştirerek ona tutuyorum. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Hamileydin, babam bebeği istemedi ve sen de başka ne yapacağını bilemedin. Dürüst olmak gerekirse, insanlar babamın daha azı için sahte ölümler düzenlediler. İçinde bulunduğun koşullar yüzünden sana kızgın değilim. Anneme ya da Priya'ya yardım ettikleri için kızgın bile değilim. Ben..."

Birkaç saniye boyunca hissettiklerimi tarif edecek uygun bir kelime aradım ve . Gerçek şu ki, Sydney fiyaskosunun birkaç aile üyesinden çok daha fazlasını kaybettim.

Bir enstrüman çalıp çalamayacağımdan emin olamadığım aylar geçirdim. Babam hayatımı zindan ederken beni teselli eden tek şey olan müziği hâlâ yapıp yapamayacağımdan emin değildim.

Sydney yüzünden insanlar öldü. Sadece kız kardeşi değil, akranları da. Ateşli intikam sandığım insanlar, meğer hiç de öyle değilmiş. En azından onlardan. Suçları vekaletti ve ben de onların değişmez yargıcı ve infazcısı oldum.

Bu sırada o da evdeydi ve sadece izliyordu.

"Hayal kırıklığına uğradım," bitiriyor uzun bir aradan sonra.

Hiçbir şey söylemiyorum, kelimeyi denerken içimden homurdanıyorum.

Sanırım öyleyim.

Boğazımı temizleyerek Rolex'ime bakıyorum ve önümüzdeki üç dakika içinde çıkmazsam şüphesiz geç kalacağımı fark ediyorum. Her ne kadar normal bir günde kız arkadaşımın tüylerini diken diken etmekten hoşlansam da, Violet'in daha sonrası için iyi bir ruh halinde olması gerekiyor.

"Eğlenceliydi," diyorum, parmak eklemlerimi masaya vurarak ayağa kalkıyorum. "Ama korkarım ilgilenmem gereken çok önemli bir konu var."

Ofisten çıkarken beni takip ediyor, ben kapıyı arkamdan kilitlerken hareketsiz duruyor. Otoparka doğru gitmeye başladığımda yanımdan ayrılmıyor.

Ona keskin bir bakış . "Yıllar önce bana bu kadar sadık olsaydın, belki de bir tür köpek gibi ayak bileklerimi kemirmek yerine New York Filarmoni'de çalışıyor olurdun."

Kısa bir alay. "Demek kızgınsın."

"Boşa harcanan potansiyeliniz beni *hayal kırıklığına* uğrattı."

Üniversitenin kapılarını iterek açtığımda Massachusetts güneşi yakıcı bir şekilde parlıyor, kendimi korumak için bir elimi kaldırıyorum. Arsen şık, siyah bir Town Car'ın direksiyonunda oturuyor, motoru kaldırımda rölantide çalışırken hafifçe mırıldanıyor.

Dirseğimdeki ani baskı merdivenlerden aşağı inmemi engelliyor. Sydney kaşmir kazağını kemikli parmaklarıyla kavrarken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Denedim, biliyorsun." Yutkunuyor, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. Mavi gözler beni hâlâ rahatsız ediyor, tıpkı onu rahatsız ettiğinden emin olduğum gibi. "Dikkatini çekmek için. Annen odadan çıkmama izin vermedi, çünkü ne kadar çok kişi öğrenirse, sır olarak kalma olasılığımın o kadar azalacağını söyledi. Baban ve ağabeyinin ölüm hikâyesini yutmadığını biliyordu, bu yüzden bu konuda çok katıydı."

Oğlunun çocukken kanlı bir şekilde dövüldüğünü fark etmemiş gibi bir kadından zekice gözlemler.

"Priya'nın bilmesinin tek nedeni Penelope'nin şüphe uyandırmadan sık sık orada olamamasıydı ve Priya'ya malikâneye sınırsız erişim izni verdiği için içeri sızıp bana yiyecek, tuvalet malzemeleri, kitaplar gibi şeyler getirmesi kolaydı. Özellikle de sen

partiler." Duraklıyor, gözleri bir an için uzaklaşıyor. "Ama denedim. Ölümümün seni nasıl etkilediğini biliyordum. Ne zaman odaya gitsen ve öylece dursan, sessizce kaynadığını izledim. Kötüleştiğini görebiliyordum, bu yüzden odadaki o berbat, akortsuz flütü aldım ve havalandırma deliklerinin yanında oturup çaldım. Ses berbattı ama benim için... hiç yoktan iyiydi."

Melodi.

Kafatasımın iç duvarlarından seken, aralıksız gibi görünen bir ses. Kaybettiğimi sandığım şeyin sürekli bir hatırlatıcısı.

Bitmesi için ne kadar çaresizdim.

"Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum," diye ekliyor, birkaç tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. "Ve bunu geri alamam. Onu bu dünyaya getirdiğim için ölen kız kardeşimi diriltemem."

Sesi ağır, aşılmaz bir suçluluk duygusuyla yüklü. Bu duyguyu bilirim.

"Senden af dilemiyorum. Hiç istemedim." Bir omzunu kaldırıyor, sonra ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarıyor. Muhatap kısmında üniversitenin amblemini ve onun adını görüyorum ve daha o konuşmadan ne anlıyorum. "Ama sonbaharda tekrar aynı çatı altında olacağımıza göre, ateşkes daha basit bir istek diye düşündüm."

Boğazım düğümleniyor. "Diplomanı mı bitiriyorsun?"

Başını sallıyor. "Annen birkaç torpil yaptı."

"Tabii ki öyle." Birkaç dakika boyunca kıza bakıyorum, uzakta geçirdiği zaman içinde onlarca yıl yaşlanmış gibi görünen genç yüzünü tarıyorum.

Saklanmanın onun için benden daha zor olması mümkün mü?

Sonunda güneş gözlüklerimi yakamda asılı oldukları yerden çıkarıp takıyorum. "O zaman sonbaharda görüşürüz Bayan Scott."

Şimdilik ona verebileceğim tek şey bu. Bu sefer eğitimi ve kariyeri konusunda ciddi olup olmadığını görene kadar vermek istediğim tek şey bu.

Babam ve kardeşim ölmüş olabilir ama dikkat dağıtıcı şeyler her zaman var olacak.

Bir buçuk saat sonra, takım elbisemi giydikten, Aplanada Adası'na feribotla geçtikten ve taksiyle plaja gittikten sonra, bugünlerde tamamen tek dikkat dağıtıcı şeyime odaklanıyorum. Tek ayakta duran

Sunağın altında, beyaz kafes içinde bükülmüş birkaç pembe zambak ayarlanıyordu.

Ona hemen yaklaşıyorum, bunun yerine okyanus manzarasına getirdiği karanlık güzelliğe hayran kalmayı tercih ediyorum. Obsidyen rengi saçları, sırtından aşağıya dökülen tek bir gevşek örgü halinde bükülmüş ve çoğunlukla üzerindeki şık, vücuda oturan elbiseden görünüyor. Vücudunun hatlarını, kalçasının yumuşak ve göğsünün yan kabarıklığını , bu gece daha sonra tadına bakacağım her yeri not alıyorum.

James'in malikanesinden ayrıldığımızdan beri her gece ve her sabah gibi.

Bana izin vermesi bile bir mucize. Her şeyden sonra benimle bir şeyler yapmak istemesi.

Sessiz nimetleri küçümseyecek biri değilim.

"Takip etme konusunda gerçekten kötüsün, bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarımın kenarında bir sırıtiş beliriyor, sadece onun sesiyle bile canlanıyor. Violet bir omzunun üzerinden bakıyor, kahverengi gözleri sıcak ve şakacı.

Takım elbise ceketimin yakalarını düzelterek, "," diyorum, "bunun benim uzmanlık alanım olduğunu hiçbir zaman iddia etmedim."

"Hayır, o benim olurdu."

Sağımdan derin bir kahkaha geliyor ve Aiden'ın kolunda pembe saçlı Riley ile bize doğru rahatça yürüdüğünü görmek için dönüyorum. Güvenlik danışmanıma sert bir baş selamı verdikten sonra yeğenimin kıyafet seçimine kaşlarımı kaldırıyorum.

Violet'e gülümsüyor ve Violet hemen ciyaklayarak sol elindeki yüzüğü görmek için koşuyor. İki kız ilk tanışmalarından bu yana geçen yıllar içinde oldukça yakınlaşmış olsalar da Riley hâlâ memleketi Maine'de yaşıyor ve Violet da erkek kardeşi ve ailesine yakın olmak için adada kalmayı tercih etti.

Yine de neredeyse her gün konuşuyorlar ve Violet'in geyik gözlerindeki özlem dolu bakışı fark etmemiş gibi yapıyorum.

Sanki çok geride olduğumuzu düşünüyor.

Çenemi yeğenime doğru eğerek başımı sallıyorum. "Annen spor montunun altına *kapüşonlu* bir *sweatshirt* giydiğini bilse ölürdü."

Omuz silkiyor, ellerindeki mürekkep ve gümüş yüzükleri göstermek için kollarını yukarı itiyor. "Babam onun hayatına yeniden girmeye çalıştığından beri daha büyük sorunları var."

Ah, evet. Erkeklerin başka hiçbir şeyleri olmadığına yapacakları şeyler. Sonny babamızın girişimlerini devraldı ve gayri resmi James girişimlerinin başına geçti, ancak yaşı ve sosyal statüsü yükseldikçe, yalnızlık içinde bocalamaya başladığına inanıyorum.

Kesinlikle daha fazla yakınlaşamadık, en azından ne olduğu hakkında soru sormaması gerektiğini biliyordu. Ya da, daha çok şüphelendiğim gibi, yeterince umursamadı. Aile ismi ve ona eşlik eden işletmeler üzerindeki kontrolüyle, hiçbir şeyi düşünmüyordum, ama belki de şeye rağmen değişmesi için yer vardır.

"Ayrıca," diye devam ediyor Aiden. "Annem tutarlı olmamı seviyor. Bunun markam için iyi olduğunu söylüyor."

Riley dirseğiyle onu dürterek, "Ve kapüşonlar seks kasetlerinden ve takip suçlamalarından çok daha az önemsiz," diye ekliyor. Mavi gözleri parlayarak ona bakıyor.

Homurdanıyor, sonra baş ve işaret parmaklarını sol elindeki yüzüğün etrafında dolaştırıyor. "Resimler vardı ve açıkçası odakta olan tek şey benim sikimdi."

"Seninle bu konuda bir daha tartışmayacağım."

"Tamam." Onu sıkıyor ve Violet gülüyor. "Tüm dünyanın senin benim olduğunu bilmesini istediğim için hâlâ özür dilemiyorum."

Sunağın önündeki beyaz tahta sandalyelerden oluşan kalabalığın içinde kendilerine ayrılan yerleri bulmak için yola koyuldular. Violet'e dönüyorum, kollarındaki buketten bir zambak koparıyor ve kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Ayçiçeği değil," diyorum, sadece ona bakmaktan göğsüm sıkışıyor. "Ama iş görür, sanırım."

"Hey, Lenny'ye ayçiçeği gündemini kabul ettirmeye çalıştım. Hatta bir tarla dolusu ayçiçeğimiz olduğu için ona bedavaya verebileceğimi bile söyledim ama *olmadı*. Gelinizillalarınız hakkında konuşun."

Eğilip ensesini avuçluyorum, bu kez de derin bir İngiliz sesiyle sözümüz kesiliyor. Damat ve Aplana Belediye Başkanı'nın kardeşi Jonas Wolfe, elinde bir bardak viskiyle yürürken sırtıyor. Alistair ten rengi takım elbisesiyle arkasından geliyor,

Kare gözlüklü ve yüzünde rahatsız bir ifade olan bir adam da çok geride değil.

Cash Primrose, yanlış hatırlamıyorsam. Elena'nın kaotik küçük kız kardeşi ve gelinin ağabeyi ile evlenen avukat.

Jonas, Violet'in başının üstündeki saçları karıştırarak, "Len'le neye bulaştığını çok iyi biliyordun," diyor. Mavimsi mor gözleri kenarlarından kırışıyor, koyu renk bukleleri hafif esintide dalgalanıyor. "Küçük kuklayı seviyorum ama gözünü bir şeye diktiğinde onu sallamak imkânsız."

"Domuz kafalı," diye homurdanıyor Cash, ancak karanlık bakışlarında şefkat parıldıyor.

Violet hafifçe yanıma doğru eğilerek, "Düğün planlayıcısı olarak, yönlendirme yapmaktan mutluluk duyarım," diyor. Bir kolumu beline dolayarak bu hissin tadını çıkarıyorum. "Ayçiçekleri pek çok öneriden sadece biriydi."

Alistair, "Cora'nın bizimkini planlamasına yardım ederken bunu hatırlamanı istiyorum," diyor.

Lenny ve Jonas'ın sade plaj düğününde yaptığı muhteşem iş göz önüne alındığında, Aplana'nın birkaç arkadaşı ve sakinleri tarafından çoktan işe alındı. Şu anda marinanın yukarısındaki küçük çiçekçi dükkânında şovunu sürdürüyor, ancak yakında o alanı aşarsa beni şaşırtmaz.

"Bu, önce ona sormanız gerektiği anlamına gelir," diye yanıtlıyor.

"Oh, sordum. Defalarca." Gözlerini deviriyor. "Sadece yalvarmamı duymaktan hoşlanıyor."

Jonas sinirleniyor.

Cash, bu konuda tecrübeliymiş gibi, "Bu seçeneği her zaman tamamen ortadan kaldırabiliriz," diyor.

Acaba bu tuhaf küçük gruptaki herkes aşkı alışlagelmişin dışında yollarla mı buldu?

Belki de kan bağlarının karmaşık ağının yanı sıra onları bir arada tutan tutkal budur. Hala tam olarak bir araya getirebilmiş değilim.

Alistair başını sallıyor ve mavi saçlı psikopatı mekânın karşısındaki barda bulmak için dönüyor. Elena'yla konuşuyor ve

balerin kız kardeşi, ama ilginin kendisine kaydığını hissediyormuş gibi bize doğru orantısız bir sırtış fırlatıyor.

"Bana göre değil. Hem zaten denesem taşaklarımı kesip bana yedirir."

"Doğru," diye onaylıyor Violet başını sallayarak. "Muhtemelen beni de yardım etmeye zorlardı ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bir mr boyu yetecek kadar kan ve vahşet gördüm."

Parmaklarım kalçasına giriyor. Herhangi birinin bilebileceğinden daha düzenli olarak kan gördüğüne dair ince ama sivri bir hatırlatma. Göğsümde, sol meme ucunun hemen altında, sadece iki gün önce beni ısırđıęı yerden iyileşen bandajlı bir yara var.

Tatlı, pek de masum olmayan küçük vampir.

Sonunda düğün organizatörü gerçekliğe geri dönüyor ve insanları yerlerine yerleştirmeye başlıyor. İkinci sırada, Elena ve iki kızının yanındayız; kızlardan büyüğü başını ne eğmiş, kulaklıklarını takmış, bir gemiye saldıran antik bir deniz canavarına benzeyen şeyi boyuyor. İkisinden küçük olanı annesinin kucağında oturuyor, kiraz şeklindeki lolipopu emiyor ve bana ters ters bakıyor.

Violet damatla ve damadın kardeşi ile Kal'dan oluşan grubuyla son kontrollerini yaparken Elena'ya doğru eğiliyor ve sesimi alaltıyorum.

"Bir tane daha istediğine emin misin?" Kaşlarımı kaldırıp onun zar zor görünen karnına, sonra da lolipopu takım elbisemin ceketine yapıştırmayı düşünen yargılayıcı çocuğa bakıyorum.

Elena gülüyor ve avuçlarını kızının başına koyuyor. "Bilemiyorum. Ben her zaman  rakamını sevmişimdir."

"Doğum günü m?"

Başını iki yana sallıyor. " kişiydik. Ben, Ariana ve Stella. Bu örüntünün sürekliliğini seviyorum. Bütün hissettiriyor."

"Yeterince makul." Sunakta Violet, Jonas'ın pembe kravatını ayarlar ve ardından Aiden'in orkestrasına düğün alayının başlaması için işaret verir.

"Ayrıca," diyor Elena. "Bu bir erkek. Bunu hissedebiliyorum. Bu yüzden, benim şımarık kızlarımı babasıninkine rakip olacak kara kara düşünen bir mizala dengeleyeceği kesin."

Violet bize doğru ilerlerken ve koridordan aşağı yürüyüş başlarken sırtarak tahta sandalyemde arkama yaslanıyorum. Önce Ariana yumuşak pembe bir kılıf elbise giyiyor, ardından Cora renk olarak eşleşen ama straplez ve çok daha kısa bir elbise giyiyor.

Ellerinde Violet'in evimizin dışındaki bahçede yetiştirdiğini bildiğim papatya ve beyaz zambaklardan oluşan bir buket tutarak sunağın karşı tarafına geçtiler. Sahile yakın, adanın güney ve kuzey yakalarının tam ortasında gotik bir ev satın aldık. Neredeyse her saniyesini dışarıda geçiriyor, bir zamanlar düz olan araziye Aplanan'ın kendi küçük yağmur ormanına dönüştürüyor.

Sırada, attığı her adımda parıldayan yumuşak pembe kristallerle payetli beyaz denizkızı elbisesi içinde çarpıcı görünen Lenny Primrose var. Her iki yanında Cash ve her geçen saniye gözleri daha da yaşaran ikizi yer alıyor.

Lenny'nin kardeşleri onu yolcu ederken Violet başını omzuma ve Alistair onların arasına girerek aşkın kutsallığı ve her bir parçanızı kabul eden birini bulmanın ne kadar nadir olduğu üzerine konuşmaya başlıyor. Aydınlık olduğu kadar karanlık yanlarını da.

Tören toplamda sadece birkaç dakika sürüyor ve ardından yeni Bay ve Bayan Jonas Wolfe'un geleneksel kutlaması var. Aiden beni birkaç şarkı çalmam için ikna etmeye çalışıyor ama ben reddediyorum, sevdiğim kadınla kumda sallanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar gerginim.

Violet'i döndürürken ellerim Violet'in kalçalarında nemli, gençken aldığım resmi balo salonu eğitiminin her parçasını unutuyorum.

yavaşça daldırıyorum, geriye doğru eğilirken kırmızı dudaklarına baş döndürücü bir öpücük konduruyorum. Elleri kalkıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve geri çektiğimde kocaman sırtıyor.

"Cebindeki bir yüzük mü, yoksa töreni bitirdiğin için mutlu musun?"

Uzun bir nefes veriyorum, sonra başımı sallıyorum. "Evlen benimle." Gözlerini kırıştırıyor. "Bu bir soru mu?"

"Şey, hayır. Yani, hayır, ama evet diyeceğini umuyorum - dua ediyorum, gerçekten -. Sorgusuz sualsiz. Eskiden evrenden istediğim gibi, kalıcı olarak ilham perim olmaya. Sonsuza dek benim olmayı kabul et, Violet. Yasal olarak. Mecazi anlamda. Mümkün olan her şekilde."

"Benim için dua mı ettin?"

"Çok fazla kelimeyle değil," diyorum, böylece ikimiz de tekrar ayağa kalkıyoruz, esintide ritmik bir şekilde hareket ediyoruz. "Ama ruhum biliyordu. Beynim mesajı algılamadan çok önce sana ihtiyacı olduğunu biliyordu."

Dudaklarını büzüyor. "Eğer ruhlarımız birbirine bağlıysa, seni reddetmem adil olmaz."

Durakladım, onu sıkıca kavradım. Onu kendime doğru çekiyorum, sıcak ten sıcak . "Alay etmek hiç hoş değil, pis kız."

Parmak uçlarına doğru eğilerek dudaklarıma yakıcı bir öpücük konduruyor. Zamanda geriye, ilk öpüşmemize, dudaklarımızın buluşmasıyla tüm dünyanın nasıl eksen değiştirdiğine savruluyorum. O zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

"Peki, Grayson James. Seninle evlenirim." Sırıttıyor, büyük, geniş ve güneş ışığıyla dolu.

Ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez içimde de o ışıktan bir parça hissediyorum.

Canavarlardan ve ilham perilerinden daha fazlasını mı istiyorsunuz?
Savrmiller.com adresinden Sav'ın haber bültenine kaydolarak genişletilmiş sonsözü alın

Almak hazır için ve sonraki nesil.

Canavarlar. Monsters Within serisinin birinci kitabı [ENDLESS ANGER](#) için ön sipariş verin.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

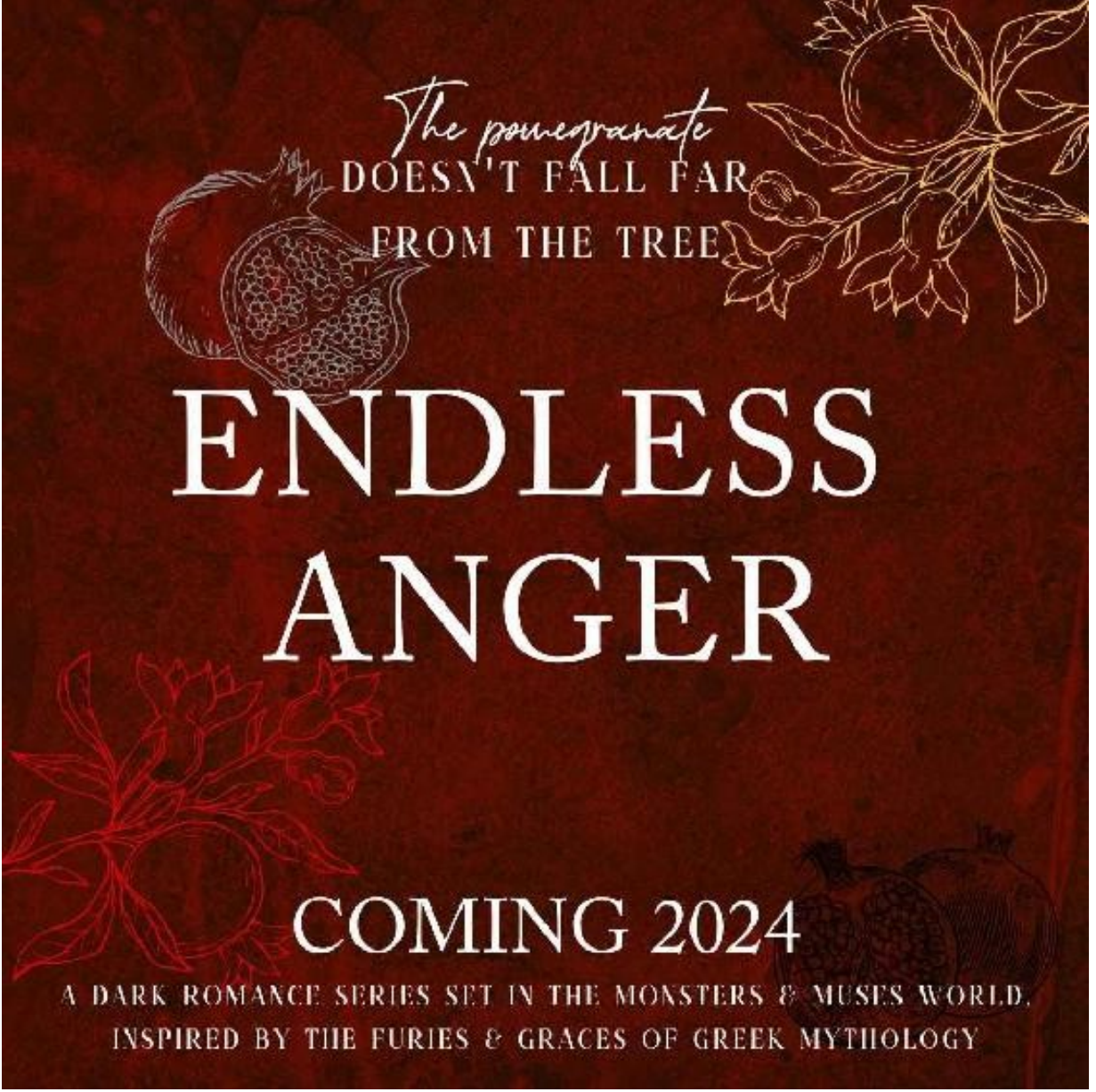
LIARS AND LIAISONS hoşunuza **gitti** mi? Lütfen yorum bırakmak için bir saniyenizi ayırın!

Ayrıca **Canavarlar ve İlham Perileri Serisi'nde:**

Tatlı Günah Sözleri
ve Narlar
Engerekler ve
Virtüözler Yeminler
İhmaller ve Oklar
Özürler ve Ruhlar ve
Hüzünler

Sav'ın bundan sonra ne planladığına dair ilk güncellemeleri almak ister misiniz?

Sav'ın Facebook okuyucu grubuna katılın: Sav's Suckers Veya savrmiller.com adresinden haber bültenine kaydolun

2024'TE
GELİYOR ŞİMDİ
ÖN SİPARİŞ
VERİN

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum.

Siz olmasaydınız bunların hiçbiri kesinlikle mümkün olmazdı. İki yıl önce bana Vaatler ve Narlar'ın, hepsi de benim karanlık ve müstehcen şeylere ve mitolojiye olan kişisel sevgimden esinlenen serinin altı kitabını (mümkün olan en iyi şekilde) talep eden bir hayran kitlesine ve sevgiye sahip olacağını söyleseydiniz, size inanmazdım. Ve şimdi Canavarlar ve İlham Perileri serisi bitti ve ben buna inanamıyorum. Umarım Grayson ve Violet'in sonunu sevmişsinizdir ve bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için buralarda takılırsınız (çünkü gideceğimizi kim söyledi?).

Emily'me: Seni milyon kere seviyorum ve bunu sensiz yapamazdım. Burada olduğun ve sana en iyi arkadaşım diyebildiğim çok minnettarım. Bunların hiçbirini sensiz yapamazdım.

TRC Designs'daki Cat'e, en büyüğü insana: bu serideki her çarpıcı kapak için ve son dakikada süper değişiklikler yaptığımda bağırmadığın için teşekkür ederim.

Jackie ve Mackenzie'ye: Hayatımın yazıyla ilgili olmayan kısımlarını kontrol altında tuttuğunuz için teşekkürler, böylece yazmaya vakit bulabiliyorum. Sizler harikasınız.

Sarah'ya: Her üç ayda bir on iki dakikalık kontroller ve her seferinde köpeklerim hakkında saçmalamama izin verdiğin ve işleri ertelemek zorunda kaldığımda bağırmadığın için teşekkürler. Ayrıca Vegas için.

Jovana ve Alexa'ya: Bu sürümü ertelemek zorunda kaldığımda beni kovmadığınız ve daha sonra süper sıkı bir programım olduğunda beni tekrar kovmadığınız için teşekkür ederim. Buradaki gerçek MVP'ler sizlersiniz.

Booktoker'lara, bookstagrammer'lara, blogger'lara ve aradaki her okuyucuya: teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

SAV R. MILLER TARAFINDAN DA

King's Trace Anti-Kahramanlar Serisi

Tatlı Teslimiyet Tatlı

Tatlı

FedakarlıkYalnızlık

Canavarlar ve İlham Perileri Serisi

Tatlı Günah Sözleri

ve Narlar

Engerekler ve Virtüözler

Yeminler İhmaller ve

Oklar Özürler ve Ruhlar

ve Hüzünler Yalancılar

ve İlişkiler

Bağımsızlar Be

Still My Heart

YAZAR HAKKINDA

Sav R. Miller, çeşitli seviyelerde karanlık ve buhar içeren yetişkin romantizminin uluslararası çok satan yazarıdır.

Sav, 2018'de hayat boyu süren okuma ve yazma aşkını değerlendirdi ve Yaratıcı Yazarlık alanında lisans derecesi ve Kültürel Antropoloji alanında yan dal derecesi ile mezun oldu. Bugünlerde, zamanını ahlaki açıdan gri karakterlere sonsuza dek mutlu sonlarını yaşatarak geçiriyor.

Sav şu anda Kentucky'de köpekleri Lord Byron, Poe ve Arrow ile birlikte yaşıyor. Sitcomları, sessizliği ve alaycı mizahı (ve aliterasyonu) seviyor.

Yeni projeler, duyurular ve bonus içeriklerle ilgili ilk güncellemeleri almak ister misiniz?

Sav'ın Facebook okuyucu grubuna katılın: [Sav's Suckers](#) Veya savrmiller.com adresinden haber bültenine kaydolun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.